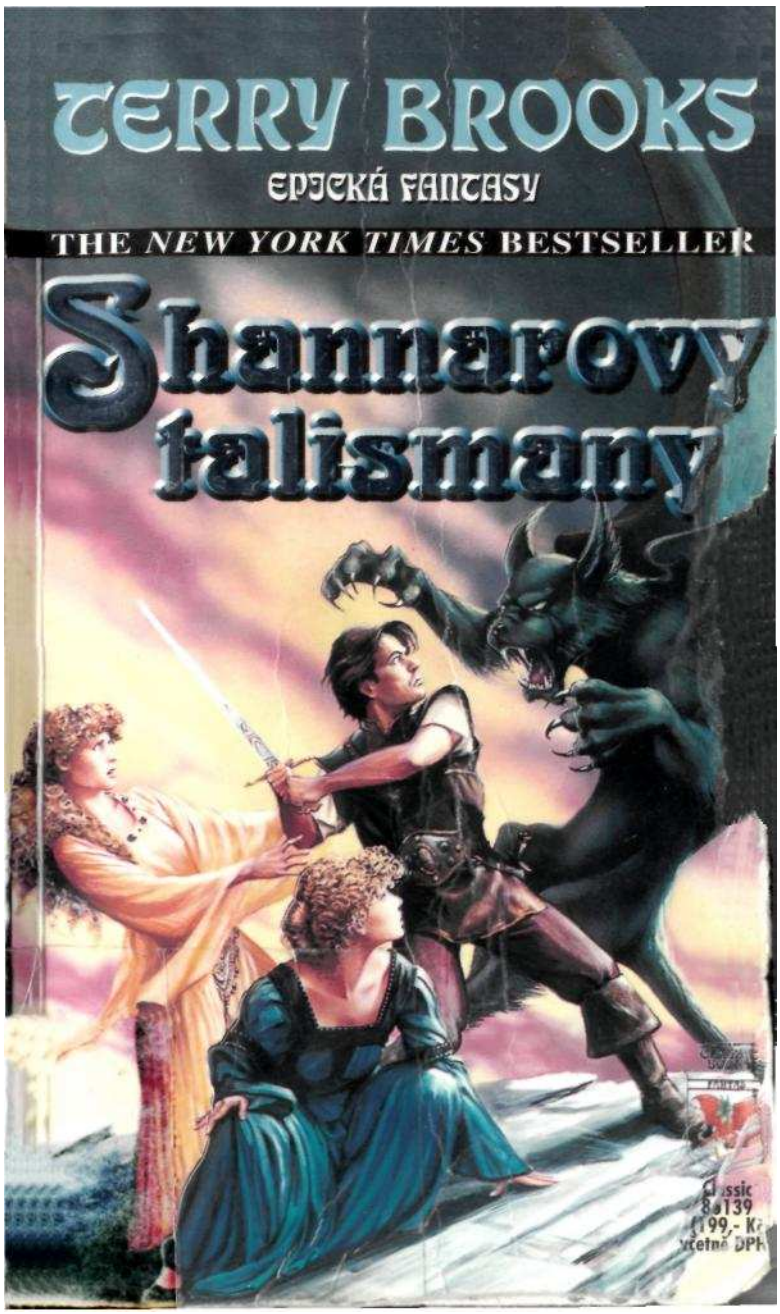

TERRY BROOKS
EPICKÁ FANTASY
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
Shannarovy talismany

The Talismans of Shannara

Copyright © 1993 by Terry Brooks

All rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.

Translation © Zdeněk Žáček 2000

Czech edition © by Classic 2000
Cover Art © by David Cherry

ISBN: 80-86139-36-0

Distribuce - 02/83882490

Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s, r. o.

Terry Brooks

Shannarovy talismany

Série Shannarovo dědictví – díl č. 4

SEVERNÍ ZEMĚ
Umrlčí hory
Království umrlčí hlavy
Kierlahská poušť
Lehkohory
močál Malg
Ostronoží
řeka Léthe
Streleheimské pláně
Janiolanova soutěska
ZÁPADNÍ ZEMĚ
Rýnské údolí
PARANOR
DRUID-STEJN
Pusté pláně
Pustá řeka
VÝCHODNÍ ZEMĚ
Horní Anar
řeka
Velký jižní don
Dračí štíty
Síň králů
Údolí smutku
KERN
STORLOCK
Vlčí hřeben
VARFLEET
Runové hory
soutěska Nefritová
TYRSIS
průsmyk Obrátky
Truboroh
Anarský prales
Duhové jezero
Stříbrná řeka
POSLEDNÍ PŘÍSTAV
JIŽNÍ ZEMĚ
Mlžný močál
řeka Rappo kalladon
Dubnský prales
LEAH
Pevnostní pahorkatina
STINNÝ DŮL
Leahžské království
Dolní Anar

Všem přátelům v nakladatelství Del Rey Books.
Jakou dobu to občas prožíváme!

Kapitola 1

V pozvolném šedivění světla a postupném dloužení stínů se na Čtyřzemí snášel soumrak. S klesáním ohnivě rudé sluneční koule k západu a ochlazováním horkého zatuchlého vzduchu začínalo parno pozdního letního dne polevovat. Zemi zkonejšoval ševel, jenž se dostavuje s koncem dne, a olistění vegetace se chvělo v očekávání příchodu noci.

U ústí Mermidonu, tam, kde se vléval do Duhového jezera, se černě nehlučně a neproniknutelně tyčila Jižní hláska. Vítr sice hladinu řeky i jezera čeřil, ale k obelisku se nepřibližoval: jakoby dychtil pospíšit k nějakému příjemnějšímu místu. Kolem ztemnělé věže se tetelil horký vzduch. Z jejího zdiva sálal ve vlnách a vytvářel spektrální obrazy, které prudce odletovaly. Jakýsi osamělý lovec, který se ubíral po břehu, chvatně vzhlédl a rychle zase pokračoval v cestě.

Uvnitř se v neskutečném tichu chystali na své úkoly přízrační. Zahaleni v mnišských kutnách, anonymní a odhodlaní ke svému cíli.

Rimmer Dall stál u okna a vyhlížel do temnějící krajiny. Sledoval, jak se s kradmým plížením noci od východu vytrácejí barvy země.

Noc, naše matka, naše útěcha.

Stál pevně s rukama zakleslýma za zády, v černém hábitu a s kápí staženou z kostnatého obličeje zarostlého ryšavým plnovousem. Vyhlížel rozhodně a nezlomně a kdyby ho to zajímalo, byl by potěšen. Ale od té doby, co už na vzhledu Prvního Stopaře nezáleželo, uplynula dlouhá doba. Už dlouho se nad tím neobtěžoval ani žasnout.

Na jeho zevnějšku už nezáleží. Může se stát, čím se mu zachce. Ano, ztracený v anonymitě. To mu dává život.

Oči se mu leskly. Přestal vnímat výhled a v duchu se zahleděl do budoucnosti. Představoval si, k čemu jednou dojde. Co se má naplnit.

V tichu věže se spolu s myšlenkami nepatrně přemístil. Ostatní pro něj neexistují. Jsou to jen pouhé přízraky bez podstaty. Dole, hluboko v útrobách věže, mohl slyšet zvuky kouzla v činnosti, hluboký bzukot jeho dechu a lomoz jeho srdce. Už mu naslouchal bezmyšlenkovitě. Zvyk, jenž jeho ustarané mysli přinášel uklidnění. Tahle moc náleží jim: zhmotněna z nehmotného, obdařena podobou a tvarem, propůjčena záměru. Dar Přízračného, který patří jen jim. Bez ohledu na druidy a ty druhé.

Pokusil se o slabý úsměv, ale protože se mu ústa odmítla pozdvihnout, rozplynul se v úzké čárce jeho rtů. Levicí v rukavici si sevřel holé prsty pravice. Moc pro moc, síla pro sílu. Na hrudi se mu blyštěla insignie stříbrné vlčí hlavy.

Brum, brum, zaznívalo jednotvárný hukot kouzla v činnosti dole. Rimmer Dall se otočil zpět do šedi místnosti, která donedávna sloužila jako cela pro vězněného Colla Ohmsforda. Teď je Venkovan pryč. Věří, že uprchnul. Ať si běží. Však to svůj účel splní jinak. Utekl, aby našel svého bratra Para, který vlastní nefalšované kouzlo.

A právě toho se zmocní.

První Stopař odstoupil od okna a usedl na prázdnou dřevěnou židli, jež pod hmotností jeho rozložitého těla zaskřípala. Složil ruce na stůl a sklonil drsnou tvář.

Všichni Ohmsfordové se vrátili do Čtyřzemí, všichni shannarští potomci se vrátili ze svých hledačských poutí. Walker Boh z Eldwistu i vzdor Pe Ellovi, znovu nalezl Černý elfeín, přišel na kloub jeho kouzlu, vrátil Paranor do lidského světa a sám se stal pivním z nových druidů. Z Morrowindlu se s Arborlonem a elfy vrátila Wren Elessedilová, která znovu vzkřísila kouzlo elfeínů a odhalila vlastní totožnost a dědictví. Dvě ze tří Allanonových výzev se tedy naplnily. Dva ze tří kroků byly učiněny.

Ovšem, ten Parův má být poslední. Vyhledání Shannarova meče. Když jej najde, odhalí

pravdu.

Hrátky starců a duchů, pomyslel si Rimmer Dall. Výzvy a hledání. Hledám pravdy. Nu, pravdu zná lépe než oni. Vším je kouzlo, které patří přízračným. Vše ostatní je nepodstatné. Rozčilovalo jej, že se i přes jeho snahu vrátili jak elfové tak Paranor. Ti, které vyslal, aby shannarským potomkům v úspěchu zabránili, selhali. Zaplatili sice za své selhání smrtí, ale to jeho zlost jen pramálo zmírňovalo. Snad měl být důraznější, snad i trochu starostlivější. Ale Rimmer Dall důvěřoval ve svou sílu, byl si jistý ovládáním dění i času, domníval se, že určování budoucnosti závisí stále na něm. I když ho Teel s Pe Ellem zklamali, jsou tu další, kteří nezklamou.

„Brum, brum,“ ševelilo kouzlo.

A tak...

Rimmer Dall našpulil rty. Je třeba jen trochu času. Dopřát trochu času událostem, které již uvedl do pohybu, a držet se svého. Pak už bude pro mrtvého druida a jeho plány příliš pozdě. Jen je třeba držet Temného švagra a tu dívku stranou. Nedovolit jim, aby své vědomosti sdíleli společně. Nedopustit, aby spojili své síly. Nedopustit, aby našli venkovany. Je třeba je nějak rozptýlit. Tak, aby je neustále zaměstnávalo něco jiného. Nejlépe něco, co by s nimi skoncovalo. Jistě, vojska by stejnou měrou rozdrtila jak elfy tak i Svobodně zrozené. Mohl by zařídit, aby všechny tyhle pošetilce z jeho života smetla. Ale shannarským dětem se všemi jejich kouzelnými druidskými talismany je třeba přichystat něco zvláštního, něco víc.

Zatímco kolem něj šedý soumrak přecházel v noc, dlouho o tom přemítal. Jako kosa proti temnotě vyšel na východě měsíc a hvězdy se stříbřitě třpytily. Jejich záře pronikala tmu v místě, kde seděl První Stopař a měnila jeho tvář v lebku.

Ano, přikývl konečně.

Temný švagr je posedlý dědictvím po tom svém druidovi. Musíš mu poslat něco, co by proti téhle slabosti účinkovalo, něco, co by ho zmátlo a sklíčilo. Pošli mu Čtyři jezdce.

A ta dívka. Wren Elessedilová přišla o svého ochránce a rádce. Poskytni jí někoho, kdo by tuhle prázdnotu vyplnil. Poskytni jí někoho podle svého vlastního výběru, někoho, kdo ji bude uklidňovat a hýčkat, kdo ukonejší její obavy, pak ji oklame a zbaví úplně všeho.

Ostatní žádnou vážnou hrozbu nepředstavují. Dokonce ani vůdce Svobodně zrozených a Horal. Bez Ohmsfordových dědiců nemohou nic podnikat. Bude-li Temný švagr uvězněn v jeho citadele a skončí-li krátká vláda elfí královny, zhroutí se všechny pečlivě připravované plány druidova stínu. Allanon se opět pohrouží do Hadeshornu i se zbytkem svého pokrevního příbuzenstva, zpět do minulosti, kam patří.

Ano, ostatní jsou bezvýznamní.

Ale stejně se s nimi vypořádá.

A i kdyby všechno jeho úsilí selhalo, i kdyby se mu nepodařilo nic víc, než je jen štvát jako pes svou kořist, zcela jej uspokojí, když nakonec získá duši Para Ohmsforda. Potřebuje jen skoncovat s veškerými nadějemi svých nepřátel. Jen tohle. A k téhle propasti, k níž už Venkovan směřuje, je pouhý kousek. Jeho bratr poslouží jako kozí návnada, která ho přivede, která ho přivábí jako vlka na lovu. Coll Ohmsford je dosud pod silným vlivem kouzla Zrcadlového rubáše. Je otrokem kouzla, z něhož byl rubáš utkán. Ukradl ho, aby se skryl, aniž by tušil, že jde o Rimmer Dallův záměr, aniž by měl podezření, že se jedná o smrtelnou past, která jej má změnit k vlastnímu zlověstnému účelu Prvního Stopaře. Coll Ohmsford uštve vlastního bratra a přiměje ho tak ke konfrontaci. Plášť mu totiž nic víc nedovolí. Usadí se v něm šílenství, které dokáže zklidnit jen bratrova smrt. Par bude nucen bojovat. A protože postrádá kouzlo Shannarova meče, a protože mu k zastavení takového druhu přízračného, jímž se jeho bratr stane, obyčejné zbraně nebudou stačit, bude muset použít kouzla Písně přání.

Snad bratra i zabije, ale tentokrát opravdu. A až už bude příliš pozdě vše zase vrátit nazpět, dojde mu, čeho se dopustil.

A možná ho nezabije. Třeba bratra nechá uprchnout a dojde tak ke své zkáze stejně.

První Stopař pokrčil rameny. V obou případech bude výsledek tentýž. V obou případech Venkovan skončí. Je třeba použít kouzla a řady překvapení, jež ho s určitostí vyvedou z míry. Uvolní kouzlo ze svého ovládám a stane se tak jeho nástrojem. Tím si byl Rimmer Dall jistý. Mohl si být jistý, protože na rozdíl od shannarských potomků a jejich mentora rozuměl elfskému kouzlu. Chápal, jaké je a jak působí. Věděl to, co Par nikoliv - co se děje s Písní přání, proč se chová, jak se chová, jak se vymyká ovládání, aby se stala divokou věcí, která loví podle libosti.

Par už je blízko. Velmi blízko.

Nebezpečí střetu s bestií tkví v tom, že její staneš sám.

Je už téměř jedním z nich.

Už k tomu brzy dojde.

Ovšem, je zde možnost, že ještě před tím Venkovan pravdu o Shannarově meči odhalí. Je zbraň, kterou při sobě nosí, ta, které se Rimmer Dall tak snadno zřekl, talismanem, jenž hledá, nebo jde o padělek? Par Ohmsford v tom stále nemá jasno. Že pravdu nezjistí je pravděpodobné riziko. I kdyby se pravdu přesto dozvěděl, co by mu přinesla dobrého? Meč má dvě strany a sekat lze oběma. Pravda by Parovi třeba mohla způsobit víc škody než užitku...

Rimmer Dall vstal a znovu přešel k oknu - jako stín v noční temnotě zahalený a zachumlaný před světlem. Druidové nic nechápou. Nikdy ničemu nerozuměli. Allanon je pouhým anachronismem toho, čím se podle něj měl stát Bremen. Druidové - používají kouzla jako pošetilci, jež si zahrávají s ohněm: žasnou nad jeho možnostmi a zároveň se děsí jeho moci. Není divu, že je tyhle plameny tak často spálí. Což je ale dost neodrazuje, aby ten záhadný dar odmítli. Jak pohotově hned odsoudí každého, kdo se tu sílu pokouší ovládnout, především přízračné. Považují je za nepřátele a ničí je.

Stejně jako sami sebe.

Ale život přízračných naplňuje symetrie a význam. Kouzlo tedy pro ně nepředstavuje žádnou hračku, s níž by si pohrávali, nýbrž jejich vlastní podstatu. Žádná polovičatá měřítka, žádná omezování. Žádné pohrůžky či varování. Žádné hrátky. Přízrační jsou takoví, jaké je kouzlo stvořilo, a je-li chápáno takhle, udělá pro ně cokoliv.

Na plochém stříbřitě krajkovém povrchu Duhového jezera se jako temné hrby zrcadlily vrcholky lesních porostů a skalisek Runových hor. Rimmer Dall hleděl na svět a chápal, co druidové nikdy.

Že jen nejsilnějším náleží právo, aby se kouzla zmocnili, zachovali ho a utvářeli. Že se má využívat.

Oči mu zaplály barvou krve.

Je ironií osudu, že Ohmsfordové slouží druidům už tak dlouho, podstupují jejich úkoly a vydávají se pátrat po jejich vizích či pravdách, které nikdy neexistovaly. Jde o pouhé báchorky. Shea a Flick, Wil, Brin a Jair a teď Par. Všechno je to k ničemu. Ale brzy už tomu bude konec. Par bude sloužit přízračným a tak se jednou provždy zpřetrhají všechny svazky mezi Ohmsfordy a druidy.

„Par. Par. Par.“

Rimmer Dall si jeho jméno konejšivě šeptal do noci. Byla to litanie, která mu mysl naplňovala vizemi moci, jíž nic nedokáže odolat.

Stál u okna dlouho a dopřával si snění o budoucnosti.

Pak se náhle otočil a sestoupil do nitra věže, aby se nakrmil.

Kapitola 2

Sklepení pod mlýnicí bylo v silném zástinu, štěrbinami prkenné podlahy prosvítaly kalné paprsky světla a rychle se ztrácely v šeru. Par Ohmsford, vyštvaný z bezpečného úkrytu, pronásledovaný pustými katakombami a zaskočený nakonec proti zataraseným padacím dveřím, jimiž myslel, že projde, se krčil jako zvíře v úzkých a před sebou na obranu svíral Shannarův meč, když v tom se vetřelec, jenž za ním kvapil až sem, prudce zastavil, zvedl ruce a stálil si kápi, která mu zakrývala tvář.

„Hochu," zašeptal důvěrně známý hlas. „To jsem já."

Kápě se druhému rozestřela po ramenou a zní vyvstala tmavá silueta hlavy. Ale zastínění bylo ještě stále příliš velké...

Postava váhavě pokročila vpřed, ruka s dlouhým nožem se sklonila. „Pare?"

Vetřelcovy rysy pojednou zaplavil příval šedavého světla a Par krátce vydechl.

„Padishare!" zvolal úlevně. „Jsi to opravdu ty?"

Dlouhý nůž opět zmizel pod pláštěm a druhý muž se tiše a nečekaně zasmál.

„Z masa a kostí. Už jsem si sakra myslel, že tě nikdy nenajdu! Hledal jsem tě celé dny, prohledal celý Tyrsis, i tu nejzapadlejší skrýš, každou díru a všude jen číhající vojáci Federace a Stopaři přízračných."

Přistoupil ke schodišti, usmíval se od ucha k uchu a doširoka roztáhl paže. „No tak, hochu, pojď sem. Ukaž se mi."

Par sklonil Shannarův meč a s unaveným vděkem sestoupil po schodech. „Myslel jsem, že si... bál jsem se..."

Potom už ho Padishar objal, sevřel v náruči, poplácával po zádech a nato jej zvedl z podlahy jakoby šlo o hadrový pytel.

„Par Ohmsford!" zvolal, postavil Venkovana konečně na zem, držel ho rukama za ramena na délku paží a prohlížel si ho. Důvěrný úsměv měl zářivý a přirozený. Znovu se rozesmál.

„Vypadáš jako troska!"

Par se zašklebil. „Sám nevypadáš o nic lip." Obrovu tvář a krk pokrývaly jizvy utržené v potyčkách. Od jejich rozdělení tam přibyly další. Par ohromeně zavrtěl hlavou.

„Tušil jsem, že si z Jámy utekl, ale je skvělé vidět tě zase na vlastní oči."

„Bah, hodně se toho semlelo Venkovane, to si piš!" Padisharovy zplihlé vlasy byly rozcuchané a pokožka kolem očí ztmavlá nedostatkem spánku. Rychle se rozhlédl.

„Jsi sám? To jsem nečekal. Kde máš bratra? A Damson?"

Parův úsměv se vytratil. „Coll..." začal, ale nedokázal dopovědět. „Padishare, nedokážu..." Sevřel rukama Shannarův meč jakoby tak snad mohl znovu oživit vše, co ztratil, a po čem náhle silně zatoužil. „Damson dnes ráno vyšla ven. Dosud se nevrátila."

Padisharovy oči se zúžily. „Ven? Kam ven, hochu?"

„Pokouší se najít únik z města. Nebo aspoň další úkryt. Federace nás už všude vyslídila. Ale však víš. Sám si se s nimi setkal. Padishare, jak dlouho nás už hledáš? Jak se ti podařilo objevit tohle místo?"

Obrovy mohutné ruce odpadly. „Hlavně jsem měl štěstí. Navštívil jsem všechna možná místa, kde byste se mohli ukrývat. Novější i ta, která pro nás Damson připravila během minulého roku. Tohle doupě je už staré pět let a v posledních třech letech se nepoužívalo. Vzpomněl jsem si na něj teprve když už jsem vyčerpal všechny ostatní možnosti." Náhle se zarazil. „Hochu!" zvolal a oči mu zablýskaly na Meč v Parových rukou. „To je on? Shannarův meč? Tak si ho přece našel? Jak si se dostal z Jámy? Kam... ?"

Ale v tom se na dřevěných schodech ve tmě vzadu ozvalo šoupám vysokých bot, řinkot zbraní a zvýšené hlasy. Padishar se otočil. Šlo o nezaměnitelný hluk. Ozbrojenci právě

sestupovali zadním schodištěm do místnosti, kterou Padishar před chvíli vyklidil, a procházeli týmiž dveřmi jako on. Aniž by zpomalili, razili si cestu chodbami k nim za svitu dýmajících a jasně prskajících pochodní v nedaleké temnotě. Padishar se otočil zpět, popadl Para za paži a vlekl ho k padacím dveřím. „Federace. Určitě mě sledovali. Nebo střežili mlýnici.“

Par se pokoušel zastavit a klopýtl. „Padishare, ty dveře—“

„Trpělivost, hochu,“ přerušil ho druhý a dál ho táhl na vrchol schodiště. „Než se k nám dostanou, jsme venku.“

Vrazil do dveří a s nevěřícným výrazem ve tváři odletěl nazpět.

„Snažil jsem se tě upozornit,“ zasyčel Par, vyprostil se mu a rychle se ohlédl ve směru pronásledovatelů. Shannarův meč měl výhružně pozvednutý. „Je ven nějaký jiný východ?“

Místo odpovědi se Padishar znovu vrhl proti padacím dveřím využívaje všechnu svou sílu a velikost, aby je vyrazil. Ale dveře odmítaly povolit, a i když pod nárazy některá z jeho prken praskala a tříštila se, odolávaly.

„Kruci!“ ulevil si s odplivnutím vůdce psanců.

Federační vojáci se vyhrnuli z chodby do místnosti. Vedl je Stopař v černém plášti. Zahlédli Padishara s Parem zmrazené na schodech u padacích dveří a pustili se za nimi. Padishar se na schodišti znovu obrátil, aby čelil útoku. V jedné ruce krátký meč, ve druhé dlouhý nůž. Několik prvních mužů, kteří k němu dospěli, bylo okamžitě sraženo k zemi. Zbytek zpomalil, začal se chovat obezřetněji. Předstíral čelný výpad a pokoušel se ho zranit z boku. Par stál za ním a takové útočníky odrážel. Zvolna oba ustupovali po schodech vzhůru a z dosahu, takže za nimi útočníci museli postupovat.

Byl to ztracený boj. Ohromná přesila. Jeden razantní útok a bude po všem.

Par prudce udeřil hlavou do padacích dveří. Otočil se na dost dlouho, aby vojáky naposledy odrazil. Dveře byly stále zablokované. Cítil, jak mu nitro zaplavuje zoufalství. Jsou v pasti.

Věděl, že bude muset využít kouzla Písně přání.

Padishar pod ním se vrhal na útočníky a podařilo se mu je zatlačit o pár schodů níž.

Par přivolával kouzlo a vnímal, jak mu ke rtům stoupá jeho melodie, podivně chmurná a hořká. Od úniku z Jámy už nebyla tatáž. Stejné nebylo nic. Federační vojáci se sdružili k protiútoku, který Padishara donutil ustoupit po schodech vzhůru. Na drsné tváři vůdce psanců se leskl pot.

Vtom se nahoře cosi pohnulo a poklop padacích dveří odletěl. Par křikl na Padishara a bez ohledu na cokoliv jiného vyběhli zbytek schodů a protáhli se otvorem do mlýnice.

Očekávala je tam Damson Rheeová. Zatímco spěchala k mezeře v bočních deskách dřevěné stěny mlýnice a voláním je vybízela, aby ji následovali, z pláště jí vyklouzly rusé vlasy. Pojednou se ze tmy začaly vynořovat temné postavy, aby jí zahradily cestu, a ječivě přivolávaly další. Damson se mezi nimi prosmýkla rychlostí kočky. Z prázdné niky jí vytryskl oheň, jenž se tříštil v plameny a ty vlétaly do tváří útočníků. Proplétala se jimi, pouliční kouzlo nadále blikalo napravo nalevo a čistilo průchod. Se šíleným řevem pádili Padishar s Parem za ní. Vojáci se mamě pokoušeli znovu sjednotit. Žádný se k Parovi nedostal. Padishar, který bojoval jako posedlý, je ihned na místě zabíjel.

Pak se ocitli venku v ulicích. Vdechovali vlhký noční vzduch, po tvářích jim v pramíncích stékal pot a jejich dech syčel jako pára. Stmívalo se v soumračné mlze smetí a prachu, jež houstla v úzkých průchodech mezi domy. Lidé se s jekotem rozprchli. Ze všech stran se vynořovali federační vojáci, řvali, nadávali a odhazovali stranou každého, kdo se jim připletl do cesty. Damson mlčky proběhla jednou uličkou a vedla Padishara s Parem do temné chodby páchnoucí odpadky a výkaly. Pronásledovatelé se sice ihned vydali za nimi, ale neohrabaně. Damson s oběma muži prolétli nějakým průchodem a poté zahnuli do bočních dveří hostince. Klestili si cestu kalně osvětlenou nálevnou, kolem mužů shrbených nad stoly a rozvalených na židlích kolem soudků, podél nálevního pultu a hlavním vchodem ven. Po jeho obou stranách se do dálky táhla prošlapaná roubená podlážka s

nízkým zastřešením. Ulice byla pustá.

„Damson, co tě zdrželo?“ zasyčel na ni Par v běhu. „Ty padací dveře...“

„Má chyba Venkovane,“ odsekla zlostně. „Abych je zamaskovala, zatarasila jsem je nějakým strojem. Myslela jsem, že tak budeš bezpečnější. Mýlila jsem se. Ale vojáky jsem nepřivedla. Museli to místo sami najít. Nebo sledovali Padishara.“

Obr se chystal promluvit, ale Damson ho přerušila. „Teď rychle. Přibližují se.“

Ze stínů před nimi i za nimi se začaly vynořovat temné postavy federačních vojáků. Damson se otočila a vracela se stejnou cestou ke vzdálené řadě budov. Spěšně je prováděla tak úzkou uličkou, že se jí sotva dokázali protáhnout. Za nimi se ozýval vzteklý řev.

„Musíme se zase vrátit na Tyrsianskou cestu!“ zvolala zadýchaně. Vchodem se vřítili na tržiště. Smekali se po zbytcích jídel a vráželi do popelnic. Cestu jim zatarasila vysoká vrata. Damson marně zápolila s uvolněním zapadlé závory, dokud ji Padishar jediným silným kopancem neroztříštil.

S vojáky se s tasenými meči střetli ihned po vyražení vrat. Padishar do nich vrazil, až odletěli. Dva zůstali bez pohybu ležet. Ostatní se rozptýlili.

Náhlý pohyb po Parově levici způsobil, že se otočil. Ze tmy se vynořil nějaký Stopař, jemuž se na prsou černého pláště třpytila stříbrná vlčí hlava. Par do ní vyslal kouzlo Písně přání ve formě obludného hada a Stopař se s řevem skácel nazpět.

Pádili ulicí, kterou si cestu do další a nakonec do třetí krátili křížem. Parova výdrž nyní zakoušela těžkou zkoušku. Dýchal tak trhaně, až mu hrozilo zadušení, prach a obava mu vysoušely hrdlo. Stále byl vysílený z bitky v Jámě, ještě se plně nezotavil ze škod způsobených užitím kouzla. Ochranitelsky tiskl k hrudi Shannarův meč, jehož hmotnost s každým krokem vzrůstala. Odbočili za roh a zastavili se pod odíranou vchodu do nějaké konírny, kde naslouchali hluku vřavy, jež kolem nich zesiloval.

„Nemohli mě sledovat!“ ozval se náhle Padishar a odplivl rozpraskanými rty krev.

Damson zavrtěla hlavou. „Nerozumím tomu, Padishare. Ví už o všech bezpečných skrýších. Jsou v každé a vyčkávají. Dokonce i v téhle.“

V tom se zrak psaneckého vůdce zaleskl poznáním.

„Mělo mi to dojít už dřív. To ten přízračný, který zabil Hirehonea, ten, co se vydával za trpaslíka!“

Par prudce zvedl hlavu. „Nějak objevil naše bezpečné skrýše a stejně jako v Jutu je všechny vyzradil!“

„Počkej, který trpaslík?“ zeptal se zmateně Par.

Ale Damson už byla opět v pohybu a hnala oba dál jakýmsi průchodem a vzápětí přes náměstí, na němž se křížilo na půl tuctu ulic. Parnem a přítmím unaveně pokračovali v dalším plahočení a stále víc se blížili k hlavní městské ulici, Tyrsianské cestě. Parovi vířily hlavou otázky, zatímco se odevzdaně trmácel dál. Který trpaslík skrýše prozradil? Steff nebo Teel? Nebo někdo jiný? Pliváním se pokoušel zbavit sucha v hrdle. Co se stalo s Jutem? A kam se poděl, napadlo ho pojednou, Morgan Leah?

Vtom se objevila řada vojáků, aby jim zatarasila cestu vpřed. Damson Para s Padisharem rychle vtáhla do stínů budov. Zatímco se tiskla k temné zdi, přitáhla si jejich hlavy blíž.

„Našla jsem Krtka,“ zašeptala chvatně a při zaznění dalších vykřikli se rychle rozhlédla zleva doprava. „Čeká v koželužně u Tyrsianské cesty, aby vás svedl do podzemních chodeb a odtud ven z města.“

„Takže utekl!“ vydechl Par.

„Říkala jsem ti, že je vynalézavý.“ Damson si odkašlala a usmála se. „Ale má-li nám být k něčemu dobrý, musíme se k němu dostat - přes Tyrsianskou cestu a pak tu krátkou vzdálenost od vojáků. Kdybychom se rozdělili, nezastavujte. Pokračujte dál.“

Pak, než mohl některý- z nich něco namítnout, se znovu dala do běhu, do uličky mezi rozptýlené krámky vystřelila z úkrytu jako šipka.

Padishar se zmohl jen na krátký zlostný protest a pak vyrazil za ní. Par za nimi. Z uličky se vynořili do ulice za ní a zamířili k Tyrsianské cestě. Před nimi se objevili vojáci pátrající ve tmě. Byla jich pouhá hrstka. Padishar se na ně zuřivě vrhl a jeho krátký meč s širokou čepelí se zableskl zlověstným stříbřitým svitem. Damson vedla Para kolem bojovníků zleva. Vynořovali se další vojáci a pojednou jich bylo všude plno. Houfně se rojili ze tmy a zuřivě kolem sebe tloukli.

Měsíc zašel za oblačnou hradbu a pouliční lampy nesvítily. Nastala taková tma, že nebylo možné rozpoznat přítele od nepřítele. Damson s Parem si tím zmatkem klestili cestu, vykračovali se rukám, jež se je snažily uchopit a odstrkovali od sebe těla, která jim bránila v průchodu. Zaslechli Padisharův bojový pokřik a hned poté zuřivý řinkot čepelí.

Vpředu se náhle v jasně oranžovém záblesku roztrhla noc, jak cosi explodovalo uprostřed Tyrsianské cesty.

„Krtek!“ sykla Damson.

Vyrazili k tomu světlu, k ohnivému sloupu, jenž plál do tmy. Kolem nich pádila těla a rozbíhala se na všechny strany. Para to roztočilo a náhle od Damson oddělilo. Otočil se, aby ji zase našel, ale jak se s nimi prchající vojáci srazili, šel ve spleti údů k zemi. Klopotně se zvedl a divoce zařval její jméno. Jak se rozhlížel ze strany na stranu, aniž by přestal křičet, Shannarův meč odrážel oranžový oheň.

Pak se ho zmocnil Padishar, jenž se vynořil odnikud, zvedl ho a vyrazil do bezpečí ztemnělých domů. Meče po nich sice sekaly, ale Padishar byl hbitý a silný, té noci se mu nikdo nevyrovnal. Vůdce Svobodně zrozených se prodral zbytkem zmítajících se federačních vojáků a pustil se cestou vedoucí podél budov na opačném konci Tyrsianské cesty. Přeskakoval popelnice a soudky, odkopával lavice, vyhýbal se podpěrám vystouplých pater a odpadu všedního dne.

Koželužna vpředu byla tichá a zdálo se, že je prázdná. Po běhu o život k ní Padishar dospěl. Dveřmi prošel jakoby tam ani žádné nebyly poté, co sklonil otupené rameno, aby je zcela vyrazil z pantů. Uvnitř shodil Para na zem a divoce se obrátil. Po Damson ani vidu.

„Damson!“ zařval.

Vojáci Federace se ke koželužně stahovali ze všech stran. Padishar měl tvář pruhovanou červeně a černě od krve a špíny. „Krtku!“ zařval zoufale. Ze stínů v zadním úseku továrny vyhlédla srstnatá tvář. „Tady,“ naváděl Krtkův klidný hlas. „Rychle prosím.“

Par váhal, stále pátral po Damson, ale Padishar ho popadl za tuniku a vlekl ho pryč. „Není čas, hochu!“

Krtkovi se třpytily oči a jeho tázavá tvář se v očekávání pozvedla, když k němu dospěli. „Rozkošná Damson...“ začal, ale Padishar rychle zavrtěl hlavou. Krtek zamžikal a pak beze slova vyrazil. Provedl je dveřmi, jež vedly k řadě skladišť, a pak po schodech do jakéhosi sklepení. Podél stěny, jež se zdála zapečetěná v každém spoji, vyhledal Krtek jednu desku, která se po jeho doteku uvolnila a aniž by se ohlédl, vzniklým otvorem je provedl.

Ocitli se na podestě spojené se schodištěm, které vedlo dolů do městské stoky. Krtek byl zase doma. Valil se dolů do chladných a plesnivinou páchnoucích katakomb, kde bylo tak málo světla, že ho Par s Padisharem sotva dokázali sledovat. U paty schodiště předal sazemi začerněnou louč pronásledovanému vůdci, který mlčky poklekl, aby ji zapálil.

„Měli jsme se pro ni vrátit,“ zasyčel Par zlostně na Padishara. Jakoby z kamene vytesaná vyvstala ze stínů tvář druhého zjizvená nesčetnými potyčkami. Pohled, kterým Para počastoval, byl děsivý. „Mlč Venkovane, než zapomenu, kdo jsi.“

Vykřesal jiskru, zažehl na nasmolené hlavici louče plamen a poté se všichni tři vydali do chodeb stoky. Krtek rovnoměrně cupital začazeným přítmím vpředu, volil cestu zkušeným tempem a zaváděl je stále hlouběji pod město a daleko od jeho zdí. Křik pronásledovatelů zcela ustal a Par si pomyslel, že i kdyby federační vojáci skrytý vchod dokázali najít, v chodbách by cestu zase ihned ztratili. Pojednou si uvědomil, že stále svírá Shannarův meč

a po chvilkové úvaze jej opět zasunul do pochvy.

Minuty plynuly a s každým dalším krokem vpřed si Par zoufal, zda vůbec Damson ještě někdy uvidí. Zoufal si, že jí nemůže pomoci, ale pohled na Padisharovu tvář jej přesvědčil, že alespoň nějakou dobu musí držet jazyk za zuby. Jistě má o ni Padishar stejný strach jako on.

Přešli kamenný chodník, který přemosťoval líný tok, a vešli do chodby, jejíž strop byl tak nízký, že ji prolézali téměř po čtyřech. Na jejím konci se strop opět zvedal a trojice směřovala souběhem chodeb k nějakým dveřím. Krtek se dotkl něčeho, co uvolnilo masivní zámek a dveře se otevřely.

Uvnitř byla jakási sbírka starobylého nábytku a vyřazených krámů, jež, nešlo-li o ty, které Krtek pozbyl před týdnem při svém útěku před Federací, byly jistě kopiemi. Na letité kožené pohovce seděla ve spořádané řadě vycpaná zvířata, a když vstoupili, jejich knoflíkové oči na ně slepě civěly.

Krtek k nim náhle přistoupil a tiše zacukroval: „Statečný Chall, sladká Everlind, moje Westra a maličká Lida.“ Ostatní jména zamumlal příliš tiše, aby se dala zaslechnout. „Ahoj, děti moje. Jste v pořádku?“ Jedno po druhém políbil a pečlivě je znovu uspořádal. „Ne, ne, ty zlé bytosti vás tu nenajdou, to vám slibuju.“

Padishar podal louč Parovi, přešel k umývadlu a začal si studenou vodou oplachovat tvář zborcenou potem. Po omytí zůstal stát na místě. Opřel se rukama o stůl s umývadlem a znaveně svěsil hlavu.

„Krtku, musíme zjistit, co se stalo s Damson.“

Krtek se otočil. „S Rozkošnou Damson?“

„Byla těsně vedle mne,“ snažil se Par vysvětlovat, „a pak se mezi nás dostali vojáci—“

„Já vím,“ přerušil ho Padishar a rychle vzhlédl. „Nebyla to tvá chyba. Ničí. Možná se jí podařilo dokonce utéct, ale bylo tam tolik...“ prudce vydechl. „Krtku, musíme se dozvědět, jestli ji mají.“

Krtek lenivě zamrkal. Jeho pichlavá očka se leskla. „Tyhle chodby vedou pod federačními vězeňskými kobkami. Některé přímo k jejich zdem. Mohu se tam podívat. A naslouchat.“

Padishar se na něj pevně zadíval. „Taky u strážnice v Jámě, Krtku.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Par celý ztuhl. Damson ne. Ne tam.

„Chci jít s ním,“ nabídl se tiše.

„Ne.“ Padishar svůj nesouhlas zdůraznil zavrtěním hlavy. „Krtek se bude pohybovat rychleji a tišeji.“ V očích se mu zračilo zoufalství, když se setkaly s Parovýma. „Hochu, toužím vyrazit stejně moc jako ty. Ona je...“

Otálel s pokračováním a Par přikývl. „Řekla mi to.“

Mlčky na sebe upřeně hleděli.

Krtek přešel místnost tiše jako kočka a v záři pochodně, kterou Par stále držel, přimhouřil oči. „Počkejte tu dokud se nevrátím,“ nařídil a vzápětí byl ten tam.

Kapitola 3

Od setkání s duchem Allanona u Hadeshornu uplynula už dlouhá doba a do Krtkova podzemního doupěte zavedla Para Ohmsforda dlouhá a svízelná cesta. Stál tam a zíral na životní trosky a odpady jiných, aniž by nedokázal pomyslet na ty, jež odrážely jeho vlastní život.

Damson.

Před slzami, které mu hrozily vyhrknout, pevně zavřel oči. Nedokázal se vyrovnat s faktem, co ho bude její ztráta stát. Teprve nyní si počínal uvědomovat, jak mnoho pro něj znamená.

„Pare," oslovil ho Padishar. „Pojď se opláchnout, hochu. Máš toho dost."

Par naprosto nic nenamítal. Má toho dost. Tělesně, duševně i citově. Byl zničený v každém ohledu. Síla z něj docela vyprchala. Jeho poslední naděje byla rozřezána jako papír pod nožem. Než zhasil louč, vyhledal pár svíček a nedaleko od ní je zapálil. Potom přešel k umývadlu a zvolna, obřadně se začal mýt. Smýval ze sebe špínu a pot jakoby se tím zbavoval všeho zlého, co jej postihlo při hledání Shannarova meče.

Meč měl stále upevněný řemenem na zádech. V půli očisty ustal, sňal jej a opřel ho o starou komodu s prasklým zrcadlem. Civěl na něj jako na nepřítele. Shannarův meč... nebo něco jiného? Stále neví. Allanon ho pověřil, aby ten Meč našel a i když dříve věřil, že se mu jej najít podařilo, nyní stojí před možností, že selhal. V dozvucích Collovy smrti a v boji o život v podzemních chodbách Tyrsisu bylo jeho poslání víc než zapomenuto. Byl by rád věděl, kolik z Allanonových úkolů už bylo zapomenuto či pominuto. Byl by rád věděl, jak se rozhodli Walker nebo Wren.

Domyl se, osušil a pak se otočil k Padisharovi na trojnohé stoličce, jejíž chybějící nohu nahrazovala bedýnka obrácená dnem vzhůru. Vůdce Svobodně zrozených jedl chléb se sýrem a vše zapíjel lehkým pivem. Pokynul Parovi k místu, kde na něj už čekal připravený talíř s jídlem. Venkovan k němu mlčky přešel, usedl a dal se do jídla.

Měl větší hlad než myslel, takže se najedl velmi rychle. Všude kolem něj do okolní tmy prskaly a plály svíčky jako světlušky za bezměsíčné noci. Ticho porušovalo vzdálené odkapávání vody.

„Jak dlouho se už znáš s Krtkem?" zeptal se Padishar, aby konečně porušil narůstající pocit prázdnoty v sobě. Měl našpulené rty a tvář tak ošklivě poškrábanou a pořezanou, až připomínala špatně sestavenou skládanku.

„Asi rok. Damson mě s ním jednou seznámila v parku po setmění. Nevím, jak se s ním poznala." Přelétl pohledem po vycpaných zvířatech. „Zvláštní patron, ale s ohledem na Damson dost spolehlivý."

Padishar mlčky přikývl Opřel se až židle zapraštěla.

„Pověz mi něco o tom Meči, hochu," vybídl Para a současně posouval hrnkem s pivem a otáčel jen mezi prsty. „Je opravdový?"

Par se proti své vůli usmál „Dobrá otázka, Padishare. Kéž bych to věděl."

Pak vůdci Svobodně zrozených vyprávěl, co vše zažil od společného úniku z Jámy. Jak Damson našla Ohmsfordovi bratry v Lidovém parku, jak se setkali s Krtkem, jak se na poslední chvíli rozhodli do Jámy vrátit, aby se zmocnili Meče, jak se Par v kryptě setkal s Rimmer Dallem, který mu bez boje postoupil údajně pravý starobylý talisman, jak byl ztracen Coll a nakonec, jak se od té doby spolu s Damson skrývali v Tyrsisu. Padisharovi se nezmínil jen o Rimmer Dallově upozornění, že je přízračným stejně jako První Stopař. Protože, kdyby to byla pravda...

„Ponesu ho dál, Padishare," končil své vyprávění, v duchu pomyšlení na svou proměnu v přízračného zaplašil a ukázal na zaprášený meč opřený o komodu, „protože si pořád

myslím, že se mi dříve či později podaří zjistit, jestli je nebo není pravý.“

Padishar se silně zachmuřil. „Cítím vtom nějakou léčku. Rimmer Dall se s nikým nepřátelí. Buď je ten meč padělkem nebo má Rimmer Dall dobrý důvod se domnívat, že ho nedokážeš použít.“

Jsem-li přízračným...

Par v sobě potlačil obavu. „Já vím. Prozatím to opravdu nedokážu. Pořád ho zkouším, snažím se vyvolat jeho kouzlo, ale neděje se nic.“ Odmlčel se. „Jenom jednou, tehdy v Jámě, poté, co Coll... zvedl jsem Meč z místa, kde jsem ho upustil, a jeho dotek mě pálil jako rozžhavené uhlíky. Jenom chvíli.“ Znovu o tom přemítal. Vzpomínal. „Kouzlo Písně přání bylo stále oživené. Pořád jsem držel ten žhnoucí Meč. Pak kouzlo zmizelo a Shannarův meč se stal na dotek opět chladný.“

Obr přikývl. „To je ono, hochu. Něco kolem kouzla Písně přání brání využití Shannarova meče. Dává to smysl, ne? Proč by ne konflikt kouzel? Je-li to tak, mohl ti Rimmer Dall dát Meč zcela bezstarostně.“

Par zavrtěl hlavou. „Ale jak by věděl, že se Meč zachová právě takhle?“ Nyní jej napadlo, že Rimmer Dall spíš věděl, že je meč přízračným k ničemu.

„A co Allanon? Že by o tom také nevěděl? Proč by mě posílal po Meči pátrat, kdybych ho nedokázal použít?“

Padishar samozřejmě nedokázal zodpovědět žádnou z těchto otázek, takže na sebe chvíli vzájemně jen upřeně hleděli. „Tvého bratra je mi líto,“ ozval se poté obr.

Par se na okamžik zadíval jinam a pak na něj opět pohlédl. „To Damson mě zachránila před...“ Prudce zadržel dech. „To ona mi pomohla překonat žal, když jsem si už myslel, že ho nesnesu.“ Neurčitě a posmutněle se na společníka pousmál. „Padishare, já ji miluju. Musíme ji dostat zpět.“

Padishar přikývl. „Není-li už ztracena, hochu. S jistotou nevíme nic.“ Jeho hlas zněl nejistě a oči měl ustarané a vzdálené.

„Ztráta Colla je tak velká, že jsem ji schopen sotva unést.“ Par nedopřál pohledu sklesnout.

„Vím. O její návrat do bezpečí se postaráme. Slibuju.“

Padishar se natáhl po džbánku s lehkým nakvašeným pivem, do vlastního poháru si nalil vydatnou míru a jakoby dodatečně dolil menší množství také Parovi. Zhluboka se napil a opatrně pohár postavil. Par pochopil, že už o téhle záležitosti řekl vše, co chtěl.

„Vyprávěj mi o Morganovi,“ požádal ho Par tiše.

„Ach, Horal.“ Padishar se okamžitě rozzářil. „Po vašem útěku s bratrem mi v Jámě zachránil život. A pak znovu, spolu s ostatními, v Jutu. Byla to ošklivá věc.“

Poté se pustil do vyprávění všeho, co se událo. Jak se při jejich útěku z Jámy s jejím přízračným zlomil Leahův meč, jak je Federace zatlačila do Jutu a obléhala ho, jak se dostavili plížalové, jak Morgan vytušil, že je Teel přízračná, jak spolu s Horalem a Steffem zahnali Teel hluboko do jeskyň za Jutem, kde se jí Morgan sám postavil a vyvolal právě tolik kouzla ze svého zlomeného meče, aby ji zničil, jak se Svobodně zrozeným podařilo vyklouznout z léčky Federace, a jak je poté Morgan opustil, aby se vrátil do Posledního přístavu a k trpaslíkům a tak dodržel slib, který dal umírajícímu Steffovi. „Slíbil jsem mu, že se tě vydám hledat,“ končil své líčení Padishar. „Ale nejdříve jsem si musel v tichosti poležet na Ohnivé hraně, dokud se mi nezahojila zlomená ruka. Šest týdnů. Pořád je citlivá, i když to nedávám najevo. Měli jsme v úmyslu setkat se s Asphingou a jeho skalními trolly u Jannissonu před čtrnácti díry, ale dal jsem jun slovo, že to stihnu za osm dní.“ Povzdechl si. „Tolik času promrháno a tak málo získáno. Jako krok vpřed a dva zpátky. Přesto jsem se nakonec natolik zotavil, že jsem mohl dodržet alespoň poslední část úmluvy. Našel jsem tebe.“

Kysele se usmál. „Nebylo to snadné. Ať jsem se vydal kamkoliv, všude číhala Federace.“

„Myslíš tedy, že Teel?“ zeptal se Par.

Padishar přikývl. „Musela to být ona, hochu. Ukradla Hirehoneovu totožnost i tajemství a pak ho zabila. Hirehone byl důvěřivý. Znal bezpečné úkryty. Teel proměněná v přízračného musela tuhle informaci získat právě od něho. Vytáhla mu ji z mysli.“ Odplivl si. „Zatraceně! A Rimmer Dall bude předstírat, že je tvým přítelem! Jaké lži!“

Ještě hůř, pravda, pomyslel si Par, ale nahlas to nevyslovil. Obával se, že jeho spřízněnost s Prvním Stopařem, ať už jakékoliv povahy, umožní Rimmer Dallovi osvětlit tajemství, jež by jinak dál skrýval... dokonce i taková, o nichž ještě sám neví, ta, která zachovávají jeho přátelé a společníci.

Byla to děsivá představa. Příliš divoká, aby se jí dalo uvěřit. Což ale znamená, že mnohé z toho, s čím se za těch několik uplynulých týdnů setkal, spadá právě do téhle úvahy, ne?

Raději věřit, že je za tím vším Teel, namlouval si v duchu.

„I tak,“ říkal právě Padishar, Jsem postavil hlídky, aby střežili Ohnivou hranu hned od chvíle, kdy jsme se tam usadili, protože Hirehone o tom také věděl, což znamená, že o tom budou zřejmě vědět i přízrační. Ale dosud je všechno v klidu. Týden tedy budeme udržovat kontakty s trolly a budou-li s připojením souhlasit, získáme armádu, s níž lze počítat. Bude to počátek skutečného odporu, jádro ohně, jež se propálí Federací a konečně nás osvobodí.“

„Stále u Jannissonu?“ zeptal se Par a současně přemítal o jiných věcech.

„Odejdeme, jakmile se s tebou vrátím. A s Damson,“ dodal rychle a rozhodně. „Týden je na tohle všechno dost dlouhá doba.“ Neznělo to úplně přesvědčivě.

„Ale Morgan se zatím nevrátil, že?“ pokračoval ve vyptávání Par.

Padishar pomalu zavrtěl hlavou. „Neměj o přítele strach, hochu. Je tuhý jako houžev a hbitý jako světlo. A odhodlaný. Kdekoliv se vyskytne, ať podnikne cokoliv, nic se mu nestane. Už brzy se s ním zase shledáme.“

Bylo podivné, že se Par dost přikláněl k souhlasu. Pokud existoval někdo, kdo dokázal najít cestu z jakékoliv šlamastyky, byl to právě Morgan Leah. V duchu si vybavoval přítelovy bystré oči, jeho pohotový úsměv, šibalský náznak v hlase a cítil, jak moc ho postrádá. Další z obětí jeho pouti, ztracená kdesi na cestě, se od něj oddělila jako nadbytečná zátěž. Až na to, že tenhle příměr pokulhával: jeho přátelé a vlastní bratr obětovali život, aby ten jeho zachovali. V té či oné chvíli všichni. A co jim poskytl na oplátku? Co podnikl, aby takovou oběť ospravedlnil?

Čeho dobrého dosáhl?

Zrak mu znovu padl na Shannarův meč. Pravda. Shannarův meč je talismanem k pravdě. A pravda, kterou teď potřebuje odhalit nejvíc, je, zda je tento meč, pro nějž bylo tolik obětováno, pravý.

Jak by to měl provést?

Padishar naproti němu se protáhl a zažíval. „Je na čase trochu si odpočinout, Pare Ohmsforde,“ podotkl při vstávání. „Musíme se posilnit na to, co nás čeká.“

Přistoupil k pohovce, na níž byla rozestavena vycpaná zvířata, ledabyle je posbíral a žuchl s nimi na židli opodál. Opět se obrátil k pohovce a pohodlně se uvelebil na odřených kožených polštářích, takže mu z jednoho konce přečuhovaly vysoké boty a hlava mu spočívala v ohybu jedné paže. Za okamžik už chrápal.

Par setrval po nějakou dobu vzhůru, pozoroval ho, zaháněl chmury a bránil svou rozhodnost, aby se nerozptýlila jako listí ve větrné smršti. Bál se, ale strach nebyl ničím novým. Nejvíce jej zneklidňovalo opotřebovávání naděje, ono drolení vlastní jistoty, že ať se bude dít cokoliv, vždy najde způsob, jak se s tím vypořádat. Začínal mít dojem, není-li to nastálo.

Nakonec se zvedl a přešel k židli, kam Padishar pohodil vycpaná zvířata. Opatrně je všechny sbíral: Chalta, Lidu, Westru. Everlind a ostatní a pak je zanesl k místu, kde se o komodu opíral Shannarův meč. Jedno po druhém rozmísťoval kolem Meče jakoby je stavěl na stráž. Jakoby mu tím snad měla pomoci při odhánění běsů od jeho spánku. Když

skončil, přešel do zadní části Krtkova doupěte, našel si nějaké rozházené polštáře a staré deky, v koutě, jemuž dominovala jakási sbírka starých obrazů, si zhotovil provizorní lůžko a natáhl se. Než konečně usnul, naslouchal stálému odkapávám vody.

Když opět procitl, byl sám. Pohovka, na níž spal Padishar, byla prázdná a Krtkův brloh tichý. Až na jedinou byly všechny svíce uhašené. Par zamžikal proti ostrému tenkém světelnému proužku a pak se rozhlížel šerem v úvahách, kam se asi Padishar vydal. Vstal, protáhl se, přistoupil ke svíčce, zažehl s ní ostatní a sledoval, jak temnota přechází v rozptýlené stíny.

Neměl ani ponětí, jak dlouho spal. Čas v katakombách ztrácel veškerý význam. Zase dostal hlad a tak si přichystal jídlo, které sestávalo z chleba, sýru, ovoce a lehkého piva. Pustil se do něj na trojnohé židli. Během jídla zíral přes místnost na Shannarův meč opřený v koutě a obklopený Krtkovými dětmi.

Promluv na mě, říkal si v duchu. Proč na mě nepromluvíš?

Dojedl, aniž by jídlo v ústech vychutnával, bez zájmu vypil pivo, zrakem i myslí stále soustředěn na Meč. Vstal od stolu, přešel k němu, zvedl jej a odnesl si ho k židli. Nějakou dobu s ním balancoval na kolenou a přitom na něj upřeně shlížel. Pak jej konečně vytáhl z pochvy, napřáhl ruku a držel jej před sebou, obracel jej sem a zase tam a dopřával světlu svíček, aby se odráželo od jeho lesklého povrchu.

Zrak se mu třpytil zklamáním.

Talisman nebo podvod... co jsi?

Jestli první možnost, cosi mezi nimi neklape. Je potomkem Shea Ohmsforda a má stejně dobrou elfskou krev jako jeho slavný předek. Měl by být schopen kouzlo Meče snadno vyvolat. Přirozeně jen tehdy, jde-li o nefalšovaný Shannaruv meč. Jinak... zlobně zakroutil hlavou. Ne, tohle je Shannarův meč. Je. Cítí to až do morku kostí. Vše, co o tomhle mečí ví, vše co se o něm dozvěděl, veškeré písně, které o něm léta zpívá, to všechno mu napovídá, že je to on. Rimmer Dall by mu přece nepodstrčil nějakou atrapu. První Stopař příliš dychtí po tom, aby Par, vzhledem ke kouzlu, které vlastní, přijal jeho vedení, než by riskoval, že se mu odcizí nějakou lží, na kterou by se nakonec stejně přišlo. Ať je Rimmer Dall jaký je, je chytrý... mnohem bystřejší na to, aby hrál tak prostou hru...

Par tuhle myšlenku nedokončil, protože si nebyl tak úplně jistý, zda má pravdu. Přesto mu Meč připadal pravý, úvahy logické a vyvážené. Rimmer Dall touží, aby přijal skutečnost, že je přízračným. Přízračný nedokáže použít elfské kouzlo Meče, protože...

Protože proč?

Protože by ho pravda možná zničila a jeho vlastní kouzlo to nedovolí?

Ale když ho Meč spálil v Jámě, poté, co zabil Colla s přízračným, nereagovalo na něj spíše jeho kouzlo než nějaké jiné? Které kouzlo vzdoruje kterému?

Zaskřípal zuby a rukama pevně sevřel vyřezávanou rukojeť Meče. Do dlaně se mu zaryla pozdvihla ruka s pochodní. Ostré a zřetelné obrysy. O jakou potíž to mezi nimi jde? Proč nedokáže najít odpověď?

Zasunul čepel Meče zase do pochvy, nepohnutě seděl v tichu osvětleném svícemi a přemýšlel. Allanon jej pověřil, aby našel Shannarův meč. Jeho, ne Walkera ani Wren, přesto, že jsou téže shannarské krve, ne? Allanon vyslal jeho. V mysli se mu opakovaly důvěrně známé otázky. Že by druid nevěděl, že je taková výzva k ničemu? Že by ani jako duch nedokázal vytušit, že je Parovo kouzlo nebezpečím, že Par sám je nepřítelem?

Nemá-li ovšem pravdu Rimmer Dall, když tvrdí, že nepřáteli jsou druidové, nikoliv přízrační. Nebo že by třeba byli nepřáteli nějakého druhu všichni? Soci v ovládnutí kouzla, druidové a přízrační zápolící o zaplnění prázdnoty, která vznikla při Allanonově skonu, onoho vakua, které setrvalo důsledkem selhání posledního nefalšovaného kouzla?

Je to možné?

Par svraštil čelo. Přejížděl prsty po hrušce Meče a dolů po lemování pochvy.

Proč je pravdu tak obtížné odhalit?

Přistihl se při úvahách, co se stalo s ostatními, kteří se vydali k Hadeshornu. Steff s

Teel jsou mrtví. Morgan nezvěstný. Kde je Cogline? Co se s ním stalo po setkání s Allanonem a obdržení úkolů? Kéž by si se starcem o Meči mohl promluvit, pocítil Par pojednou nutkavou potřebu. Cogline by tomuhle všemu jistě dokázal dát nějaký smysl. A co se asi stalo s Wren a s tím obřím tulákem? A co s Walkerem Bohem? Jestlipak se rozhodli a pokračovali ve splnění svých úkolů jako on?

Zrak, jenž upíral do prostoru před sebou, se opět sklonil k Meči. Je tu ještě jedna věc. Teď, když už Meč má... snad ten pravý... co si s ním má počít? Pokud Allanon těží z pochyb, kdo je dobrý a kdo špatný a počíná-li si Par správně, k jakému účelu má posloužit Shannarův meč?

Jaká pravda se má odhalit?

Soužily ho otázky bez odpovědí, tajemství stále před ním utajovaná, lži a pokroucené polopravdy, jež mu kroužily hlavou jako mrchožrouti čekající na hostinu. Kdyby se mu tak podařilo prolomit alespoň jediný článek řetězu nejistoty a zmatku, který jej poutá, kdyby tak dokázal přetrhnout jen jediné pouto…

Na protější straně místnosti se tiše otevřely dveře a v jejich otvoru se objevil Padishar. „Tady jsi," ohlásil se zvesela. „Doufám, že odpočatý?"

Par s Mečem stále vyváženým na kolenou přikývl. Padishar na něj cestou přes místnost letmo shlédl. Par povolil stisk. „Kolik je hodin?" zeptal se.

„Je poledne. Krtek se ještě nevrátil. Vyšel jsem si, protože mě napadlo, že bych třeba mohl o Damson zjistit něco sám. Trochu se poptat. Strčit nos do pár děr."

Zavrtěl hlavou. „Byla to ztráta času. Jestli ji Federace drží, tutlá to."

Vyhlížel unaveně a znechuceně. „Nevrátí-li se Krtek do půlnoci, vydám se ven znovu."

Par se naklonil vpřed. „Ne beze mne."

Padishar na něj rychle pohlédl a zabručel. „Myslím, že ne. Nu, Venkovane, třeba se nám alespoň poštěstí vyhnout dalšímu výletu do Jámy..."

Zarazil se, když si náhle uvědomil, co tím naznačil, a pak se nesvůj odvrátil. Par zdvihl Shannaruv meč z klína a odložil jej vedle sebe na podlahu. „Padishare, říkala mi, že si její otec."

Obr na něj chvíli beze slova zíral a pak se nepatrně usmál. „Láska je zřejmě zdrojem veškerého pošetilého tlachání."

Vstal a přešel ke stolu. „Myslím, že se teď musím najíst." Najednou se prudce obrátil a jeho hlas byl tvrdý jako kámen. „To, co si právě vyslovil, už nikdy neopakuj. Před nikým. Nikdy."

Vyčkal, dokud Par nepřikývl, a poté se věnoval shromažďování potravin. Pojedl ze stejných zbytků jídla jako Venkovan a navíc trochu sušeného hovězího, které našel ve spíži. Par jej pozoroval a v duchu uvažoval, jak dlouho už otec s dcerou drží své tajemství pod pokličkou a jak to asi pro oba musí být těžké. Padisharovy ostře řezané rysy se při jídle snížily do stínu, ale oči se mu třpytily jako útržky bílého ohně.

Když dojedl, opět zpříma pohlédl na Para. „Slíbila... přisahala, ... že to nikdy nikomu neřekne."

Par pohlédl na vlastní zakleslé ruce. „Řekla mi o tom, protože jsme oba potřebovali nějaký důvod, na jehož základě bychom si vzájemně důvěřovali. Sdílíme společné tajemství, abychom si věřili. Došlo k tomu před posledním sestupem do Jámy."

Padishar si povzdechl. „Kdyby zjistili, co je zač..."

„Ne," přerušil ho Par rychle, „dříve než se na to zmohou, dostaneme ji zpět." Setkal se s pronikavým pohledem druhého. „Dostaneme, Padishare."

Padishar Creel přikývl. „Ano, Pare Ohmsforde, ano, dostaneme."

Teprve o několik hodin později prošel vchodem nehlučně Krtek. Vyklouzl ze tmy jako jeden z jejích stínů a mhouřil oči před světlem svíček. Kožich se mu z obnošeného oděvu ježil, takže vzhledem připomínal nějaký trnitý keř. Mlčky přistoupil a několik svíček zhasl. Většina z jeho doupěte se tak pohroužila do většího šera, v němž se cítil příjemněji.

Odcupital k místu, kde ve shluku seděly na zemi jeho děti, chvíli na ně tiše vrkal, pak je něžně posbíral a přenesl zpět na pohovku. Ještě stále je rozmísťoval, když Padisharovi došla trpělivost.

„Co si zjistil?“ zeptal se podrážděně. „Máš-li dost času, tak nám to řekni!“

Krtek se pohnul, aniž by se otočil. „Je uvězněna.“

Par cítil, jak se mu z tváře vytrácí krev. Rychle pohlédl na Padishara a zjistil, že obr stojí se zaťatýma rukama.

„Kde?“ zeptal se šeptem Padishar.

Dokud Krtek nedokončil opření Chalta o polštář, neodpověděl. Teprve pak se otočil. „V těch starých legionářských kasárnách za vnitřními hradbami. Rozkošná Damson je uvězněna o samotě v jižní strážní věži.“ Zašoupal nohama. „Trvalo mi dlouho, než jsem ji našel.“

Padishar postoupil vpřed a poklekl, takže se s Krtkem ocitli ve stejné úrovni očí. Šrámy na jeho tváři byly ohnivě rudé. „Mají...“ Tápal po slovech. „Je v pořádku?“

Krtek zavrtěl hlavou. „Nemohl jsem se k ní dostat.“

Par rovněž přistoupil blíž. „Takže si ji neviděl?“

„Ne.“ Krtek zamžikal. „Ale je tam. Přelezl jsem věžní zeď. Je hned na druhé straně. Slyšel jsem přes kamenné zdivo její dech. Spala.“

Venkovan s vůdcem Svobodně zrozených si vyměnili rychlý pohled. „Jak přísně ji střeží?“ pokračoval ve vyptávání Padishar.

Krtek zvedl ruce k očím a jemně si je promnul kotníky. „Vojáci stojí na stráži u jejích dveří pod schodištěm, které k nim vede i ubrány před ním. Hlídkují na nádvořích i v chodbách. Je jich tam spousta.“ Zamžikal. „Jsou tam také přízračníí.“

Padishar sklesl nazpět. „Oni vědí,“ zašeptal ochraptěle.

„Nevědí,“ oponoval Par, „ještě ne.“ Počkal, až se Padisharův zrak setkal s jeho. „Kdyby ano, nenechali by ji spát.

Nemají jistotu. Budou čekat na Rimmer Dalla... stejně jako už dříve.“

Padishar na něj okamžik mlčky zíral a v jeho drsných rysech se ukázal záblesk naděje. „Snad bys mohl mít pravdu. Musíme ji tedy dostat ven, než k tomu dojde.“

„My oba,“ řekl Par tiše. „Půjdeme oba.“

Vůdce Svobodně zrozených přikývl a v té chvíli mezi nimi proběhlo porozumění výmluvnější než jakákoliv slova. Padishar vstal. V šeru Krtkovy ošuntělé komory si hleděli vzájemně do tváře. Zocelovalo je odhodlání proti tomu, co je s velkou jistotou očekává. Par pustil z hlavy nezodpovězené otázky a rozpaky nad Shannarovým mečem. Pohřbil pochybnosti, jež se vznášely nad využitím jeho vlastního kouzla. Tam, kde se jedná o Damson, podnikne cokoliv, aby ji osvobodil. Na ničem jiném nesejde.

„Budeme sek ní muset dostat blíž,“ řekl Padishar měkce a shlédl na Krtka. „Co nejblíže to půjde, aniž by nás spatřili“

Krtek smutně přikývl. „Znám jednu cestu.“

Obr zvedl ruku a dotkl se jeho ramene. „Budeš muset jít s námi.“

„Rozkošná Damson je mou nejlepší přítelkyní,“ řekl Krtek. Padishar přikývl a ruku stáhl. Obrátil se k Parovi.

„Vydáme se za ní ihned.“

Kapitola 4

Tím mužem ve vysoké tvrzi byl Walker Boh. Bloumal po jejích cimbuřích, věžích a vížkách, všemi jejími chodbami a průchody, které vyznačovaly její hranice. Jako přízrak, jímž byl, jako vyděděnec, kterým se cítil. Paranor, citadela druidů, se vrátil, vrátil se do lidského světa, znovu oživen Walkerem a Černým elfeínem. Stál tam stejně jako před třemi sty lety, zvedal se z temných hvozdů, v nichž se potloukají vlci a trny mají velikost hrotů kopí zježených k obraně. Tyčil se ze země strmého srázu, odkud jej bylo možné zahlédnout přes celé údolí, jemuž vévodil, od Kennonského průsmyku až po Jannisson, od jednoho hřebenu Dračích štítů ke druhému, vížky, hradby a brány. Solidní jako skála, z níž byl před více než tisíciletími dříve postaven. Obnovená citadela legend a bájí.

Zatraceně, pomyslel si Walker Boh zoufale, co to ale všechno stálo!

„Ta esence druidského kouzla na mě čekala ve věžní studni, kde hlídala," vysvětloval Walker Coglinovi prvního večera po vynoření z pevnosti s Allanonovou přítomností v patách. Její duch či nějaká její součást celá ta léta vyčkávala skrytá v hadovité mlze, která zahubila sžíravé přízraky a jejich spojence a odeslala Paranor z pozemského světa, do doby, než bude opět povolán zpět. Zdá se, že Allanonův duch věděl, že se jednou potřeba citadely a jejích druidů ukáže nevyhnutelnou, že je třeba zachovat kouzlo a učení, které ovládli, kdyby se historický vývoj vydal jinou cestou, než kterou prorokoval."

Cogline naslouchal mlčky. Stále v posvátné úctě žasl nad tím, k čemu došlo, čím se Walker Bolí stal. Měl strach, protože Walker Boh byl stále Walker, ale také ještě něco navíc. Vnímal Allanonovu přítomnost, jež se stala jeho součástí při přeměně z člověka v druida při zasvěcujícím rituálu, k němuž došlo v temném sevření citadely. Cogline se v duchovní podobě odvážil setrvat jen tak dlouho, než Walkera vytáhl z šílenství, které jej hrozilo pohltit dříve, než se dokáže uvést v soulad s probíhající proměnou. V těch několika vteřinách cítil Cogline počátky Walkerovy přeměny... a poté s hrůzou utekl

„Černý elfeín vtáhl mlhu do sebe a odtud do mne," šeptal Walker, pro kterého byla nyní slova důvěrným opakováním, jejichž vyslovování jakoby navozovalo jejich důkladnější pochopem. Jeho strohá vizáž se hroužila do kápě jeho hábitu jako stále se měnící maska. „Zahrnovala v sobě Allanona, vše o druidech... o jejich historii, učení a kouzlu, o jejich znalostech, tajemstvích, o všem, čím byli. To všechno mnou protkávala jako niti na tkalcovském stavu spřádající novou látku a já molů jen vnímat, jak jsem narušován a bezmocný tomu zabránit."

Tvář v kápi se nepatrně pootočila ke starci.

„Cogline, všichni jsou v mém nitru. Zabydleli se ve mně a jsou přesvědčeni, že získám jejich vědomosti a sílu a budu je využívat tak jako oni. Tohle byl Allanonův záměr už od začátku, že některý z Brininých potomků ponese dál druidskou tradici, nějaký vyvolený, až taková potřeba nastane, nějaký poslušný služebník." Coglinovo rameno pojednou sevřely železné prsty, až sebou trhnul. „Poslouchat, starče!

Tohle se mnou sice zamýšlejí, ale nedosáhnou toho!" Slova Walkera Boha naplňovala trpkost. „Cítím, jak ve mně pracují. Živé bytosti. Dokážu vnímat jejich přítomnost, jejich našeptávaná slova, která se mě snaží donutit, abych jich dbal. Ale já jsem silnější než oni, utvářený tak samotným procesem, který použili k mé přeměně. Přežil jsem zkoušku, kterou pro mne uchystali, takže budu tím, kým si usmyslím. Budou žít v mém těle a duši, budou stíny a vzpomínkami minulosti, boudou, čím budou! Pokud budu nucen být touhle... bytostí, jež ze mne udělali, obdařím ji alespoň svým hlasem a srdcem!"

Procházeli se a rozmlouvali. Cogline, chladný jako smrt, naslouchal zmučenému Walkeru Bohovi, jenž planul jako ohně, které se znovu rozhořely v pecích pod kamennými zdmi Paranoru, a jehož zuřivost se přetvářela v sílu na podporu proti všemu, co se

odehrává. Walkerova proměna totiž pokračovala i teď, zatímco kráčeli hradními chodbami, stařec a Walker měnící se v druida v tiché přítomností kocoura Rumora stejně zachmuřeného jako jeho páni. Proměna se Walkerovým nitrem svíjela jako dým ve větru, posouvána rukama zesnulých druidů, jejich živým duchem v nitru toho, jemuž bude umožněno, aby znovu oživil kouzlo. Dostavovala se ve formě znalostí odhalovaných v útržcích a cárech a občas v ostrých poryvech, v podobě nabytých a po léta uchovávaných vědomostí, v podobě všeho, co druidové objevili a zpracovali ve vlastní řád a co jim pomáhalo překonávat mnohaleté období Černého mága a lebkonošů, přestát běsy v Zapovězeném, přetrpět Ildatch a sžíravé přízraky, dostat se přes všechny zkoušky temného zla nastavované lidstvu jako výzva. Kouzlo se odhalovalo po troškách, nakukovalo ze změti rukou, očí a šeptaných slov, jež v mysli Walkera Boha vířily a nedopřávaly mu klidu.

Tři dny vůbec nespal. Pokoušel se o to až na hranici zoufalství, ale když už se zdálo, že dochází uvolnění, že už spočine v odpočinku, po němž tak zoufale bažil, ožila zase nějaká nová ploška proměny, která ho posadila jakoby byl loutkou na nitkách a nutila jej, aby si uvědomil její nutnost, Její přítomnost, její záměr, aby ji vzal na vědomí. Potýkal se s každou další. Ne proto, aby jí bránil v existenci, protože vtom nebyl žádný smysl, ale proto, aby se ujistil, že není přijata bez otázky, že je pročtena a prostudována, že poznal její tvář a tak byl upozorněn na její slepé využití. Stále znovu si připomínal, že jeho stvořitelem nejsou druidové. Nedali mu život, a proto jim nelze dovolit, aby mu diktovali jeho osud. Ten si bude utvářet *sám. Sám* si bude rozhodovat o povaze svého života, o množství síly kouzla a tedy odpovídat jen sobě.

Cogline s Rumorem setrvávali s ním, vyčerpaní sice stejně jako on, ale s obavou o něj a s odhodláním, že ho neopustí, aby všemu dění nemusel čelit sám. Právě Coglinův hlas teď Walker potřeboval stále slyšet v odezvě na svůj vlastní, potřeboval slyšet upozorňování a opětovné ujišťování, aby se otupily jeho znechucené nářky. Rumor představoval chlupatou černou jistotu naznačující, že se některé věci nezměnily, přítomnost tak pevnou a spolehlivou jako příchod dne po noci, záruku, že se snad lze probudit i z toho nejhoršího nočního děsu. Společně ho podporovali způsoby, s jejichž popisem by nedokázal ani začít a oni by je zase nebyli schopni začít ani chápat. Stačilo, že cítili vzájemné pouto.

Trvalo tři dny než proměna konečně ovládla svůj běh a transformace byla ukončena. Pojednou všechny ruce přestaly tvarovat, zmizely oči a odezněly šepoty. V nitru Walkera Boha se vše náhle zklidnilo. Poté upadl do spánku, aniž by se mu něco zdálo, a když se probudil, poznal, že i když byl pozměňován způsoby, které teprve začínal objevovat, je v nejniternější součásti svého vědomí toutéž osobou, jakou byl vždy. Zachoval si srdce muže, který druidům a jejich kouzlu nedůvěřoval, a i když se v něm teď zabydleli a budou se svými hlasy podílet na tom, jak svůj život povede, přesto jej budou dál ovládat přesvědčení, která jejich příchod předcházela, a která přežívají i jejich současnou přítomnost.

Walker vstal v samotě své ložnice, opuštěný v temnotě, kterou ta místnost bez oken poskytovala, co pamatoval, poprvé smířen sám se sebou a tedy s dlouhou a děsivou poutí k naplnění výzvy, jež mu byla uložena, s tvrdou zkouškou proměny konečně za sebou. Mnohé se dostavilo v nehotové podobě a nemálo se ztratilo, ale cožpak nejvíce nezáleží na tom, že přežil?

Pak se vydal za Coglinem. Našel jej sedět s těsně stuleným kocourem u nohou. Ve tváři měl vyleptané věkovité vrásky a v očích se mu odrážela nejistota. Přistoupil ke starci a zvedl jej na nohy jakoby byl děcko... poté, co jej ruce, oči a hlasy neustaly přetvářet, dokud se silou nevyrovnal deseti mužům, proměnou neuvěřitelně zesílil. Zdravou paží svého mentora objal kolem křehkého těla a jemně ho stiskl.

„Už jsem zase v pořádku," řekl šeptem. „Je to za mnou a jsem už mimo nebezpečí."

A stařec se ho přidržel a rozplakal se mu na rameni.

Potom rozprávěli jako dva kmeti, kteří v životě prožili více než jen společná překvapení, spojeni vzájemným poutem druidského kouzla a osudy, jež je svedly ve stejném čase na totéž místo. Rozmlouvali o Walkerově proměně, o dojmech, které vyvolala, o znalostech, jež sebou přinesla, i o tužbách, které se snad jednou naplní. Byli už zase celými lidmi z masa a krve a Paranor se vrátil. Šlo o počátek nové éry ve světě Čtyř zemí a oni se ocitli jako první v čase, jenž bude určovat jeho další vývoj. Ani teď si Walker Boh nebyl jistý, jak má druidské kouzlo vyvolávat... či zda by vůbec měl. V úvahu připadala hrozba přízračných, ale její povaha a rozsah zůstávaly záhadou. Walker byl obdařen učením druidů, ale nevěděl si s ním rady... zvláště v případě přízračných.

„Transformace ve mně zanechala jisté důvěrné informace, které jsem dříve neznal," svěřoval se Walker. „Jedna z nich říká, že se druidské kouzlo ukáže jako nezbytné, bude-li nutné hrozbu přízračných zničit. Ale o kterou informaci se vlastně jedná? O mou vlastní nebo o Allanonovu? Rád bych věděl, mohu-li jí věřit. Jedná se o pravdu nebo o smyšlenku?"

Stařec zavrtěl hlavou. „Myslím, že na to si musíš přijít sám. Domnívám se, že si to tak Allanon přeje. Cožpak vždycky nezůstalo na Ohmsfordech, aby si pravdu o všem odhalili sami? Hrátky, tak jsi to jednou nazval. Ale nejde ve skutečnosti o víc než jen o tohle? Nejde o povahu života? Zkušenost vyvstává z činů, nikoliv z řečí. Pokus a objev. Snaha a hledání. Nejde o druidské machinace, které nás takhle nutí jednat. Poznávat je naší potřebou. Vždyť je to nakonec způsob, jakým se učíme. Myslím, Walkere, že tohle musí být rovněž tvá cesta."

Dospěli k názoru, že především by se mělo zjistit, co se stalo s ostatními shannarskými potomky - s Parem, Collem a s Wren. Splnili své přidělené úkoly? Kde jsou a jaká tajemství odhalili v týdnech uplynulých od jejich společného setkáni u Hadeshornu?

„Par Shannarův meč buď už našel nebo ho stále hledá," tvrdil Walker. Seděli ve studovně druidů a před nimi se táhly svazky jejich Paměti či Historie, tentokrát již prostudované do podrobností, které si Walker pamatoval z předešlého pročítání, a které nyní, při nových proměnou vytepaných vědomostech, chápal už jinak.

„Para jeho úkol pudil k hledání. Jeho odhodlání bylo jako z ocele. Ať si ostatní znáš zvolili cokoliv, on by se nevzdal."

„Myslím, že ani Wren," řekl stařec zamyšleně. „I ona měla v sobě dostatek odhodlání, i když ne tak patrného." Odvážně se střetl s Walkerovým pohledem. „Allanonův duch vycítil, co kterého z vás zaujme, a proto se domnívám, že žádný z vás o zběhnutí nikdy ani vážně neuvažoval."

Walker se v židli smířlivě opřel, propadlou tvář zastíněnou zplihlými tmavými vlasy a vousem, oči tak pronikavé, až se zdálo, že se před nimi nic nemůže skrýt. „Nepřivlastnili si nás snad druidové už od časů Shea Ohmsforda?" přemítal nahlas chladně a nepřítomně. „Neobjevili v nás něco, co lze spoutat, a proto nás od té doby stále vězní? Jsme pouhými služebníky jejich přání... ochránci Ras."

Cogline cítil, jak vzduch v místnosti víří jako hmatatelná odezva na tok kouzla, jež se linulo z Walkerova hlasu. Vnímal to intenzivněji než dříve, už od chvíle, kdy Walker vyšel z citadely, onu míru síly, kterou byl obdařen. Jako spíše druid než člověk se stal demonstrací temných umění a učení, které stařec kdysi dávno sám studoval, ale pak je ve prospěch věd starého světa zase zavrhl. Ztracená příležitost, pomyslel si. Ale zdravý rozum zachován. Byl by rád věděl, podaří-li se Walkerovi s vlastním vývojem smířit.

„Jsme pouzí lidé," řekl obezřetně.

„Pouzí blázni." odpověděl Walker s úsměvem.

Povídali si dlouho do noci, ale Walker stále neměl jasno o budoucnosti. Jistě, je třeba vyhledat ostatní z rodu... ale kde začít a jak to udělat? Použití znovu objeveného kouzla je nasnadě, ale pomůže mu odhalit přízračné? Jestlipak jeho nepřátelé vědí, k čemu došlo... že se stal druidem, a že se Paranor zase vrátil? Jak silné je kouzlo přízračných? Jaký má

dosah? Neměl by postupovat příliš rychle, opakoval si stále. Ještě pořád poznává sám sebe. Stále něco objevuje. Neměl by volbu co dál uspěchat.

Rozmluva zvolna pokračovala a v jejím průběhu začalo Walkerovi svítat, že se mezi ním a Coglinem objevilo cosi jiného. Zpočátku se domníval, že je jeho neochota závazně se vyjádřit k budoucnosti prostou nerozhodností... i vzdor tomu, že mu byla cizí. Brzy si ale uvědomil, že se jedná o něco zcela jiného. I když rozmlouvali jako za starých časů, vznikl mezi nimi odstup, který se dříve nikdy neprojevil, dokonce ani tehdy, když se na starce hněval nebo mu nedůvěřoval. Vztah mezi nimi se změnil. Walker už nebyl žákem a Cogline učitelem. Ve srovnání s Coglinem získal přeměnou znalosti a moc daleko kvalitnější. Už není Temným švagrem, který se skrývá v Černavě. Navždy ten tam je život v ústraní i to, jak se odříkal svého dědického práva. Nyní se musí vypořádat se skutečností, že se stal druidem a snad i jediným žijícím a nejmocnějším jedincem. Druidem, který skutečně dokáže ovlivňovat životy ostatních. Walker si to uvědomoval. A protože si to uvědomoval, přijal skutečnost, že je třeba, aby se rozhodoval sám, protože ani Cogline by nedokázal unést tíhu takové děsivé odpovědnosti.

Když se opět vyčerpaní vlastním úsilím rozešli, aby se uložili ke spánku, ocitl se Walker v obležení smíšených pocitu. Tolik převyšoval člověka, jímž byl, že byl v mnoha ohledech sotva k poznání. Když chodbou odcházel do své kobky, věděl, že se za nim stařec upřeně dívá, a nedokázal se zbavit dojmu, že se vzájemně vzdalují pouze v jediném ohledu.

Cogline. Nikdy se nestal druidem... jak se asi cítí?

Walker to netušil. Přesto neochotně připouštěl, že od dnešního večera už mezi nimi nic nebude takové jako dřív.

Pak usnul a zdály se mu mlhavé sny plné tváří a hlasů, které nedokázal rozeznat. Probudil se s blížícím svítáním a v sevření jakési nutkavé potřeby, jež mu cosi zákeřně našeptávala, takže se ze spánku vynořil jako plavec prorážející hladinu a lapající po dechu. Chvíli jej náhlost procitnutí ochromila a zatímco mu v prsou bušilo srdce a jeho zrak a sluch se pracně pokoušely dát smysl tmě, která ho obklopovala, znehybňovala jej nejistota. Konečně se dokázal pohnout, shodit nohy z lůžka a uklidnit se pocitem z masivního kamene pod nimi. Vstal s vědomím, že je stále oblečen v černém plášti, v němž usnul, v oděvu, který si z přemíry únavy ani nesvlékl.

Těsně před jeho dveřmi se cosi pohnulo. Za nimi stál veliký kocour a upřeně na něj vzhlížel. Netrpělivě obloukem poodešel a zase se vrátil. Velkou hlavu měl zakloněnou a oči se mu leskly.

Vybízí mě, abych šel za ním, pomyslel si Walker. Něco je v nepořádku. Zachumlal se do těžkého pláště a vyšel z komory do hrobového ticha tvrze: Zvuk jeho kroků spěšnou cestou starobylými chodbami tlumilo kamenné zdivo. Rumor vpředu ho vedl stále dál, ve světle elegantní a temný nehlučně procházel stíny. Místnost, v níž spal Cogline, minuli, aniž by zvolnili. Zde tedy není příčina kocourova neklidu. S pokračujícím postupem kolem nich bledla noc. Ve stříbřitém třpytu se z východu zvedal úsvit a v zastřeném světle prosvítal hradními okny. Walker si sotva všiml, protože zrak nespouštěl z pohybu kocoura, který se prosmýkl překrývajícími se stíny. Špicoval slechy a pokoušel se něco zaslechnout, zachytit alespoň náznak tušeného. Z hlavní síně přešli k bráně na hradby a vyšli ven. Svítám bylo mrazivé a vyvolávalo pocit prázdnoty. Nad celým údolím se prostírala mlha, šplhala podél srázů Dračích štítů a táhla se na západ až k Streleheimu v příkrovu, jenž vše uprostřed zahaloval. V jejích horních záhybech spočíval Paranor, jehož vysoké věže vyhlížely jako ostrovy čnějící z mlžného moře. Pod vlivem větrů, které duly od hor, se mlha svíjela a kroutila, takže v kalném světle časného svítání ožívaly podivné tvary a postavy. Rumor šlapal po lávce, větřil a nervózně mrskal ocasem. Walker šel za ním. Aniž by zpomalili, obloukem obešli jižní ochranný val. Nic neviděli ani nic nezaslechli. Míjeli otevřené schodištní šachty a věžní vstupy jako strašidelné přízraky.

Na západní hradbě Rumor pojednou zvolnil. Srst na krku se mu zježila a při výhružném

zamručení svraštil černý čenich. Walker stanul vedle něj a rychle mu na zježený hřbet konejšivě položil ruku. Rumor teď civěl přímo do šerosvitu. Stáli právě nad západní hradní branou.

Walker se zahleděl do mlhy. Také cosi vnímal.

Něco tam venku je.

Vteřiny pomalu plynuly a stále se nic neobjevovalo. Walker začínal ztrácet trpělivost. Možná by se měl zajít podívat ven.

V tom mlha náhle ustoupila jakoby se s odporem odtáhla a objevili se jezdci. Byli čtyři, v kalném svitu ponuří a strašidelní. Jeli zvolna, cíleně, stejně šedí jako šero, jež jejich příjezd zastíralo. Čtyři jezdci na hřbetech svých ořů, ale žádný z nich nebyl člověkem a zvířata, na nichž se blížili, představovala ohavnou parodii: samé šupiny, drápy a zuby. Čtyři jezdci, z nichž každý se od ostatních nápadně lišil, každý na svérázné obludě.

Walker Boh ihned poznal, že jde o přízračné. Věděl také, že si přijíždějí pro něj.

Chladně a bez emocí si je podrobně prohlížel. První byl vysoký, vyzáblý a mrtvolně bledý. Těsně pod kůží mu vystupovaly kosti a hrbil se vpřed jako kočka při lovu. Tvář vlastně tvořila lebka, z níž ochable visela spodní čelist. Vyhlížely z ní oči příliš rozšířené a bezvýrazné, aby se daly zahlédnout. Byl bez oděvu a jeho nahé tělo nebylo ženské ani mužské, prostě cosi mezi tím. Vzduch před sebou zamlžoval dechem v podobě jakési odporné zelené mlhy.

Druhý postrádal jakékoliv zdání totožnosti. Měl lidskou podobu, ale bez kůže a kostí. Šlo spíše o jakýsi běsnící tmavý oblak, který v rozmezí svého tvaru bzučel a vřeštěl Podobal se mouchám či moskytům uvízlým za sklem a nahlučeným tak hustě, že zastírají světlo. Jakoby zlověstný hluk, jenž od něj zaznívalo, upozorňoval, že se v jeho přízračné formě skrývá zlo děsivé nade všechnu představivost.

Třetí se dal rozeznat bezprostředněji. Byl po zuby ozbrojený a jeho postava se ježila hroty, řeznými okraji a zbraněmi. Měl při sobě mlaty pobité hřeby, nože, meče, válečné sekery a v rukou svíral ohromnou žerď ověšenou lebkami a prstními kůstkami, jež byly sešněrovány v řetěz. Tvář mu zakrývala helmice, ale oči vyhlížející štěrbinou hledí byly stejně rudé jako oheň.

Poslední z jezdců byl zahalen v plášti s kápí a stejně neviditelný jako tma. Žádná skrytá tvář se pod kápí nedala zahlédnout. Otěže jeho houževnatého oře nesvíraly žádné ruce. Jel schýlený vpřed jako velmi starý člověk, celý nahrbený a pokřivený jako tvor zmrzačený věkem. Přesto neprojevoval žádnou známku slabosti, nic nenaznačovalo, že je tím, kým se jeví. Jel rovnoměrně a jistě a zmrzačen nebyl věkem, nýbrž tíhou břemene, které nesl za životy, jež si vzal. Přes záda měl přehozenou kosu.

Walker Boh se tím poznáním uklidnil. V hlubokém dávnověku Pamětí druidů byl o těch Čtyřech záznam ještě z období starého lidského světa. Věděl, kdo jsou a jak byli stvořeni. Jejich masek se teď chopili přízrační, aby přejali totožnost těch temných bytostí z dávnověku.

Hruď se mu sevřela. Čtyři jezdci. Čtyři jezdci z legend, zabijáci smrtelníků vyvstávající z doby tak vzdálené, jež je víc než zapomenuta. Ale já ty legendy četl, opakoval si v duchu, takže vím, co jsou zač.

Hlad. Mor. Boj. Zmar.

Walker zvedl ruku z Rumorova hřbetu a kocour začal z hloubi hrudi mručet. Přízrační, pomyslel si Walker se směsí respektu a strachu, přízrační stvoření v cosi dříve neexistujícího, v cosi, co je pouhou manifestací ztělesnění zabijáckých způsobů, ho teď přicházejí zničit. Znovu zvažoval kým a čím tihle přízrační vlastně jsou, znovu přemítal nad zdrojem síly, jež jim dovoluje být čímkoliv se jim zachce. V tomhle ohledu mu jeho přeměna žádný vhled neposkytla. O jejich původu měl stejně malé ponětí jako na počátku. Ano, jsou tak zlověstní, jak už Allanon předjímal. Ano, představují zlo, které využívá kouzla jako ničivé zbraně. Ale co jsou zač? Odkud se vzali? Jak se dají zničit?

Kdy už si na tyhle otázky dokáže odpovědět?

Sledoval postup Čtyř jezdců usazených na hřbetech svých kymácejících se a pokřivených ořů, bytostí, které koně připomínaly sice jen velmi neurčitě, jejichž účelem však bylo mnohem víc. Jejich dech zamlžoval jitřní vzduch jako jedovatý výpar. Jejich spáry drásaly a chřupavě drtily skalnatý podklad. Zvedaly hlavy a se stažením čenichů vzad odhalovaly žluté hákovité tesáky. Jezdci se rovnoměrně blížili.

Když dospěli k bráně, zastavili se. Ani jediným pohybem nedali najevo, že by se jí chystali projet. O další postup neprojevili sebemenší zájem. Stanuli v jedné řadě čelem k bráně a vyčkávali. Walker vyčkával s nimi. Čas plynul a světlo se zvolna rozjasňovalo. Šero s blížícím se rozbřeskem vystřídala bledost.

Pak se slunce konečně jako nezřetelný třpyt nad temnými vrcholky přehouplo přes hory na východě a u brány náhle popojel vpřed jezdec Hlad. Když se ocitl těsně u brány, zvedl vyzáblou ruku a zabušil. Ten zvuk bylo slyšet nezřetelně. Rezonující duté zadunění, zachvění, jaké vyvolává život když navždy opouští tělo. Walker se proti své vůli přikrčil, sám pobouřen pocitem, jaký v něm zabušení vyvolalo.

Hlad pak opět poodjel a všichni Čtyři jezdci se jeden po druhém stočili doprava, roztáhli se v přerušovanou řadu a začali objíždět hradby. Objížděli tvrz dokola, jeden za druhým projížděli dole pod Walkerem, který sledoval jejich návrat a opětovné mizení. Každý z jezdů si úzkostlivě držel odstup od předešlého tak, aby vždy na každého vyšla jedna z hradeb celého okruhu.

Obléhání, uvědomil si Walker. Zabušení představovalo výzvu, a když po ní nevyšel před hradby, mají v úmyslu zadržovat ho uvnitř. Rimmer Dall s přízračnými tedy už vědí že se Paranor vrátil a vědí i to, že on sám přijal Allanonovu výzvu. Jezdce poslali jako odpověď na to. Walker si pod pláštěm založil ruce na prsou. *Uvidíme, kdo z koho,* pomyslel si zachmuřeně. Stál a ještě chvíli hleděl na zjevem dole. Pak se sebral a odešel vzbudit Coglina.

Kapitola 5

Stoka pod Tyrsisem páchla zatuchlinou, byla chladná a ponořená v šeré temnotě, která prolínala podél odpadních koryt a mřížovými poklopy kanálů jako rozlitý inkoust. Denní světlo zmizelo na západě a noc se snášela v podobě stínů, které se dloužily od domů a zdí jako nějaký ožívající přízrak. Kroky a hlasy doznívaly cestou k domovům a únava závěru dne připomínala povzdech odrážený horkým letním větrem, který se usazoval v koutech nehybného dusivého parna v korýtcích městských ulic a postranních uliček jako nehybná pokrývka, jež se prostírala nad katakombami v podzemí.

Právě tudy teď zvolna a rovnoměrně tápali Padishar Creel, Par Ohmsford a Krtek jako trojice stínů, která vyvstala s příchodem noci, stejně tichá jako prach zvířený vysokými botami, které procházely ulicemi na povrchu. Dýchali ústy, protože zápach v točitých kanálech byl nadměrný a tíživý, u nohou městský odpad v podobě pozvolného toku. Čas od času šplhali po železných žebřících či stoupali kamennými schodišti, občas se plazili úzkými tunely a po celou dobu si namáhavě razili cestu pryč od středu města k jeho hradbám a tedy ke strmé stěně srázu, směrem k hlídkové věži, kde byla vězněna Damson Rheeová, a také ke střetu, který je očekával.

„Bez ní se nevrátíme," pronesl Padishar. „Ať se její osvobození ukáže jakkoliv složité, podnikneme ho. Jakmile se jí zmocníme, už se jí nevzdáme. Krtku," řekl šeptem a klekl si před tím podivným drobným kumpánem. „Zavedeš nás dovnitř, a když to bude nutné, tak nás vyvedeš i ven. Ale bojovat nebudeš, rozumíš? Budeš se držet stranou a v bezpečí. Protože až Damson osvobodíme," - Par v Padisharově řeči nezaznamenal jediný náznak, že by se jim to nepodařilo - „ty jediný víš, jak ji dostat do bezpečí. Souhlasíš?" Krtek posmutněle přikývl.

„Pare, tvůj úkol bude ještě obtížnější," pokračoval vůdce Svobodně zrozených a obrátil se k němu. „Jestli narazíme na přízračné, musíš na naši ochranu použít své kouzlo. Když jsme zůstali v Jámě, Horal to takhle zvládl svým mečem. Tentokrát to bude na tobě. Já na ochranu proti těm monstrům žádný prostředek nemám. Hochu, pokud na ně narazíme, neváhej."

Par se už dávno rozhodl, že kouzlo Písně přání v případě potřeby při osvobozování Damson použije atak se o tom chystal Padishara rychle ujistit. O čem ho ujistit nemohl a co mu také ani neřekl bylo, že už nemá jistotu, zda je schopen kouzlo ovládat. Už se projevilo jako nespolehlivé, už se ukázalo, že dokáže žít vlastním životem, odpoutaná síla, která jej může docela dobře i pohltit. Tyhle obavy jej ale odváděly od pocitů, které choval k Damson. Jeho city, které pohřbilo společné úsilí uprchnout z města a uniknout tak i pronásledovatelům a rovněž skutečnost, že se Damson v jeho společnosti cítí bezpečně, vypluly při zjištění, že je zajata, okamžitě na povrch a nyní v něm zuřily jako nezvladatelný požár. Miluje ji. Možná už od první chvíle, ale určíte od té doby, co se o něj starala po Collově smrti. Stala se součástí jeho osoby natolik, nakolik je toho cokoliv odděleného schopno, a proto pomyšlení, že by ji měl ztratit, nemohl ani vystát. Byl by dal cokoliv, aby ji zase dostal do bezpečí. Dal by všechno. Znamená-li to riskovat zběsilost kouzla, které jej může neodvolatelně změnit, jež ho může i zničit, obětuje se. Má-li Rimmer Dall pravdu v tom, kým a čím je, pak stejně neexistuje nic, co by mohl udělat pro svou záchranu. Tam, kde je v sázce Damsonino bezpečí, se nebezpečí kouzla obávat nebude. Udělá, co bude třeba.

Směřovali tedy ke svému cíli s odhodláním, že Damson stojí za ztrátu všeho, s vědomím, že je riziko tak velké, že lze opravdu ztratit všechno. Teď se stoka před nimi táhla v úzkých vinutých chodbách do nedohledna a tma se rychle snášela na tu trochu světla, které zbývalo. Brzy bude nutné, aby k orientaci použili světla louče, a to bude

zvlášť nebezpečné, protože se už blíží k městským hradbám. Protože tam budou nepřátelé pravděpodobně ve střehu jak pod zemí tak i na povrchu a světlo louče bude zřejmě zdaleka vidět.

Chvatně postupovali dál. Krtkův zrak a ostatní ničím neotřesitelné smysly si neomylně vybíraly cestu, volily tu nejbezpečnější a vyhýbaly se takové, která by jim mohla být překážkou. Cestou tu a tam zaslechli zvuky z města, které k nim doléhaly v útržcích ze života nahoře jakoby byli odtrženi od vlastního, jako živí od mrtvých. Parovi hlavou volně plynuly myšlenky jakoby nebyli pohřbeni ve skále útesu, na kterém stál Tyrsis, jako bloumající duchové, z dohledu lidí, jimiž bývali. Venkovanovi připadalo, že se během svého údělu proti přízračným a jiným nebezpečím, s nimiž se na své pouti setkal, změnil tak nepochopitelně, že přišel o svou podstatu a zůstal nehmotný. Nyní se pohybuje ve stínu bytí, stále víc přichází o přátele a rodinné příslušníky, polapen spletí kouzel, jež jsou příčinou jeho rozpadání. Věděl, že by měl existovat nějaký způsob, jak by se mohl sám zachránit, ale nějak mu připadalo, že na něj stejně připadnout nedokáže.

Trojice dospěla k širokému souběhu chodeb a po Krtkově varovném signálu zpomalili. Krčili se těsně u paty šachty, od níž stoupalo kamenné schodiště, a naposledy se radili.

„Tyhle schody vedou do sklepem ve vnitřní hradbě," šeptal Krtek. „Odtamtud musíme vystoupit na nádvoří a přejít ho ke vchodu, který nás opět vnějškem zavede k dalším dveřím. Jde o vchod do dalšího nádvoří, kterým se dostaneme ke skryté chodbě a ta Vede vzhůru do věže a k místu, kde čeká Damson."

Dychtivě pohlédl z Padishara na Para a znovu se zahleděl na prvního.

Obr přikývl. „Co federační stráže?"

Krtek zamžikal. „Jsou všude."

„A přízrační?"

„Kdesi ve věži."

Padishar se na Para kysele usmál. „Kdesi. Velmi pikantní." Pokrčil mocnými rameny. „Dobrá. Mějte na paměti, co vám teď řeknu. Zapamatujte si co dělat budete a co ne." Letmo pohlédl na Para. „Pokud padnu, budeš-li moci, budeš pokračovat. Když ne, odejdeš do Ohnivé hrany a vyhledáš tam pomoc. To mi slib."

Par přikývl a současně si pomyslel, že vlastně lže, protože nehodlá ustoupit, dokud se Damson neocitne zase v bezpečí, ať se bude dít cokoliv.

Padishar sáhl rukou přes rameno a upevnil řemeny, které zajišťovaly krátký meč, jenž mu spočíval na zádech. Pak přehlédl dlouhé nože a mečík u pasu. Z vysoké boty mu vyčnívala rukojeť ještě jednoho nože. Všechny zbraně měl pečlivě zasunuté v pochvách či obalené látkou, aby kov neřinčel či neodrážel světlo. Par měl jen Shannarův meč. Krtek byl zcela beze zbraně.

Padishar opět vzhlédl. „Tedy dobrá. Dejme se do toho."

V jediném shluku stoupali schodištěm za kalným světlem, které zářilo nahoře. Ve výhledu spatřili mřížový poklop, který dolů na schody a jejich těla vrhal stínovou pavučinu. Nahoře bylo ticho, nic než pustá a prázdná nicota. Když dospěli k poklopu, Krtek se zastavil a naslouchal Hlavu měl skloněnou ke straně tak jako zvíře na lovu či v ohrožení. Pak vystoupil nahoru a skoro nehlučně a s překvapivou silou poklop zvedl. Poodešel od šachty s mřížovým poklopem nad hlavou, zatímco se druzí dva protáhli uvolněným otvorem, a pak jej opět zasadil na místo.

Ocitli se v jakémsi sklepení, které bylo jednou z řady navzájem propojených místností v jedné linii, která se táhla na opačnou stranu, kam až oko dohlédlo. Všude se kupily zásoby, bedny se zbraněmi, nářadím, ošacením a rozmanitým zbožím, všechno pečlivě označeno, navršeno a opřeno o tlusté kamenné zdivo na dřevěných pryčnách. V jedné přidružené komoře byly sudy a v šeru sotva viditelné rezavé rámy starých postelí, jež vytvářely bludiště z kovových kostí. Vysoko na zdech, těsně pod stropem sklepení, umožňovala průnik slabých a skomírajících soumračných pramínků světla řada úzkých zamřížovaných oken.

Krtek je prováděl labyrintem sklepních prostor kolem nakupených zásob a změti beden až k místu, od něhož k těžkým dřevěným dveřím stoupalo další schodiště. Obezřetně stoupali vzhůru a Par cítil, jak se mu při představě, že možná každý jejich pohyb sledují neviděné oči, ježí chloupky v zátylku.

Těkal pohledem hned vlevo a hned zase vpravo, vzhlížel, rozhlížel se dokola, ale nespatřil nic.

U dveří se opět zastavili. Krtek na otevření zámku použil nějaký drobný kovový nástroj. Ve chvíli vstoupili dovnitř a rychle postupovali chodbou za dveřmi. Nacházeli se teď uvnitř vnitřní hradby pevnosti, která městu sloužila jako druhý obranný val a kde také byly kasárna, v nichž sídlila většina federační posádky. Chodba byla přímá, úzká a plná dveří a oken, která by je snad mohla kdekomu prozradit, ale nikdo se neobjevil po celou dobu, kterou jim trvalo, než Krtek našel hledaný vchod, jímž prošli téměř dříve než měl Par čas se nadechnout. Nyní stanuli pod šerým přístřeškem, který přehlížel nádvoří prostírající se mezi vnitřní a vnější městskou hradbou. U bran na hradbách stáli na hlídce federační vojáci. Temné postavy v houstnoucí tmě. Z oken posádkových ubytoven, od strážnic a z cimbuří a od bran pomrkávala světla. V tichu zaznívalo šoupání vysokých bot. Hlasy bylo slyšet jako přidušené mumlání. Kdesi ostřil vlhký kámen kov. Par cítil, jak se mu svírá žaludek. Všude kolem zaznívaly zvuky horečné činnosti.

Dlouhou chvíli se trojice tiskla do stínů přístřešku, naslouchala a vyčkávala. Čekala na možnost dalšího postupu.

Par dokázal zaslechnout Padisharův dech, zatímco se vedle něj obr tiskl ke zdi. Jeho vlastní dech zvýrazňoval tlukot srdce. Cítil, jak se mu z hloubi hrudi dmou pohyby Písně přání, z nitra, v němž mají své počátky emoce. S námahou se ji snažil udržet pod kontrolou. Opět se přistihl při pomyšlení, co se stane, pokusí-li se použít kouzlo. Právě tam je použiju, pomyslel si s jistotou. Něco jiného ale je, zda mě bude poslouchat. Pojednou ho napadlo: Co když mě kouzlo opravdu zmůže a změní mě v bytost, kterou se podle Rimmer Dalla mám stát, jak mám potom zabránit, abych se neobrátil proti vlastním přátelům?

Usoudil, že tou pojistkou bude Damson. To Damson a vše, co pro něj znamená, udrží kouzlo pod kontrolou.

V tom se dal Krtek opět do pohybu. Vyklouzl ze ztemnělého přístřešku a plížil se podél drsného kamene obrovské zdi. Padishar hned za ním, až se Par přistihl, jak přidává, aby nezůstal pozadu, než mu došlo, co provádí. Hbitě a krok za krokem postupovali tmou, obezřetně zastavovali, když jim cestu ozářily matné světelné kaluže, snažili se splynout s kamenem, vmýšleli se do představy, že jsou neviditelní s takovou intenzitou, až takovými byli. Federační vojáci se neustále pohybovali všude kolem. Chovali se nemožně hlučně, byli nepříjemně blízko a Parovi se každou chvíli zdálo jisté, že už je musí objevit.

Ale o chvíli později už stáli před dalšími dveřmi, tentokrát neuzamčenými, a vzápětí vstoupili do světla za...

Před nimi stál překvapený federační voják, a protože se právě chystal vyjít na hlídku, držel náhodou v rukou kopí. Ústa měl otevřená a na okamžik strnul. Tohle zaváhání ho stálo život. Padishar k němu bleskurychle přistoupil. Jednou rukou mu zakryl ústa. Ve druhé se mu zablýskla čepel nože a vzápětí zmizela. Par sledoval, jak se vojákovy oči užasle rozšiřují. Viděl v nich bolest a pak prázdnotu. Voják se do Padisharovy náruče zhroutil jako hadrová panenka. Kopí odpadalo stranou, ale než mohlo udeřit o podlahu, zachytily ho Krtkovy pohotové ruce. V prostora z kamene a dřeva ozářeném ohněm, který se mihotal na smolou pokrytých hlavicích loučí přichycených k omítnutým zdem, stáli vetřelci bez dechu a pohybu, mezi sebou svírali mrtvého vojáka a naslouchali tichu.

Pak Padishar zvedl tělo do náruče, odnesl ho do přítmí jednoho výklenku a zastrčil je z dohledu. Par celé dění pozoroval jakoby z velké dálky. Cítil se od celé události jaksi odtažený, stejně chladný jako kamenné zdivo, jež ho obklopovalo. Snažil se nedívat. Přesto měl pohled toho vojáka stále před sebou.

Rychle prošli chodbou, protože se obávali, že by se mohli objevit další vojáci.

Naslouchali, zda někdo neporušuje ticho. Ale už se s nikým dalším nesetkali a skoro dříve než si to Par uvědomil, prošli malými dvířky vyztuženými kovem. Byly sotva k zahlédnutí dokonce i v šerém výklenku, do nějž byly vestavěny.

Zavřeli za sebou a stanuli v temnotě tak naprosté jako bezměsíčná noc. Par vnímal čichem vůni dřeva a prachu a pod nohama cítil drsnost prken. Chvíli se nedělo nic, jen Krtek prohledával okolní prostor. Pak se ozval zvuk křesadla... jednou, podruhé... a svou zář vrhl útlý plamínek svíčky. Ocitli se v jakési komoře, která měla rozlohu sotva šesti čtverečních stop a byla přecpaná rozmanitým podivným haraburdím. Krtek odsouval věci opatrně stranou tak, aby uvolnil prostor v zadní části místnůstky. Poté zatlačil na zeď. Jeden z jejích oddílů, který byl pouhým okem neviditelný, nabyl podobu malých dvířek, které se otvíraly dovnitř.

Spěšně jimi prošli. Mezi kamennými zdmi a dřevěnou výztuhou se otevíral úzký prostor s tak nízkým stropem, že se Padishar musel sehnout, aby se neudeřil do hlavy. Jedna mocná ruka se výstražně pozdvihla. Par na ní zahlédl krev a pojednou měl pocit blízkosti vlastní smrti, jako by mu ji předpověděly oči zabitého vojáka.

Krtek se prosmýkl kolem něj a ujal se vedení. Míjeli kamenné výčnělky, železné hřeby a ježaté dřevěné třísky. O tváře se jim otíralo pavučinní a vpředu s kvikotem přebíhali hlodavci. Plamen svíčky se proti temnotě jevil jako neurčitá záře. Začali stoupat, vyhledávali příčle zatlučené do výdřevy a stupně vytesané do kamene, stoupali změtí žebříků a lávek, které se vinuly vzhůru hradbami. Teď už byli ve věži, propracovávali se k jejímu vrcholu a tedy k Damsonině vězeňské kobce. Občas zaslechli nějaké hlasy, tlumené a nezřetelné. Rovnoměrně se oteplovalo a vzduch byl nehybný, takže se Par začal potit. Jejich průchod se zmenšil, a proto v něm byla horší orientace. Padishar se jím protahoval jen s obtížemi.

V tom se Krtek prudce zastavil a strnul na místě. Vůdce Svobodně zrozených s Venkovanem rovněž znehybněli, přikrčeni v šeru poblíž a naslouchali. I přes ticho Par cosi vnímal. Jakýsi dojem z něčeho živého, co se pohybuje, právě za zdí, hned na opačné straně. V nitru se mu jako hladová kočka pohnulo kouzlo Písně přání a jeho oheň nervózně předl. Par zavřel oči a soustředil se na potlačení jeho zvuku. Za zdí vycítil jednoho z přízračných. Cítil, jak se mu v hrdle zadrhává dech při představě, která se mu o té přízračné bytosti vytvářela v mysli, při představě vize oživené kouzlem. Krade se věžní chodbou, zahalený v černém plášti s kápí a jeho prsty zkoumají prostor jako úponky při pátrání po kořisti.

Je schopen je také vnímat? Ví, že jsou tady? Kouzlo v nitru Para Ohmsforda chřestilo jako had, svíjelo se, napínalo a sbíralo sílu. Par je tlumil, aby se neuvolnilo. Příliš brzo! Tohle je moc brzo!

Vzduch v uších mu ševelil jakoby byl živý. Zaskřípěl zuby a pokračoval v zadržování kouzla.

Pak přízračný zmizel. Vytratil se jako okamžitý nápad, ponurý, zlověstný a plný nenávisti. Kouzlo Písně přání ochablo, opět se zklidnilo. Par cítil, že něco z napětí povolilo a hrudní a břišní svaly se rovněž uvolnily. Věděl, že se na něj Padishar dívá a na tváři se mu zračí neklid. Padishar zvedl ruku a tázavě mu stiskl rameno. Par vnímal železné sevření jeho prstů a ukradl si něco z jeho síly. Podařilo se mu rychle a na uklidněnou přikývnout.

Postupovali šerem těsně za sebou dál, stále nahoru. Všude panovalo ticho. Tlumené hlasy federačních vojáků a jejich vysokých bot zcela odezněly. Noc se stala tichým příkrovem, pod nímž se zdálo, že všechno živé usnulo. Ošidná představa, pomyslel si Par při dalším namáhavém postupu. Nebezpečí.

O chvíli později se znovu zastavili, tentokrát v úseku, kde byla kamenná zeď omítnutá a orámovaná těžkým dřevěným roubením, jež podpíralo jeden konec podlaží nad jejich hlavami. Krtek podal svíci Padisharovi a začal kámen prozkoumávat prsty. Pod jeho lehkými doteky cosi cvaklo a část zdi se otevřela. Objevila se spára zalitá mdlým

začouzeným světlem.

Krtek se otočil k Padisharovi a ztišil hlas. „Vězní ji o patro níž, někde za těmi druhými dveřmi.“ Zaváhal. „Mohl bych vám to ukázat.“

„Ne,“ odpověděl Padishar okamžitě. „Počkáš tady. Počkáš, dokud se nevrátíme.“

Krtek na něj chvíli hleděl a pak neochotně přikývl. „Druhé dveře,“ zopakoval.

Zapřel se oběma rukama a odsunul vchod ve zdi dokořán. Padishar s Parem Ohmsfordem opatrně vstoupili dovnitř. Stanuli na podestě u schodištní šachty, kde schody vedly jednak nahoru a jednak dolů. Dveře proti nim byly zavřené a zamřížované, kov na mřížoví silně zrezivělý. V železných nosičích zaražených do kamene byly louče, jejichž plápolavý svit osvětloval řadu sešlapaných schodů a jejich štiplavý dým stoupal do šera věže.

Všude bylo ticho.

Skryté dveře za nimi se zase zabouchly. Par letmo pohlédl na Padishara. Obr se ostražitě rozhlížel. V očích se mu opět zračil obnovený neklid. Nad čímsi neviditelným zavrtěl hlavou. Začali sestupovat, zády při zdi, a jejich sluch se snažil zachytit jakýkoliv varovný zvuk. Schodiště se klikatě stáčelo při zdi, v jeho zákrutech se světelné skvrny loučí jen sotva setkávaly. Tu a tam byl štěrbinami v kameni opět viditelný náznak noční oblohy. Byl vysoko a mimo dosah z místa, kudy procházeli. Parovi se zvedal žaludek. Zdálo se mu, že na schodech nahoře cosi slyší, cosi jako slabé zašoupání vysokých bot či zašustění oděvu. Zamrkal a otřel si z tváře pot. Nic než ticho.

Dospěli k další podestě. Byly tam jediné neuzamčené dveře. Otevřeli je a bez problémů jimi prošli. Parovi se to nezamlouvalo. Jde-li o místo, kde Damson vězní, měly by tu být stráže. Opět letmo pohlédl na Padishara, ale obr se díval před sebe, do kalně osvětlené chodby, která vedla ke slibovaným druhým dveřím. Chvatně k nim přistoupili a Par současně ucítil, jak v něm opět oživuje kouzlo Písně přání. Při rychlosti, s jakou se dostavilo, zalapal po dechu, téměř zmožen horkem, které vytvářelo, jakoby se otevřela dvířka nějaké pece.

Něco tu není v pořádku.

Zachytil Padishara za paži. Obr se překvapeně otočil. Par trhaně máchl rukou dokola. Za sebou vnímal pohyb, ponurou přítomnost... přízračí! Jsou—

Vtom se dveře za nimi sprásknutím rozrazily. Prolétli jimi tři černě odění Stopaři, přízračné postavy, přihrblé a pokřivené v hábitech, které je halily. Ve svitu loučí se zaleskly zbraně. Padisharův krátký mečík opustil pochvu se zasvištěním. Par zvedl ruce, aby tasil Shannarův meč, ale vzápětí prudce ucukl jakoby od řeřavých uhlíků. Kdyby se ho dotkl, byl by se popálil! Ví, že by se spálil!

„Padishare!“ zasípal.

Obr se obrátil ke dveřím za nimi, ale i ty se doširoka rozlétly a v nich se objevily dvě další černě oděné postavy. Oba konce chodby byly nyní zablokovány, takže se Padishar Creel s Parem Ohmsfordem ocitli v pasti.

„Zatracený Krtek!“ zaklel Padishar, určitě je zradil.

Ale Par ho neposlouchal. Stopaři se k nim blížili, aby je zajali. Kouzlo Písně přání explodovalo ve zvuku jeho varovného křiku a zaplnilo věž svým běsem. Obklopilo Para jako větrný vír a přitisklo ho zpět k užaslému Padisharovi. Úporně se ho pokoušel klidnit, ale snadno ho přemáhalo. Poté vyrazilo pryč v útržcích doběla rozpáleného ohně, který vletěl na přízračné. Černé postavy prudce zvedaly paže, ale kouzlo Písně přání jimi proráželo a měnilo je v popel. Par neovladatelně zaječel, zatímco Píseň přání prorážela zdi jako povodeň hráz, tříštila spoje a prorážela kamenem otvory. Padishar odskočil stranou, pak zoufale popadl Para a doslova ho provlekl druhými dveřmi, které za nimi zabouchl.

Par klesl na kolena. Píseň přáni již zase o něco tišší.

„Já... nemůžu dýchat!“ zasípal.

Padishar ho trhnutím postavil na nohy. „Pare! Sakra, hochu! Co se s tebou děje? Co je

v nepořádku?“

Par zoufale zavrtěl hlavou. V jeho nitru nezvladatelně pokračoval vývoj kouzla. Opět nefalšovaně, ne imaginárně. Brinino kouzlo, ne Jairovo. Požár, který není schopen uhasit, který doutná a vyčkává...

Rukama sevřel paže svého kumpána. Už se mu zase vracel dech. Ztišené šílenství přinášelo zklidnění i jemu. „Najdi Damson!“ zasyčel. „Snad je tady, Padishare! Najdi ji!“

Všude kolem se rozléhal křik, ryk federačních vojáků pádících po lávkách do strážní věže. Padishar popadl Para za tuniku a vlekl ho za sebou. Kvapili chodbou se spoustou těžkých dřevěných dveří. Všechny byly zavřené a zamřížované.

„Damson!“ vykřikoval obr zuřivě.

Za nimi, za dveřmi, kterými prolétli, slyšel Par v duchu šustot plášťů přízračných.

„Už se blíží!“ upozornil a cítil, jak opět začíná vzrůstat žár Písně přání.

„Damson!“ zavyl Padishar Creel.

Za jedněmi z dveří se ozvala tlumená odpověď.

Padishar pustil Para, dal se do běhu a vykřikoval jméno své dcery. Odpověď se ozvala znovu a Padishar se prudce a se smýknutím zastavil. Krátký mečík se zvedl a dopadl. Sekal do jedněch dveří. Od schodištní šachty na opačném konci chodby doléhal křik. Padishar dveře rozbil několika řinčivými údery a pak do toho, co z nich zbylo, vrazil sníženým ramenem. Dveře vyletěly z pantů a Padishar se vynořil uvnitř.

Par doběhl k otvoru a zastavil se. Padishar už stál opět na nohou, byl zakrvácený a otřesený a visela na něm Damson Rheeová. Rusé vlasy zaprášené a rozcuchané, pobledlou tvář ušpiněnou. Jak se rozhlížela a hledala pohledem Venkovana, zrak jí plál.

„Pare,“ vydechla tiše a rozběhla se ho obejmout.

Chodbu vzadu zaléhal hluk vyvolaný ozbrojenci. Par se obrátil, aby se setkal s jejich náporem, ale to už kolem něj bleskově prolétl Padishar Creel a vrazil do chodby. Ozval se z ní děsivý řinkot zbraní.

„Pare!“ zařval obr. „Vezmi ji a utíkejte!“

Par bez rozmýšlení uchopil Damson za paži a táhl ji za sebou dveřmi pryč. Padishar stál bezprostředně před shlukem federačních vojáků. Ze schodištní šachty se vynořovali další. Vůdce Svobodně zrozených odrazil ty nejbližší pouhou silou a divoce se obrátil.

„Čert tě vem, chlapče... utíkej! Dělej! Pamatuj na naši úmluvu!“

Vtom se na něj vojáci opět vrhli a tak se pustil do boje o holý život. Dva klesli k zemi, pak další, ale byla jich taková přesila, že na jejích místo ihned nastupovali další vojáci. Je jich příliš mnoho, prolétlo Parovi hlavou. Přesila. Cítil, jak se mu svírá hruď. Musí příteli pomoci. Ale to bude znamenat použití kouzla Písně přání, ohně, který nedokáže zvládnout. Znamená to, že tyhle muže uvidí roztrhané na kusy. Může dojít i k roztrhání samotného Padishara.

Dal obrovi svůj slib.

„Padishare,“ vydechla mu Damson do ucha. Cítil, jak se pouští za obrem.

Okamžitě ji sevřel a vlekl stejnou cestou, kterou přišli, pryč od toho zápolení. Už se rozhodl. „Pare!“ zaječela vztekle Damson, ale Par jen nesouhlasně zavrtěl hlavou. Dospěli k zavřeným dveřím. Jsou za nimi přízrační? Par je neslyšel: nemohl slyšet nic než hluk zápasu za sebou.

„Nemůžeme ho v tom nechat!“ křičela Damson.

Přitáhl si ji těsněji. „Musíme.“ Před ním se rýsovaly dřevěné dveře, které za sebou skrývaly cosi ohavného a mlčenlivého. Zapřel se a povolával kouzlo Písně přání, protože tentokrát nebylo na vybranou. Kouzlo se zneklidněně pohnulo.

Prosím, pomyslel si, dovol, ať se mi ho podaří zvládnout alespoň tentokrát!

Prudce rozrazil dveře, připraven vyslat doběla rozpálené a smrtící kouzlo do chodby. Uvítalo ho ticho. Trhlinami v roztříštěném kamenném zdivu pronikal měsíční svit. Podlahu posévaly úlomky. Chodba byla prázdná.

Par se naposledy zadíval na Padishara Creela připraveného k boji, jenž připomínal

osamělou barikádu proti záplavě federačních vojáků pokoušejících se ji prorazit. Věděl, že nemá žádnou naději. Od začátku to byla past. A právě se chystá sklapnout. Ale stále je ještě čas na záchranu Damson.

Bez ohledu na cenu, kterou to bude stát, se stane, jak se dohodli. S Damson, kterou stále svíral za paži, vyrazil do prázdné chodby. Za nimi zůstal jen Padishar Creel.

Kapitola 6

Vyšli dveřmi do schodištní šachty a na podestě se znovu ocitli před dalšími. Z chodby za nimi, tam, kde Padishar Creel zadržoval federační vojáky, nejasně zaznínval hluk. Par se obrátil a kopancem věžní dveře zabouchl.

Kudy?

Zdola slyšel dusot vysokých bot a křik mužů vystupujících po schodech. Dolů nemohou.

„Nech mě jít!“ zvolala Damson vztekle a vytrhla se mu. Zelené oči se jí leskly slzami a zlostí. „Opustil si ho!“

Par sotva poslouchal. Musí nahoru, stejnou cestou, kterou přišli, zpátky k místu, kde čeká Krtek. Ledaže měl pravdu Padishar a Krtek je opravdu zradil. Vyloučené to není. Je možné, že už ho chytili před pár dny, tehdy, když je Federace poprvé vyslídila v jeho doupěti. Ale to ne, protože kdyby ho tehdy chytili, nebyl by jim pomohl při útěku z mlýnice. Umožnil by Federaci, aby je zatkla. Ale co když ho zajali v době, kdy zmizel, aby se poohlédl po Damson teď naposledy... zajat, rozvrácen a změněn v přízračného?

Damson s ním zatřásla. „Pare, musíme se vrátit! Potřebuje nás! Je to můj otec!“ Vycenila zuby. „Vrátil se pro tebe!“

Par se k ní otočil, vzal ji za paže a přitáhl si ji tak blízko, až na tváři vnímal teplo jejího dechu. „To, co ti teď řeknu, řeknu jen jednou. Dal jsem mu svůj slib. Ze se máš dostat do bezpečí, ať se děje cokoliv. Damson, obětuje se pro tebe sám a nepůjde o marnou oběť! A teď utíkej!“

Obrátil ji a postrčil vzhůru do schodů. Vybíhali schody a naslouchali zvukům pronásledovatelů, které se blížily. Parova tvář byla zachmuřená odhodláním. Jestli je Krtek opravdu zradil, jsou v koncích, ať se vydají kamkoliv. Jestli ne, mají jedinou možnost: najít ho.

Doběhli k dalšímu odpočívadlu a Par marně pohledem těkal po skrytých dveřích. Nedokázal si vzpomenout, kde jsou. Když jimi procházel, nevěnoval tomu moc velkou pozornost. Teď všechno vyhlíželo stejně.

„Krtku!“ zařval zoufale.

Po jeho levici se ihned odsunula stěna a ze vzniklého otvoru vyhlédl Krtkův srstnatý obličej. „Tady! Sem, Rozkošná Damson!“ křikl divoce.

Chvatně prolétli otvorem a Krtek za nimi stěnu zase zasunul. „A Padishar?“ zeptal se úzkostně a způsob, jakým promluvil, i pohled, který se mu ve zvlhlých očích objevil, to vše Parovi jasně naznačilo, že Krtek určitě nezradil.

„Dostali ho,“ odpověděl a přiměl se na Damson pohlédnout zpříma. Ta pohled ihned odvrátila.

„Pojďme tedy pryč,“ vybídl je Krtek a zatímco cupital před nimi, držel v ruce svíci. „Pospěšte si.“

Vraceli se dolů věžním zdivem, klikatě procházeli šerem a naslouchali křiku vojáků, který bylo slyšet přes kamenné zdivo jako tlumenou kakofonii. Dospěli k malé místnosti a rychle přešli do chodby za ní. Kolem kasáren venku pobíhali vojáci a směřovali k hlídkové věži a branám. Světlo loučí nesených tmou prskalo a plálo a zvuk zapadajících závor a spouštěných mříží byl ohlušující. Tiskli se ke zdi v kaluži temnoty, kde Krtek své svěřence chvíli zdržoval, aby jim vzápětí pokynul vpřed. Přikrčeni proběhli pustou chodbou ke dveřím, jimiž přišli, a prodrali se na nádvoří za nimi.

Už se setmělo a měsíc i hvězdy zakrývaly mraky visící nízko a zasmušile nad útesem. Oheň vrhal své čadivé světlo přítmím jen s malým účinkem. Všude kolem pobíhaly postavy, ale jejich tváře nebylo možné rozeznat.

„Tudy!“ šeptl ochraptěle Krtek. Pustili se podél zdi a spěchali, protože i všichni ostatní

byli v neustálém pohybu. Klouzali v tom zmatku tmou jako pouhá tři další těla, na něž nikdo neměl čas ani se o ně nezajímal. Ocitli se už skoro u dveří vedoucích do městského podzemí, když na ně kdosi křikl. Z šera rázně vykročila ponurá postava. Okamžik se Par domníval, že se snad Padisharovi nějakým zázrakem podařilo uprchnout, ale pak si všiml hodnosti federačního kapitána na černé uniformě. Při jeho příchodu všichni tři strnuli, nejistí si tím, jak se zachovat. Kapitán k nim došel a ve světle se objevila jeho tvář zarostlá černým plnovousem.

Tehdy Damson vystoupila uvolněně a klidně vpřed a usmívala se na něj. Kapitán se zatvářil zmateně. Damson mu poskytla ještě okamžik a pak jej hranou ruky udeřila třikrát přes tvář, a to tak rychlými údery, že je Par dokázal sotva zahlédnout. Přikročila k němu, přehodila si jeho ruku přes rameno a přehozem ho srazila k zemi. Kapitán zasupěl a pokusil se o výkřik, ale závěrečný úder do hrdla jej umlčel nadobro. Damson se vzpřímila a prosmýkla se kolem Para k místu, kde už Krtek mizel ve dveřích. Par si v té chvíli vzpomněl, jak lehce ho mohla přemoci té noci v Lidovém parku, když se domníval, že je odpovědná za léčku, kterou Federace políčila na Padishara s ostatními. Stejně si mohla počínat i v hlídkové věži, uvědomil si. Kdyby chtěla, mohla ho donutit, aby se vrátil. Proč by ne?

Nacházeli se opět ve vnitřní hradbě a spěšně se vraceli do sklepem, odkud dříve vyšli. Hluk za nimi teď už slábnul, tlumený kamennou masou. Dospěli k padacím dveřím, protáhli se jimi a po schodišti sestoupili do spodních chodeb Odtud rychle pokračovali šerem dál, pryč od městských hradeb, zpět do středu města. Brzy se ocitli hluboko ve stoce a všude se rozhostilo ticho.

„Pojďme... odpočiňme si trochu na chvilku," navrhl nakonec Par bez dechu po tom chvatném útěku. Cítil potřebu všechno promyslet a rozhodnout, co podniknout dál. „Tady," nabídl Krtek a ukázal jim na plošinu, která sloužila jako základna pro žebřík stoupající k ulicím na povrchu v souběhu chodeb a rour. Mřížovým poklopem kanálu nad jejich hlavami mdle prosvítalo světlo. Ulice byly tiché a liduprázdné. „Vrátím se, abych se ujistil, že nás nesledují," oznámil Krtek.

Nechal jim svíci a poté se ponořil do tmy. Venkovan s dívkou sledovali, jak se vzdaluje a pak se na místě obezřetně usadili, zády ke zdi, bok po boku, svíci před sebou. Par se cítil vyčerpaný. Upřeně civěl do tmy za plamenem svíčky a prostupovala jej únava. Vnímal Damsonin dech i teplo jejího těla.

„Víš, co s ním udělají," řekla konečně.

Par neodpověděl. Hleděl přímo před sebe.

„Udělají z něj jednoho ze svých. Využijí ho."

Pokud se jim ho podaří dostat živého, pomyslel si Par. Ale možná, že ani pak ne. Rimmer Dall je nevyzpytatelný.

„Proč si mne nepřiměla, abych se pro něj vrátil?" zeptal sejí.

Než Damson promluvila, dlouho mlčela. „To bych ti nikdy neudělala."

Par chvíli neodpověděl. Dopřával významu těch slov proniknout do vlastního vědomí. „Cítím s Padisharem," řekl konečně. „Ani já ho nechtěl opustit."

„Já vím," řekla Damson tiše.

Pronesla to tak věcně, až se na ni zadíval, aby se ujistil, že jí dobře rozuměl. Jejich zraky se setkaly. „Já vím," zopakovala. Hořkost v jejím hlase byla hmatatelná. „Nebyla to tvoje chyba. Padishar tě donutil, abys mu slíbil, že především zachráníš mě. Byl by si na mně vynutil tentýž slib, kdyby tomu bylo naopak." Opět se zadívala jinam. „Jen jsem měla zlost, když jsem viděla..." Zavrtěla hlavou.

„Jsi v pořádku?"

Mlčky přikývla a zavřela oči.

„Vědí, kdo jsi?"

Letmo na něj zase pohlédla. „Ne. Proč by to měli vědět?"

Par se zhluboka nadechl. „Ten Krtek. Damson, šlo o léčku. Čekali na nás. Měli nějaký

důvod k domnění, že si pro tebe přijdeme. Jaký je lepší, než ten, že si dcerou Padishara Creela? Padishar si myslí, že nás Krtek zradil.“

V Damsonině zraku se znovu objevila zlost. „Pare, Krtek vás zachránil! Tak jako tak. Já jen neměla štěstí. Federace mě zná z ulic, proto věděla, že to já vám pomáhala při útěku z mlýnice.“ Zaváhala. „A tam šlo také o léčku, ne? Věděli...“ opět se odmlčela, protože s jistotou nevěděla, kam až zajít.

„Mohl to být Krtek,“ trval na svém Par. „Mohli ho dostat, když se tě vydal hledat. Nebo někdy už dřív.“

„A stejně nám pomáhat při útěku?“ zeptala se Damson pochybovačně. „Proč? Jaký by to mělo smysl? Federace by nás byla dostala všechny, kdyby nás Krtek nevyvedl ze strážní věže.“

„Já vím. Na to jsem také myslel.“ Zavrtěl hlavou. „Ale Damson, vždycky se jim nějak podaří nás vyčenichat. Jak to dělají? Zdá se, že mají přízrační ucho na každé zdi. Je to zákeřné. Občas to vypadá jakoby se už nikomu nedalo věřit.“

Damson se hořce pousmála. „A taky že nedá, Pare. Nikomu. Ty si to nevěděl? Jsme jen my dva. A jsme dokonce i my dva schopni vzájemné důvěry?“

Par na ni překvapeně zíral. V očích se jí objevila jakási sklíčenost. Rychle vztáhla paže, objala ho a těsně ho k sobě přivinula.

„Omlouvám se,“ řekla a Par vycítil, že pláče.

„Myslel jsem, že tě snad už nadobro ztratím,“ zašeptal jí do vlasů. Cítil, že nepatrně přikývla. „Jsem už z toho všeho tolik unavený. Jen kdyby to tak skončilo.“

Mlčky se k sobě tiskli a Par si vychutnával pocit z doteku jejího těla. Zavřel oči a nechával odplývat únavu. Kéž by se zase ocitl v Údolí, kéž by se zase vrátil domů ke své rodině a původnímu životu, kdyby tak byl Coll naživu a nic z tohoto se nestalo. Kéž by tohle všechno musel provádět nanovo. Už by se tak horlivě nevydával vyhledat Allanona. Už by tak ochotně nepodstupoval veškeré to pátrání po Shannarově meči.

A už by se nenechal obalamutit tvrzením, že je jeho kouzlo darem.

Pak se rozpomínal, jak velkou součástí jeho osoby bývala kdysi Píseň přání a jak se nyní zdá odcizená. Opět se mu vymkla z ovládání, když ji vyvolával ve věži. Vzdor všem jeho předběžným opatřením i přes jeho snahu. Vlastně by dokonce mohl říci, že ji sice vyvolal... ale ona se pak už dál rozvíjela sama o sobě bez jeho přispění. Ne snad poté, co vycítila přízračné? Bezpochyby si stejně počínala svévolně, razila si cestu vpřed a párala je jako nože. Par cítil, jak se při té vzpomínce chvěje. Tohle si nikdy nepřál. Kouzlo ty obludy ničilo bez rozmyslu a nelítostně. Zamračil se. Ne, to ne kouzlo. To on. On je zničil. Možná si to nepřál, ale stejně to udělal. Parovi se nabízené vůbec nezamlouvalo. Přízrační jsou co jsou a snad je pravdou, že by ani na okamžik nezaváhali, aby ho zabili. Ale tohle nic nemění na tom, kým a čím je on sám. Pořád si před očima dokázal vybavit pohled vojáka, kterého zabil Padishar. Stále viděl, jak zněj v okamžiku vyprchává život. Právě tohle bylo příčinou, že se mu chtělo rozplakat. Nesnášel fakt, že šlo o nutný zákrok, jehož byl součástí. O nic víc nepomáhalo ani pochopení důvodů pro to. Ale co je to za pokrytce, když si v jedné chvíli zoufá nad jediným životem a v příští zlikviduje půltuctů dalších?

Odpověď na tuhle otázku znát nechtěl. Měl za to, že by ji nedokázal unést. Poznával, že se v něm kouzlo Písně přání nějak mění a tím se mění i on sám. Přimělo ho to, aby se podrobněji zamyslel nad Rimmer Dallovým tvrzením, že i on je přízračným. Vždyť jaký je mezi nimi vlastně rozdíl?

„Damson?“ zašeptal ze tmy Krtkův hlas a jak vzhlédla oddělila se od Para. Je legrační, jak Krtek mluví jen s ní, pomyslel si.

Malý kumpán vyklouzl do světla, mrkal a mhouřil oči. „Nesledují nás. Chodby jsou prázdné.“

Damson opět pohlédla na Para. „Co podnikneme teď, elfíku?“ řekla tiše a natáhla ruku, aby mu odhrnula vlasy z čela. „Kam se vydáme?“

Par se usmál a vzal ji za ruku. „Mám tě rád, Damson Rheeová,“ řekl jí tak tlumeně, až

se ta slova ztrácela v šustotu jeho šatů.

Zvedl se. „Opustíme město. Pokusíme se sehnat pomoc Od Morgana, od Svobodně zrozených nebo někoho jiného. Sami pokračovat nedokážeme.“ Shlédl na přikrčenou postavičku Krtka. „Krtku, můžeš nás odtud vyvést ven?“

Krtek rychle pohlédl na Damson. „Pod městem jsou chodby, které nás zavedou na pláň mimo něj. Můžu vás tam zavést.“

Par se znovu obrátil k Damson. Chvíli mlčel. Její zelené oči naplňovala spousta nevyslovených myšlenek.

„Dobře Pare, půjdu.“ řekla konečně. „Vím, že tu zůstat nemůžeme. Tady v Tyrsisu nám už čas a štěstí vypršely.“ Přistoupila blíž. „Ale teď zase musíš ty slíbit něco mně.. stejně jako Padisharovi. Slib mi, že se pro něj vrátíme, že ho zemřít nenecháme.“

Ani na chvíli si nepřipouští, že už by třeba mohl být mrtvý. Věří víc jemu než tomuhle. A myslím, že i já.

„Slibuju,“ odpověděl tiše.

Damson se k němu přitiskla blíž a silně ho políbila na ústa.

„Také já tě mám ráda, Pare Ohmsforde,“ řekla. „A budu tě milovat až do konce.“

Trvalo jim zbytek noci než prošli bludištěm chodeb, které se prostíraly pod Tyrsisem, starobylé katakomby, které kdysi velmi dávno sloužily za skrýše obráncům města a nyní poskytovaly únikovou cestu. Chodby se křížem krážem klikatily hned nahoru a hned zase dolů, občas široké a dostatečně vysoké, aby jimi mohly vozy projet, jindy zase sotva dost prostorné pro Krtka a jeho svěřence. Místy bylo zdivo suché a prašné a vonělo starou zemí a zatuchlinou, a jindy bylo zase vlhké, chladné a páchlo stokou. Jak procházeli, s pištěním před nimi mizely ve zdech krysy. Jako suché listí hnané větrem po kamenné dlažbě se před nimi schovával hmyz. Chodbami se dutě rozléhal zvuk jejich vysokých bot a dechu, až to vyvolávalo dojem, že nedokáži procházet bez povšimnutí. Ale Krtek vybíral cestu pečlivě.

Často je sváděl z nejpřímější trasy, přičemž cestu volil na základě známek, které vnímal a znal pouze on. Nemluvil s nimi. Vedl je svým podsvětním královstvím jako duch na lovu, kterým se stal. Stále se zastavoval, aby se na ně ohlédl či prozkoumal něco, co objevil na zemi, nebo aby zvážil šero, které se na ně ze všech stran tlačilo, ve svém zadumání nepřítomný a vzdálený. Par s Damson se zastavovali s ním, vyčkávali, pozorovali ho a přemítali v duchu zvědavě, o čem to asi přemýšlí. Nevyptávali se ho. Par chtěl, ale jestliže se Damson domnívá, že je moudřejší být zticha, byl odhodlán zachovat se stejně.

Konečně dospěli k místu, kde tmu vpředu narušovala neurčitá stříbřitá záře. Tápavě k ní postupovali clonou starých zaprášených pavučin, šplhali skalnatou skluzavkou, která se s dalším postupem zužovala, až se museli dvojnásob sehnout. V cestě vpřed jim bránila tak hustá křoviska, že jim musel Krtek dlouhým nožem, jenž nějak dokázal skrývat v kožichu, prosekávat průchod. Odhazovali stranou přesekané větve, dokud si neproklestili cestu posledními olistěnými úseky porostu a nevynořili se do světla. Pak se vztyčili a rozhlíželi se. Hory zakrývající vrch, na němž stál Tyrsis, se za nimi zvedaly jako rozeklaná černá hradba proti světlu úsvitu na východě a stín jejich vrcholků se táhl daleko k severozápadu přes pláně v podobě temné skvrny, dokud se nevytratily v lesích za nimi. Vzduch byl hřejivý a voněl trávou vysušenou letním sluncem. Z úkrytu stromů zněla ptačí píseň a nad malými tůňkami zarostlými sítím a vytvořenými prameny stékajícími ze skal za nimi přelétaly jako šipky vážky.

Par se zadíval na Damson a usmál se.

„Jsme venku,“ řekl tiše a Damson mu úsměv oplatila.

Obrátil se ke Krtkovi, který[7] v důvěrně neznámém světle nejistě mrkal. Impulzivně se sehnul. „Děkujeme ti, Krtku,“ řekl. „Děkuju ti za všechno.“

Krtkova tvář se svraštila a mžikání se ještě zrychlilo. Zvedl váhavě ruku, dotkl se Parovy ruky a zase ji stáhl.

„Nemáš zač,“ zazněla jeho tichá odpověď.

Damson ke Krtkovi přistoupila, poklekla před ním a objala ho. „Pro tentokrát nashledanou.“ zašeptala. „Stáhni se někam do bezpečí, Krtku. Drž se od těch oblud daleko. Schovávej se, dokud se nevrátíme.“

Krtek zvedl paže a jeho svraštělé ruce přejely po dívčiných štíhlých ramenech. „Vždycky, rozkošná Damson. Pro tebe vždycky.“

Tehdy jej Damson pustila a Krtkovy prsty se jí něžně otřely o tvář. Parovi se zdálo, že v koutcích jasných oček malého kumpána zahlédl slzy. Pak se od nich Krtek odvrátil a opět zmizel v šeru. Chvíli za ním upřeně hleděli a potom na sebe pohlédli.

„Kudy?“ zeptal se Par.

Damson se rozesmála. „To je pravda, ty vlastně nevíš, kde leží Ohnivá hrana, viď? Občas zapomínám, zdá se jako bys byl tolik součástí všeho.“

Par se usmál. „Je těžké si pamatovat, když mě máš na starost, ne?“

Tázavě se na něj zadívala. „Já si nestěžuju. Ty snad ano?“

Přistoupil k ní a chvíli ji objímal. Nepromluvil. Jen ji prostě dál objímal, bradu opřenou o její kaštanově hnědé vlasy, oči zavřené. Myslel na všechno, čím už prošli, jak se jejich životy ocitly mnohokrát v ohrožení a jak byla jejich cesta nebezpečná. Tak krátká vzdálenost uražena, aby se došlo tak daleko, přemítal. Tak málo času na odhalení mnohého.

Stále ji svíral a v malých kruzích ji hladil po zádech. „Něco ti povím. Občas mi připadá jako kdybych byl celou tu dobu vyděšený,“ řekl. „Bál jsem se už od chvíle, když jsme s Collem před řadou týdnů odešli z Varfleetu. Zdá se, že veškeré dění něco stojí, nikdy nevím, oč zase příště přijdu a tenhle pocit nenávidím. Ale ze všeho nejvíc mě Damson Rheeová děsí možnost, že bych mohl ztratit i tebe.“

Sevřel ji pažemi a přitiskl blíž. „Co ty na to?“ řekl šeptem. Damson odpověděla opětovným stiskem svých paží. Poté se rozešli časným ránem, aniž příliš rozmlouvali. Za sebou zanechávali město Tyrsis a směřovali přes pláně k zalesněnému prahu Dračích štírů na severu. Den se rychle oteploval. S východem slunce se odpařovaly kapičky noční rosy a vlhkost se vysušovala ve víření prachu. Dlouho nikoho nepotkali, a když, tak jen podomkáře a rodiny vycházející ze svých usedlostí na trh ve městě. Par se přistihl, jak opět myslí na domov, na rodiče a Colla, ale tohle všechno se jevilo jako cosi, co se odehrálo už velmi dávno.

Kéž by si tak mohl přát, aby bylo všechno zase jako dřív... a kdyby se tak nestalo to všechno, co následovalo po jeho setkám s Coglinem. Věděl však, že je to stejné jakoby si přál, aby se den stal nocí a slunce měsícem. Jak kráčel vedle Damson, díval se na ni. Hleděl na jemné a pevné linie její tváře, na pohyby jejího těla a dopřával si toho s vědomím, že by to mohlo rychle pominout.

V poledne přebrodili Mermidon a vnořili se do lesů za nim, kde se zastavili, aby se najedli. Obstarali si čerstvou vodu, lesní bobule, kořínky a divokou zeleninu. Mezi stromy bylo ticho a chládek, zatímco okolní kraj dusilo pod horkou pokrývkou parno. Po jídle se rozhodli nějakou dobu se prospat, unaveni po nočním dobrodružství a dychtiví využít své útočiště. Do Kennonského průsmyku potrvá cesta ještě několik dalších hodin, sdělovala Damson Parovi. Tam překročí Dračí štíty a dostanou se do údolí, kde býval Paranor. Odtud se pak vydají na severovýchod k Jannissonskému průsmyku a do Ohnivé hrany. Ubezpečovala, že během dalších dvou dní by měli dospět ke Svobodně zrozeným.

Ale spali déle než měli v úmyslu, ukolébáni chládkem a konejšivým zvukem větru ve stromoví, a když se probudili, blížil se už západ slunce. Vstali a ihned se vydali na další cestu, jen aby alespoň něco ze ztraceného času dohnali. Vyjde-li měsíc, mohli by průsmykem projít za noci. Jinak budou muset vyčkat až do rána. V každém případě hodlali ke Kennonskému průsmyku dorazit do soumraku.

Proto kráčeli svižně, vyhýbali se hustým porostům a dávali přednost otevřenému terénu. Po spánku se cítili svěží a odpočatí. Slunce klesalo k západu, hroužilo se do lesů, až se

změnilo v jasnou zlatavě karmínovou záři cloněnou olistěným větvovím. Na jasné modré obloze vyšel měsíc a v odezvě nadcházející noci umlkali denní ptáci. Poprvé po všech těch vzrušených dnech se Par cítil klidný a v míru sám se sebou. Cítil úlevu, že už je z Tyrsisu zase venku, daleko od jeho stok a sklepem, daleko od jeho hradeb, v bezpečné vzdálenosti od temných bytostí, které jej tam pronásledovaly. Pomyslel na Padishara a snažil se potlačit sklíčenost. Myšlenky mu v lesním prostředí přelétaly jako nějací tvorečkové při hře. Nechal je toulat podle libosti, aniž by mu to nějak vadilo.

Ani jednou ho nenapadlo, že by bylo rozumnější chovat se opatrněji.

Jak se den zvolna schyloval k noci a parno se počínalo rozptylovat, slunce na pláních pod Tyrsisem pálilo jako oheň. Stíny se prodlužovaly a natahovaly a braly na sebe podivné a sugestivní podoby. S temnotou ožívaly. Vyvstávaly z průrev a roklin, tu a tam se rozestíraly jakoby si protahovaly údy po procitnutí ze spánku, který je připravil k vycházce na lov.

Jeden z takových stínů se pustými úseky severně k Mermidonu pohyboval se zrádným záměrem. Při pohybu ve vysoké trávě se podobal neurčitému šeru. Se slábnoucím světlem se stával odvážnějším, neustále se zvedal, větřil a opět se snižoval k zemi, aby neztratil pach, který čerstvě sledoval.

Živil se za pochodu, spokojen se vším, co našel: s kořínky, bobulemi, hmyzem a drobnými zvířaty, prostě se vším, na co natrefil a co nedokázalo utéci. To proto, že se převážná část jeho pozornosti soustředila na sledovanou stopu, na pach toho, jehož tak pilně stopoval, toho, jenž byl zdrojem jeho šílenství.

U Mermidonu se zvedl na zadní. Jevil se jako přihrblá a pokřivená postava zahalená v lesklém černém plášti, který nějak vzdoroval prachu a špíně. Ruce měl vyzáblé a tak ošklivě poškrábané, až krvácely. Jak se brodil říční mělčinou, tiskl je k plášti, aby mu ho voda nestrhla. Plášť nikdy nesvlékal, ani na okamžik. Tušil, že ho nějak chrání.

Přesto se zdálo, že je příčinou jeho šílenství. Jistá součást mysli mu našeptávala, že je to tak. Našeptávala mu to stále dokola a varovně. Ale převážná část mysli jej zase ujišťovala, že je plášť dobrý a nezbytný k jeho přežití, a že příčinou jeho šílenství je ten, po jehož stopě se ubírá. To šílenství v něm podněcuje on. (Můj bratr?) Jeho jméno se nedostavovalo. Jen tvář. Hlavou mu bzučelo šílenství. Znělo mu v uších a z úst jako roj komárů, kteří svědili, štípali a vysávali jeho rozum tak dlouho, dokud nedokázal myslet na nic jiného.

Časněji téhož dne, v zástinu pozdního odpoledne, opustil v kalném světle svůj brloh, protože ho to teď ven pudilo stále častěji a konečně narazil na pach toho, po němž bažil. (Jeho jméno? Jak se jmenuje?) Protože už číhal na úpatí kopce noc co noc víc než týden, stále se zvyšovalo jeho zoufalství. Potřeboval ho najít. Vypátrat ho, aby se dostavila úleva, aby to šílenství skončilo.

Ale jak? Jak to skončí?

Netušil. Nějak se k tomu dopracuje. Až najde příčinu. Až... mu ublíží stejně jako on jemu...

Tahle představa se mu nejasně vznášela před očima. Vyvolávala v něm radostný pocit.

V záři měsíce se zaleskly zuby a zrak.

Na protější straně řeky tvor stopu opět snadno nalezl a pustil se po ní. Byla čerstvá. Stejně výrazná jako zápach mrtvoly ponechané k rozkladu na slunci. Není to daleko. Jen pár dalších hodin, možná i méně...

Tvorem proběhlo zachvění. Předtucha. Potřeba. Semena šílenství v květu.

Coll Ohmsford přitiskl nos k zemi jako zvíře, jímž se stal, a zmizel mezi stromy.

Kapitola 7

Soumrak už přecházel v noc když. Damson s Parem dospěli k úpatí Dračích štítu a ke stezce, jež se vinula vzhůru přes skaliska ke Kennonskému průsmyku. Od severu zářilo měsíční světlo a nebe bylo jasné a plné hvězd. Denní parno se již ochladilo a z hor vál vítr.

Kdesi v lesích na pozadí zahoukala tlumeně sova a opět ztichla.

Protože bylo dost jasno, aby se na stezce dalo orientovat, a oba poutníci byli dobře odpočatí, plahočili se dál. Byla to noc k cestování jako stvořená, dokonce i v horách, takže v dobrém čase vystoupali nižší svahy vedoucí k průsmyku. Cestou se snesla noc a ticho se prohloubilo. Les a jeho obyvatelé se za nimi ztrácely v kaluži černoty. Všude kolem je teď obklopovaly skály, jež se měnily v siluety, které proti obloze stroze vystupovaly. Jejich vysoké boty na uvolněném kamenitém podkladu chrastily a křupaly, jejich dech se stal namáhavějším, ale mimo tyto bezprostřední zvuky byla krajina tichá a vyvolávala pocit prázdnoty.

Čas plynul a přiblížila se půlnoc. Teď už se ocitli hluboko v průsmyku a blížili se k jeho vrcholnému bodu, kde se stezka opět svažovala do údolí. Zdálo se, že je světlo vpředu Jasnější než vzadu, což si ani Venkovan ani dívka nedovedli vysvětlit, a proto si vzájemně vyměnili nejeden tázavý pohled. Teprve když dospěli až na vrchol průsmyku zařízlého hluboko mezi skalními vrcholky, kde další cesta připomínala jakousi skalní chodbu, uvědomili si, že pozorovaná záře nepochází od měsíce ani od hvězd, nýbrž od hlídkových ohňů, které planuly přímo před nimi.

Nyní byl pohled, který si vyměnili, starostlivý. Proč tam ty hlídkové ohně hoří? Kdo je zapálil?

Postupovali dál obezřetněji než dříve, drželi se důsledně všem ztemnělého úseku průsmyku a často se zastavovali a naslouchali možnému nebezpečí, které by je vpředu mohlo očekávat. I tak téměř přehlédli hlídku rozestavenou na jednom návrší několik stovek yardů opodál. Byla rozmístěna tak, aby měla jasnou vyhlídku na každého, kdo by se pokusil projít. Hlídka sestávala z vojáků v uniformách Federace. Par s Damson se ihned ztratili v šeru a z dohledu.

„Co tu dělají?“ zašeptala dívka Parovi do ucha.

Venkovan zavrtěl hlavou. Nedokázal přijít na žádný důvod, který by jejich přítomnost ospravedlňoval. Svobodně zrození jsou kdesi poblíž Kennonského průsmyku. Ohnivá hrana je daleko na východě. Pak je jen údolí a v něm nic, nic, protože...

Mysl mu ustrnula a oči se rozšířily.

Protože zmizel Paranor.

Zhluboka se nadechl a zatajil dech, když si vzpomněl na Allanonův úkol pro Walkera Boha. Je možné, že Walker... ?

Myšlenku nedokončil. Záměrně. Věděl, že se dopouští předčasných závěrů, že důvodem přítomnosti vojáků mohou být nejrůznější příčiny.

Přesto mu cosi vnitru našeptávalo, že se nemýlí. Vojáci jsou zde proto, že se Paranor vrátil.

Sklonil se spěšně k Damson. Překvapeně na něj zažírala, když v jeho očích zahlédla vzrušení.

„Damson,“ vydechl její jméno. „Musíme se dostat za ty stráže. Nebo aspoň...“ Mysl mu pádila. „Aspoň se musíme dostat natolik hluboko do skal, abychom viděli, co je za nimi, co je dole v údolí. Dá se to zvládnout? Existuje nějaká cesta? Nějaká jiná cesta?“

Mluvil tak o překot, že se slova valila jedno přes druhé, Walker Boh, uvažoval. Temný švagr. Na Walkera skoro zapomněl... nepomyslel na něj od té doby, co se rozešli u Hadeshornu. Ale Walker je nevyzpytatelný. A Allanon v něj věřil, dost na to, aby mu

svěřil úkol najít Paranor.

Sakra! Srdce mu tlouklo tak rychle, až se mu zdálo, že mu v prsou poskakuje. Co když... ?

Dotek Damsoniny ruky na jeho paži ho vylekal.

„Pojď se mnou.“

Vraceli se průsmykem zpět, až dospěli ke skalní průrvě, kterou stoupala úzká stezka. Zvolna se pustili do výstupu. Stezka se klikatila a stáčela dokola, občas se potkávala sama se sebou, čas od času strměla tak, že museli lézt po čtyřech a vytahovat se vzhůru za úchyty ve skále či sporá křoviska. Minuty plynuly a Par s Damson stále stoupali, teď už se naplno potili, dýchali otevřenými ústy a svaly je začínaly bolet. Par se neptal, kam směřují. Tyhle hory byly pro Svobodně zrozené po léta baštou. Nikdo se v nich lépe nevyznal. Damson jistě ví, co dělá.

Konečně se stezka zase vyrovnala a stáčela se v úhlu k záři strážních ohňů. Nacházeli se nyní vysoko na hřebenech, značně vysoko nad průsmykem. Povětří to bylo mrazivé a ostré a zvuk tlumený. Když skály vpředu ustoupily úzkému srázu, postupovali vpřed přikrčeně. Vítr je divoce bičoval a záře z ohňů se proti cloně noční oblohy šířila jako kalný západ podzimního slunce.

Stezka končila u srázu, který spadal stovky stop podél skalní stěny. Dole a v půli jeho spádu se prostíral severní vstup do Kennonského průsmyku. Právě odtud planuly strážní ohně. Bylo jich na tucty a v útočišti skal planuly rovnoměrně a jasně. Všude kolem nich polehávaly spící postavy zachumlané v pokrývkách. Koně byli upoutáni k řadě kůlů. Na každém styčném bodu hlídkovali stráže. Federace průsmyk zcela zablokovala.

Téměř s obavou, co spatří či nespatří, pozdvihl Par zrak z federačního ležení k údolí, které se prostíralo za ním. Chvíli nic nedokázal rozeznat, protože měl zrak oslabený upřeným pohledem do ohňů. Tma, do níž hleděl, se jevila jako splývající clona halící celý obzor. Vyčkával, až se mu zrak přizpůsobí a stále jej zaměřoval do tmy. Údolí počalo zvolna nabývat obrysy. V měkkém světle měsíce a hvězd se proti obloze rýsovaly siluety hor a lesů... jezera a řeky se leskly v bezvýrazných stříbřitých záblescích a rozmazaně temná šeď nočních lučin a travnatých pahorků tvořila na pozadí tmy jakousi slátaninu.

„Pare!“ zašeptala Damson náhle a sevřela mu prsty na paži. Užasle se o něj opřela, pozvedla ruku a chvatně kamsi ukazovala.

Stál tam Paranor.

Uviděla ho první - daleko v údolí, zalitý měsíčním svitem a uprostřed rozsáhlého návrší. Par zatajil dech, naklonil se vpřed a natahoval se co nejdále od okraje srázu, aby se ujistil, že ho neklame zrak, že se nemýlí...

Ne. Není to omyl. Jde skutečně o Citadelu druidů navrácenou z času a historie, navrácenou ze snění o tom, co snad kdysi bývalo, zpět do pozemského světa. Par tomu stále nemohl uvěřit. Nikdo živý Paranor dosud nikdy nespatřil. Par sám o něm jen zpíval a v duchu si ho představoval podle zkazek, jež slýchával, a podle vyprávění dávno již zesnulých generací Ohmsfordů. Byl pryč po celá ta dlouhá léta, tak dlouho, že se většině jevil jen jako pouhá legenda, a najednou je zde, opět ve Čtyřzemí... zde, stejně reálný jako život, s hradbami a lávkami, věžemi a cimbuřími, vyvstává ze země uprostřed okolních temných hvozdů jako Fénix. Walker Boh nějak dokázal objevit způsob, jak ho zase dostat zpět.

Když vztáhl paže k Damson a objal ji tak silně, až se bál, že ji zlomí vedví, usmíval se od ucha k uchu. Damson jeho sevření náruživě opětovala a tiše se při tom smála. Pak se zase oddělili a naposledy se upřeně zahleděli na temnou masu tvrze, aby se hned poté vydali klikatou stezkou zpět do skrytu skal.“

„Viděla jsi ho?“ zvolal Par, když se opět dostali do bezpečí. Znovu ji objal. „Walker to dokázal! Vrátil Paranor zpět! Damson, stalo se to! Úkoly, které nám Allanon svěřil, se naplňují. Jestli jsem opravdu získal Shannarův meč a jestli Wren našla elfy...!“ Zarazil se. „Rád bych věděl, co s ní je. K sakru, kéž bych se dozvěděl něco víc! A kde je Walker?

Myslíš, že je tam dole, v pevnosti? Tak proto Federace zatarasila průsmyk... aby ho tam zadržela?“ Jeho ruce jí za zády vzrušeně posunkovaly. „A co druidové? Damson co myslíš? Našel je?“

Damson zavrtěla hlavou a zašklebila se na něj. „Bohužel si myslím, že se to po nějakou dobu nedozvíme. Vězíme stále na špatné straně průsmyku.“ Přestala se usmívat a jemně se mu vyvinula z objetí.

„Pare, kolem vojáků žádná cesta nevede. Nevede, pokud nepoužiješ svého kouzla, abys nás zamaskoval. Jak to vidíš? Půjdeš do toho? Můžeš?“

Par cítil, jak mu v nitru mrazivě zatrnulo.

Zase Píseň přání. Není od ní úniku. Cítil, jak se v něm kouzlo pohnulo v předtuše možnosti, že by ho mohlo být zase zapotřebí, že by se opět mohlo uvolnit...

Damson si povšimla změny v jeho tváři a rychle ho zvedla na nohy. „Ne, nemusíš kouzla použít. Nemusíš, pokud si to nepřeješ. A ty nechceš. Můžeme se dát jinou cestou... směrem na východ pod hory a potom na sever přes Rabb. Asi je to trochu delší cesta, ale o to jistější.“

Par pomalu přikývl. Ulevilo se mu. Její instinkt je správný. Užití kouzla se děsí. Už mu nedůvěřuje. „Dobrá,“ souhlasil a přiměl se k úsměvu. „Půjdeme cestou, kterou navrhuješ.“

„Pospěš si tedy.“ Zatahala ho za ruku. „Vraťme se cestou, kterou jsme přišli. Pár hodin se můžeme prospat a pak zase vyrazit.“ Oslnivě se usmála. „Pare, považ, Paranor!“

Vraceli se úzkou stezkou po vlastní ose, sestoupili ze skal do hlavního průsmyku a pak se pustili na jih. Putovali svižně a pod vlivem vzrušení z objevu, který se jim poštěstil, a s netrpělivostí podělit se o tu novinku s ostatními. Ale když první nával nadšení polevil, přistihl se Par při dodatečných úvahách. Možná, že návrat Paranoru oslavuje předčasně. Allanonův duch přece nikdy nevysvětlil, jakému účelu se naplněním jeho úkolů poslouží. Paranor se vrátil, ale co se tím mění? Vrátili se rovněž druidové? A pokud ano, pomohou v zápase proti přízračným? Nebo se podle Rimmer Dallova naznačení projeví jako nepřátelé Ras?

S každou zátočinou a zákrutem stezky k temnému pásu lesů dole se Parova nálada rovnoměrně zachmuřovala. Walker se Allanonových důvodů obával. Byl prvním, který před druidy varoval. Co se stalo pak, že svůj názor změnil? Proč s přenesením Paranoru nazpět souhlasil? Kéž by si s ním mohl alespoň chvíli promluvit. Kéž by si mohl popovídat téměř s každým z původní družiny, která se spolu s ním vydala k Hadeshornu. Pocit osamění jej už obtěžuje. Už jej unavují všechny ty otázky bez odpovědí.

Dospěli k úpatí Dračích štítů o dvě hodiny později a znovu se stáhli do skrytu lesa. Záře hlídkových ohňů Federace za nimi už dávno pohasla ve skalách a nadšení z objevem Paranoru se změnilo v přetrvávající nejistotu. Par se dál zabýval svými myšlenkami, ale Damsonin občasný letmý pohled naznačoval, že se jeho mlčením ošálit nedá. Parovi připadalo, že jsou si teď velmi blízcí a navzájem o sobě vědí tak dobře, že slov není ani třeba. Damson jeho myšlenky dovede číst. Ví, co si myslí. Vidí jí to na očích.

Když se vnořili do lesa, ujala se vedení. Zamířila na východ podél horského úpatí. Vedla je místy, kde se stromy rozestupovaly a kde se prostíraly travnaté mýtiny protkané drobnými pramínky. Na jedné z nich se brzy utáboří. Nocí zaznívaly slabé křehké zvuky vyjadřující radostnou vyváženost, kterou nenarušuje žádný predátor. Vítr ustal a jak kráčeli, z úst jim při výdechu vycházela pára. Měsíc zašel za obzor, takže jim teď na cestu svítily jen hvězdy.

Nešli daleko. Sotva po míli se Damson usadila k odpočinku na jedné světlině u malého potůčku. Oznámila, že je to jen na pár hodin. Na cestu vyrazí opět za úsvitu. Zabalili se do přikrývek, jimiž je ze svých skrytých zásob vybavil Krtek, ulehli ve tmě těsně při sobě a zírali do vrcholků stromů. Par hýčkal Shannarův meč v ohbí paže, takže mu spočíval podél těla, a znovu přemítal, jakému účelu by měl jeho talisman sloužit a jak by to mohl zjistit.

I přesto mu v koutku mysli hlodala pochybnost, zda jde o pravý Shannarův meč.

„Myslím, že je pravý,“ řekla šeptem Damson chvíli před tím než usnul. „Myslím, že by

ses neměl trápit.“

Par s jistotou nevěděl, o čem to mluví, a i když by] v pokušení, nezeptal se.

Probudil se ještě za tmy. Východ slunce se jevil jako neurčitý stříbřitý třpyt daleko na východě, který byl přes vrcholky stromů sotva viditelný. To ticho jej probudilo, okamžitá nepřítomnost jakéhokoliv zvuku... jakoby ptáci a zvěř ztuhli v led, veškerý bezprostřední svět zpustnul a zmrtvěl. Posadil se s úlekem jakoby se probouzel ze zlého snu. Ale to jen ticho ho vytrhlo z dřímoty a Para napadlo, že by snad žádný sen ani nemohl být tak děsivý.

Světlinu halily stíny jako hluboké a rozplizlé vlhké fleky.

V prostoru se vznášelo jako dým šero a mezi stromy visel nejasný mlhavý opar. Parovy ruce spočívaly na Shannarově meči. Tiskl jej před sebou jakoby odvracel vlastní strach. Chvatně se rozhlédl, ale nespatřil nic. Znovu se rozhlížel a pak se obezřetně postavil. Teď už se probudila i Damson. Jak se zvedala z pokrývky, měla ospalé oči a přemáhala zívání.

Ticho jako po smrti, pomyslel si Par. Jeho zrak se úzkostně pohyboval. Co tu nehraje? Proč je takové ticho?

V tom se v nejtemnějších stínech světliny cosi pohnulo, linutí černoty sotva pouhým okem vnímatelné, pohyb, jaký se dostavuje, když mraky proplouvají přes měsíční tvář. Jen s tím rozdílem, že zde nebyly mraky ani měsíc, nic než noční obloha s blednoucími hvězdami. Damson se vztyčila vedle něj. „Pare?“ šeptla tázavě.

Par od pohybu neodvracel zrak. Začal nabývat tvar v jakémsi zákeřném splývání, jež propůjčovalo obrysy pohybům, které se dříve nezdály ničím víc než tmou.

Zjevila se postava, zakrslá a sehnutá, celá v černém, zahalená do pláště, jejíž tvář skrývala kápě.

Par na ni upřeně zíral. Na tom vetřelci bylo cosi důvěrně známého, něco, co dokázal téměř pojmenovat. Ve způsobu, jakým se pohyboval či jak se držel nebo dýchal. Ale jak by mohlo jít o tohle?

Postava se blížila. Nekráčela jako člověk či zvíře, ale hrbila se jako něco, co není ani jednou z těch možností a přece z nich obou cosi obsahuje. Vystoupila z hlubokého šera a blížila se k nim, zvuk jejího dechu náhle slyšitelný. Jakési supivé hafání podobné drásavému kašli. Sykot. Postava zůstávala skryta v černém plášti s kápí a pod hedvábnou rouškou noci až do chvíle, dokud se celá její hlava náhle nezvedla a světlo nezachytilo lesk jejího karmínově rudého zraku.

Par cítil, jak mu paži sevřely Damsoniny prsty.

Byl to přízračný.

S venkovanovým poznáním nepřítele se dostavila unavená a beznadějná rezignace. Chtěj nechtěj, bude muset zase bojovat. Musí opět vyvolat Píseň přání. Nemá to konce, pomyslel si chmurně. Ať se vydá kamkoliv, najdou ho. Vždycky, když už si myslí, že kouzlo užil naposledy, okolnosti si jeho použití vyžádají znovu. Jednou, podruhé. Stále dokola.

Přízračný zase o trochu postoupil. Hrbáč pod černým pláštěm vlekoucí nohy. Zdálo se, že se bytost sotva sama dokáže přimět k pohybu a na plášti lpěla jakoby to bez něj nedokázala snést. Také ten plášť byl zvláštní... celý leskle černý a čistý jako nový, i vzdor zpustlému a ukoptěnému vzhledu příšery, která se do něj halila. Par cítil, jak se kouzlo Písně přání začíná v jeho nitru dmout. Jak samovolně stoupá vzhůru, ohnivé jádro, jež nezůstává ukojeno. Dovolil mu, aby se dál sbíralo s vědomím marné snahy je zarazit, s vědomím, že žádná jiná možnost neexistuje. Ani se nepokoušel zapátrat po nějaké únikové cestě ze světliny. Útěk je stejně bezúčelný. Přízračný ho prostě vystopuje. Dokud ho nezastaví, bude mu stále v patách. Dokud ho nezabije.

Trhl sebou při těch v duchu vyřčených slovech. Znovu už ne! Znovu před sebou viděl tvář vojáka ve strážní věži. Viděl všechny jejich tváře, tváře mrtvých ze všech těch nesčetných střetů...

Tvor se zastavil. Hlava v kápi se prudce otřásla jakoby obklíčena démony, které dokázal

vidět jen on. Vydal jakýsi zvuk: snad to mohlo být i zalkání.

Pak se jeho tvář pozvedla do světla a Par Ohmsford měl pocit jakoby se svět pod ním zhroutil.

Díval se na Colla.

Ta tvář, i přes zpustošení, pokřivení, samou modřinu a špínu, patřila Collovi.

Na okamžik si myslel, že zešílel. Zaslechl nevěřícné Damsonino zalapání po dechu, cítil, jak mimovolně o krok ustupuje a sledoval, jak se rty jeho bratra křečovitě křiví úsilím promluvit.

„Par?“ zeptal se úpěnlivě.

Tlumeně a zoufale vykřikl, ihned se zarazil a s nadlidským úsilím se ovládl. Ne. Ne, tuhle zkoušku zažil už jednou. A nevyšla. Tohle není Coll. Jde jen o přízračného, který se za jeho bratra jen vydává, o lest, která ho má oklamat...

Ale proč?

Nejistě tápal po odpovědi. Jistě proto, aby ho dohnal k šílenství. Aby z něj udělal... aby ho přinutil k... Zaťal zuby. Coll je přece mrtvý! Viděl jeho skon, viděl, jak ho ničí požár kouzla Písně přání... Colla, který se stal jedním z nich, který se stal přízračným jako je tenhle...

Cosi mu v pozadí mysli šeptalo něco varovného, co nenabývalo žádnou vnímatelnou podobu, byla to slova, která krom záměru postrádala veškerý význam. *Opatrně, Venkovane! Pozor!*

Rukama stále svíral Shannarův meč. Bez rozmyslu, stále ztracen v hrůze z toho, co vidí, uvolnil meč i s pochvou a držel ho před sebou jako štít.

Přízračný se na něj okamžitě vrhl, když mžiknutím oka překonal vzdálenost, která je od sebe dělila. Pohyboval se daleko hbitěji než by mělo být u tak pokřiveného těla možné. Se vzteklým zaječením do Para vrazil a Collova tvář, velká a děsivá, se pozvedala, až se ocitla přímo proti jeho obličeji. Par cítil její odporný zápach. Pokřivené ruce přízračného sevřely rukojeť Shannarova meče a pokoušely se ho Parovi vykroutit. Oba se ve spleti údů svalili na zem. Par slyšel Damsonin výkřik a pak už se při zápolení o Meč odkoulel stranou. Ve snaze získat sílu páky posouval ruce z pochvy k hrušce, aby Meč druhému vykroutil. Při zápasu se s protivníkem ocitli tváří v tvář. Mohl by nahlédnout do hlubin zraku vlastního bratra...

Ne! Ne, to není možné!

Váleli se mezi stromy v trávě, která je švihala a řezala do rukou a obličejů. Meč vyklouzl z pochvy a mezi nimi teď zbývala už jen kovová čepel ostrá jako břitva, která sebou při jejich přetahování škubala vpřed a hned zase vzad jako smrtící kyvadlo. Par se zamotal do záhybů podivného lesklého pláště a pocit, který v něm vyvolal jeho dotek na kůži, byl odpudivý. Jakoby se dotkl něčeho živého. Prudce sebou zazmítal a plandající látku odmrštil. Vykopl kolenem, a jak se přízračnému zarylo do těla, zachroptěl. Ale nepouštěl se. Jeho ruce obemykaly Meč ve smrtelném sevření. Par zuřil. Zdálo se, že přízračnému nejde o nic jiného než dál na Meči viset. Zrak upíral na čepel. Tvář měl lhostejnou a bezvýraznou. Par posunul ruce k úchopu, který na držadle Meče zbýval, takže se dostaly těsně do styku s rukama jeho protivníka. Cítil jejich drsnou propocenou kůži. Jak se oba snažili překonat svá sevřeni, všemožně kroutili a zmítali těly a jejich prsty se propletly...

Par supěl. V prstech pocítil palčivost, která se šířila dál do rukou a paží. Překvapeně ucukl vzad... a vycítil, že přízračný uškubl. Prostoupil ho hřejivý příval, jakýsi horoucí tepot, který se mu soustřeďoval v dlaních.

Silně semknul víčka.

Čepel Shannarova meče počala planout neurčitou modrou září.

Par vytřeštil oči. Co se to děje? U všech přízračných! Nejde o kouzlo? O kouzlo Shannarova—

Talisman prudce vzplál a modré světlo se změnilo v bílý oheň, který zářil tak jasně jako polední slunce. V jeho děsivé záři Par viděl, jak se tvář přízračného mění, jak mu rysy

ohromeně tuhnou a ona lhostejnost z nich mizí.

Par prudce zakroutil Mečem, ale přízračný se ho držel dál. Jakoby z velké dálky slyšel, jak Damson jednou vykřikla jeho jméno.

Pak jím zář z Meče pronikla jako příval. Doběla rozžhavený plápolavý oheň prostoupil jeho údy. Zmocňoval se ho chladně, ale neústupně. Obklopil jeho já a táhl je pryč, ven z vlastního nitra do čepele Meče a odtud přímo do těla přízračného. Usilovně se tomu únosu pokoušel vzdorovat, ale zjišťoval, že je zcela bezmocný. Vstupoval do postavy zahalené v černém plášti, cítil, jak se druhý při tom pronikáni otřásá. Pokusil se vykřiknout, ale nedokázal to. Snažil se vymanit, ale marně. Dostával se do nitra přízračného, zuřivý i zoufalý současně. Nyní jej přízračný zcela obklopoval. Byl přímo před ním, oči a ústa měl doširoka rozevřená nevírou, rysy zkřivené v jakémsi...

V něčí...

To je Coll! Ach vždyť je to Coll!

Snad se mu ta slova podařilo dokonce i šeptem vyslovit. Možná i hlasitě zaječet. Nedokázal to poznat. Tam, v temném středu protivníkovy duše, odpadaly před mocí Shannarova meče lži a měnily se v pravdu. Nezápolí s žádným přízračným, se žádným temným démonem s tváří vlastního bratra, nýbrž skutečně se svým bratrem. S Collem, který se vrátil z posmrtného světa, který se vrátil do života, stejně nefalšovaný jako talisman, který společně svírají. Par vnímal, jak se jeho protějšek otřásá pod vlivem vlastního poznám, jak si hned v příštím okamžiku uvědomuje, kým se stal. Viděl bratrovy slzy, slyšel jeho zoufalý nářek a viděl, jak se křečovitě svíjí jakoby zasažen nějakou otravou. Jeho mysl se uzavírala, protože ji příliš devastovalo úplné zjevení pravdy, aby se stala svědkem nějakých dalších odhalení. Ale Par viděl i takové věci, které bratr nemohl. Zjevila se mu pravda o plášti, do nějž se Coll halil. Dozvídal se o něm všechno: že se mu říká Zrcadlový rubáš, že jej ušili přízračni, že jej bratr ukradl, aby se dostal z vězení v Jižní hlásce. Viděl Rimmer Dallův ponurý úsměv, viděl, jak vyvstává z víru všech těch obrazu. Ale nejhorší, co spatřil, bylo šílenství, jež jeho bratra pohlcovalo a nutilo ho, aby jej našel, protože Para vnímal jako příčinu vlastního duševního utrpení a byl odhodlaný skoncovat s...

V tom se Coll nezvladatelně zazmítal a odtrhl se. Jeho ruce pustily Shannarův meč. Obrazy ihned zmizely a bílý oheň slábl. Par se překotil na záda a s omračující silou udeřil hlavou o úpatí kmenu stromu. Vířící tmavou mlhavou clonou sledoval, jak vlastního bratra stravuje přízračný, jak je stále zachumlán v tom odporném plášti, jak vyvstává jako přízrak z podsvětí. Okamžik se tam jen krčil, ruce přitisknuté k hlavě v kápi jakoby se pokoušel rozdrtit představy, jež v ní stále vězí a hlasitým jekotem se pokoušejí přehlušit jeho šílenství. V příští chvíli byl ten tam. Úprkem a s naříkáním zmizel mezi stromy, až se jeho lkaní nakonec změnilo v pouhou ozvěnu ve vyděšeném Parově vědomí.

Pak se u něj zjevila Damson a pomohla mu na nohy. Stála u něj, dokud se neujistila, že to už zvládne sám. V očích se jí zračila úzkost a hrůza a Par si uvědomil, že ho svým tělem chrání. Jejich tváře strakatily měkké paprsky jitřního světla, zatímco se k sobě tiskli. Společně strnule hleděli do šera jakoby se jim nějak mohlo podařit zachytit poslední zákmit tvora, který před nimi prchal.

„To byl Coll.“ Par ta slova vydechl jakoby šlo o kletbu. „Damson, to byl Coll!“

Damson na něj hleděla s nedůvěrou, aniž by se odvážila odpovědět.

„A tohle!“ Par pozdvihl Shannarův meč, jenž stále svíral v úplně sedřených rukou. „Tohle je opravdu Shannarův meč!“

„Já vím,“ odpověděla šeptem Damson s větší jistotou při tomhle Parově druhém konstatování. „Viděla jsem—“

Par zavrtěl hlavou, stále se o tom snažil přemítat. „Nevím, co se to stalo. Něco spustilo to kouzlo. Ale nevím co. Skrývalo se v Meči.“ Otočil se k ní čelem. „Nedokázal jsem ho vyvolat sám, ale když jsme Meč drželi oba, jak jsme o něj zápasili...“ Prsty jí silně stiskl

paži. „Viděl jsem ho, Damson... tak zblízka jako teď tebe. Byl to Coll.“

Damson stále pochybovala. „Pare, Coll je přece mrtvý.“

„Není.“ Venkovan neústupně zavrtěl hlavou. „Ne není mrtvý. Já si to jen měl myslet. Ale tehdy v Jámě to nebyl Coll, koho jsem zabil. To bylo něco nebo někdo jiný. Tohle—“ ukázal k lesu, „—byl Coll. Damson, ten Meč mi to zjevil. Zjevil mi pravdu. Colla věznili v Jižní hlásce a on odtamtud uprchl. Ale změnil ho plášť, který má na sobě. Obsahuje nějaké poťouchlé kouzlo, které tě změní, máš-li ho na sobě. Jde o Colla, ale mění se v přízračného!“

„Pare, i já jsem viděla jeho obličej. Trochu se Collově podobá, ale zase ne tolik, aby—“

„Neviděla si všechno,“ přerušil ji. „Já ano, protože jsem držel Meč a Shannarův meč zjevuje pravdu! Vzpomínáš na ty legendy?“ Rozrušením až křičel.

„Damson, tohle je pravý Shannarův meč! Je to on! A Coll to byl určitě!“

„Dobře, dobře.“ Damson rychle přikývla, aby ho uklidnila. „Byl to on. Ale proč nás tedy sledoval? Proč tě napadl? O co mu šlo?“

Par stiskl rty. „To nevím. Neměl jsem čas tohle se dozvědět. A ani Coll neví, co se děje. Na chvíli se mi dařilo vnímat, co si myslí— jako bych se ocitl přímo v jeho mysli. Uvědomoval si, co mu udělali, ale nevěděl, co si s tím počít. Damson, proto utekl. Zděsil se toho, čím se stal.“

Damson na něj upřeně zírala. „Ví, kdo jsi?“

„To nevím.“

„Ví, jak si pomoci? Dozvěděl se dost, aby se zbavil toho pláště?“

Par se zhluboka nadechl. „Myslím, že ne. Ani s jistotou nevím, je-li toho schopen.“ Tvářil se zaraženě. „Damson, vypadal tak ztraceně.“

Vtom ho Damson objala a Par ji sevřel jakoby šlo o skálu, bez níž by ho to moře nejistoty mohlo spláchnout Jak slunce na východě zjasňovalo oblohu, tma kolem bledla. S radostnými výkřiky se začínali probouzet ptáci a nad trávou se neurčitě tetelila a jiskřila odpařující se rosa.

„Musím se okamžitě pustit za ním,“ řekl Par do jejího ramene a cítil, jak při vyslovení těch slov ztuhla. „Musím se mu pokusit pomoci.“ Zoufale zavrtěl hlavou. „Vím, že tím porušuji svůj slib vrátit se pro Padishara. Ale Coll je přece můj bratr.“

Damson se posunula tak, aby mu viděla do tváře. Jejich oči se setkaly a nespouštěly se ze sebe.

„Už jsi se rozhodl, viď?“ Vyhlížela ustaraně. „Víš, že se zřejmě jedná o léčku.“

Par se trpce pousmál. „Já vím.“

Damson prudce zamžikala. „Ale já s tebou jít nemohu.“

„I to vím. Musíš dojít do Ohnivé hrany a sehnat pro otce pomoc. Chápu to.“

Damson měla v očích slzy. „Nechci tě opustit.“

„Ani já tebe ne.“

„Máš jistotu, že to byl opravdu Coll? Víš to určitě?“

„Stejně určitě, jako že tě miluju, Damson.“

Znovu ho objala. Nepromluvila. Mlčky mu tvář zabořila do ramene. Vycítil, že pláče. Cítil, jak se v nitru sám hroutí. Nadšení z objevu Paranoru pominulo. Do minulosti se rovněž pohroužil i příjemný pocit klidu a pohody, který prožíval krátce po útěku z Tyrsisu.

Opět se Damson vymanil z náruče. „Vrátím se k tobě,“ řekl tiše. „Ať budeš kdekoliv, najdu si tě.“

Damson se kousla do spodního rtu a přikývla. Pak přejela rukou po šatech a sáhla vpředu za tuniku. Po chvíli vytáhla tenký plochý disk s otvorem uprostřed, jímž byla provlečena kožená šňůrka sloužící k zavěšení kolem krku. Chvíli na disk hleděla a pak se zadívala na něj.

„Tomuhle se říká Skrí,“ řekla. „Jde o jakési pouliční kouzlo. Je to už hodně dávno, co jsem ho dostala.“ Pohled, kterým ho obdařila, byl plamenný. „Lze ho použít jen jednou.“

Pak disk vzala do obou rukou a rozlomila ho na dvě poloviny tak lehce jakoby šlo o

křehký proutek. Jednu půlku mu podávala. „Vezmi si ho a uvaž si jej na krk. Až ten kov zazáří, poznáme, že jsme si nablízku. Čím bude zářit jasněji, tím k sobě budeme blíže.“

Vtiskla mu odlomenou polovinu disku do rukou.

„Tak tě Pare zase najdu. Nikdy se na svou půlku nepřestanu dívat.“

Par sevřel disk v dlani. Připadalo mu jakoby se pod ním otevřela jáma a chystala se ho pohltit.

„Damson, mrzí mě to,“ zašeptal. „Tohle jsem nechtěl. Kdybych mohl, slib bych dodržel. Ale Coll je naživu a já nemůžu—“

„Ne.“ Položila mu prsty na rty, aby ho umlčela. „Víc už nic neříkej. Rozumím. Miluju tě.“

Par ji políbil, znovu ji vzal do náruče a současně si do paměti vštěpoval pocit, který zakoušel z jejího doteku. Setrval při tom tak dlouho, dokud neměl jistotu, že v něm ta vzpomínka opravdu neutkvěla. Pak ji pustil, zasunul Meč opět do pochvy, zvedl svou deku, sroloval ji a přehodil si ji přes rameno.

„Vrátím se pro tebe,“ zopakoval. „Slibuju, že ano.“

Damson mlčky přikývla, aniž by uhnula pohledem. To Par se od ní odvrátil jako první a spěšně se vydal do lesa.

Kapitola 8

Následující den po rozchodu Damson s Parem přecházel právě do půli odpoledne, když Morgan Leah konečně dospěl na dohled pohraničního města Varfleetu. Léto už zvolna přecházelo v podzim. Dny byly dlouhé vleklé a prosycené parnem, které se dostavovalo s východem slunce a přetrvávalo až dlouho do soumraku. Horal stanul na jedné vyvýšenině na sever od města a shlížel na směsici budov a křivolakých ulic a v duchu si říkal, že pro něj už nikdy nic nebude stejné.

Od té doby, co se s Walkerem Bohem odloučili od družiny, uplynulo už více než čtrnáct dní. Temný švagr se vydal hledat Paranor a on zase Padishara Creela s bratry Ohmsfordovými.

Dva týdny. Morgan si povzdechl. Měl se do Varfleetu dostat za dva dny, dokonce i pěšky. Ale tehdy se zdálo, že nic v těch dnech nefunguje, jak by předpokládal.

Vzhledem k tomu, co všechno dokázal přežít během bezprostředně předcházejících týdnů, bylo ironií, co jej nyní postihlo. Po rozchodu s Walkerem sledoval Dračí štíty k jihu podél západního okraje Rabbu. Do západu slunce druhého dne dospěl k níže položenému rameni stejnojmenné řeky. Tam se utábořil s předsevzetím, že ji po rozbřesku přebrodí; a svou pouť následující den dokončí. Pláně byly prašné a parné a místy se tam vyskytovaly izolované oblasti stejného typu nákazy, jež poznačovaly Čtyřzemí všude: zamořené úseky, kde bylo všechno otrávené. Domníval se, že se jim cestou důkladně vyhýbal, že procházel výhradně nedotčenou krajinou. Ale když se třetího jitra hned za úsvitu probudil, bylo mu horko, cítil, že má horečku a byl tak obluzený, že sotva šel. Vypil trochu vody a znovu ulehl. Doufal, že ho nemoc přejde. Ale do poledního času se už stěží dokázal i posadit. Přinutil se vstát, ale vzápětí poznal, že to nepůjde a že bude třeba, aby vyhledal pomoc. Žaludek se mu tak ošklivě křečovitě svíral, že se nemohl ani narovnat a hrdlo měl v jednom ohni. Protože cítil, že na přebrodění řeky nemá dost sil, vydal se po pláních proti jejímu proudu Když konečně narazil na jednu usedlost ve stinném jilmovém háji, už blouznil. Sotva schopen pohybu či řeči doklopýtal ke dveřím a po jejich otevření se zhroutil.

Sedm dní spal a k vědomí se probíral jen na tak dlouho, aby něco málo pojedl a uhasil žízeň z toho, co mu kdosi, kdo jej vzal do domu, nabídl. Nevnímal žádné tváře a hlasy, které slýchal, byly nezřetelné. Občas blouznil, zmítal se a vykřikoval, znovu prožíval hrůzy Eldwistu a Uhl Belka, znovu mu před očima vyvstávala přepadlá tvář zesnulého Poupěte, znovu pociťoval zuřivou beznaděj, kterou prožíval, když nad ní bezmocně postával. Někdy vídal bratry Ohmsfordovi, kteří na něj z velké dálky volali a pokaždé zjišťoval, že ať se snaží sebevíc, nedokáže k nim dospět. V jeho snech se rovněž vyskytovaly všemožné temné bytosti. Přízraky bez tváří, které na něj nečekaně a zezadu dorážely, sice bezejmenné existence, ale nezaměnitelné pokud šlo o jejich původ. Prchal před nimi, skrýval se jim, snažil se jim zoufale čelit... ale stále setrvávaly těsně z jeho dosahu, vyhrožovaly mu způsoby, které nedokázal určit, ale pouze si je představoval.

Horečka ustoupila koncem prvního týdne. Když konečně dokázal otevřít oči a zaostřit je na mladý pár, který o něj peloval, zahlédl jim v očích zjevnou úlevu a uvědomil si, jak blízko smrti se ocitl. Nemoc mu odčerpala síly, takže ho několik dní poté museli ještě krmit. Nakrátko se mu dařilo setrvávat v bdělém stavu a tehdy trochu i rozmlouvat. Starala se o něj mladá žena se slámově plavými vlasy a světle modrýma očima, zatímco její muž pracoval na polích. Když mu sdělovala, jak ošklivé sny se mu musely zdát, usmívala se sice, ale na tváři se jí zračila starostlivá účast. Zásobovala jej polévkou a chlebem, a k pití mu podávala vodu nebo trochu lehkého nakvašeného piva. Všechno to přijímal s povděkem a stále jí za její péči děkoval. Občas přišel i její muž. Stál jí po boku a shlížel na

něj. Měl slunkem zarudlou drsně upřímnou tvář, laskavé oči a široký úsměv. Jednou se Morganovi zmínil, že se o svůj meč bát nemusí, že se mu neztratil, že ho uložil na bezpečném místě. Součástí ošklivého blouznění byla zjevně rovněž jeho zbraň.

Koncem čtrnácti dnů s nimi už Morgan jedl u stolu, každým dnem sílil a blížil se normálnímu stavu. Ale jeho vzpomínky přetrvávaly: pocit bolesti a nevolnosti, bezmoci, obava, že tahle choroba byla branou do temnoty, kterou shledáte na konci života. Ty vzpomínky vytrvávaly, protože se Morgan v posledních několika týdnech na pokraji smrti ocitl až příliš často, aby je dokázal jen tak pustit z hlavy. Všechno, co si prožil a vytrpěl, jej poznamenalo stejně jistě jako jizvy utrpěné v boji, takže dokonce i farmář se ženou dokázali v jeho očích vyčíst prožitá utrpení. Nikdy ho o vysvětlení nepožádali, ale poznali to. Nabídl, že jim za jejich péči zaplatí, ale, jak se dalo čekat, odmítli. Když se s nimi sedmnáct dní poté loučil, ve chvíli, když se žena nedívala, vsunul jí do kapsy obnošené zástěry polovinu peněz, jež mu zbývaly. Hleděli za ním jako rodiče za dítětem, dokud se jim neztratil z dohledu. A tak nejen, že byl jeho příchod do Varfleetu spojený s pátráním po Padisharovi, Parovi a Collovi opožděn, ale zůstal mu také obnovený smysl pro vlastní smrtelnost. Morgan Leah přežil Eldwist a Charnals, aniž by se dokázal vyrovnat se smrtí Poupěte, která ho ničila. Cítil uctivý obdiv nad její silou, s níž uskutečnila přání svého otce obětovat vlastní život pro obnovu země. Tahle živelnost, která se stala lidštější než její otec předjímal, zůstávala pro Morgana hádankou a domníval se, že pro ni nikdy nedokáže najít rozluštění. S tímhle vědomím byly spojeny nepopiratelná pýcha a síla, které objevil, když přispěl k porážce Uhl Belka, a když znovu získal kouzlo Leahova meče. Po opětovném zacelení Meče se cítil jaksi podobně. Tohle mu dalo Poupě. S její ztrátou si uvědomil, že jaksi našel sám sebe. Cestou na jih s Walkerem a Roháčem Deesem v něm soupeřily rozpory mezi vším, co ztratil i získal, konflikt, který se nikdy zcela neutišil, až do onemocnění, kdy jeho zuřivost ustoupila základnější potřebě, jak přežít.

Teď, když upřeně shlížel na město, po návratu z několika děsivých světů, po návratu ze životu, které prožil ve světech tak vzdálených, že se až zdálo, že je snad prožil někdo jiný, si Morgan připadal jakoby stál na počátku ještě dalšího života. Přistihl se při úvaze, zda by ho dnes jeho známí z bývalého života ještě vůbec poznali.

Do Varfleetu vstoupil jako pouhý další pocestný přicházející od severu či jižan pohroužený do vlastních záležitostí, takže ho obyvatelé města vesměs přehlíželi, protože měli konec konců vlastní starosti. Procházel chudšími částmi, kde žily rodiny v provizorních útulcích a děcka žebrala na ulicích a při tom si opět uvědomil, jak málo toho zlořečený Federační Protektorát udělal, aby v Truborohu někomu pomohl. Dospěl do vlastního města, kde se kuchyňské výpary nepříjemně mísily s pachy stoky, kde od dvoukoláku a domovních průčelí prodávali křiklavými hlasy své zboží podomní obchodníci a kde hokynáři sloužili potřebám těch, kteří si tuhle cenu nemohli dovolit. Na ulicích hlídkovali federační vojáci, jejich hrozivá přítomnost všudypřítomná. Vyhlíželi stejně nepříjemně jako lidé pověření policejním dohledem. Když sejmeš zbraně a uniformy, pomyslel si Horal ponuře, stěží poznáš, kdo je kdo.

Vyhledal krámek s ošacením a většinu zbylých peněz dal za kalhoty, tuniku, kvalitně ušitý zálesácký plášť a pár nových vysokých bot. Vlastní šaty měl prodřené, špinavé a beznadějně obnošené, takže je při odchodu ponechal vzadu v krámku a vzal si jen své zbraně.

Přeptal se na cestu k místu, které se mělo jmenovat U flétny, aniž by s jistotou věděl, oč jde, a majitel krámku s oděvy mu sdělil, že je to hostinec, který najde ve středu města na Wyvern Split.

Jak si v poledním parnu klestil cestu davy lidí, znovu si vybavoval pokyny, které mu před pár týdny udělil Padishar Creel. Měl zajít na místo zvané U flétny a ukázat tam prsten s jestřábem nějaké ženě, která se jmenuje Matty Roh. Ta že prý bude vědět, kde ho najde. Morgan prsty hluboko v kapse nahmatal prsten s jestřábem, který tam bude bezpečně uložen až do chvíle, kdy jej bude potřebovat. Napadlo ho, jak často pochyboval, zda

taková chvíle někdy opravdu přijde. Do kůže se mu vrýval hrubý obrys jestřábího emblému a jak prstenem otáčel v prstech, znovu se mu vybavovaly vzpomínky na pronásledovaného vůdce. Byl by rád věděl, jestli Padishar Creel musel během těch několika uplynulých týdnů unikat smrti stejně často jako on. Ta možnost mu na rtech vyloudila trpký úsměv.

Našel Wyvern Split a odbočil po ní k náměstí ověnčenému hostinci, putykami a veřejnými domy. Nešlo sice o příliš lákavou část města, ale zato rušnou. Posunul a upravil si řemení, jež mu upoutávalo Leahův meč na zádech. Cítil se smutně a unaveně a současně bujaře: byla to zvláštní pocitová směsice, ale tak nějak patřičná. Nemoc a ztráta Poupěte ho vyčerpaly, ale jeho odhodlanost zároveň posilovalo vědomí, že se s obojím dokázal vyrovnat. Domníval se, že existuje jen nemnoho situací, jimiž by nedokázal projít. Tohle přesvědčení potřeboval. Už dlouho sledoval, jak se jeho přátelé a druzi vytrácejí, jak někteří propadli štěstěně a jiní zase machinacím druhých. Viděl, jak se jeho plány neustále pozměňují, jeho směřování se stále odchylovalo někam jinam, aby posloužil nějakému vyššímu či alespoň jinému cíli. Vykonal vše, o čem byl přesvědčen, že je správné, takže nemá důvod cokoliv si vyčítat. Ale život připomínající neustálé přestavování nábytku v pokoji, v němž je vše po každém ohlédnutí úplně jinak, ho už unavoval.

Protože si ctil poslední přání Steffa před smrtí, vrátil se do Posledního přístavu, aby zachránil bábi Elise s tetou Jilt. Poté se věnoval Poupěti a její pouti do Eldwistu. Teď je načase, aby uskutečnil, co si předsevzal po útěku z Tyrsisu a Jámy. Je čas vyhledat Para s Collem, chránit je, jak nejlépe může a zajistit, aby s nimi zůstal, až...

V duchu pokrčil rameny. Inu, až do chvíle, kdy to už nebude třeba, pomyslel si... ať by to mělo být kdykoliv.

Kdepak jsou asi teď? Přemítal snad už posté. Co se s nimi stalo po jejich vlastním útěku?

Pomyšlení na ně ho znepokojovalo. Stále. Od té doby, co je opustil, už uběhlo tolik času. Na to, aby oba venkované zůstávali sami, je nebezpečí přízračných příliš veliké. Doufal, že se je už Padisharovi podařilo najít. Doufal, že mají vše snazší než on.

Ale určitě by si na to nevsadil.

Došel na náměstí a hostinec U flétny uviděl opodál nalevo, v odlehlejším koutě. Jeho existenci ohlašoval vývěsní štít ošlehaný počasím s obrázkem flétny a korbelem s bílou čepicí nad názvem. Byla to dřevěná stavba z prken jako všechny ostatní kolem ní a k obloze se zvedala ve třech patrech, přičemž druhé a třetí podlaží měla okna se záclonami, protože sloužila buď jako obytné prostory pro majitele a jejich rodiny anebo jako místnosti k pronájmu na noc Náměstí bylo přeplněné lidmi, kteří sem přicházeli i odtud odcházeli. Většina z nich přecházela vratkou chůzí od hostince k hostinci, někteří natolik opilí, že se sotva drželi na nohou. Morgan se jim vyhýbal. Uhýbal stranou, aby umožnil projít takovým, kteří páchli tělesným potem a špínou i zápachem ulic. Wyvern Split, pomyslel si, je žumpa.

Dospěl k otevřeným dveřím hostince U flétny, prošel dovnitř a s překvapením zjistil, že vnitřek se od vnějšího vzhledu zcela liší. I když byl prostý a nábytkem spoře vybavený, podlahy měl čistě vydrhnuté, dřevěné obložení obslužného pultu bylo naleštěné do vysokého lesku, stoly, židle a stoličky úhledně rozmístěné a všude se linula vůně cedrových hoblin a laku. Soudky s lehkým nakvašeným pivem se blýskaly na policích u stěny za nálevním pultem a skříň na korbely měla skleněná dvířka s kovovým obložením. Pár těžkých létacích dveří na konci nálevního pultu byl zavřený. Stěně vlevo od nálevního pultu vévodil masivní kamenný krb a většinu stěny napravo zabíralo úzké schodiště vedoucí do horních pater. Na nálevním pultu byly vyrovnané poháry a utěrky. Ale Morganův zrak upoutal a nespouštěl ze zřetele něco jiného, cosi tak zjevně netypického pro tohle místo, že se musel podívat ještě jednou, aby se ujistil, že vidí dobře.

Na policích mezi soudky s pivem a skříní s korbely stály vázy s kyticemi lučních květin.

Květiny... a ze všech míst právě tady! Morgan zavrtěl hlavou.

Létací dveře se rozlétly a dovnitř vešel nějaký chlapec s koštětem. Byl vysoký, štíhlý,

měl krátce zastřižené černé vlasy a jemné až křehké rysy. Zatímco zametal kolem obslužného pultu, pohyboval se s jakýmsi těkavým půvabem, skoro jakoby tančil. Nepřítomně před sebou máchal koštětem. Tiše si pohvizdoval, aniž by vzal Morgana zatím na vědomí.

Morgan dal svou přítomnost najevo změnou postoje a chlapec ihned vzhlédl.

„Máme zavřeno," řekl. Upíral na Horala kobaltově modré oči. Byl to přímý, téměř vyzývavý pohled. „Otevíráme po setmění."

Morgan jeho upřený pohled opětoval. Chlapec měl hladkou bezvousou tvář a ruce dlouhé a štíhlé. Šaty na něm visely jako na tyčkách, v úzkém pase je měl přepásané a u kotníků svázané. Místo vysokých bot byl obut do střevíců bez podpatků ušitých z kůže, které mu obepínaly nohy.

„Je tohle hostinec U flétny?" zeptal se Morgan, který dospěl k závěru, že bude lépe, když se ujistí.

Chlapec přikývl. „Přijďte později. Jděte se nejdřív vykoupat."

Morgan zamrkal. Vykoupat se? „Někoho hledám," řekl. Začínal se pod chlapcovým pohledem cítit nesvůj.

Chlapec pokrčil rameny. „Nemohu vám pomoci. Až na mne tu nikdo není. Zkuste to přes ulici."

„Díky, ale já nehledám jen tak někoho..." začal Morgan.

Ale chlapec se už odvrátil a opět se dal do zametání podlahy u přepážky.

„Máme zavřeno," zopakoval jako by to celou záležitost vyřizovalo. Morgan popošel a do hlasu se mu vloudil podrážděný náznak. „Počkejte okamžik."

Vztáhl ruku po chlapcově rameni. „Vydržte chvíli. Povídal jste, že jste jediný...?"

Jak se ho Morgan dotkl, chlapec se hbitě obrátil, zvedl koště a jeho tupým koncem dloubl Horala tvrdě pod hradní koš. Ochromený Morgan se chytil za břicho, pak klesl na jedno koleno a lapal po dechu. Kluk k němu přistoupil a sklonil se blíž. „Říkal jsem vám, že máme zavřeno. Měl byste si dávat větší pozor."

Pomohl Morganovi na nohy, na svou štíhlost překvapivě silný, a doprovázel ho ke dveřím. „Vraťte se později. Až bude otevřeno."

A než se Morgan vzpamatoval, ocitl se znovu na ulici, opíral se o prkennou stěnu hostince a pažemi si objímal tělo jakoby hrozilo, že se jinak svalí, což docela vystihuje, jak se v tu chvíli cítil. Několikrát se zhluboka nadechl a vyčkal, až bolest v prsou povolila.

Směšné, pomyslel si zlostně. Takový kluk! Konečně se dokázal vzpřímit, promnul si hruď, upravil řemení poutající meč na rameni tam, kde ho už začínalo dřít a opět vstoupil do hostince U flétny.

Chlapec, který teď zametal za přepážkou se při jeho spatření nijak nadšeně netvářil. „Nějaké potíže?" zeptal se Morgana kousavě.

Horal přešel k přepážce a zlostně se na něj zahleděl. „Potíže? Dokud jsem nepřišel sem, tak žádné. Nemyslíte, že jste se s tím koštětem trochu unáhlil?"

Chlapec pokrčil rameny. „Žádal jsem vás, abyste odešel a vy jste mě neposlechl. Co byste čekal?"

„A co takhle malou pomoc? Říkal jsem vám přece, že někoho hledám, ne?"

Chlapec si unaveně povzdechl. „Každý někoho hledá... zvláště ti, kteří přicházejí sem." Mluvil tiše a smířlivě zároveň. Byla to jakási zvláštní směsice. „Přicházejí sem popít a trochu se povyrazit. Přicházejí sem, aby si našli společnost. V pořádku. Ale jen tehdy, je-li otevřeno. A my máme zavřeno. Je vám to už dost jasné?"

Morgan cítil, jak začíná ztrácet náladu. Zavrtěl hlavou. „Řeknu vám, co je mi jasné. Je mi jasné, že postrádáte jakékoliv dobré vychování. Někdo by vám měl dát za uši."

Chlapec odložil smeták a položil štíhlé ruce na pult.

„Vy to nebudete. A teď se otočte a vypadněte. A pusťte z hlavy, co jsem říkal. Už se nevracejte. Nikdy."

Okamžik Morgan zvažoval, že se nahne přes pult, popadne kluka za límec u krku a

podá si ho. Ale vzpomínka na násadu koštěte byla ještě příliš živá, aby tuhle prudkou akci podpořila a navíc se zdálo, že se ho chlapec ani trochu nebojí.

Zadržel v prsou zlost, založil si ruce a setrval na místě. „Je tu kromě vás někdo jiný, s kým bych mohl mluvit?“ zeptal se.

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Třeba majitel?“

Chlapec opět zavrtěl hlavou.

„Ne?“ Morgan se rozhodl využít příležitost. „Jmenuje se majitelka Matty Roh?“

V kobaltových očích se na okamžik objevil jakýsi zákmit poznám, ale hned zase zmizel. „Ne.“

Morgan zvolna pokyvoval. „Ale vy víte, kdo je Matty Roh, že?“ konstatoval.

Chlapcův skelný pohled zůstal beze změny. „Hovor s vámi už mě přestává bavit.“

Morgan tu poznámku ignoroval. „Matty Roh. Přišel jsem kvůli ní. A zdaleka. Proto se potřebuju vykoupat, jak jste tak nemístně podotkl. Matty Roh. Nejde tedy o žádnou bezejmennou společnost za nějakým nejmenovaným účelem.“ Jeho hlas nabíral na ostrosti. „Matty Roh. Vy to jméno znáte. Víte, o koho jde. Takže chcete-li se mně zbavit, povězte mi, jak ji najdu a půjdu si po svých.“

Se založenýma rukama a vrostlý do země vyčkával. Chlapcův výraz se nezměnil. Nespouštěl z Morgana oči. Ale jeho ruce sklouzly za obslužnou přepážku, a když se opět vynořily, svíraly meč s tenkou čepelí. Způsob, jakým ho svíraly, naznačoval určitou povědomost.

„Co je zase tohle?“ zeptal se Morgan tiše. „To jsem vážně tak nevítaný?“

Chlapec byl nehybný jako kámen. „Kdo jste? Co chcete od Matty Roh?“

Morgan zavrtěl hlavou. „To je jen mezi mnou a jí.“ A vzápětí dodal: „Řeknu vám jen jedno. Nepřišel jsem vám sem dělat potíže. Jen si s ní potřebuju promluvit.“

Chlapec si ho dlouho upřeně a se strnulým tělem prohlížel. Stál za obslužným pultem jako socha a Morgan měl nervózní pocit, že je zmítán rozporem zda utéci nebo zaútočit. Sledoval jeho oči a ruce kvůli náznaku, pro kterou z obou možností se rozhodne, ale mladík se ani nepohnul. Zvenku z ulice dovnitř zaléhaly hlasy a pronikavě a dotěrně se zavěšovaly v tichu.

„Já jsem Matty Roh,“ řekl mladík.

Morgan Leah zůstal civět. Téměř hlasitě vyprskl smíchy, skoro prohodil nějakou poznámku o tom, jak je to celé směšné. Ale cosi v hlasu toho chlapce ho zarazilo. Prohlížel si ho teď zevrubněji: jemné rysy, štíhlé ruce, štíhlé tělo skryté pod volným šatem, způsob, jakým se držel. Připomněl si, jak se pohyboval. Nic z toho se na chlapce příliš nehodilo. Ale na dívku...

Zvolna přikývl. „Matty Roh,“ řekl se stále očividným překvapením. „Myslel jsem, že jste nějaký... že jste...“

Dívka přikývla. „Právě to jste si myslet měl.“

Ruku z meče nestáhla. „Co ode mne chcete?“

Morgan chvíli neodpověděl, protože byl stále zaujatý faktem, že dívku považoval za chlapce. Ba co hůř, že dopustil, aby si z něj vystřelila. Ale žijete-li na podobném místě, jakým je Wyvern Split, zvládáte obrany, které jsou vám dostupné. Je to bystrá dívka. Musí uznat, že má skvělé přestrojení.

Sáhl do kapsy pláště, vyndal prsten s emblémem jestřába a podal jí ho. „Poznáváte tohle?“

Dívka letmo pohlédla na prsten a její ruka na meči se sevřela. „Kdo jste?“ zeptala se.

„Morgan Leah,“ odpověděl. „Oba víme, kdo mi ten prsten dal. Právě on mi řekl, abych za vámi zašel, až se s ním budu potřebovat setkat.“

„Vím, kdo jste,“ řekla dívka. Stále zněj nespouštěla oči. Odhadovala ho. „Stále při sobě nosíte zlomený meč, Morgane Leahu?“

Hlavou mu bleskla představa nebožky Poupě.

„Ne,“ odvětil tiše. „Je už zase celý.“ Potlačil hoře, které v něm ta vzpomínka vyvolala, přiměl se zvednout ruku a dotkl se jilce meče. „Chcete se podívat?“

Dívka záporně zavrtěla hlavou. „Mrzí mě, že jsem se k vám chovala tak zle. Ale není jednoduché poznat, komu je možné důvěřovat. Federace má nastrčené špehy všude, Stopaře nejčastěji.“

Vzala vlastní meč a opět ho zasunula pod pult. Chvíli se zdálo, že neví, co si dál počít. „Nechtěl byste něco pojíst?“ zeptala se pak.

Přitakal a tak jej Matty zavedla létacími dveřmi dozadu do kuchyně, kde jej usadila u malého stolku, z kotlíku zavěšeného nad ohněm v krbu nandala do misky nějaký pokrm, nakrájela několik plátků chleba, do džbánu nalila pivo a vše mu odnesla. Jedl a popíjel dychtivě. Cítil se hladovější než v posledních dnech. Na stolku stála ve váze kytice lučního kvítí a Morgan se jich váhavě dotkl. Matty ho mlčky pozorovala a tvářila se při tom stejně vážně jako před chvílí, když si ho měřila pronikavým zvědavým pohledem. V kuchyni bylo překvapivě chladno, protože mezi otevřeným zadním vchodem a komínem krbu vznikal průvan. Z ulice stále zaléhaly dovnitř zvuky, ale Horal s dívkou jim nevěnovali žádnou pozornost.

„Trvalo vám dlouho, než jste se tu objevil,“ prohodila Matty, když Morgan dojedl. Odnesla nádobí do dřezu a začala ho umývat. „Čekal vás dříve.“

„Kde je teď?“ zeptal se Morgan. Opatrně se oba vyhýbali vyslovení jména Padishar Creel - jakoby zmínka o něm mohla vyburcovat federační zvědy na hlídce.

„Kde říkal, že se bude zdržovat?“ opáčila Matty.

Pořád mě zkouší, pomyslel si Morgan. „Na Ohnivé hraně. Povězte. Jste vůči mně dost opatrná. Jak mám poznat, že vám můžu věřit? Jakou mám jistotu, že jste skutečně Matty Roh?“

Dívka domyla nádobí, odložila je na pult, aby oschlo, a otočila se tváří k němu. „Žádnou nemáte. Ale přišel jste sem kvůli mně. Já vás nehledala. Takže to musíte risknout.“

Morgan vstal. „To nezní moc uspokojivě.“

Dívka pokrčila rameny. „Ani nemá. Není na mně, abych vás uklidňovala. Mou starostí je, abych se ujistila, že jste tím, za koho se vydáváte.“

„A vy máte jistotu?“

Matty se na něj upřeně zahleděla. „Více méně.“

Měla neproniknutelný pohled. Morgan zavrtěl hlavou. „Kdy myslíte, že ji mít budete?“

„Brzy.“

„A co když usoudíte, že lžu? Co když dojdete k závěru, že jsem někdo jiný?“

Postupovala vpřed, až se ocitla přímo u stolku před ním. Modré oči měla tak zářivé, až se zdálo, že pohlcují veškeré světlo.

„Doufejme, že odpověď na tuhle otázku se nebudete muset dozvědět,“ poznamenala. Stále na něj hleděla vyzývavě.

„Hostinec U flétny zůstává vždycky otevřený až do půlnoci. Až zavřu, promluvíme si o tom, co bude dál.“

Jak se odvracela, byl by Morgan přísahal, že se skoro usmívá.

Kapitola 9

Morgan strávil zbytek dne se stařenou, která přišla vařit, ale většinu času se věnovala usrkávání piva z kovové konvice a vykrádání jídla ze džbánů. Sotva na něj pohlédla, a když, tak jen potud, aby zamumlala cosi o divných lidech, takže se vesměs mohl věnovat sám sobě. V jedné ze zadních místností se vykoupal (ne proto, že mu to naznačila Matty Roh, ale protože si to sám přál) ve staré vaně, do níž si nejprve nosil ve vědrech horkou vodu ohřátou nad ohništěm, dokud jí nebylo dost, aby se v ní mohl ponořit. Nějakou dobu ve vaně malátněl a dopřával si víc, než jen pouhou tělesnou očistu. Setrval v koupeli ještě dlouho poté, co voda vychladla.

Když hostinec otevřel, opustil kuchyň a zašel do pivnice, aby se porozhlédl. Postával u obslužného pultu a pozoroval příchody a odchody obyvatel Varfleetu. Jak muži tak i ženy byli slušně oblečení a ihned bylo zřejmé, že hostinec U flétny není žádná dělnická putyka. Několik stolů zabírali federační vojáci, někteří s manželkami či společníky. Hovor a smích byly udržovány na uzdě a nikdo se zvlášť hlučně neprojevoval. Jednou či dvakrát nahlédli dovnitř vojáci z federačních hlídek, ale hned zase pokračovali dál. Ze soudku čepoval pivo nějaký urostlý brach s vlnitými černými vlasy a tácy s pěnivým mokem roznášela ke stolům servírka.

Matty Roh pracovala také, i když Morganovi zpočátku nebylo zřejmé, v čem její práce spočívá. Občas zametla podlahu, někdy zase očistila stoly a příležitostně prostě procházela a poklízela. Nějakou dobu ji sledoval než se mu podařilo zjistit, že ve skutečnosti vlastně odposlouchává rozhovory návštěvníků hostince. Měla pořád napilno, zdálo se, že nepostojí na místě déle než okamžik. Morgan nedokázal poznat, zda hosté ví či neví, že jde o dívku, ale v každém případě jí nevěnovali takřka žádnou pozornost.

Po určité době přišla k obslužnému pultu s tácem plným sklenic a postavila se vedle něj. Jak se natahovala pro novou utěrku, prohodila: „Tady jste moc nápadný. Vraťte se do kuchyně.“ Poté se zase otočila do pivnice.

I když ho to rozladilo, zařídil se podle jejích pokynů.

O půlnoci hostinec U flétny zavřel. Po úklidu, při němž pomáhal i Morgan, se stařena s výčepním rozloučili a odešli zadním vchodem. Matty Roh zhasla lampy ve výčepu, přehlédla zámky na dveřích a vrátila se do kuchyně. Morgan na ni čekal u stolku, ke kterému přišla a posadila se proti němu.

„Tak co jste se dnes večer dozvěděla?“ zeptal se zpola žertem. „Něco užitečného?“

Matty ho obdařila chladným pohledem. „Rozhodla jsem se vám věřit.“ oznámila.

Morganovi se vytratil úsměv. „Díky.“

„Protože nejste-li ten, za koho se vydáváte, pak jste nehorší federační špicl, jakého jsem kdy poznala.“

Morgan si v obraně založil ruce na prsou. „Zapomeňte na mé díky. Beru je zpět.“

„Povídá se,“ řekla Matty, „že Federace zajala v Tyrsisu Padishara.“

Morgan ztuhl. Kobaltové oči se na něj nepřestávaly upírat. „Má to něco společného s útěkem nějakého vězně či co.

Vyslechla jsem jednoho federačního kapitána, když o tom mluvil.“

Morgan o tom chvíli přemítal. „Padishar by se dal sotva chytit. Třeba je to jen fáma, nic víc.“

Matty přikývla. „Snad. Není to tak dávno, co prohlašovali, že ho zabili v Jutu. Říkali, že je Hnutí odporu potlačeno!“ Odmlčela se. „Pravdu se v každém případě dozvíme v Ohnivé hraně.“

„Vydáme se tam?“ zeptal se Morgan rychle.

„Ano, vydáme.“ Matty se zvedla. „Pomozte mi zabalit nějaké jídlo. Donesu pro nás

nějaké deky. Vytratíme se před úsvitem. Bude lepší, když nás nikdo odcházet neuvidí.“

Morgan vstal současně s ní a společně zašli do spíže.

„A co hostinec?“ zeptal se. „Neměl by se o něj někdo postarat?“

„Hostinec zůstane zavřený, dokud se nevrátím.“

Morgan rychle vzhlédl od pracného vpravování pecnu chleba do batohu.

„Vy mi lžete, viďte? To vy jste majitelkou.“

Matty se střetla s jeho pohledem a snesla ho.

„Snažte se nebýt tak naivní, Horale. Nelžu vám. Já jsem správkyní, ne majitelkou. Vlastníkem je Padishar Creel.“

Dokončili doplnění zásob a spacího vybavení, Matty si vše upevnila řemenem na záda a pak vyšli zadním vchodem do noci. Vzduch byl vlahý a prosycený městskými pachy. Kvapně procházeli liduprázdnými ulicemi a průchody za neustálé ostražitosti před federačními hlídkami. Dívka se chovala tiše jako přízrak. Jako ostrý tenký nůž se hladce prořezávala stíny budov. Morgan si všiml, že má při sobě meč, který dosud schovávala pod pultem. Úzkou čepel měla řemenem upoutanou přes záda pod ostatní výstrojí. Spíš nepříjemně ho napadlo, nemá-li s sebou také své koště. Alespoň si zula ty zvláštní střevíce a nahradila je praktičtějšími vysokými botami.

Vyšli do krajiny za městem a kráčeli na sever k Mermidonu, který přebrodili přes jeden mělký brod a poté se stočili k východu. Ubírali se podél linie Dračích štítů a do svítání směřovali přes Rabb opět k severu. Kráčeli rovnoměrně až do západu slunce poté, co si v poledne udělali delší přestávku na jídlo a také proto, aby přečkali nejhorší odpoledni parno. Pláně byli prašné, -vyprahlé a bez života, takže cesta ubíhala bez zvláštních příhod. Dívka mluvila jen málo a Morganovi to vyhovovalo.

Se západem slunce se utábořili hned proti Dračím štítům, vedle přítoku Rabbu. Usadili se v jasanovém háji, který stoupal do skal jako vojáci na přehlídce. Když slunce zmizelo za horami v podobě zlatorudé měsice, jež se rozplývala po obloze nad pláněmi, povečeřeli. Když dojedli, vsedě pozorovali, jak se prohlubuje soumrak a říční voda nabývá ve světle měsíce a hvězd stříbřitý[7] lesk.

„Padishar mi vyprávěl, že jste mu zachránil život,“ promluvila dívka po dlouhé době.

Během jídla neřekla ani slovo. Morgan k ní vzhlédl, protože ho náhlost jejích slov překvapila. Sledovala ho a její podivně modrý zrak byl bezedný.

„Při té příležitosti jsem si zachránil i svůj vlastní,“ odpověděl, „takže se nejednalo o úplně nesobeckou akci.“

Matty si založila ruce. „Říkal, abych vás hlídala a dobře se o vás starala. Říkal, že vás poznám, až se s vámi seznámím.“

Její výraz se nezměnil. Morgan se proti své vůli zašklebil.

„Inu, je omylný jako všichni.“ Čekal na odezvu, a když se žádné nedočkal, prohodil trochu nedůtklivě: „Možná tomu nebudete věřit, ale dokážu se o sebe docela dobře postarat i sám.“

Matty se zadívala jinam a uvelebila se pohodlněji. Oči se jí ve světle hvězd třpytily.

„Jaké je to tam, odkud pocházíte?“

Morgan rozpačitě otálel. „Co tím máte na mysli?“

„Myslím, na Vysočině. Jaké to tam je?“

Chvíli žil v domnění, že si ho jen tak dobírá, ale posléze usoudil, že se mýlí. Zhluboka se nadechl, protáhl se a pustil se do vzpomínání. „Je to ten nejkrásnější kraj ve Čtyřzemí.“ řekl a začal Matty tenhle, kout podrobně popisovat: pahorkatinu s koberci modrých, levandulových a žlutých travin a kvítí, potoky, které za soumraku zamrzaly a za úsvitu krvavě rudly, mlhu, jež se dostavovala a setrvávala při proměnách ročních období, lesy a lučiny a rovněž pocit klidu a nadčasovosti. Vrchovina byla jeho vášní a tahle láska k rodnému kraji se u něj poté, co jej před několika týdny opustil, jen stále zvyšovala. Opět si při vzpomínkách připomněl, jak mnoho pro něj domov znamená, dokonce i domov, který už vlastně není takový, jaký byl před okupací Federace. Ale ve skutečnosti, říkal si v

duchu, je ještě víc můj než jejich, protože si v sobě stále uchovávám pocit zněj, protože mám v krvi jeho historii, zatímco oni nikdy nic tak opravdového pocítit nemohou.

Když domluvil, Matty nějakou chvíli mlčela a pak řekla: „Líbí se mi, jak svůj domov popisuješ. Líbí se mi, jak ho vnímáš. Kdybych tam žila, myslím, že bych pociťovala to-

„To ano," ujistil ji a zatímco upřeně a nepřítomně hleděla kamsi přes Rabb, studoval profil její tváře.

„Ale myslím, že takové pocity má ze svého domova každý"

„Já ne," řekla Matty.

Morgan se opět narovnal. „Proč ne?"

Matty svraštila čelo. To zachmuření vyvolalo jen nepatrné zohyzdění jejích hladkých rysů, ale obdařilo ji zcela jiným vzhledem, který byl současně zahleděný dovnitř i ven.

„Domnívám se, že proto, že na domov takové vzpomínky nemám. Narodila jsem se v malé usedlosti jižně od Varfleetu jedné z několika rodin, které se usídlili v tamním údolí. Žila jsem tam s rodiči, bratry a jednou sestrou. Já byla nejmladší. Naši chovali krávy na mléko a pěstovali obilí. V létě bývala pole zlatá jako slunce. Na podzim zase po zorání celá černá." Pokrčila rameny. „Na víc se nepamatuju. Jen na tu nákazu. Zdá se to už tak dávno, ale myslím, že nejde o tak vzdálenou dobu. Nejdřív se zhoršila krajina, pak to postihlo dobytek a nakonec mou rodinu. Všechno začalo skomírat. Všichni. Nejprve sestra, pak matka, bratři a nakonec otec. Totéž postihlo obyvatele ostatních usedlostí. Odehrálo se to všechno tak najednou. Všichni byli během pár měsíců po smrti. Jedna žena z jiné usedlosti mě našla, ujala se mě a vzala mě s sebou do Varfleetu, kde jsem s ni pak žila. My dvě byly poslední. Tehdy mi bylo šest."

Mluvila o tom všem jakoby se nejednalo o nic mimořádného. Její hlas neobsahoval žádný cit. Domluvila a zahleděla se do dálky.

„Myslím, že asi bude pršet," prohodila.

Spali až do rozbřesku, posnídali chléb, ovoce a sýr a vydali se znovu na cestu k severu. Když se probudili, bylo nebe zatažené a krátce poté, co přebrodili Rabb, se rozpršelo. Začala se kupit bouřková mračna a tmu žíhaly blesky. Když se k zemi v přívalech začal snášet liják, schovali se pod starým javorem, který vyrůstal opodál skalnaté vyvýšeniny. Setřeli si vodu z tváří a šatů a pak se pod javorem usadili, aby přečkali bouři. Vzduch se o trochu ochladil a pláně se třpytily vlhkostí.

Seděli těsně při sobě, zády se opírali o kmen javoru, strnule vyhlíželi do mlhy a naslouchali zvuku deště.

„Jak si se seznámila s Padisharem?" zeptal se Morgan Matty po chvíli mlčení. Voda se jí perlila na kůži a třpytila ve vlasech.

„Když už jsem na to měla věk, učila jsem se kovářskému řemeslu u Hirehonea. Naučil mě kout železo a taky bojovat. Po nějaké době jsem v obou těch dovednostech dosáhla lepších výsledků než on. Atak mě přivedl do Hnutí odporu a tam jsem se seznámila s Padisharem."

Morganovu mysl zaplavily vzpomínky na Hirehonea. Chvíli je nechal setrvávat a pak je zaplašil. „Jak dlouho se už staráš o hostinec U flétny?"

„Pár let. Je tam příležitost dozvědět se věci, které mohou být pro Svobodně zrozené prospěšné. Jde o prozatímní místo."

Morgan letmo vzhlédl. „Tedy ne místo, kde bys chtěla skončit. Tohle si tím mínila?"

Nezřetelně se na něj usmála. „Tohle pro mě není."

„Co tedy?"

„Ještě nevím. Ty ano?"

Uvažoval o tom. „Myslím, že ne. Ještě jsem si nedovolil pomyslet na něco, co by se netýkalo událostí, které jsem prožil v uplynulých týdnech. Prchal jsem tak rychle, že jsem ještě neměl ani čas, abych se zastavil a popřemýšlel."

Matty se zase opřela.

„Já neutíkám. Postávám na místě a čekám, až se něco stane."

Morgan se k ni otočil. „Takový jsem býval než jsem se vydal na sever. Většinu času jsem trávil vymýšlením způsobu, jak znepříjemnit život federačním okupantům... všem těm oficírům a vojákům, kteří teď žijí v kraji, jenž patřil mé rodině, a kteří předstírají, že je jejich. Měl jsem za to, že něco podnikám, ale ve skutečnosti jsem jen přešlapoval na místě.“

Matty na něj letmo zpytavě pohlédla.

„Takže teď místo toho zase utíkáš. Je to lepší?“

Morgan se usmál a pokrčil rameny. „Alespoň tak mám možnost víc cestovat.“

Déšť zvolnil, obloha se počala vyjasňovat a tak se znovu vydali na cestu. Morgan se přistihl, jak po Matty kradmo pokukuje a zevrubně studuje výraz její tváře, tělesné křivky i způsob, jakým se pohybuje. Měl dojem, že je její chování mnohem zajímavější a podnětnější než zatím sama projevuje. Na povrchu je chladná a cílevědomá pečlivě nasazená maska, pod níž se ale skrývají silnější a hlubší city. Z nějakého důvodu, který si nedovedl vysvětlit, si myslel, že je schopná téměř čehokoliv.

Blížilo se poledne, když Matty odbočila do skal a společně se pustili stezkou, která stoupala vzhůru do pahorkatiny v popředí Dračích štítů. Vnořili se do lesa, který zacláněl hory v popředí i pláně na pozadí, a když se z něj opět vynořili, ocitli se již na úpatí hor. Se stromy se vytratila rovněž stezka, takže brzy šplhali rozeklanějším svažitým terénem a vybírali si cestu přes skály, jak to šlo nejlépe. Morgana poněkud nemilosrdně napadlo, zda Matty Roh ví, kam jde. Po jisté době dospěli k průsmyku a jakousi rozsedlinou ve skalách se dostali do hlubokého kaňonu. Kolem se tyčily skalní stěny, až jim nakonec nad hlavou zbývala jen uzounká stužka oblačné modré oblohy. Ze skalnatých posedů vyletovali ptáci a mizeli ve slunci. Celou pasáží kaňonu skučel v nárazech vítr. Byl to kvílivý planý zvuk.

Když se zastavili, aby z kožené čutory uhasili žízeň, Morgan letmo pohlédl na dívku, aby zjistil, jak se drží. Na tváři se jí sice leskl pot, ale dýchala klidně. Zachytila jeho pohled a rychle se odvrátila.

Kdesi hluboko v rozsedlině se pod Mattyiným vedením dostali ke shluku masivních balvanů, které byly zřejmě součástí nějakého starého sesuvu. Za clonícími skalami našli průchod, který procházel skalní stěnou v podobě tunelu. Vešli do něj a začali stoupat točitou chodbou, která se asi v půli cesty nahoru opět otevírala v jakousi římsu. Morgan opatrně vyhlédl dolů. Šlo o kolmý sráz. Od místa, kde stáli, odbočovala šikmo vzhůru úzká stezka, spojka sotva viditelná. Po ní pokračovali až na vrchol skály a po jejím hřebenu k další rozsedlině, tentokrát sotva více než skalní štěrbině, tak úzké, že jí mohl procházet jen jeden člověk.

U výstupu z průrvy se Matty Roh zastavila.

„Za chvíli si pro nás přijdou.“ oznámila, sňala z ramene koženou čutoru a podala mu ji, aby se napil.

Odmítl. Nepotřebuje-li pít ona, nebude pít ani on. „Jak poznají, že jsme tady?“ zeptal se.

Po tváři jí opět přelétl náznak úsměvu a hned se zase ztratil. „Sledují nás už celou hodinu. Ty sis jich nevšiml?“

Samozřejmě, že ne, vždyť to ví, pomyslel si Morgan, a proto jen nad vlastní ledabylostí pokrčil rameny a dál to už nerozváděl.

Krátce poté se z přítmí soutěsky vynořilo několik postav, vousatých mužů s drsnými tvářemi vyzbrojených dlouhými luky a noži. Zběžně se pozdravili s Matty i s Morganem a pak je vybídli, aby šli za nimi. V jednotném shluku vstoupili do soutěsky a stoupali vzhůru po stezce, která se vinula směsicí skalisek, které bránily jakémukoliv výhledu dopředu. Morgan svědomitě stoupal vzhůru, aniž by dokázal přehlédnout, že Matty Roh stále vyhlíží jakoby si vyšla jen na odpolední procházku.

Konečně vystoupili na plošinu, která se v severním, jižním a východním směru prostírala do dáli a umožňovala úchvatné výhledy na Dračí štíty a území za nimi, jaké kdy Morgan spatřil. Schylovalo se k západu slunce a obloha pod jeho vlivem zářivě rudla skrze mlžný opar, který ulpíval na horských hřebenech. Odtud to jméno - Ohnivá hrana, pomyslel si Morgan.

Na východě se plošina opírala o římsu hustě zarostlou smrky a cedry. Právě tam byli utábořeni povstalci. Jejich zastřešené přístřešky byly vtěsnány mezi stromy a v jámách obložených kamenem doutnal oheň. Nebyla tam žádná hradební opevnění jako v Jutu, protože plošina do dálky spadala v ježatých průrvách a hlubokých kaňonech, které člověk nemohl zlézt, nemluvě o mimořádné síle, kterou by k takovému výkonu potřeboval. Alespoň taková Morganovi připadala z místa, kde stál, a proto se domníval, že je tomu obdobně i na všech ostatních stranách asi čtvereční míli rozlehlého úseku plošiny. Zdálo se, že sem vede pouze cesta, kterou právě přišli. Ale Morgan znal Padishara Creela natolik dobře, že by se klidně vsadil, že tam existuje ještě nějaká další přístupová cesta.

Jak se k nim ztěžka valila postava s černým vousiskem, divokým pohledem, chybějícím okem a uchem a tváří samá jizva, otočil se. Chandos vřele objal Matty Roh, až ji v náruči téměř pohltil a pak vztáhl ruce k Morganovi.

„Horale," pozdravil ho. Pak ho vzal za ruku a drtivě mu ji stiskl.

„To je dobře, že už si zase s námi."

„Je dobře být zase zpátky." Morgan si bolestivě vyprostil ruku.

„Jak se máš, Chandosi?"

Obr zavrtěl hlavou.

„Vzhledem k událostem, docela dobře." V temných očích se mu objevil zlostný znechucený výraz. Spodní čelist mu ztuhla.

„Pojďme někam, kde bychom si mohli promluvit."

Odváděl Matty Roh s Morganem od okraje skalisek přes plošinu. Strážci, kteří je přivedli, zmizeli. Chandos se od tábora a ostatních povstalců vzdaloval záměrně. Morgan pohlédl tázavě na Matty, ale její tvář byla nečitelná.

Jakmile byli bezpečně z doslechu, ihned Chandose oslovila.

„Dostali ho, že?"

„Padishara?" Chandos přikývl. „Zajali ho před dvěma dny v Tyrsisu."

Obrátil se k Morganovi. „Byl s ním Venkovan, ten menší, kterého má Padishar v takové oblibě... Par Ohmsford. Zjevně ti dva pronikli do federační věznice, aby zachránili Damson Rheeovou. Dostali ji sice ven, ale Padishara při tom pokusu chytili. Damson je teď tady. S těmihle zprávami dorazila včera."

„Co se stalo s Parem?" zeptal se Morgan a současně přemítal, proč nedošlo na žádnou zmínku o Collovi.

„Damson říká, že se vydal hledat bratra... v nějaké souvislosti s přízračnými." Chandos tuhle záležitost nerozebíral. „V téhle chvíli jde o Padishara." Jeho zjizvená tvář se zachmuřila. „S ostatními jsem ještě nemluvil." Zavrtěl hlavou. „Nevím, mám-li či ne. Máme se setkat s Axhindou a jeho trolly v Jannissonu koncem tohoto týdne. Za pět dní. Nebude-li Padishar s námi, myslím, že se k nám nepřidají. Mám za to, že se zase otočí a vydají se tam, odkud přišli. Síla pěti tisíc mužů!" Zrudl v obličeji a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. „Máme-li mít proti Federaci nějakou šanci, potřebujeme je. Zvláště poté, co jsme ztratili Jut."

Zadíval se na ně s nadějí. „Já na plánování nikdy moc nebyl. Takže jestli máte nějaké nápady..."

Matty Roh zavrtěla hlavou. „Jestli Federace věžní Padishara, moc dlouho naživu nezůstane."

Chandos se zakabonil. „Možná déle, než by si přál, vezmou-li si ho do práce Stopaři."

Morgan si vybavil Jámu s jejími obyvateli a vzápětí tenhle obraz zase zapudil. Něco v tomhle všem nedává smysl. Padishar se před pár týdny vydal hledat Para s Collem. Proč mu trvalo tak dlouho, než je našel? Proč se bratři Ohmsfordové celou tu dobu zdržovali v Tyrsisu? A kde byl Coll v době, kdy Padishar s Parem zachraňovali z vězení Damson? Dostali přízračnítaké Colla?

Morganovi se zdálo, že je tu spousta nevyřešeného.

„Chtěl bych si promluvit s Damson Rheeovou," oznámil náhle. Přemýšlel o ní už od

začátku a teď na ni připadá zase.

Chandos pokrčil rameny. „Spí. Cesta sem jí trvala celou noc.“

V Morganově mysli tančily obrazy Teel, které zákeřně šeptaly. „Tak ji vzbuďte.“

Chandos se na něj pevně zahleděl. „Dobrá, Horale. Myslíš-li, že je to důležité. Ale bude to na tobě, ne na mně.“

Vrátili se k ležení a procházeli kolem ohňů a Svobodně zrozených, kteří kolem provozovali rozmanité činnosti. Slunce se stále víc sklánělo k západu, takže se blížil čas večeře. V kotlících se vařilo jídlo a jeho vůně se linula letním vzduchem. Morgan to sotva vnímal, protože se v duchu zabýval jinými věcmi.

Z lesa se vykrádaly stíny a s blížícím se soumrakem se prodlužovaly. Morgan vzpomínal na Para s Collem ještě V Tyrsisu. Utekli z Jámy. Proč v městě setrvali? Přemítal neustále. Proč tak dlouho?

Zatímco na něj doléhaly otázky, stále před sebou v duchu viděl tvář Teel... a tvář přízračného jež se skrývala pod ní.

Došli k malé chatrči zastrčené hlouběji mezi stromy a Chandos se zastavil. „Je uvnitř. Chceš-li, vzbuď ji. Až skončíš, zajděte se mnou povečeřet. Oba.“

Morgan přikývl. Otočil se k Matty Roh.

„Nechceš jít se mnou?“

Zadívala se na něj uznale. „Ne. Myslím, že tohle bys měl udělat sám.“

Okamžik se zdálo jakoby toužila vyslovit víc, ale potom se odvrátila a vydala se mezi stromy za Chandosem. Morgan z toho usoudil, že ví něco, co si nechala pro sebe. Sledoval, jak odchází, a znovu ho napadlo, že je Matty Roh mnohem složitější než dává najevo.

Zahleděl se zase na chatrč, chvíli nerozhodný, jak by měl Damson Rheeovou zahnat do úzkých. Podezření ze strachu by nemělo zakalovat zdravý rozum. Ale představy, v nichž se mu před očima zjevovala Teel jako přízračný, se zbavit nedokázal. Snadno tomu mohlo být podobně i u Damson. Je třeba si to ověřit. Zvedl ruku a sáhl si přes rameno, aby se ujistil, že Leahův meč lehce vyklouzne, zhluboka se nadechl, pak přistoupil ke dveřím a zaklepal. Otevřely se téměř okamžitě a v nich stanula dívka s ohnivě rusými vlasy a smaragdovýma očima. Hleděla přímo na něj. Na tváři ruměnec jakoby se právě vzbudila a Šaty měla pomačkané. Byla vysoká, i když ne tolik jako Matty, a velmi hezká.

„Jsem Morgan Leah,“ řekl.

Zamžourala a poté přikývla. „Horal, Parův přítel. Ano, zdravím vás. Já jsem Damson Rheeová. Omlouvám se, spala jsem. Kolik je hodin?“ Pohlédla přes stromy k obloze. „Skoro se už stmívá, že? Spala jsem hodně dlouho.“

Ustoupila trochu jakoby se chtěla rozejít dovnitř, pak se zarazila a znovu se obrátila tváří k Morganovi. „Předpokládám, že jste už slyšel o Padisharovi. Právě jste sem dorazil, že?“

Přikývl a současně sledoval její tvář. „Chtěl bych slyšet od vás, co se stalo.“

„Dobře.“ Zdálo se, že ji to nepřekvapuje. Letmo se ohlédla přes rameno a pak vyšla na světlo.

„Promluvme si tady venku. Být někde pořád zavřená mě už unavuje. Nebaví mne už zdržovat se stále v neosvětlených prostorách. Kolik vám toho sdělil Chandos?“

Rozešla se od boudy k lesu. Kráčela velmi rozhodně, takže se Morgan ocitl za ní.

„Řekl mi, že Padishara dostala Federace, když vás s Parem přišli osvobodit. Říkal, že vás Par opustil a vydal se hledat Colla... že je v tom nějaká spojitost s přízračnými.“

„Všechno s nimi nějak souvisí, ne?“ zašeptala a unaveně sklonila hlavu.

Přešla k jednomu konci otesané klády a posadila se. Morgan váhal. Byl stále ve střehu. Pak se vedle ní rovněž usadil. Trochu se pootočila, aby na něj viděla přímo. „Morgane Leahu, je toho moc, co vám všechno hodlám vyprávět,“ upozornila ho. Začala nalezením Para s Collem po jejich útěku z Jámy a Tyrsisu. Vyprávěla mu, jak se ti dva rozhodli naposledy vrátit do líhně přízračných, jak si zajistili Krtkovu pomoc a našli cestu do starého

paláce v chodbách pod městem. Odtud se oba bratři vydali společně hledat Shannarův meč. Par se vrátil sám. Vrátil se s talismanem, který považoval za pravý. Byl pološílený žalem a hrůzou, protože zabil vlastního bratra. Týdny ho opatrovala v Krtkově podzemní skrýši a pomalu jej znovu přiváděla k sobě, opatrně jej vyváděla z jeho ponurého a hrůzostrašného snu. Pak prchali z jednoho bezpečného úkrytu do druhého, Shannarův meč stále při sobě. Skrývali se před Stopaři a federačními vojáky a hledali únikovou cestu z města. Nakonec je našel Padishar, ale během jednoho z dalších útěků před Federací byla zajata sama Damson. Padishar s Parem se vrátili, aby ji zachránili, a to zase vyústilo v Padisharovo zatčení. Když se jim podařilo z města zcela uprchnout, protože se konečně naskytla taková možnost a bez pomoci stejně Padishara vysvobodit nemohli, vydali se Kennonským průsmykem na sever.

Impulzivně se dotkla jeho paže. „A to, co jsme Morgane Leahu uviděli z výšky průsmyku daleko za hlídkovými ohni Federace stejně jasně jako teď vidím vás, byl Paranor. Vrátil se, Horale. Vrátil se z minulosti. Par si tím byl jistý. Říkal, že to znamená, že měl Walker Boh úspěch!“

Když se zase ovládla, popsala mu jejich pouť průsmykem nazpět a osudové setkání s Collem - či s bytostí, jíž se Coll stal, zahalenou v podivně třpytivém černém plášti, přihrblou a pokřivenou jakoby měla všechny kosti přeházené. Při zápasu, k němuž vzápětí došlo, se jaksi vyvolala síla Shannarova meče a odhalila Parovi skutečnost, že bytost, s níž zápolí, je jeho bratr Coll, kterého pokládal za mrtvého.

„Samozřejmě se za Collem pustil,“ končila Damson své vyprávění. „Co víc si mohl přát? Nechtěla jsem, aby šel, ne beze mne... ale neměla jsem právo ho zdržovat.“ Vyhledala Morganův pohled. „Nejsem si tak jistá jako on, že ten, kterého stopuje, je opravdu Coll, ale chápu, že se pravdu nějak dozvědět musí, chce-li se s tím jednou provždy vyrovnat.“

Morgan přikývl. V duchu si pomyslel, že Damson Rheeová ze sebe obětovala opravdu hodně, aby pomohla Paru Ohmsfordovi, že riskovala víc, než by u kohokoliv jiného, vyjma sebe a Colla, očekával. Domníval se rovněž, že to, co mu vyprávěla, zní dost věrohodně, zdálo se, že to souhlasí se Všemi dalšími okolnostmi. Pochyby, s nimiž se za ní vypravil, se začínaly vytrácet. Ovšem, Parova tvrdošíjnost, s níž se vydal hledat Shannarův meč, byla součástí jeho povahy stejně jako tohle nové úsilí najít bratra. Nynější potíž spočívala ve skutečnosti, že je Par sám víc než kdy jindy a Morgan si znovu připomněl, jak v dohledu nad přítelem neustále selhává. Uvědomil si, že si ho Damson prohlíží nepokrytým zkoumavým pohledem a podezření v něm bez varování nanovo vzplálo. Damson Rheeová: buď je Parovou přítelkyní, které důvěřuje, a nebo nepřítelkyní, před níž se snaží uprchnout. Jistě by mohla posloužit jako vysvětlení, proč tolikrát unikl jen o vlásek, proč ho přízračníuž tolikrát dostali. Ale není pak Damson také důvodem, proč utekl?

„Vy mi moc nevěříte, že?“ zeptala se tiše.

„Ne,“ přiznal Morgan. „Nevěřím.“

Přikývla. „Morgane, nevím, co mohu udělat, abych vás přesvědčila. Nevím ani, jestli se o to chci pokoušet. Veškerou energii, která mi ještě zbývá, hodlám vynaložit na záchranu Padishara. Pak se vydám hledat Para.“

Morgan se zahleděl do lesa a pomyslel na temné podezření, které do nich všech zaseli přízračníKéž by tomu mohlo být jinak, posteskl si.

„Když jsem byl s Padisharem v Jutu,“ řekl, „musel jsem zabít jednu dívku, která se stala skutečným přízračným.“ Znovu na ni pohlédl. „Jmenovala se Teel. Můj přítel Steff ji miloval a to ho stálo život.“

Pak Damson vyprávěl o všech zradách, kterých se Teel dopustila, a také o závěrečném střetu hluboko v podzemních chodbách pod horami za Jutem, kde zabil přízračného, kterým se Teel stala, a kde také zachránil život Padisharu Creelovi.

„Děsí mě pomyšlení,“ pokračoval, „že byste mohla být další Teel a Par tak mohl skončit jako Steff.“

Damson neodpověděla. Pohled měla nepřítomný a ztracený. Snad dokázala vidět skrze

něj. V očích měla slzy.

Morgan pojednou sáhl dozadu a vytáhl Leahův meč. Damson jej bez hnutí sledovala. Její zelený zrak se upíral na lesklou čepel, kterou mezi nimi mezitím Morgan zabodl špicí do země. Ruce svíral na jílci.

„Damson, položte ruce na plochu čepele," pronesl tlumeně.

Pohlédla na něj mlčky a dlouho se nepohnula. Morgan čekal a naslouchal vzdáleným zvukům, které k nim zaléhaly od Svobodně zrozených, zatímco se sdružovali u jídla, a naslouchal rovněž tichu bezprostředního okolí. Světla už rychle ubývalo a všude kolem se prostíraly stíny. Cítil se óde všeho podivně vzdálený jakoby se s Damson Rheeovou ztratil v čase.

Tahle dívka ne, přistihl se při vroucném přání. *Znovu už ne.*

Damson konečně pozdvihla ruce a dotkla se Leahova meče. Dlaně těsně přitiskla na kov. Pak záměrně sevřela prsty kolem okraje čepele. Morgan s hrůzou sledoval, jak se jí čepel zařezává do masa a jak po ní začíná stékat krev.

„Tohle přízračí nedokáží, že?" zašeptala.

Morgan rychle zvedl ruce a prsty jí sňal. „Ne," řekl. „Bez vyvolání kouzla ne." Odložil talisman stranou, natrhal pruhy látky ze svého pláště a pustil se do obvazování jejích rukou. „Tohle jste dělat nemusela," vyčetl jí.

Neurčitě a toužebně se usmála. „Ne? Byl byste si mnou jinak jistý, Morgane Leahu? Myslím, že ne. A když ve mně nebudete mít jistotu, jak bychom si mohli vzájemně pomáhat? Musí mezi námi panovat důvěra." Poutala ho svým něžným pohledem.

„Teď už existuje?"

Rychle přikývl. „Ano. Mrzí mě to, Damson."

Zvedla ovázané ruce a uchopila jeho vlastní. „Dovolte, abych vám něco pověděla." Do očí jí opět vstoupily slzy. „Říkal jste, že byl váš přítel Steff zamilován do Teel? Nu, Horale, a já zase do Para Ohmsforda."

Vtom všechno pochopil, ten důvod, proč setrvala s Parem, proč se mu tak zcela obětovala, proč ho následovala dokonce i do Jámy, aby na něj dohlížela a chránila ho. Stejně by si byl počínal sám... usiloval o totéž... v případě Poupěte. Damson Rheeová udělala závazek, který rozdělí pouze smrt.

„Omlouvám se," zopakoval znovu a cítil, jak nepatřičně to vyznívá.

Její ruce svíraly jeho a nepouštěly se. Dlouho si v soumraku hleděli vzájemně do očí. Zatímco ji držel za ruce, připomínal si Morgan Poupě: způsob, jakým vnímala, pocity, které v něm vyvolávala. Zjišťoval, že ji zoufale postrádá a byl by dal cokoliv, aby se mu zase vrátila.

„Dost zkoušení," zašeptala Damson. „Spíš si promluvme. Popíšu vám všechno, co se mi stalo. A vy totéž zase mně Par s Padisharem nás potřebují. Možná společně přijdeme na nějaký způsob, jak jim pomoci."

Stiskla mu ruce jakoby ve vlastních ani žádnou bolest necítila a povzbudivě se na něj usmála. Sklonil se, aby zase uložil Leahův meč, a pak se společně vydali lesem k záři ohňů. V hlavě mu vířilo, promýšlel vše, co mu Damson sdělila, třídil fakty od dojmů a pokoušel se vyhledat něco užitečného. Damson má pravdu. Venkovan s vůdcem Svobodně zrozených je potřebují. Morgan byl odhodlán nenechat padnout ani jednoho z nich.

Ale co by měl podniknout?

Přivanula k němu vábivě vůně vařeného pokrmu. Poprvé od příchodu pociťoval hlad.

Par a Padishar.

Padishar nejdřív, pomyslel si.

Chandos říkal pět dní.

Nevyslídí-li ho jako první Stopaři...

V mysli se mu v jakémsi poryvu vybavil obraz tak jasný, až skoro vykřikl. Impulzivně zvedl ruku a vzal Damson kolem ramen.

„Myslím, že už vím, jak vysvobodit Padishara,“ řekl.

Kapitola 10

Pět dní kroužili Čtyři jezdci kolem hradeb Paranoru a pět dní stál Walker Boh na cimbuří tvrze a pozoroval je. Vždy při každém svítání se jako stíny vyšlé z šera blednoucí noci shromáždili u západní brány. Jeden, pokaždé jiný, se přiblížil a vyzývavě udeřil do brány. Když Walker zase nevyšel, pokračovali dál v ponurém hlídkování, vždy roztaženi tak, aby každý z nich zaujímal místo na jiné světové straně, vždy jeden u každé z hlavních hradeb. Projížděli s pomalou a neustávající kadenci, kroužili jako dravci. Objížděli hradby ve dne i v noci jako přízraky šedavé mlhy a temných fantazií, tiší jako mysl a neochvějní jako čas.

„Vtělení největších nepřátel člověka," zamumlal Cogline, když je spatřil poprvé. „Manifestace našich největších obav, zabijáci mnohých, nadaní tvarem a formou a vyslaní, aby nás zničili." Zavrtěl hlavou. „Je možné, že má Rimmer Dall smysl pro humor?"

Walker si to nemyslel. Nic z toho mu zábavné nepřipadalo. Zdá se, že mají přízračtí ryzí bezmeznou moc, takovou, která jim dovoluje stát se čímkoliv. Nešlo o nic rafinovaného či složitého. Bylo to tak nepokryté a houževnaté jako povodeň. Jakoby sama narůstala a smetala vše, co se jí ocitne v cestě. Walker neměl zdání, jak mocní tihle jezdci jsou, ale byl ochotný se vsadit, že jsou s ním více než srovnatelní. Aby se Rimmer Dall vypořádal s jedním druidem, dokonce i s takovým, který je v tomhle postavem prozatím novicem, a který si není jistý vlastní silou, ani rozsahem a způsoby, jakými funguje jeho kouzlo, na to by neposlal někoho méně kvalitního. Alespoň jeden z Allanonových úkolů, které svěřil Ohmsfordům, se podařilo splnit, a to pro přízračné představuje hrozbu, kterou si nemohou dovolit přejít.

I přesto zůstával účel těch úkolů záhadou, kterou Walker nedokázal rozluštit. Stál na hradbách Paranoru, pozoroval kroužení Čtyř jezdců dole a neustále hloubal nad otázkou, proč vlastně byly tyhle úkoly zadány. K čemu má posloužit Shannarův meč? Jakému účelu poslouží, že se elfové vrátili do lidského světa? Jaký je důvod k návratu Paranoru a druidů? Nebo alespoň jednoho z nich, přemítal zachmuřeně. Jeden druid vytvořený z útržků a částeček ostatních. Je směsicí těch, kteří již zesnuli, jejich vzpomínek, sil i slabostí, jejich vědění a historie, směskou jejich tajemství. Jako druid je ve svém vlastním životě pouhým nedochůdčetem, a proto ještě ani neví, jak má jednat. Každodenně otevírá nové dveře k poznání všeho, co druzí poznali a postoupili dál, ke znalostem, které se odhalují v nečekaných záblescích jako světlo vyzařující z temných zákoutí jeho mysli jakoby rozbitými a dokořán rozraženými okny. Ničemu z toho nerozuměl, někdy pochyboval a často hodnotu nových vědomostí zpochybňoval. Ale byl to neúprosný tok, který- ho nutil měřit a zvažovat každý nový objev s vědomím, že jednou cenu mít musí, že by to tak jednou mohlo být.

Ale jakou roli má hrát v boji za zničení přízračných? Stal se druidem, o kterého Allanon usiloval, a učinil se pánem Paranoru. Ale co si s tím má počít? Určitě teď vlastní kouzlo, které by se snad mohlo použít proti přízračným. Stejně jako je používali druidové v době, než přispěli na pomoc Rasám. Vlastní rovněž znalosti, možná v takové míře, v jaké je nemá žádný živáček, které druidové také využívali jako zbraně. Ale Walkerovi se zdálo, že jeho čerstvě objevené moci chybí jakékoliv hmatatelné zaměření, že nejdřív potřebuje pochopit povahu svého nepřítele, než bude moci určit způsob, jak se mu bránit.

Prozatím je tady. Ve vlastni věžové tvrzi, kde nikomu pomoci nemůže.

„Nepokouší se o vstup," poznamenal Cogline jednou, po třech probdělých dnech na hradbách citadely. „Proč myslíš, že se o to nesnaží?"

Walker zavrtěl hlavou. „Snad to nemají zapotřebí. Dokud zůstaneme uvnitř, slouží to jejich účelu."

Stařec si zamnul vousatou bradu. Od jejich uvolnění z polobytí, do něhož je svěřilo

kouzlo Paměti druidů, zestárnul. Byl vrásčitý a shrbenější než dříve, pomalejší v chůzi i řeči a křehčí než mu věk dovoloval. Walker tohle všechno viděl a nelíbilo se mu to, ale neříkal nic. Stařec mu dal hodně a to, co dal, si zřetelně bere svou oběť. Přesto si nestěžoval ani se o tom nezmínil, a proto nebyl důvod, proč by si tak měl počínat Walker.

„Třeba proto, že se bojí druidského kouzla," pokračoval po chvíli Walker, zvedl zdravou ruku a položil ji na kamenné zdivo hradby. „Paranor byl vždycky chráněn před nezvanými. Možná to přízračním vědí, a proto se rozhodli zůstat venku.

„Nebo třeba vyčkávají, dokud neprozkoumají povahu a rozsah kouzla," řekl Cogline tiše. „Vyčkávají, aby zjistili, jak jsi nebezpečný." Nepřítomně se na Walkera zadíval, pohled zaměřený kamsi do prázdna. „Nebo prostě jen do omrzení vyčkávají," řekl šeptem.

Walker v duchu stále znovu zvažoval způsoby, kterými by tyhle přízračné mohl porazit. Probíral se jimi podobně jako lidskými^ výtvory coby pojítky s minulostí. Jasnou možností je Černý elfeín, nyní ukrytý v kryptě hluboko v katakombách citadely. Ale elfeín není cenou, kterou je Walker ochoten zaplatit. Není proč, domnívat se, že by Černý elfeín proti Čtyřem jezdcům neúčinkoval. Že by své kouzlo odčerpával po kapkách, dokud by nezůstal jen popel. Ale povaha elfeínu vyžaduje, aby se odcizené kouzlo dostalo do jeho vlastníka a Walker si nepřál, aby se kouzlo přízračných stalo jeho součástí. Byla zde také možnost použití Stiehlu, zvláštního vražedného meče odňatého vrahovi Pe Ellovi v Eldwistu, zbraň, která dokáže zabít cokoliv. Ale Walkerovi se vyhlídka, že by měl použít zbraň toho zabijáka nezamlouvala. Zvláště s ohledem na její historii. A kdyby bylo zbraní třeba, nabízí se celá spousta takových, které by se proti přízračným daly použít.

Walker věděl, že nejvíce ze všeho potřebuje nějaký plán. Měl tři možnosti. Buď může setrvat bezpečně za hradbami Paranoru a doufat, že přízrační zůstanou nadále venku. Nebo může vyjít ven a postavit se jim. Anebo se kolem nich může pokusit nepozorovaně proklouznout. První možnost poskytovala nejmlhavější vyhlídku na úspěch a navíc, času rozhodně nemá příliš nazbyt.

Druhá se zdála nesporně ztřeštěnou.

Zbývá třetí.

Pět dní poté, co Čtyři jezdci započali obléhání Paranoru, se Walker Boh rozhodl pokusit se o útěk. Podzemními chodbami.

Téhož večera vyprávěl Coglinovi při večeři o svém plánu: při jídle, které sestávalo z malých zásob zbylých za tři uplynulá staletí a ustrnulých v čase spolu s hradem, choulostivě vyčerpaných zásob, jež význam překonání obléhání jen posilovaly.

Pod hradem se nacházely chodby, které vycházely v lesích za ním. Šlo o útočiště, která znali pouze dávno zesnulí druidové a nyní i on. Dnes v noci jednou z takových chodeb proklouzne a vynoří se z ní kdesi za Jezdci hlídkujícími před hradbami. Zbaví se jich a zmizí dříve než zjistí, že utekl.

Cogline se zachmuřil a tvářil se pochybovačně. Připadalo mu to celé až příliš jednoduché. Přízrační s takovou možností jistě počítají.

Ale Walker už byl rozhodnutý. Pět dní otálení je až dost.

Něco se vyzkoušet musí a tohle je nejlepší, na co dokázal připadnout. Cogline s Rumorem zůstanou v Citadele. Kdyby se Jezdci pokusili o útok než se vrátí, mohli by vyklouznout stejně jako on. Cogline neochotně souhlasil. Trápilo ho něco, o čem odmítal mluvit. Byl natolik rozrušený, že Walker přistoupil blíž, aby ho přiměl k vysvětlení. Ale protože starcovo záhadné chování nebylo ničím novým, nakonec od původního záměru upustil.

Vyčkával do půlnoci a dlouho se z hradeb věnoval pozorování, aby se ujistil, že přízrační stále krouží dokola. V objížďce pokračovali. Přízračné postavy neustále kroužící v temnotě dole. Mlha, která povětšinu uplynulých čtyř dní halila údolí, se za úsvitu zvedla a nyní s příchodem noci spatřil Walker v údolí cosi nového. Daleko na východě, tam, kde se pohoří Dračích štítů stáčelo k severu směrem na Streleheim, planuly v ústí Kennonského

průsmyku strážní ohně. Utábořila se tam nějaká armáda a zatarasila celý průchod. Federace, pomyslel si Walker a upřeně na tu záři hleděl přes vrcholky stromů a pahorkatinu za nimi. Možná, že její přítomnost v průsmyku s přízračnými u Paranoru nesouvisí. Ale tohle si Walker nemyslel. Ať už vědomě či ne. Federace slouží přízračným: v hierarchii Sjednocení je nástrojem Rimmer Dalla a ostatních. Proto je moudré usuzovat, že mezi vojáky v Kennonském průsmyku a Čtyřmi jezdci existuje nějaká spojitost. Ne, že by na tom záleželo. V té chvíli bylo Walkeru Bohovi jedno, zda pro něj federační vojáci budou představovat nějakou překážku.

Když nadešla půlnoc, sešel z hradeb do podzemí. Na sobě měl volné a praktické šaty černé jako noc a byl beze zbraně. Zatímco sestupoval do ohnivé šachty, Cogline s Rumorem za ním nakukovali. Byl pohroužen do vzpomínek Allanona a ostatních dávno již zesnulých druidů, takže svou cestu znal stejně dobře jakoby citadela byla jeho domovem odjakživa. Při jeho doteku se otevřely dveře skryté v hradním kamenném zdivu a chodby mu připadaly stejně důvěrně povědomé jako duchové u Hadeshornu ve dnech, kdy se mu zdávalo o Allanonovi. Našel schodiště vedoucí pod skálou, na níž stál Paranor, a zvolna sestupoval do země. Všude kolem sebe slyšel rovnoměrný hukot ohňů z peci pod hradem, které neochvějně pulsovaly ve skalnatém jádru hluboko pod jeho zdivem jako jediný zvuk v temnotě a tichu.

Trvalo mu přes hodinu než prošel. Pod hradem bylo ohromné množství chodeb, které se vzájemně všemožně proplétaly a vycházely od jediných dveří, jež pouze on uměl otevřít. Zvolil si tu, která směřovala na západ, protože věděl, že vychází v lese, jenž se prostírá mezi jezdci a Kennonským průsmykem. Byl přesvědčen, že když se zbaví přízračných proklouzne i federačním vojákům. Když dospěl k tajnému východu zastavil se a naslouchal. Nad ním žádný zvuk. Ani pohyb. Přesto pociťoval nervozitu jakoby tušil, že i přes zdání není všechno v pořádku.

Vysoukal se z otvoru chodby do lesní temnoty jako stín v zákrytu křovitého porostu a skalisek. Průzory ve stromové klenbě nad hlavou rozeznával hvězdy a náznak blednoucího měsíce. Mezi stromy bylo ticho jakoby tam ani nic nežilo. Pátral po známkách přítomnosti šedých vlků, ale žádnou nezaznamenal. Naslouchal šelestům hmyzu a ptáků, ale i ty chyběly. Zavětřil ve vzduchu a ucítil pach podivné zatuchliny.

Zhluboka se nadechl a vykročil od otvoru.

Spíše zaslechl než uviděl máchnutí kosou, jež k němu obloukem směřovalo, a těsně před jeho dopadem uskočil stranou. Zmar při tom švihu namáhavě zamručel. Jeho temná do pláště zahalená postava se rýsovala po jedné straně. Walker se vydrápal na nohy a zahlédl, jak se mu po pravici zhmotňuje další postava. Boj, celý v brnění, ve zlověstném lesku čepelí a hrotů svých zbraní, se rozpřáhl palcátem a udeřil do stromu vedle Walkera, až se kmen rozpoltil. Walker se odvrátil a vyrazil pryč. Zuřivě se při tom vyhýbal vyzáblým pažím Hladu, které se natahovaly a chňapaly po něm. Jsou tu všichni, uvědomil si zoufale. Nějak ho vycítili. Vyrazil pryč jako střela a současně zaslechl bzukot a sykot Moru, vnímal suchou horkost a ucítil vedle sebe zápach zvratků. Přeskočil malou roklinu, hrůza mu propůjčovala nečekanou sílu. Narůstalo v něm zuřivé odhodlání. Jezdci jdou po něm.

Teď, aby ho dostali, sesedli z oblud: útržky tmy podobné nějaké roztříštěné čepeli. Slyšel jejich pohyb jako šustot listí ve vánku, jako slabé ševelení. Nic víc: žádné kroky, dech, žádné tření zbraní či chrupání kostí.

Walker prchal lesem, aniž by už s jistotou věděl kam, prostě jen proto, aby se své pronásledovatele pokusil setřást. Náhle se v šeru lesních průchodů ztratil. Pádil nazdařbůh, ale unikal, veškerá výhoda překvapení vniveč. Přízrační se drželi stále za ním. Pronásledovali ho hbitě a neomylně. Koutkem oka vnímal jejich pohyb. Už ho vyhnali a teď ho štvou jako psi lišku.

Ne!

Tehdy se otočil a vyvolal své kouzlo. Mezi ním a pronásledovateli prudce vzplála ohnivá stěna, která vysílala plameny nazpět do jejich tváří jako doběla rozžhavená kopí. Boj s

Morem se stáhli, zvolnili, ale Hlad se Zmarem pokračovali dál bez jakékoliv újmy. Ovšem, prolétlo Walkerovi hlavou, jak se znovu rozbíhal, Hlad a Zmar. Oheň jim neublíží.

Přebrodil nějaký potok a prudce změnil směr přímo k návrší s Paranorem. K věžím a hradbám, které se ve tmě ostře rýsovaly. Vydal se touto cestou nevědomky a teď v ní spatřoval svou jedinou únikovou možnost. Kdyby se mu podařilo dostat do hradu dřív, než ho chytí...

Cogline! Dívá se stařec?

Ze tmy před ním se něco zvedlo. Mělo to plazí tvar a bylo to slizké vlhkostí. Sápaly se po něm drápy a zaleskly se tesáky. Šlo o jednu z oblud těch přízračných. Má mu odříznout cestu.

Jako útržek noci, jenž nelze sevřít, jí vyklouzl. To kouzlo způsobilo, že se pohyboval hbitě a pomíjivě jako vánek. Ještěr syčel a zmítal se tak zuřivě, až pršky země odletovaly. Vtom okamžiku už se Walker Boh ocitl za ním a uháněl rychlostí myšlenky. Před nim se tyčil hrad druidů: jako svatyně, jeho nebesa před těmito bytostmi...

Jakýsi temný pohyb po levici způsobil, že sklouzl. To Hlad zaútočil kostěným mečem, který se projevil kalným bílým zatřpytěním, jež Walkerovi natrhlo oděv. Ztratil půdu pod nohama, upadl a z nějakého svahu se přes křoviska i vysokou trávu skulil do slizké stojaté vody. Cosi prolétlo kolem a jen o vlásek ho minulo cvaknutí čelistí. Další z těch ještěrů. Zoufalý Walker se zvedl a vychrlil do všech stran oheň, aby se kryl. Se zadostiučiněním zaslechl bolestné zavřeštění, pak, jak cosi zachrochtalo jakoby po úderu a hned potom se dal znovu do pohybu. Opodál se po jedné straně zvedaly stromy a Walker v nich zmizel, aby se skryl v hlubokém šeru. Dýchal trhaně a nerovnoměrně, tělo celé obolavělé. Ke svému úleku zjistil, že se od hradu opět vzdaluje, že se odvrací od bezpečí, k němuž se s takovou nadějí upíná.

Poblíž po levici se mu mihl nějaký stín: rychlý a tichý, černý plášť a záblesk kovové čepele. *Zmar.* Walker už toho měl dost, útěk ho vyčerpal, zvláště to, jak musel tak často měnit směr. Přízrační ho obklíčili a teď se k němu stahují. Myslel, že ho dostihnou dřív, než se mu podaří dospět k hradu. Pokusil se prokličkovat nazpět, ale mezi sebou a citadelou zahlédl pohyb a v travnatém a křovisky zarostlém terénu zaslechl vyčkávavý sykot a náhlé zachřestění šupin. Sotva dokázal ovládnout paniku, která se mu dmula v prsou, a kterou vnímal jako vzrůstající svírání hrdla. Uvažoval až příliš zbrkle, byl příliš sebejistý. Měl vědět, že to tak snadné nebude. Měl lépe předvídat.

Do tváře a paží ho pleskaly větve, zatímco se prodíral úsekem hustého porostu. Za ním se stahoval ještěr. Připadalo mu, že na šíji cítí jeho dech a na těle jeho spár a tesáky. Přidal do kroku a prodral se podrostem na mýtinu, kde už ho očekával Zmar v černém hábitu s kápí na lebce a s pozdviženou kosou. Rozmáchl se po něm a minul, protože se uhnul stranou. Máchl po druhé a Walker kosu zachytil, aby ji odklonil. Ruku a paži mu okamžitě ochromil chlad, prázdný a do morku kostí mrazivý. Bolestivě ucukl a odrazil kosu i s jejím nositelem bokem. Zprava se blížilo zase něco jiného, ale to už opět běžel, znovu se vřítil do lesa a klestil si cestu mezi řadami temných kmenů jakoby pozbyl hmotné podstaty, po celou tu dobu s pocitem tuposti, jež se mu usazoval stále hlouběji v nitru.

Takový chlad!

Už byl se silami v koncích a o nic blíže než dříve. Mysli! pobízel se v duchu zuřivě. *Mysli!* Všude kolem se pohybovaly přízraky, vyzáblá postava Hladu, děsivě bzučící Mor, Boj rachotící ve svém nezničitelném brnění a tiše útočící Zmar. A společně s nimi ještěři, které ovládali.

Pak mu v hlavě náhle vyvstala jakási vzpomínka a on po ní chňapl jako po nitce naděje. Kousek vpředu jsou v zemi skryté padací dveře a pod nimi chodba vedoucí zpět do Paranoru. Vzpomínka na padací dveře náležela Allanonovi a ožila v hrůze a strachu té chvíle. Vybavila se právě včas.

Támhle nalevo! Walker prudce odbočil a potácel se vpřed, ochromenou ruku vnímal jako mrtvou, jako tu, o níž přišel. *Na tohle nemysli!* Vrhl se do křovisek, bičován listnatými

zábranami, klestil si cestu nějakou průrvou a pal přes soutěsku.

Támhle!

Ruka mu sklesla k zemi a znecitlivělé prsty tápaly po skrytých dveřích. Jsou tady, pomyslel si, tady na tomhle políčku země. Zezadu se blížil hluk, stále sílil. Nahmátl kovový kruh, popadl za něj a zatáhl. Poklop se s žuchnutím zvrátil vzad. Walker se skulil do otvoru a vzápětí po schodech, jež následovaly hned za ním. Pak se znovu vyškrábal na nohy. U vstupu se objevily stíny a začaly jím procházet Walker namáhavě zvedl ruku, kterou mu ochromoval chlad a vyvolal kouzlo. Vzhůru schodištěm explodoval oheň a zaplnil otvor. Stíny zmizely v záři ohnivé koule. Následovalo hroucení země a kamení a celý vchod se sesypal. Walker se odpotácel do chodby, dusil se a vykašlával kouř a prach. Dvakrát se letmo ohlédl, aby se ujistil, že ho nic nepronásleduje. Ale byl sám.

Na zpáteční cestě podzemními chodbami citadely ho trápily pochyby, ataky běsů s tvářemi jeho nepřátel. Připadalo mu, že své přízračné pronásledovatele slyší i zde, že za ním sestoupili, aby dokončili, co započali. Zmar, Boj, Mor a Hlad - co je pro ně nějaká zem a skála? Nedokážou snad proniknout kamkoliv? Proč zůstali venku?

Ale neobjevili se. To proto, že skutečnou Čtveřici nepřemožitelných pouze napodobovali. Slyšel jejich bolestný jekot. Vnímal jejich hmotnou povahu. Vděčně uvítal palčivý pocit, kterým se začal projevovat ústup ochromení ruky a paže. Současně s tím pocítil také lítost nad ztrátou druhé ruky. Kéž by mohl prožít tenhle životní úsek znovu, pomyslel si toužebně. Byl by rád věděl, kolik toho ještě musí podstoupit, než tenhle zápas skončí. Není snad štěstím už jen to, že zůstává naživu? Tentokrát přízračným unikl opravdu jen o vlásek!

A v tom jej pojednou napadlo, že vlastně ničemu neutekl. Možná, že mu ten únik *umožnili.* Třeba si s ním Jezdci jen pohrávají. Neměli snad dost příležitostí ho zabít, kdyby se jim zachtělo? Teď, jak o tom přemýšlel, se mu zdálo, že se ho spíš pokoušeli vyděsit než zabít, vyvolat v něm takový strach, aby vůbec nebyl schopen fungovat, až se zase vrátí za hradby Citadely druidů.

Ale téměř okamžitě tuhle myšlenku zavrhl. Je směšné se domnívat, že by ho nezabili, kdyby mohli. Prostě se o to snažili, ale nepodařilo se jim to. Disponuje takovým fondem umu a kouzla, že je schopen vyváznout i z takové léčky a ještě z toho pro sebe vyvodit příslušné ponaučení.

Vyčerpaný a s obolavělým tělem se vracel do Paranoiu Cogline bude čekat. Bude starci svůj nezdar muset přiznat. Tohle pomyšlení ho trápilo. Uvědomoval si, že to souvisí s jeho nedůvěrou vůči nepřemožitelnosti druidů. Ale pýchu teď musí odsunout stranou. Ještě pořád je novic. Učit se teprve začíná.

Strach a pochyby se zvolna vytrácely a démoni mizeli. Přijde další den, umiňoval si... další příležitost, kdy se s Jezdci vypořádám.

A až přijde, budu připraven.

Kapitola 11

Během jídla vysvětloval Morgan Chandosovi s Damson Rheeovou svůj plán na záchranu Padishara Creela. Odvedl je stranou, na takové místo, aby je nikdo nemohl slyšet. Tam se tísnili kolem jídla a pití, rozmlouvali a současně naslouchali zvonkům a pozorovali zářící hvězdy na tmavnoucí obloze. Nejprve vyzval Damson, aby znovu vyprávěla o všech zvláštnostech svého vlastního útěku z města, a aniž by ji přerušoval, umožnil jí, aby všechno vylíčila po svém. Sám při tom mlčky pohlížel střídavě na dívku a pak zase na divoce vyhlížejícího Svobodně zrozeného. Když skončila, odložil prázdný talíř stranou - během vyprávění všechno snědl - a úmyslně se naklonil vpřed.

„Budou nějaký záchranný pokus očekávat," upozornil tiše a na každého z nich letmo pohlédl. „Vědí, že ho vtom nenecháme. Je jim jasné, jak je pro nás důležitý. Ale nebudou předpokládat, že se k nim vydáme stejným způsobem. Tentokrát budou očekávat jiný přístup: snad snahu zapojit do záchrany co nejvíc sil, možná cosi k odvrácení pozornosti, co by vedlo k úplné zteči. Budou od nás očekávat, že se pokusíme odvést jejich pozornost. A proto jim musíme poskytnou něco jiného."

Chandos si odfrkl. „Horale, dává ti to nějaký smysl?"

Morgan si dopřál rychlý úšklebek. „Především se musíme dostat rychle jak dovnitř tak i ven. Čím déle celá akce potrvá, tím bude nebezpečnější. Chandosi, měj se mnou trpělivost. Chci jen, abyste chápali všechny důvody pro plán, který hodlám navrhnout. Musíme myslet stejně jako oni. Odhadnout jejich plán, který chystají k našemu dopadení. Tak najdeme způsob, jak se mu vyhnout."

„Máš tedy jistotu, že půjde o past?" zeptal se obr a zamnul si vousatou bradu. „Proč se Padishara nezbaví? Měli by pokoj. Nebo proč mu neprovedou totéž, co Hirehoneovi?" Rychle pohlédl na Damson, která těsně svírala rty. Morgan poplácal druhého po širokém rameni. „Ničím si nemůžu být jistý. A uvažuj o tom chvíli. Kdyby se Padishara zbavili, ztratí jakoukoliv možnost dostat zbytek nás ostatních. A oni nás chtějí dostat všechny, Chandosi. Chtějí Svobodně zrozené úplně vyhladit." Zpříma pohlédl na Damson. „Nakonec využijí Padishara stejně jako Hirehonea. Ale neudělají to hned. Především vědí, že tohle objevíme. Pokud by se Padishar vrátil, na co bychom se sami sebe ptali nejdřív? Je to opravdu Padishar... nebo jde o dalšího přízračného? Za druhé vědí, že se nám podařilo najít způsob, jak se dozvědět pravdu o Teel. Takže je jim jasné, že to asi zvládneme i s Padisharem. Za třetí, a to je nejdůležitější, máme kouzlo, o které jim jde. Rimmer Dall pronásleduje Para od samého začátku. Určitě to nějak souvisí s jeho kouzlem. Totéž lze říci o Walkeru Bohovi. A stejně je tomu se mnou." Naklonil se vpřed. „Budou se pokoušet využít Padishara jako návnadu, která nás k nim přivede, protože vědí, že se o záchranu bez kouzla nepokusíme, protože se nepostavíme proti jejich kouzlu, aniž bychom neuplatnili své vlastní. Baží po něm... stejně jako po veškerém kouzlu... a tohle je jejich největší příležitost, jak je získat."

Chandos se zamračil. „Takže se domníváš, že se ve skutečnosti chystáme proti přízračným?"

Morgan souhlasně přikývl. „Už od samého začátku jsou to přízrační. Teel, Hirehone, plížalové, Rimmer Dall. Žravec či Hryz, ta dívenka, s níž se Par střetl na Tofferu... kamkoliv přijdeme, všude vždycky čekají přízrační. Ovládají celou Federaci i Sjednocenou radu: musí. Jistě, půjdeme přímo proti pří zračným."

„Řekni nám svůj plán," vyzvala ho tiše Damson.

Morgan se znovu pohodlně opřel a založil si ruce.

„Vrátíme se do Tyrsisu podzemními chodbami... stejnou cestou, kterou utekla Damson. Oblékneme se do federačních uniforem stejně jako Padishar v Jámě. Vystoupíme do

města u strážní věže či vězení nebo prostě tam, kde vězní Padishara. Vstoupíme tam za bílého dne a osvobodíme ho. Přijdeme jednou cestou a jinou zase odejdeme. Všechno to provedeme během krátké chvíle.“

Chandos s Damson na něj upřeně zírali.

„To je všechno? Celý plán?“ zeptal se Chandos.

„Počkej chvíli,“ přerušila ho Damson. „Morgane, jak se dostaneme zpět do katakomb? Já si cestu nepamatuji.“

„Ne, to ani nemůžeš,“ souhlasil Morgan. „Ale Krtek ano.“ Zhluboka se nadechl. Tenhle plán závisí hlavně na něm. A ty ho přesvědčíš, aby pomohl.“ Odmlčel se a prohlížel si její zelené oči. „Budeme se muset vrátit do města a vyhledat ho. Pak pod jeho vedením sestoupíme do katakomb. Budeme muset zjistit, kde Padishara vězní, abychom se mohli vydat přímo k němu. Krtek zná všechna tajemství těch podzemních chodeb, všech těch tunelů, které se prostírají pod Tyrsisem. Dokáže pro nás najít cestu. Až se zjevíme u jejich dveří, nebudou mít čas nás zastavit. Jde o nejlepší možnost, jakou máme... chovat se tak, jak to od nás očekávají, ale ne tak, jak předvídají.“

Chandos zavrtěl hlavou. „Nevím, Horale. Znají Damson. Budou ji hledat.“

Morgan přikývl. „Ale je jediná, které Krtek důvěřuje. Branou musí projít jako první. Půjdu s ní.“ Podíval se na ni. „Damson Rheeová, co vy na to?“

„Myslím, že to mohu provést,“ prohlásila tiše. „A Krtek pomůže... pokud ho už také nedopadli.“ Pochybovačně se zakabonila. „Určitě po něm slídí v chodbách, kterými budeme procházet.“

„Ale on je zná mnohem lépe než vojáci,“ opáčil Morgan „Snaží se ho už týdny polapit, ale zatím bez úspěchu. Potřebujeme jen dalších několik dní.“

Pohlédl na dívku a pak na obra. „Je to nejlepší možnost, která se nám nabízí. Musíme se o to pokusit.“

Chandos opět zavrtěl hlavou.

„Kolik se nás celé akce zúčastní?“

„Dva tucty, víc ne.“

Chandos na něj vytřeštil oči.

„Dva tucty! Horale, v Tyrsisu je posádka vojáků o síle pěti tisíc mužů a kdo ví, kolik přízračných! Dva tucty mužů budou úplně bez šance!“

„Budeme ji mít větší, než kdyby nás bylo dvě stě nebo dva tisíce. Tolik bychom dohromady stejně nedali, viď?“

Obr vzdorovitě zaťal spodní čelist.

„Chandosi, čím menší družina, tím lepší možnost ji skrýt. Budou se poohlížet po něčem větším. Budou s tím počítat. Ale se dvěma tucty mužů? Než jim dojde, co jsme zač, můžeme to s nimi vyřídit. Dva tucty zvládneme mezi pěti tisíci zamaskovat daleko snadněji než dvě stě mužů. Chceme-li se dostat co možná nejblíže, pak jsou dva tucty přesně to, co potřebujeme.“

„Má pravdu,“ řekla náhle Damson. „Velký počet by byl v chodbách slyšet. A ve městě by se neměl kde skrýt. Dva tucty dovnitř propašovat dokážeme a zvládneme je tam rovněž skrývat, až do započetí celé akce.“ Zadívala se přímo na Morgana. „Nevím jen, budou-li dva tucty stačit, až přijde chvíle k osvobození Padishara.“

Morgan se střetl s jejím pohledem. „Kvůli přízračným?“

„Ano, kvůli přízračným. Tentokrát s námi nebude Padishar, aby je od nás udržel v odstupu.“

„Ne, to nebude,“ souhlasil Morgan, „ale budu s vámi já.“ Sáhl rukou přes rameno, vytasil Leahův meč, podržel ho před sebou a pak ho dramaticky zarazil do země. Utkvěl v ní a nepatrně se zachvíval. Jeho lesklý a hladký povrch se třpytil ve světle hvězd. Morgan na ně pohlédl. „A mám tohle.“

„Tvůj talisman.“ zamumlal Chandos užasle. „Myslel jsem, že se zlomil.“

„Zacelil se během cesty na sever.“ odpověděl Morgan tiše a současně se mu v duchu

vybavila tvář Poupěte a hned se opět rozplynula. „Kouzlo se mi zase vrátilo. K překonávání přízračných postačí.“

Damson rozpačitě těkala z jedné tváře na druhou. Asi jí Par o Leahově meči neřekl. Třeba na to neměl při útěku z města čas. A kvůli Walkeru Bohovi nikdo nic neví o Poupěti.

Morgan se s vysvětlováním neobtěžoval, ani se o to nepokusil. „Můžeš takovou družinu shromáždit?“ zeptal se místo toho Chandose.

Upřely se na něj černé oči. „Můžu, Horale. Pro Padishara Creela třeba i dvacetkrát tak početnou.“ Odmlčel se. „Ale požádáš je o důvěru.“

Morgan vytrhl meč ze země a zasunul jej zpět do pochvy. V dálce podél skalního okraje hlídkovali ve tmě Svobodně zrození. Za nimi hořely na pozadí lesa nízké ohně a cinkot a chřestot nádobí se začínal utišovat jak končil čas večeře a myšlenky se měnily ve spánek. Svobodní si zapalovali dýmky, které se na pozadí tmy jevily jako titěrné jiskřičky -světlušky mihotající se pod lesním příkrovem. Hlasy zněly klidně a tlumeně.

Morgan pohlédl na obra. „Existuje-li nějaká lepší možnost, rád jí dám přednost.“ Vydržel zachmuřený pohled druhého. „Tak jak? Ano či ne?“

Chandos se podíval na Damson. Jak otočil hlavu, slabě se mu zaleskla jeho zlatá náušnice. „Co myslíš?“

Dívka si shrnula ohnivě rusé vlasy dozadu. V očích se jí zrcadlil odhodlaný pohled lemovaný záblesky hněvu i naděje. „Něco zkusit musíme, jinak je Padishar ztracen.“ Její tvář získala napjatý výraz. „Kdybychom se ocitli na jeho místě my, nepřišel by?“

Chandos si zamnul zjizvený zbytek ucha. „Pokud jde o tebe, tak to už udělal, vid?“ Zavrtěl hlavou. „Jsme blázni až do konce,“ zahučel k nikomu zvlášť. „My všichni.“ Znovu pohlédl na Morgana. „Dobrá, Horale. Dva tucty mužů včetně mne. Dnes v noci je shromáždím.“

Prudce vstal. „Očekávám, že budeš chtít vyrazit ihned. Hned za úsvitu nebo hned poté, co dáme dohromady zásoby a celou tuhle výpravu.“ Ironicky se na Morgana zadíval „Nejsme tady na zemi jen tak náhodou, co, Horale?“

Morgan s Damson se zvedli s ním. Morgan napřáhl ke Svobodně zrozenému ruku. „Děkuju ti, Chandosi.“

Obr se zasmál. „Zač? Za souhlas s plánem šílence?“ Ale Morganovu ruku sevřel. „Něco ti povím. Jestli tohle vyjde, bude řada na mně, abych ti mnohokrát poděkoval.“

S mumláním se plahočivě vydal k ohňům. Odnášel si prázdný talíř, drsnou hlavu schýlenou na soudkovité hrudi. Morgan sledoval jeho odchod a okamžik mu hlavou prolétaly časy, místa a druhové, kteří zůstali kdesi vzadu. Vzpomínky přetrvávaly. Byly prodchnuté lítostí nad tím, jak jiné třeba mohly být a vyvolávaly v něm prázdný a osamělý pocit.

Cítil, jak se mu o paži otřelo Damsonino rameno a otočil se k ní. Její smaragdové oči byly zadumané. „Možná se v tobě neplete,“ pronesla tiše. „Asi jsi šílenec.“

Pokrčil rameny. „Podpořili jste mě.“

„Chci osvobodit Padishara. Zdá se, že jsi jediný, kdo má nějaký plán.“ Pozvedla jedno obočí. „Řekni mi pravdu: existuje v něm něco víc, o čem si se nezmínil?“

Usmál se. „Moc ne. Věřím v improvizaci. Podle vývoje situace.“

Neodpověděla, jen si ho chvíli prohlížela. Pak ho vzala za paži, obrátila ho a odváděla jej podél skalní stěny. Kráčeli dlouho beze slova. Přešli od okraje lesa ke skaliskům a zase zpět, vdechovali vůni divokých bylin a travin, kterou přinášel vítr v krátkých poryvech shora ze skalnatých lemů v pozadí. Morgan cítil, jak ho hřeje a hladí na kůži. Nastavil mu tvář. Vyvolal v něm touhu zavřít oči a rozplynout se v něm.

„Vyprávěj mi o svém meči,“ požádala ho Damson náhle velmi tiše. Skelný pohled upírala i vzdor náhlému pohybu jeho očí jinam. „Vyprávěj mi, jak se zacelil... a také, proč jsi tak dotčený. To proto, jak se chováš, víš? Vidím ti to na očích. Povídej. Chci to slyšet.“

Věřil jí a současně zjišťoval, že se jí s tím po tom všem opravdu touží svěřit. Nechal se dovést na zploštělou skálu. Když se vedle ní ve tmě usadil, oba tvářemi ke srázům, pustil

se do vyprávění.

„Existovala jedna dívka, která se jmenovala Poupě," řekl a jeho slova zněla přiškrceně a neohrabaně. Odmlčel se, a aby se uklidnil, zhluboka se nadechl. „Měl jsem ji hrozně rád."

Doufal, že nezahlédla slzy, které mu vhrkly do očí.

Noc strávil zabalený do deky na kraji lesa s tělem vklíněným mezi kořeny letitého jilmu a hlavou podloženou srolovaným cestovním pláštěm. Tohle provizorní lůžko se ukázalo jako sotva pohodlné, takže se probudil celý ztuhlý a rozlámaný. Když z pláště setřásal listí a prach, uvědomil si, že od předešlé noci neviděl Matty Roh, že ji vlastně neviděl ani u jídla, i přesto, že ho dost zaměstnával plán na záchranu Padishara... ten skvělý báječný plán, který se s odstupem času, v prvním bledém jitřním světle jevil dost chatrný a rozhodně postrádal smysl pro zdravý rozum. Předešlé noci se zdál docela dobrý. Dnes ráno působí jen zoufale.

Ale už se na něj upnul. Chandos zahájil přípravy na zpáteční cestu do Tyrsisu. Opětovné promýšlení nemá smysl. Stejně nic nepřinese.

Protáhl se a vydal se k potůčku, který vytékal ze skal hlouběji v lese. Chladná voda mu pomůže vyjasnit mozek a vyhnat spánek z očí. Rozmluva s Damson Rheeovou se protáhla dlouho přes půlnoc. Vyprávěl jí všechno o Poupěti a o cestě na sever do Eldwistu. Naslouchala a mluvila jen málo. Rozmluva je tak nějak více sblížila. Zjistil, že se mu víc zamlouvá, že jí víc důvěřuje. Dřívější podezření se vytratila. Začínal chápat, proč se pro ni Par Ohmsford s Padisharem Creelem vrátili, když ji Federace zajala. Pomyslel si, že by se asi zachoval stejně.

Měl ale dojem, že mu cosi o vztahu s Venkovanem a vůdcem Svobodně zrozených zamlčela. Nešlo ani o podvod ani o lež. Jednalo se o pouhé *opominutí.* Dost rychle přiznala, že je do Para zamilovaná, ale bylo tu ještě něco jiného, cosi, co časově předcházelo jejím citům k Venkovanovi, co tvořilo jakousi páteř ke všemu, co vedlo k jejímu osobnímu zapojení v záležitosti s opětovným ziskem Shannarova meče z Jámy. Morgan neměl jistotu, oč jde, ale ona zamlčovaná skutečnost se promítala v látce jejího vypravování, ve způsobu, jakým o obou mužích mluvila, v síle jejího odhodlání, že jim musí pomoci. Jednou či dvakrát se Morganovi zdálo, že se mu už už daří nesdělené domyslet, ale pokaždé pravda odcupitala z dosahu.

V každém případě se cítil lépe, že se někomu o Poupěti zmínil, že svým pocitům, které od návratu držel v sobě, poskytl jistou úlevu. Poté spal v kořání starého stromu hluboce a beze snů, protože byl schopen uvolnit něco z hořkosti, která ho po týdny pronásledovala.

Zaslechl vpředu bublání potůčku, tlumené čeření v tichu, Přešel mýtinu, prodral se křovinatým závojem a zíral přímo na Matty Roh.

Seděla opodál naproti němu na břehu potůčku, měla vykasané kalhoty a bosýma nohama volně klátila ve vodě.

V okamžiku, když se objevil, sebou trhla a sáhla po vysokých botách. Nohy se jí vynořily z vody v zablýsknutí bílé kůže a téměř ihned zmizely ve stínu jejího těla. Ale na pouhý okamžik je zřetelně zahlédl. Měla je děsivě zjizvené. Chyběly na nich prsty nebo byly tak ohyzdně zdeformované, že byly sotva k poznání. Černé vlasy se jí ve světle zachvěly naléhavostí pohybů, s nimiž od něj odvracela tvář.

„Nedívej se na mě," zasyčela hrubě.

Morgan se v rozpacích ihned odvrátil. „Mrzí mě to," omlouval se. „Nevěděl jsem, že si tady."

Zaváhal a pak se vydal dál podle potoka ke skaliskům

V duchu před ním jasně vyvstával nepříjemný obraz jejích nohou.

„Nemusíš chodit pryč," zavolala za ním, takže se zastavil „Já... potřebuji jen chvilku."

Morgan čekal, hleděl do lesa a z místa, kde stál, už slyšel doléhající hlasy. Tu útržky smíchu, tam zase rychlé brebentění.

„V pořádku," řekla a Morgan se zase otočil. Matty stála u potoka, kalhoty měla

srolované a na nohou vysoké boty. „Omlouvám se, že jsem se k tobě chovala tak příkře.“

Pokrčil rameny a došel k ni. „Nemínil jsem tě překvapit. Myslím, že jsem ještě pořád tak trochu ospalý.“

„To není tvá chyba.“ Také vyhlížela rozpačitě. Morgan poklekl u potůčku a oplachoval si vodou tvář a ruce. Omyl se mýdlem a pak se hebkou látkou do sucha utřel. Byl by se mohl i vykoupat, ale nechtěl marnit čas. Věděl, že ho dívka při mytí pozoruje jako tichý stín po jeho boku.

Když se domyl, zhoupl se zase na paty a zhluboka vdechoval ranní vzduch. Cítil vůni divokých květin a trávy.

„Odcházíte do Tyrsisu, abyste se pokusili zachránit Padishara,“ řekla pojednou. „Chtěla bych jít s vámi.“

Udiveně k ni vzhlédl. „Jak o tom víš?“

Pokrčila rameny. „Dělám jen to, co jsem se dělat naučila... mám oči a uši stále otevřené. Mohu jít?“

Zvedl se a zadíval se jí do tváře. Jejich zrak byl v téže úrovni. Znovu ho překvapilo, jak je vysoká. „Proč bys to chtěla podnikat?“

„Protože už mě nebaví přešlapovat pořád na jednom místě a nedělat nic jiného, než jen odposlouchávat hovory jiných.“ Měla upřený pohled plný odhodlání. „Vzpomínáš na náš rozhovor cestou po stezce? Jak jsem ti povídala, že čekám, až se něco stane? No a teď je to tady. Chci jít s vámi.“

S jistotou nevěděl, zda rozumí a ani nevěděl, co odpovědět. Dost špatná je už skutečnost, že se s nimi musí vrátit Damson Rheeová. Ale taky Matty Roh? Na cestu tak nebezpečnou, jakou tahle jistě bude?

Matty o krok ustoupila a měřila si ho. „Nesnesu pomyšlení, že bys byl tak pošetilý a strachoval se o mě,“ řekla nakvašeně. „Podstatné je, že se o sebe dokážu postarat mnohem líp, než ty. Počínám si tak už dlouho. Asi si vzpomínáš, co se odehrálo tehdy U flétny, když si se mě pokusil dotknout.“

„To se nepočítá!“ odsekl odbojně. „Nebyl jsem připravený.“

„Ne, to tedy nebyl,“ přerušila ho. „A v tom je ten rozdíl mezi námi, Horale. Nejsi cvičený být ve střehu stále. Já ano.“

Opět k němu těsně přistoupila. „Povím ti něco jiného. Ovládám meč lépe, než kdokoliv v okruhu Padishara Creela... a snad i stejně dobře jako on. Jestli mi nevěříš, zeptej se Chandose.“

Morgan na ni civěl. Zíral do jejích kobaltových očí, na tenkou linii jejích rtů, na štíhlá ramena, která bojovně vystrkovala vpřed a provokovala ho, aby ji vyzval na souboj.

„A mimo to,“ řekla, aniž by se alespoň trochu uvolnila, „mě potřebujete, aby se váš plán dal provést.“

„Jak víš o—“

„Jsi na omylu, chceš-li se do Tyrsisu pustit s Damson,“ přerušila ho, aniž by si všímala jeho nedokončené otázky. „Měla bych to být já.“

„... tom plánu?“ dokončil Morgan do ztracena. Znechuceně si založil ruce v bok. „Proč ty?“

„Protože mě si nevšimnou a tebe ano. Ty si, Horale, příliš nápadný. Federace tvou tvář zná. Moji ne. A pokud se něco zhatí, v Tyrsisu se nevyznáš, kdežto já ano. Byla jsem tam už mnohokrát. A ze všeho nejdůležitější je, že po dvou ženách nepůjdou. Projdeme kolem nich a oni se za námi ani neotočí.“

Znovu se k němu vyzývavě vypnula. „No řekni, nemám pravdu?“ vybídla ho.

Morgan se proti své vůli usmál. „Myslím, že tohle říci nemohu.“ Zadíval se k lesu jakoby doufal, že odpověď na její naléhavou otázku leží kdesi tam. Ale nebyla tam. Opět se k ní pohledem vrátil. „Proč se nezeptáš Chandose? On je vůdce, ne já.“

Její výraz se nezměnil. „To si nemyslím. Alespoň ne v tomhle případě.“ Odmlčela se a vyčkávala. „Nu? Mohu jít?“

Morgan náhle pocítil únavu. Povzdechl si. Možná to není tak špatný nápad. Určitě uvedla přesvědčivé argumenty. A kromě toho, nenamlouval si, že jeho plán potřebuje dotáhnout? Možná je Matty Roh právě tou trochou, které je třeba.

„Dobrá.“ souhlasil. „Můžeš jít.“

„Díky.“ Matty se odvrátila a vydala se s pláštěm přehozeným přes rameno nazpět k táboru.

„Ale Chandos s tím také musí souhlasit!“ zavolal za ní, protože se z toho stále pokoušel vykroutit.

„On už souhlasil!“ křikla nazpět. „Povídal, abych se zeptala tebe!“

Rychle se na něj usmála přes rameno a zmizela v lese.

Chandos mluvil u snídaně stroze a choval se nepřítomně. Proto ho Morgan nechal o samotě a sedl si vedle Damson Rheeové. Dlouhý stůl, který zabírali, byl zaplněný do posledního místečka. Muži hlučeli, takže toho Horal s dívkou mnoho nenamluvili a raději se soustředili na jídlo a hovor kolem sebe. Nakrátko se objevila Matty Roh, prošla těsně kolem Morgana, aniž by na něj cestou k jinému místu pohlédla. Zastavila se jen na tak dlouho, aby cosi důvěrně sdělila Chandosovi, který se hned poté silně zachmuřil. Morgan sice nezaslechl, co mu řekla, ale dovedl si představit, co by to tak asi být mohlo.

Když všichni dojedli, Chandos vstal, zařval na ostatní u stolu, aby se pustili do práce a Damson s Morganem si zavolal stranou. Opět je vyvedl z lesa na nechráněnou skálu a než promluvil, vyčkal, až se ocitli z doslechu. Zachmuřeně a nevrle jim oznámil, že během noci dorazila zpráva o návratu elfů na Západní území. Jednalo se o novinu starou několik dní a ne zcela spolehlivou, takže chtěl vědět, co si o tom Morgan s dívkou myslí.

„Mám za to, že to není vyloučené,“ řekl Morgan ihned. „Návrat elfů na Západní území byl jedním z úkolů pro Ohmsfordovi.“

„Vrátil-li se Paranor, snad se mohli vrátit i elfové.“ souhlasila Damson.

„Což by znamenalo, že došlo ke splnění všech úkolů,“ dodal Morgan už vzrušeně. „Chandosi, musíme zjistit, je-li to pravda.“ Obrova zachmuřenost se obnovila. „Předpokládám, že budeš požadovat další výpravu... jakoby už jedna nestačila!“ Znaveně povzdechl. „Dobrá, pošlu někoho, aby to prověřil, nějakého posla, který by jim dal vědět, že mají v Truborohu přítele. Jsou-li tam, najdeme je.“

Pak ještě sdělil, že už vybral družinu na výpravu do Tyrsisu a že zásoby i zbraně se shromažďují tak, jak se domluvili. Vše by mělo být připraveno do půli dopoledne a jakmile k tomu dojde, vyrazí.

Jak se odvracel k odchodu, Morgan se impulsivně zeptal: „Chandosi, co si myslíš o Matty Roh?“

„Co si o ní myslím?“ Obr se zasmál. „Myslím, že většinou získá přesně to, co si zamane.“ Opět se vydal k odchodu, ale vzápětí se otočil a zavolal: „A taky si myslím, Horale, že by si s ní měl srovnat krok.“

Vzdaloval se a jak mizel v lese, vykřikoval cestou rozkazy.

Damson pohlédla na Morgana. „Oč se jednalo?“

Morgan jí vyprávěl o svém seznámeni s Matty Roh ve Varfleetu a jejich pouti na Ohnivou hranu. Sdělil jí rovněž, jak téhle dívce záleží na osobní účasti při záchraně Padishara. Zeptal se jí, zda o Matty něco neví. Damson nevěděla nic. Dříve se s ní nikdy nesetkala.

„Ale Matty má pravdu, že dvě ženy upoutají menší pozornost,“ poznamenala. „Ale jestli vás oba dokázala přesvědčit, že by se na téhle výpravě měla podílet, řekla bych, že byste na ni oba měli trochu víc dohlédnout.“

Morgan odešel, aby se sbalil na cestu k jihu a utáhl řemení zbraní. Pak se zase vrátil na skalní ostroh. Družina, kterou Chandos vybral, se do hodiny shromáždila, připravena k odchodu. Šlo o drsnou a schopně vyhlížející skupinu. Někteří z účastníků bojovali dokonce spolu s Padisharem proti plížalovi v Jutu. Několik jich Morgan poznal a přátelsky jim

pokynul. Když Chandos vyslal napřed jednoho muže jako zvěda, vydal se s Morganem, Damson a Matty Roh od Ohnivé hrany k pláním za ním.

Šli celý den. Sestoupili z Dračích štítů k Rabbu, pak se obrátili k jihu, kde řeku přebrodili a pokračovali dál, směrem na Varfleet. Putovali v parnu rychle a rovnoměrně. Obloha byla jasná a bez mráčku, slunce neochvějně sesílalo dolů svou záři a způsobovalo, že se vzduch nad prašným travnatým porostem tetelil jako voda. V poledne si odpočinuli něco pojedli. V půli odpoledne se znovu vydali dál, takže do soumraku dospěli k pláním směrujícím vzhůru Břidlicovému údolí. Rozestavili hlídky, povečeřeli a celá družina se uložila ke spánku. Během dne šel Morgan vedle Damson, takže se té noci uložil vedle ní. I když to zřejmě nepotřebovala ani o to nestála, rozhodl se ji chránit, protože pospěl k názoru, že když teď nemůže udělat nic pro Para s Collem, může se alespoň postarat o ni.

Matty Roh se většinu dne držela stranou od ostatních, dávala přednost vlastní společnosti. Zdálo se, že její chování nikoho neudivuje. Několikrát Morgan zvažoval, že sní zapřede řeč, ale pokaždé, když viděl, jak se tváří, jaký odstup si neustále od ostatních udržuje, pustil to z hlavy. O půlnoci, zneklidněný sny a předtuchou, co je očekává, se probudil a sešel na okraj lesíku, v němž se ukryli, aby se podíval na nebe a prošel se po pláních. Pojednou se mu u lokte zjevila Matty.

Tiše jako přízrak vedle něj stála jakoby očekávala, že ji celou dobu čeká. Společně přehlíželi pustý úsek Rabbu, v bledavém svitu hvězd studovali obrys krajiny a dýchali setrvávající denní parno v chladivé noci.

„Kraj, v němž jsem se narodila, se podobal tomuhle," řekla po nějaké chvíli vzdáleným hlasem. „Ploché pusté stepi. Málo vody a velké horko. Roční období, která uměla být drsná i krásná." Zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne tak jako na Vysočině."

Morgan neodpověděl, jen přikývl. Zatoulaný větřík jí načechral černé vlasy. Kdesi v dáli zavyl vlk a jeho skučení se bez odezvy ztratilo v tichu. „Nevíš, co si se mnou počít, viď?"

Pokrčil rameny. „Myslím, že ne. Jsi dost zvláštní osoba."

Počastovala jeho poznámku úsměvem, ale její úsměv hned zase vymizel. Křehké rysy měla zastíněné, takže jí v kalném světle propůjčovaly vyzáblý vzhled. Zdálo se, že se k něčemu obtížně chystá.

„Když mi bylo pět." řekla po chvíli, „těsně před mými šestými narozeninami, nedlouho po smrti mé sestry, hrála jsem si jednou venku na pastvině nedaleko domu se starším bratrem. Byla to pastvina ponechaná toho roku ladem. Pásly se tam krávy. Pamatuji si, že jsem zahlédla, jak jedna z nich leží na boku v takové proláklině. Byl to legrační pohled. Sešla jsem dolů, abych zjistila, co se to děje. Kráva na mě upřeně civěla rozšířenýma očima, velmi vyděšenýma. Zdálo se, že není schopna ani zabučet. Umírala, napůl venku a napůl v nějaké bahnité jímce, kterou jsem v těch místech nikdy neviděla. Obsah té jímky jí rozežíral tělo."

Matty si založila ruce na prsou jako by jí byla zima. „Nevím proč, ale chtěla jsem to vidět zblízka. Blížila jsem se k ní a nezastavila se, dokud jsem od ní nebyla vzdálená sotva pár yardů. Měla jsem zavolat na bratra, ale byla jsem malá atak mě to nenapadlo. Dívala jsem se na tu krávu a přemítala, co se to stalo. A najednou mě začala pálit chodidla. Podívala jsem se dolů a viděla, že stojím přímo v bahně, do kterého zabředla ta kráva. Bylo žíhané nazelenalými linkami a bublalo. Prožíralo se mými střevíci. Obrátila jsem se, dala se do běhu, teď už jsem brečela a volala o pomoc. Běžela jsem, co nejrychleji, ale bolest byla rychlejší. Prostupovala mi do celých nohou. Vzpomínám si, jak jsem se podívala dolů a zjistila, že mám pryč prsty."

Při té vzpomínce se zachvěla.

„Matka mě omyla, jak nejlépe mohla, ale bylo už příliš pozdě. Polovina prstů na nohou byla pryč a nohy jsem měla zjizvené a popálené jakoby od ohně. Dostala jsem horečku. Dva týdny jsem proležela. Mysleli, že umřu. Ale to se nestalo. Žiju. Místo toho zemřeli oni. Všichni."

Trpce a ironicky se pousmála. „Myslela jsem, že bys to po té ranní scéně měl vědět."

Krátce na něj pohlédla a pak se zase odvrátila. „Ale přála jsem si, abys tomu porozuměl.“

Ještě chvíli s ním postávala, pak mu popřála dobrou noc a zmizela v lese. Když se Morgan vrátil do tábora a zachumlal se do deky, nemohl usnout. Nedokázal na Matty Roh přestat myslet.

Za úsvitu opět vyrazili. V kalném našedlém světle prosvítajícím od východu se podobali stínům. Bylo zataženo a do poledního času se rozpršelo. Družina se vlekla dál zalesněnou pahorkatinou severně od Varfleetu a Mermidonu a slepovala linii Dračích štítů na západě. Dvakrát se vrátil zvěd, aby družinu upozornil na federační hlídky, takže se musela skrýt, dokud nepřešly. Krajina měla šedý nádech a v dešti se vlhce leskla. Cestou nikoho nepotkali. Morgan kráčel s Matty Roh, aniž by ho k tomu vybídla, a setrval s ní po celý den. Neprojevila ani souhlas ani odpor. Mluvila jen málo, ale zdálo se, že jí jeho přítomnost těší. Když se zastavili, aby se najedli, rozdělila se s ním o tu trochu ovoce, kterou si nesla.

Do soumraku přebrodili Mermidon a dostali se na dohled Tyrsisu. Dívali se na něj z výšin skalnaté vyvýšeniny. Město vydávalo bezútěšnou záři. Nepřestávalo pršet. Déšť se snášel rovnoměrně a nemilosrdně a měnil prašnou zemi v bláto. Damson s Matty Roh se pokusí vejít do města až ráno, kdy se budou moci vmísit mezi obvyklé obchodníky přicházející z okolních vesnic. Chandos vyslal napřed zvěda, zda by se mu nepodařilo vytáhnout něco užitečného z pocestných, kteří město opouštějí. Zbytek družiny se uložil ke spánku ve starém javorovém háji. Ke své nelibosti zjistil, že je v něm suchých míst jen nemnoho a jsou daleko od sebe.

Blížila se už půlnoc, když se zvěd vrátil. Morgan byl ještě Vzhůru, protože s Chandosem a Matty Roh právě naslouchali Damsoninu popisu podzemních katakomb Tyrsisu a federační věznice. Zvěd se sklonil a kradmo cosi pošeptal Chandosovi. Poté jej Chandos propustil a obrátil se k Horalovi s oběma dívkami.

„Federace oznámila, že hodlá Padishara popravit. Poprava bude veřejná. Bude se konat pozítří v pravé poledne.“

Chandos vstal a s vrtěním hlavy se vzdálil. Morgan, Matty a Damson zůstali sedět v ohromeném tichu. Zle to odhadl. Federace se tedy rozhodla zbavit Padishara nadobro. Vůdci Svobodně zrozených už zbývají sotva dva dny života.

Morganův zrak se setkal s Damsoniným a posléze s Mattyiným. Všichni mysleli na totéž. Ať se pokusí o jakýkoliv záchranný plán, měli by se do něj pustit, co nejdříve.

Kapitola 12

Tvář Wren Elessedilové ovíval větřík a ochlazoval ji před žárem poledního slunce. Svým průletem jí krátce zastřižené vlasy přehazoval ze strany na stranu a jeho skučivý nápor v uších tlumil všechny ostatní zvuky. Jeho kadence, i vzdor náporu, jímž se projevoval, měla uspávající a konejšivý charakter. Halil vše jako teplý plášť za chladné noci. Wren se nad tím pocitem usmála, zavřela oči a oddala se jeho náruči.

Seděla obkročmo na obrovském rochovi Spiritovi, který se právě vznášel vysoko nad lesy Západního území jihovýchodně od Arborlonu a blížil se k Mermidonu v oblasti, která sousedila s rozsáhlou bažinou nazývanou Zlom. Směřoval k planinám Tirfingu. Tygr Taj seděl také obkročmo před ní, tam, kde mocný krk obrovského ptáka přecházel v ramena, těsně před ohromnými perutěmi. Nebeský jezdec i elfí královna byli pevně připoutáni řemením a tedy zabezpečeni proti jakékoli možnosti nežádoucího pádu. Obloha byla jasná a bezmračná, sluneční svit koupal kraj od obzoru k obzoru v roztaveném zlatě. Pod nimi, v místech, kde se země táhla do nedohledna v různorodém labyrintu zeleně a hnědi, se za dlouhých a pomalu se vlekoucích dní pozdního léta projevovalo horko a vlhko. Zdálo se, že se nic nehýbe. Ale nahoře, vysoko nad tím parnem, tam, kde bez ustání vanul chladný vítr, vnímala Wren neomezenost prostoru a času a pocit svobody, jež let nevyhnutelně podněcoval.

Otevřela oči a v jejím úsměvu se zračila příměs trpkosti. Ovšem, už dost času jsem strávila usilováním o svobodu v té či oné podobě, abych tenhle pocit poznala, pomyslela si.

Od návratu do Čtyřzemí už uplynulo deset dní. Zlý sen v podobě Morrowindlu má za sebou. Začíná se vytrácet ve výpadcích paměti. Spánek jí stále děsily sny spojené s prožitými událostmi: obludy, které družinu pronásledovaly otřásajícími se horskými svahy sopky Kileshan až dolů na pláže, tváře všech, kteří při téhle zkoušce zahynuli, obava a zlost, které cítila, a také strašidelný pocit ze ztráty, které se asi už nikdy nezbaví. Neustále se z takových snů probouzela rozechvělá chladem i vzdor letnímu horku, opouštěla lůžko a procházela se palácovými chodbami jako štvaný duch. Dokonce i nyní, poté, co se Morrowindl pohroužil do moře v onom ohnivém vzplanutí, vemlouval se jí šeptem z minulosti, ze svého vodního hrobu. Jeho hlas jí neustále připomínal, kde byla, kde je nyní a co všechno ji to stálo.

Ale požadavky přítomnosti zastiňovaly vše. Nebyl čas setrvávat v minulosti. Stala se královnou elfů a odpovídá za bezpečnost a blaho svého národa. Za úlohu, kterou jí přidělila Ellenroh, úkol, který přijala. Ale ne všichni, za něž jí byla dána odpovědnost, v ní věřili. Elfy nebylo tak snadné přesvědčit, že právě ona je tou, kdo by jim měl vládnout. Po prvním náporu nadšení, že vyvázli z Morrowindlu a opět se vrátili do Čtyřzemí, se začali vyptávat. Co je zač ta sotva vyzrálá dívenka, která se prohlašuje jejich královnou, dívenka, která není ani čistokrevnou elfkou, ale jakousi směskou elfa a člověka? Kdo rozhodl, že by jim měla vládnout, že by je měla vést, že by měla činit rozhodnutí, která budou ovlivňovat jejich život? Povídalo se, že je vnučkou Ellenroh, dcerou Alleyne, dítětem Elessedilů a poslední z nich, která zbyla, aby vládla. Ale je také cizinkou odnikud, neznámou a nezkušenou. Co je zač, že by měla být královnou?

Mezi neustálé pochybovače patřili také Eton Shart a Barsimon Oridio: její předseda vlády a ministr obrany, muži, které si nemůže dovolit ztratit. Neříkali jí to přímo do tváře ani veřejně, ale jejich rezervovanost byla zřejmá. Sloužili Ellenroh dlouho a věrně, a nepředpokládali, že ji ztratí. Ba co horšího, neočekávali, že se shledají s někým, koho sotva znají a ještě k tomu jako s její nástupkyní. S úplným zelenáčem a ještě navíc dívkou. Wren jejich zdrženlivost chápala. Věděla také, že nelze dopustit, aby tahle záležitost

zůstávala nevyřešena.

Její skutečnou oporou byli Triss s Královskou gardou. Triss s ní přišel z Morrowindlu, byl očitým svědkem jejího zápasu s mocí elfeínů, s démony, kteří je tam pronásledovali, i s odpovědností, které se jí dostalo. Přijal ji jako královnu, protože na vlastní oči viděl, když ji Ellenroh jmenovala a vymohla si na ní slib věrnosti. To Triss ji před Nejvyšší radou, armádou a zvláště před Královskou gardou pověřenou její ochranou prohlásil královnou. Královská garda ji na rozdíl od ostatních odvětví elfské vlády přijala ihned a bez výhrad. Po ztrátě Ellenroh byli nyní zcela oddáni jí. Přísahali, že téhle královně^ nikdo a nic neublíží. Bude pod jejich naprostou ochranou. Šlo o podporu, kterou právě zoufale potřebovala, a Triss jako kapitán Královské gardy zajišťoval, aby ji měla.

Ale samotná podpora Královské gardy v dlouhodobém výhledu nepostačí. Potřebuje si získat Nejvyšší radu i armádu, má-li být uznávána jako královna. Což znamená, že si musí naklonit Eatona Sharta a Barsimona Oridia. Jen neví, jak do toho. Přes veškeré úsilí je přesvědčit o svých kladech zůstávali nadále lhostejní, odtažití, sice zdvořilí, ale chladní. Čas ubíhal. Elfové jsou na Západním území teprve deset dní a už o tom ví Federace i přízrační. Více než století již Federace prohlašuje, že zdrojem nakažené země jsou právě elfové a nyní je tu konečně příležitost uvést vše na pravou míru. Bez ohledu na to, že se jedná o závadovou skupinu elfů, pomyslela si. Je sotva pravděpodobné, že by si Federace dělala starosti s rozlišováním dobrého a zlého. Všechny je vyhubit a bude po problému.

Proto teď s Tygrem Tajem letí na jih. Snaha započít tohle vyhlazování se už rozbíhala.

Tygr Taj se Spirita lehce dotkl na krku a roch na to odpověděl prudkým sletem ke skalnímu ostrohu, který čněl nad řekou. Pták klesal lehce a půvabně, takže ve chvíli dosedli na travnatý břeh při okraji listnatého lesa. Když se vyvlékli z řemení a sestoupili na zem, protahovali si ztuhlé svaly. Wren si dosud na lety na obřích opeřencích nezvykla, přesto, že jich už od svého návratu uskutečnila několik. Na Západní území se začali vracet i Nebeští jezdci a znovu se usazovali ve starém Horském hnízdě jižně od pohoří Irrybis. Wren k mm zaletěla, aby si s nimi promluvila a požádala je o podporu. Upozornila je na nebezpečí, jemuž budou všichni společně čelit nebudou-li zastaveni přízrační. Tygr Taj, uznávaný příslušník této elfské odnože, promluvil jejím jménem a svým neučesaným způsobem se rovněž zmínil o její povaze. Mluvil o ní jako o dívce, která má více kuráže než tucet Nebeských jezdců dohromady. Řekl, že je děvčetem s ostrými lokty, ale také s bleskovým myšlením a chytrá. Dívka, která vlastní a využívá kouzlo, ale používá je obezřetně a s rozmyslem. Pozemní elfové spolu s Nebeskými jezdci by mohli vytvořit mnohem mocnější sílu. Při té vzpomínce se usmála. Nebeští jezdci s pomocí souhlasili. Téměř třicet se jich už usadilo v Arborlonu a stali se jeho součástí na její osobní rozkaz.

„Co takhle něco k zakousnutí?“ zeptal se Tygr Taj, zatímco se k ní blížil, křivonohý a vytáhlý, svou typickou houpavou chůzí. Byl stejně šedivý a ořechově hnědý jako vždy, ale už ne tak nevrlý. V poslední době obsahoval jeho hlas něco nového: cosi, co téměř naznačovalo úctu.

Wren přikývla a pak se posadila na trávu proti němu. Vzala si kus sýra, jablko a nalila si pohárek lehkého nadkvašeného piva z kožené čutory. Zkřížila nohy a zrovna si brala kousek sýra, když na prsou ucítila pohyb. Z její tuniky vyklouzl chlupatý obličejík větřící ve vzduchu. Faun.

„Ha! Kníkal nic nepropásne, že?“ Tygr Taj se zasmál, odřízl sousto sýra a tvorečkovi ho podal. Faun si ho od něj opatrně vzal a pustil se do jídla.

„Má vás rád,“ řekla Wren.

„Právě vám předvádí, že stromoví kníkalové nemají moc velký smysl pro skrčky,“ odsekl Tygr Taj.

Jedli mlčky, a když dojedli opět se spokojeně uvelebili. Hleděli přes řeku, za níž se v neporušené vlně zaprášeného travnatého porostu táhli do dálky pláně Tirfingu.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptala se Wren po chvíli.

Tygr Taj pokrčil rameny. „Nanejvýš ještě hodinu cesty. Když jsem na ně přišel,

postupovali dost rychle.“

Federační armáda, kterou hlídkující Nebeský jezdec zahlédl, přivedla Wren z Arborlonu, i přes námitky Trisse a Královské gardy. Cítila, že je nutné, aby se na nepřítele podívala zblízka, než svůj plán přednese před Nejvyšší radou a jejími pochybovači.

Dopila z pohárku zbytek piva. Měla dojem, že jestli to dosud nebylo lehké, pak teprve nyní nastanou mnohem horší potíže.

Znovu se vyšplhali na Spirita, připoutali se na něm a hned nato se vznesli do oslnivé modři. Faun se jí schovával pod tunikou, pohodlně přitulený k jejímu tělu. Spirit nabral výšku, pak začal plachtit a sledoval klikatící se Mermidon až k místu, v němž obtékal Zlom. Tam se od řeky odchýlili a drželi se linie Irrybisu tam, kde na východě hraničil s Tirfingem. Čas rychle ubíhal, a když Tygr Taj zvedl paži a ukázal k jihu, zdál se celý let jako pouhá chvíle.

V žáru letního parna, které viselo nad planinami, se zvedal ohromný sloupec prachu. Tygr Taj se rychle ohlédl na Wren a ta přikývla.

Federační armáda.

Pokračovali v letu dál na jih, souběžně s linií armády, a drželi se při tom v zástinu skalisek. Tygr Taj chtěl vojsko obletět a dostat se k němu zezadu, se sluncem v zádech. Tak nebudou spatřeni. O Nebeských jezdcích dosud nikdo nevěděl. Wren usoudila, že bude lepší, když to tak zůstane.

Rychle letěli k jihu, a když se sloupec prachu ocitl daleko za nimi, stočili se nad pláněmi doleva. Pokračovali v obletu, dokud neměli slunce přímo za sebou a pak opět zamířili k oblasti, z níž se zvedal prach. Letěli teď výš než dříve a snažili se co nejvíce položit do sluneční záře za sebou pro případ, že by někdo ze země přehlížel oblohu.

O chvíli později se federační vojska objevila na dohled.

Proti sluncem sežehlým stepím se jevila jako ohromná rozpitá skvrna: tři ponuré voje, kolona za kolonou černorudě oděných vojáků, jezdců na koních, velkých bojových strojů z kovu a dřeva, obléhacího vybavení, vozů a zásob. Zdálo se, že se armáda prostírá do nekonečna. Zvířený prach v její brázdě zahaloval vše na míle daleko. Wren cítila, jak se jí nad její velikostí zastavuje srdce. Elfové dokáží shromáždit sotva desetinu bojovníků, které má Federace. A navíc tu jsou zprávy, že v Tyrsisu sídlí posádka dalších pěti tisíc vojáků. Kdyby téhle armádě museli čelit přímo, byli by elfové zničeni. A to je, samozřejmě, jen povšechná představa, pomyslela si sklíčeně.

Pečlivě počítala řady, kolony a družiny, zatímco Tygr Taj vedl Spirita zezadu až co nejblíže k armádě a pak jej zase stočil k jihu, stále pod ochranou zářící sluneční koule. Zdola nebylo slyšet žádné výkřiky ani k nebi zvednuté paže nezahlédli. Zjevně je nikdo zdola nezaznamenal.

Trvalo jim větší část zbývajícího dne, než se vydali nazpět. Zpáteční cestu využívala Wren k přemýšlení. Chtěla si promyslet proslov, který téhož večera hodlala přednést před Nejvyšší radou. Jak by bylo pěkné, kdyby takhle mohla letět pořád dál, až na místo tak vzdálené, že by ji Federace nikdy nenašla, posteskla si. Ale žádné takové místo samozřejmě neexistuje. Protože i kdyby existovalo a Federaci by se ji tam najít nepodařilo, zvládli by to přízrační. Prokázali to už na Morrowindlu. Jejich nákaza je všude a nikdo před ní nebude bezpečný, dokud se nenajde lék.

Schylovalo se k západu slunce, když se opět v dohledu jako šrafovaná pestrobarevná směsice objevil Arborlon, elfská metropole. Spirit zeširoka zakroužil nad Zpívající řekou, jejíž modrá voda se v blednoucím světle démantově třpytila, a dosedl na travnatých útesech Koledy. Sotva se Wren vyprostila z bezpečnostního řemení a sestoupila na zem, z města už spěchala Královská garda pod vedením Trisse, aby se ujistila, že doletěla v pořádku. Na uklidněnou jim zamávala a přívětivě se usmála. Pak se rychle sklonila k Tygra Tajovi.

„Ani slovo o tom, co jsme viděli.“ pošeptala mu. „Ještě ne.“

Černé oči Nebeského jezdce se na ni upřely. „Až do setkání s Nejvyšší radou?“

Přikývla. „Ano, do té doby.“

„To, co jim musíte sdělit, se jim líbit nebude: ne, že by se jednalo o něco nového. Zabedněnci!“

Wren se letmo, prchavě usmála. „Vždyť mne znáte. Jako bych kácela stále další stromy.“

Jeho drsná tvář se zašklebila. „Setkáte se s nimi už dnes večer?“

„Asi za hodinu.“

„Nebude vadit, když se také zúčastním? Že bych k tomu podtínání tak trochu rovněž přispěl? Jsem na svou dřevorubeckou zručnost dost pyšný.“

Pohled, kterým ho Wren počastovala, byl plný vděku.

„Díky, Tygře Taji. Nebeští jezdci by při tomhle shromáždění měli mít také své zastoupení. Ovšem, že se zúčastnit můžete.“

Poté se odvrátila. Když k ní Triss a ostatní z Královské gardy dospěli, zračila se v jejich drsných tvářích úleva.

„Jste v pořádku, má Lady?“ zeptal se Triss tiše. Byl to jeho obvyklý způsob, jakým ji vítal. Stále byl plný šrámů a podlitin, které utržil v zápase s Wisteronem na Morrowindlu. Zlomenou levou ruku měl na dlaze v látkovém závěsu. Ale v jeho asketické tváři se opět zračila síla, sebevědomí a odhodlání. Dokázal se s tvrdou zkouškou Morrowindlu vypořádat lépe než ona.

„Ano,“ odpověděla jako obvykle. „Přeji si, abyste svolal členy Nejvyšší rady, Trissi. Všechny, a to do hodiny.“

„Ano má Lady,“ odpověděl, otočil se a odcházel k městu.

Wren krátce zamávala Tygru Tajovi a pak se vydala za Trissem, ale po chvíli šikmo přešla k Zahradám života a paláci Ellesedilů. Jak se prodlužovaly stíny, rozsvěcovala se světla v městských ulicích a vzduchem se linula dráždivá vůně vařených pokrmů. Sáhla si za chůze do tuniky, vyndala Fauna a posadila si ho na rameno. Vdechovala lesní vzduch, který se protahoval za vůní jídel a dosahoval vůní stromů a trávy za jejich rozsahem. Od řeky vál v ustupujícím horku chladivý příjemný větřík.

Královská garda se kolem ní vějířovitě rozptýlila. Teď s ní už bude všude, kam se pohne: zcela splývající s temnotou, neviditelní ochránci proti jakékoliv hrozbě. Usmála se. Tolik se starají o její bezpečnost, i přesto, že je v tomhle ohledu mnohem způsobilejší než oni, mnohem vycvičenější a vybavenější. Považují se za nezbytné a ona nepodnikla nic, co by tohle jejich přesvědčení znevážilo. Vždycky věděla, kde jsou, dokázala pokaždé vycítit, odkud ji sledují, dokonce i v nejhlubší tmě. Už od dětství byla cvičena, aby takové věci vnímala. Měla toho nejlepšího učitele.

Gartha. Hlavou jí proběhly vzpomínky, které potlačila. Garth je mrtev.

Došla ke vstupu do Zahrad života. Jak k němu přicházela, stála Černá hlídka ve střehu. Ochránci Ellcrysu, stromu Magické hráze. Její oči ji sledovaly, i když na ně nereagovala. Vešla do zahrad, do jejich samoty. Naslouchala hmyzímu crkotu a cvakání, které se v narůstající tmě probouzely, vnímala vůni květin a trávy, a ještě výrazněji silnou vůni úrodné půdy. Vystoupila na návrší, na němž se tyčil Ellcrys a zastavila se před ním. Takhle si počínala každou noc, šlo o jakýsi obřad. Někdy tam jen postávala, dívala se a přemítala. Občas zvedla ruce a dotýkala se stromu jakoby mu dávala vědět o své přítomnosti. Zdálo se, že jí častější návštěvy Ellcrysu obnovují síly a poskytují jí nové odhodlání snášet vlastní životní úděl. Spřízněnost, kterou se stromem cítila, byla povzbuzující.

Z masa a krve v listy a větve, ze ženy ve strom, ze života smrtelného do života věčného.

Faun na rameni se jí přidržoval za krk jakoby ji ujišťoval, že je všechno v pořádku.

Lék pro Rasy, pomyslela si, který by měnil jedince, ne-li povahy. Znovu se v duchu soustředila na blížící se armádu, na hrozbu přízračných, proti které musí najít způsob, jak jí učinit přítrž. Uvědomovala si, že k úspěchu je třeba více než pouhých elfů. Tolik

Ohmsfordům sdělil Allanon, když každému z nich ukládal samostatný úkol: Parovi, aby našel Shannarův meč, Walkeru Bohovi, aby našel druidy s Paranorem a jí, aby vyhledala elfy. Byli Par s Walkerem stejně úspěšní jako ona? Jsou už všechny úkoly splněny? Věděla, že to musí zjistit. Musí se nějak spojit se všemi ostatními, kteří se tehdy sešli u Hadeshornu. Na jedné straně musí zjistit, co se s nimi stalo, a na druhé jim oznámit, co sama zažila. Ostatní se musí dozvědět pravdu o přízračných, že jde o elfy, kteří opět povstaly z magických čar a ty je bezmála před pěti sty lety narušily podobně jako Černého mága s jeho lebkonoši. Jak se jim tohle kouzlo podařilo obnovit a jak ho uchovávají, zůstává stále záhadou. Ale znalosti, které získala, je ostatním nutné předat. Instinktivně to cítila. Dokud k tomu nedojde, veškerá léčba nákazy přízračných zůstane mimo dosah.

Co podniknout? Někteří z elfů již odešli z Arborlonu do dalekých končin Západní země, aby si tam založili nový domov. Farmáři se začali usazovat v Sarandanonu, úrodném údolí, které elfům po staletí sloužilo jako obilnice. Trapeři a lovci začínají pronikat na sever k Hraničnímu pásu a na jih k Ostrohu. Řemeslníci se netrpělivě chystají otevřít nové trhy pro své zboží. Všude se tlačí na opětovné vyhlášení původních usedlostí a městeček. A ze všeho největší význam má, že se aktivizují léčitelé se svými přívrženci. Vyhledávají na Západním území taková místa, která jsou nákazou postižena nejhůře, a snaží se její šíření zastavit. Začínají se tedy věnovat činnosti, která je elfskou tradicí snad již od samého prvopočátku. Protože elfové byli vždycky léčiteli. Věřili, že jsou se zemí, v níž se zrodili, v souladu. Vždy byli nositeli filosofie, že je světu, v němž žijí, třeba něco vrátit. Jako se gnómští léčitelé ve Storlocku starali o pozemšťany, elfí léčitelé se zase zaměřili na péči o jejich zemi.

Ale teď jsou na Západním území všichni farmáři, trapeři, lovci, obchodníci a ostatní v nebezpečí, neochrání-li je elfská armáda před hrozbou, která se bere odnikud. Nenalezne-li elfská královna způsob, jak Federaci udržet dostatečně dlouho v odstupu, aby skoncovala s přízračnými...

Myšlenku nedokončila. Znechuceně se od Ellcrysu odvrátila. Je toho třeba tolik udělat a ať to dopadne, jak chce, sama to nezvládne.

Nad lesy na západě byla obloha šarlatově žíhaná a proti hornatému obzoru se jevila jako živá šmouha připomínající krev. Ale možná šlo jen o obraz, který se mihl hlavou Wren Elessedilové.

Vzpomínky mě nikdy neopouštějí, pomyslela si. Ani takové, u nichž by si to přála, ani ty, které by byla raději nikdy nezažila.

Vyšla ze Zahrad s pohledem upřeným na zem před sebou. Přemítala o Stresovi. Ostnokota už neviděla několik dní. Na rozdíl od Fauna se Stresa cítil lépe ve volné přírodě. Před městem dával přednost lesům. Zabydlel se kdesi poblíž Arborlonu a čas od času se nečekaně objevoval, ale vždy vytrvale odmítal možnost, že by s ní žil přímo v rodinném sídle Elessedilů. V nové zemi se mu líbilo. Byl šťastný, když mohl vést samotářský život, ale už mnohokrát zdůraznil, že bude-li ho Wren někdy potřebovat, dostaví se. Potíž tkvěla v tom, že ho potřebovala víc, než si sama připouštěla. Ale Stresa toho pro ni už tolik udělal a teď je spokojený. Nemá právo dělat si na něj nějaké nároky jen proto, aby zmírnila vlastní nejistotu.

Přesto ho velmi postrádala. Stresa, podivný a nevyzpytatelný tvor ze světa, který elfy tolik stál, bude vždycky jejím přítelem.

Už se setmělo a slunce na západě úplně zašlo za obzorem. Na nebi zářily jako hrstka špendlíkových hlaviček hvězdy, měsíc se na východě nad vrcholky stromů jevil jako ubývající srpek a noční zvuky zněly něžně a konejšivě, plné příslibu spánku. Kéž by znamenaly příslib spánku i pro ni. Dnes v noci se spánek dostaví stěží, obtížněji než většinou, protože musí předstoupit před Nejvyšší radu a rozhodnout o osudu elfů. A snad i o vlastním.

Cestou ze Zahrad opět míjela Černou hlídku a naslouchala sotva slyšitelným zvukům Královské gardy, která ji sledovala jako duch. Občas si v duchu stýskala. Kéž by zase

mohla být pouhou dívkou z tuláků a nic víc, kéž by mohla opět vést prostý život bez omezení současného postavení, kdyby tak mohla být zase úplně volná. Zbavit se tak kralování. Zbavit se elfeínů, těch tří modrých talismanů, které spočívají v koženém váčku, symbolu kouzla, které jí odkázala matka, síly, kterou dostala, aby ji ovládala. Kéž by se mohla vysvléknout ze života jakoby šlo o starou sezónní kůži a stát se...

Čím? Čím se stane? Přemítala. Po pravdě to už ani sama neví... snad proto, že už na tom stejně nesejde.

Když sotva o čtvrt hodiny později vstoupila do kabinetu Nejvyšší rady, všichni, které nechala svolat, už ji očekávali rozsazeni kolem poradního stolu, v jehož čele sedávala královna. Vešla s Tygrem Tajem, který na ni čekal venku (protože neměl jistotu, bude-li uvnitř v její nepřítomnosti vítaný), a přešla rovnou ke svému sedadlu v čele stolu. Všichni rezervovaně povstali, ale Wren zběžně máchla rukou na znamení, aby se zase posadili.

Šlo o prostornou místnost. Vysoké stěny z kamene a dřeva podpíraly hvězdicovitý strop tvořený dubovým trámovím. Nejvyšší radě vévodil na opačném konci podstavec, na němž stál trůn elfských králů a královen, po obou stranách lemovaný standartami vládních elfských domů. Uprostřed stál starobylý kulatý stůl s jednadvaceti židlemi. Po celé délce dvou stěn se táhl ochoz, z něhož mohla sledovat zasedání Rady veřejnost

Kromě královny bylo toho večera přítomno šest členu, tedy plný počet vnitřního okruhu Nejvyšší rady. Triss jako kapitán Královské gardy, premiér Eton Shart, generál elfské armády Barsimon Oridio, Perek Arundel jako ministr obchodu, ministr vnitra Jalen Ruhl a za asanační ministerstvo ministryně Fruaren Laurel. Jen Laurel byla nová. Rada ji jmenovala poté, co jí Wren sdělila, že by si přála ministra zodpovědného dohledem nad úsilím léčitelů obnovovat nakaženou krajinu elfské Západní země. Laurel pracovala usilovně. Byla to žena středního věku, spolehlivé a milé povahy. Ale byla stejně jako Wren nováčkem. V očích ostatních členů Rady zastávala druhotné postavem. Wren se zamlouvala, ale s jistotou nevěděla, zda s ní bude moci počítat také v boji. To se dozví právě dnes večer.

Stanula před svým sedadlem, čelem k Nejvyšší radě.

„Požádala jsem Nebeského jezdce Tygra Taje, aby se dnešního zasedání Rady zúčastnil, protože se dnešní téma přímo dotýká jeho lidu.“

Sdělila to jako konstatování a souhlas tedy nevyžadovala. Vybídla ošlehaného Nebeského jezdce, který stál u dveří, aby si přisedl. „Prosím, posaďte se támhle,“ řekla a ukázala na volné místo vedle Fruaren Laurelové.

Tygr Taj se posadil. Celá místnost velmi ztichla, jak shromáždění čekali, až Wren promluví. Dveře dovnitř byly uzavřeny a na Wrenin příkaz zapečetěny Královskou gardou, až do chvíle, dokud je opět nedovolí otevřít. V držácích na kamenných zdech ave volně umístěných stojkách v přední i zadní části místnosti plály louče. Dým stoupal ke stropu a rozptyloval se vzdušnými průduchy vysoko nad hlavami osazenstva. Zanechával ve vzduchu mdlou příchuť mědi.

Wren se vzpřímila. S převlékáním šatů se neobtěžovala, protože dospěla k názoru, že nebude ustupovat diktátu povrchnosti. Budou ji muset přijmout takovou, jaká je. Fauna zanechala ve svých komnatách. Kéž by tu s ní teď mohl být Cogline nebo Walker Boh či kdokoliv z těch, kteří při ní kdysi stáli a nyní jsou po smrti nebo kdesi ztraceni. Ale touha po pomoci odkudkoliv je stejně marná, pomyslela si. Bude-li ve svém záměru dnes večer úspěšná, bude ho muset uskutečnit sama.

„Ministři, členové Rady, přátelé,“ zahájila svou řeč odměřeným a klidným hlasem a současně pohlížela z jedné tváře na druhou. „My všichni jsme urazili velmi dlouhou cestu z místa, kde jsme se nacházeli ještě před pár týdny. Byli jsme svědky mnohých změn, které se v životě elfího národa odehrály. Ani jeden z nás by nedokázal předpovědět, k čemu všemu dojde. Možná si někteří z nás říkají, kéž by se bylo všechno odehrálo jinak. Ale jsme tady a cesty zpět není. Morrowindl máme jednou provždy za sebou a před námi je

Čtyřzemí. Když jsme se dohodli, že se vrátíme, věděli jsme, co nás bude čekat: boj s Federací, s přízračnými, s děsivě narušeným elfským kouzlem, s vlastni minulostí posunutou vpřed, aby se stala naší budoucností.“

Odmlčela se. Měla neochvějný pohled. „Nebeští jezdci včera zahlédli federační armádu postupující z vnitrozemí Jižní země. Dnes jsem s Tygrem Tajem odletěla na jih, abych se osobně podívala. Na armádu jsme narazili v oblasti Tirfingu, asi den pochodu nad Myrianem. Je desetkrát silnější než naše a postupuje vpřed s obléhacími a válečnými stroji a se zásobami na měsíc dopředu. Směřuje na severozápad. Pátrá po nás. Podle mých odhadů k nám může dospět asi za deset dní.“

Odmlčela se a čekala na odezvu. Zrak jí přelétal z tváře na tvář.

„Desetkrát silnější než naše?“ zopakoval Barsimon Oridio pochybovačně. „Nakolik přesný je váš odhad, má Lady?“

Tohle Wren předvídala. Sdělila mu počet, kolonu za kolonou, družinu po družině, zmínila se rovněž o strojích, vozech, pěšácích i jízdě. Nevynechala nic. Když skončila, byl armádní generál pobledlý.

„Vojsko o takové síle nás zničí,“ pronesl Eton Shart tiše. Byl jako obvykle vyrovnaný, složené ruce na stole před sebou, na tváři nečitelný výraz.

„Kdybychom se do toho přeci jen zapojili,“ prohlásil Jalen Ruhl, „Západní země je rozlehlá oblast.“ Ministr obrany byl drobný mužík s pochýlenými rameny, kterému hlas v úzkém hrudníku temně duněl.

„Navrhujete, abychom se schovávali?“ zeptal se Barsimon Oridio nevěřícně.

„To by bylo na nic,“ vmísil se do hovoru Eton Shart. „Nemůžeme opustit město ani se vzdát Ellcrysu. Kdyby byl zničen Ellcrys, zhroutí se Hráz. Raději nechť všichni zahyneme, než aby došlo k tomuhle.“

Rozhostilo se dlouhé ticho, během něhož po sobě ministři nejistě pokukovali.

„A co třeba nějaká forma ústupku?“ navrhl Perek Arundel, vždy ochotný ke kompromisu. Měl hezkou tvář s jemnými rysy. Byl dost marnivý a uvažoval bleskurychle. Rozhlédl se.

„Musí přece existovat nějaký způsob, jak se Sjednocenou radou uzavřít mír.“

Eton Shart opět zavrtěl hlavou. „To už se zkoušelo. Sjednocená rada je pouhou loutkou přízračných. Jakýkoliv kompromis povede k okupaci Západní země a k souhlasu sloužit Federaci. Myslím, že jsme celou tu dlouhou pouť z Morrowindlu až sem nevážili jen proto, abychom vedli takový život.“

Pohlédl na Wren. „A co si o tom myslíte vy, má Lady? Jsem přesvědčen, že máte vlastní názor.“

Wren opět pohotově zareagovala.

„Zdá se, že máme k dispozici následující možnosti. Buď opevníme Arborlon a počkáme na federační armádu tady a nebo jí vytáhneme naproti.“

„Vytáhnout proti ní?“ zděsil se Barsimon Oridio. Jeho zavalitá postava se bojovně pohnula a věkovitá tvář zachmuřila. „Vždyť jste sama říkala, že jsou desetkrát silnější. Jaký by mělo smysl vynucovat si boj?“

„Poskytlo by nám to tu výhodu, že bychom jim nedovolili, aby nám diktovali čas, místo a jiné podmínky,“ odpověděla Wren. Až dosud se ještě neposadila. Držela se výhody, že na ně může shlížet shora. „A o vynucování boje jsem neřekla ani slovo.“

Opět se rozhostilo mlčení. Barsimon Oridio zrudl. „Ale říkala jste, že—“

„Královna říkala, že bychom jim mohli vytáhnout naproti,“ přerušil ho Eton Shart. Zaujatě se teď nakláněl vpřed. „O tom, že bychom s nimi měli svést bitvu, nic neříkala.“ Pohled z Wren nespouštěl. „Ale co si počneme venku, má Lady?“

„Budeme je neustále znepokojovat. Odvádět je jinam. Udeříme a stáhneme se. Cokoliv, co je zdrží. Budeme s nimi i bojovat, naskytne-li se nám taková příležitost, a pokud ano, budeme jim zle škodit. Ale tam, kde bychom byli ztraceni, se přímému střetu vyhneme.“

„Zdržovat je,“ zopakoval premiér zamyšleně. „Ale oni nás stejně dříve či později dostihnou... nebo dospějí k Arborlonu. Co potom?“

„Spíš bychom asi měli trávit čas kladením pastí opodál, opevňováním města a soustřeďováním zásob,“ navrhl Perek Arundel. „Když před dvěma sty lety selhal Ellcrys, přestáli jsme démony. Dokážeme přestát i Federaci.“

Barsimon Oridio cosi zabručel a zavrtěl hlavou.

„Pereku, pročtěte si naši historii. Došlo tehdy k likvidaci městské brány a našemu přemožení. Kdyby se dívka jménem Vyvolená neproměnila znovu v Ellcrys, byl by s ním pro nás konec.“ Prudce zavrtěl hlavou. „A navíc jsme při tomhle zápase měli spojence: nebylo jich sice mnoho, ale pár ano. Trpaslíky a Sbor svobodných legií.“

„Třeba se nám zase podaří nějaké spojence získat,“ řekla Wren náhle a upoutala tak pozornost všech očí na sebe. „V horách severně od Truborohu jsou Svobodně zrození. Je jich tam značný počet. Ve Východní zemi zase Hnutí odporu trpaslíků a na severu trollské národy. Některé z nich bychom možná dokázali přesvědčit, aby nám pomohli.“

„To není moc pravděpodobné,“ poznamenal armádní generál nevrle a kousavě. „Proč by nám měli pomáhat?“

Wren se podařilo dostat rozpravu tam, kde ji mít chtěla. Přiměla Nejvyšší radu, aby jí naslouchala a hledala odpověď na zdánlivě neřešitelné dilema.

Napřímila se. „Protože jim poskytneme důvod, Bare.“

S lehkostí a důvěrně užila jeho přezdívky, stejně jako Ellenroh. „Protože jim dáme něco, co nikdy neměli. Jednotu. Rasy spojené v jeden celek proti svým nepřátelům. Příležitost ke zničení přízračných.“

Eton Shart se slabounce pousmál. „Slova, má Lady. Co znamenají?“

Přímo se na něj zahleděla. V téhle věci pro ni představoval největší překážku. Musí si získat jeho podpora.

„Řeknu vám, co znamenají, Etone. Znamenají, že máme poprvé po třech stoletích možnost zvítězit.“

Pro zdůraznění svých slov se odmlčela. „Vzpomínáte pane předsedo, co mne přivedlo k pátrání po elfech? Dovolte, abych se o tom zmínila ještě jednou.“

A také to hned udělala. Nevynechala nic, počínaje poutí k Hadeshornu a setkáním s Allanonovým duchem, až po vyhledání Morrowindlu a Arborlonu. Zopakovala Allanonovy úkoly, které jednotlivým Ohmsfordům přidělil. Kromě Trisse elfeíny nikomu neukázala, ale teď, během vyprávění, je vyndala, vysypala si je na dlaň a pozdvihla paži, aby na ně bylo vidět.

„Tohle je mé dědictví,“ řekla a posouvala ruku od jedné tváře ke druhé. „Nepřála jsem si je, nežádala jsem o ně a nejednou toužila, aby zmizely. Ale slíbila jsem babičce, že je budu užívat ve jménu elfů a tak se také stalo. Kouzlo pro boj s kouzlem. Přízrační se musí vypořádat se mnou i s ostatními, které si Allanonův duch povolal: v některých chvílích s mým příbuzenstvem, ale rovněž s každým, kdo je zasvěcen do vyvolávání kouzla Shannarova meče či moci druidů. Myslím, že se už zpět vrátily všechny talismany, nejen elfeíny. Všechna kouzla, kterých se přízrační obávají. Dokážeme-li spojit jejich moc a sjednotíme-li muže a ženy Svobodně zrozených, s Hnutím odporu a možná dokonce i s trolly ze Severní země, máme možnost v tomto zápase zvítězit.“

Eton Shart zavrtěl hlavou. „Má Lady, s tím vším je spojena ohromná spousta okolností.“

„Život jich je plný, pane premiére,“ odpověděla Wren. „Nic není zaručeno. Nic zajištěno. Zvláště pro nás. Ale na tohle nezapomeňte: přízrační vznikli z nás a jejich kouzlo je naše. Vytvořili jsme je. Dali jsme jim život díky mylným snahám polapit cosi, co je lépe ponechat minulosti. Ať se nám to líbí či ne, jsou naší odpovědností. Ellenroh to věděla, když dospěla k závěru, že je nutné, abychom se do Čtyřzemí vrátili. Premiére, jsme tady, abychom vše napravili. Jsme tu, abychom dokončili, co jsme začali.“

„A vy nás tím samozřejmě provedete, že?“ Vyslovil tu otázku s takovým důrazem, aby tak vyjádřil vlastní pochybnosti, zda na to Wren má dost síly a schopností. Wren potlačila zlost.

„Jsem královna,“ poznamenala klidně.

Eton Shart přikývl. „Ale jste velice mladá, má Lady. A nevládnete dlouho. Musíte očekávat jistou váhavost od těch z nás, kteří už k vládnutí přispívají delší dobu.“

„Premiére, to, co očekávám, je vaše podpora.“

„Bezpodmínečná podpora kohokoliv bývá pošetilá.“

„Ale stejně pošetilá bývá neochota uznat, že i mládí může být moudré. Tolik na dané téma.“

Chladně zdvořilá tvář Etona Sharta ztuhla. Kolem stolu nastalo nepříjemné poposedávání. Nikdo se na něj nedíval. Zůstal v tom stejně sám jako Wren.

„Neptám se vás, zda jste...“ začal.

„Ale ano, ptáte, premiére,“ odsekla.

„Musíte si uvědomit, že jsem při vašem jmenování královnou nebyl přítomen, má Lady a já—“

„To úplně stačí!“ Teď už zuřila a neobtěžovala se to nijak skrývat. „Máte pravdu, Etone Sharte. Nebyl jste tam. Nebyl jste tam, abyste viděl umírat Ellenroh Elessedilovou. Ani Gavilana, Sovu či Eowen Ceriseovou. Nebyl jste tam a tedy neviděl, jak za nás pokládá život Garth v zápase s Wisteronem. Nemusel jste mu pomáhat zemřít, premiére, jako já, protože kdyby zůstal naživu, stal by se jedním z přízračných!“

S námahou se ovládla. „Obětovala jsem vše, abych elfy zachránila: svou minulost, svobodu, přátele, všechno. Nerada o tom mluvím. Udělala jsem to, protože mne o to požádala babička, kterou jsem milovala. Udělala jsem to, protože jsou elfové mým národem, a i když jsem od nich byla dlouho odloučená, stále jsem jednou z nich. Jednou z vás, premiére. Nemám už, co bych dodala. Není už nic, z čeho bych se vám či komukoliv jinému měla zpovídat. Buď královnou jsem a nebo nejsem. Ellenroh se domnívala, že ano. A to mi stačí. Mělo by to stačit i vám. Zde tato debata končí.“

Dopřála si Etona Sharta probodnout zdrcujícím pohledem. „Máme-li mít proti Federaci a přízračným nějakou vyhlídku, musíme být přáteli a spojenci, premiére. Musí mezi námi existovat důvěra, ne pochyby. Vím, že to není vždycky jednoduché, ale musíme mít snahu navzájem si porozumět. Musíme se podporovat a povzbuzovat, ne se zastiňovat a zavrhovat. Pro nic jiného není v našem životě prostor. I když bychom si třeba přáli, aby tomu bylo jinak, musíme se smířit s tím, co nám osud přidělil.“

Zhluboka se nadechla a zahleděla se na ostatní. „Tak jako kdysi Ellenroh i já vás teď žádám o vaši podporu. Domnívám se, že musíme proti federační armádě vytáhnout a vypořádat se s ní, jak nejlépe uznáme za vhodné. Myslím, že se nám podaří najít i další, kteří nám pomohou. Skrýváním nic nezískáme. Izolace je přesně to, v co Federace doufá. Nesmíme jim poskytnout uspokojení z toho, že máme strach a jsme osamocení. Jsme nejstarším lidským národem na zemi a podle toho také musíme jednat. Musíme poskytnout vedení ostatním lidem, mladším rasám. Musíme jim dát naději.“

Pohlédla na ně. „Kdo se mnou souhlasí?“

Triss ihned povstal. S ním Tygr Taj, který se tvářil výrazně nerudně. Pak, k Wreninu příjemnému překvapení, se rovněž zvedla Fruaren Laurelová, která za celou dobu nepronesla ani slovo.

Wren vyčkávala. Čtyři účastníci stáli, čtyři zůstávali sedět. Ze čtyřech stojících byli členy Rady pouze tři. Tygr Taj byl pouhým zástupcem svého lidu. Pokud se nic nezmění, Wren podporu nezíská.

Stočila pohled na Etona Sharta a pak k němu jak smířlivým tak i vyzývavým gestem vztáhla paži. Překvapeně na ni zíral, v očích tázavý pohled. Okamžik nerozhodně váhal, pak nataženou ruku přijal a vstal. „Má Lady,“ řekl uznale a uklonil se. „Jak říkáte, musíme stát při sobě.“

Také Barsimon Oridio se zvedl. „Raději bojovný kohout než chrabré kuře,“ zabručel. Zavrtěl hlavou a upřel na Wren letitý zrak, v němž se zračilo cosi blízkého obdivu. „Vaše babička, má Lady, by nám poradila stejně.“

Wren jen vděčně přikývla. Získala, co mohla.

„Děkuji vám,“ řekla tiše. Stiskla ruku Etonu Shartovi a pustila ji. „Děkuji vám všem. V příštích dnech mějte neustále na paměti vše, co jsme už dokázali. Nechť nás naše vzájemná víra a důvěra podporují.“

Rozhlédla se kolem stolu. Pohlížela na každou jednotlivou tvář a vnímala způsob, jakým se na ni upírají zraky všech zúčastněných. Alespoň pro tuhle chvíli je k sobě připoutala. Je tedy opravdu královnou.

Kapitola 13

Než se Walker Boh znovu pokusil proniknout z Paranoru v obležení přízračných, dva dny si zoufal.

Snad by to nebyl uskutečnil ani potom, ale zjistil, že propadá nebezpečnému duševnímu stavu. Čím více uvažoval o rozmanitých způsobech osvobození, tím více měl dojem, že musí v přemýšlení pokračovat. Každý plán měl své kazy a každá taková slabina se zvětšovala, byla-li podrobena zevrubnějšímu zkoumání. Zdálo se, že nic, co vymyslí, není dost dobré a čím úporněji se snažil najít nějakou dokonalou únikovou cestu, tím více o sobě začínal pochybovat. Konečně začínalo být zřejmé, že nepřestane-li s tím, ztratí veškerou sebedůvěru a nakonec nebude schopen jednat vůbec.

Měl strach, že tohle všechno je součástí nějaké hry, kterou s ním hrají přízrační. Jeho první střetnutí se Čtyřmi jezdci skončilo četnými tělesnými škodami, ale taille zranění jej tolik netrápila. Zahojit se odmítala psychická újma, jež v něm přetrvávala jako horečka. Walker Boh měl svůj život vždycky pevně v rukou, dokázal dění kolem sebe ovlivňovat ve svůj prospěch a nepříjemnosti udržovat v odstupu. Úspěšně toho dosahoval tím, že se omezil na důvěrně známé hranice Černavy, jejíž nebezpečí a problémy dobře znal, a které zapadaly do rozsahu jeho nadměrných schopností. Ovládal kouzlo, inteligenci spojenou s mimořádným vhledem včetně dalších přidružených schopností sahajících od intuitivních až po získané... všechny mnohem nadprůměrnější ve srovnání se schopnostmi každého, proti němuž se je rozhodl využít.

Ale to se změnilo. Opustil Černavu a vydal se do okolního světa. Tohle je teď jeho domov. Chata v Kamenném krbu lehla popelem a život, který znal, zmizel v jiném čase. Vydal se cestou, která měnila jeho existenci tak jistě jako umírání. Přijal Allanonův úkol a splnil ho. Našel Černý elfeín a vrátil Paranor. Stal se prvním z nových druidů. Stal se kýmsi úplně jiným, než tím, kým býval dříve. Taille proměna mu dala nový vhled, sílu, znalosti a moc. Ale vystavila jej rovněž novým odpovědnostem, předsevzetím, výzvám a nepřátelům. Zbývalo rozhodnout, zda první postačí k překonávání druhého. Alespoň v tuhle chvíli tahle záležitost vyřešena není. Buď padne a bude navždy ztracen... anebo se mu podaří najít způsob, jak se zachránit. Připadal si jako člověk visící nad propastí.

A přízrační to vědí. Přišli si pro něj, jakmile zjistili, že se vrátil Paranor. V roli druida je dosud v dětském věku, a proto nejzranitelnější. Obklíčit, soužit, narušit jeho vývoj, naskytne-li se příležitost, tak ho zabít, ale v každém případě ho zmrzačit... takový mají plán.

A vychází jim. Po prvním nezdařeném pokusu o útěk se vrátil do Paranoiu s vědomím několika nepříjemných skutečností. Zaprvé, že nemá dost síly, aby je porazil v přímém střetu. Čtyři jezdci jsou na tom o trochu lépe než on, jejich kouzlo je srovnatelné s jeho. Za druhé, že kolem nich nedokáže proklouznout, aniž by ho nezpozorovali. A za třetí, a nejhůře ze všech faktů, že mají větší zkušenosti než on... a nebojí se ho. Přišli si pro něj. Provedli to tak otevřeně a bezelstně.

Vybízejí ho, aby vyšel před hradby a utkal se s nimi. Objíždějí Paranor v neskrývaném opovržení nad tím, co by třeba mohl provést. Je vězněm ve vlastním hradu, omezen na úsilí vymyslet nějaký plán, který by mu umožňoval se osvobodit, a Čtyři jezdci se zatím sází, že si bude muset přiznat, že se nespletli.

„Příliš nad tím hloubáš," řekl mu konečně Cogline, když ho zase jednou našel na hradbách, zatímco upřeně shlížel na objíždějící přízračné dole. Byl kost a kůže, byl bledý, neupravený a unavený. „Podívej se na sebe, Walkere. Sotva spíš. Vůbec na sebe nedbáš... od svého návratu si se ještě nevykoupal. Nejíš."

Stařec si křehkou rukou promnul vous na bradě. „Walkere, uvažuj. Právě o tohle jim jde.

Bojí se tě! Kdyby ne, prostě by násilím vyrazili bránu a celou věc skončili. Ale nebude to nutné, dokáží-li tě znejistět a vyvolat v tobě paniku, aby si ztratil obezřetnost. Mají za to, že tě pak snadno vyřídí. Dojde-li k tomu, zvítězí. Domnívají se, že se dříve či později dopustíš nějaké bláhovosti a pak tě dostanou.“

Především tohle mu Cogline po návratu stále říkal. Walker na něj upřeně civěl. Díval se na jeho věkovitou a počasím ošlehanou tvář, na tělo tenké jako tyčka, na paže a nohy, které mu z pod tuniky vyčnívaly jako hůlky. Cogline ho stejně jako poprvé přivítal chlácholivě, ale Walkerovi připadal nějak roztržitý a jakoby duchem nepřítomný... podobně jako v těch několika dnech, než se poprvé pokusil vyjít ven. S Coglinem se něco dělo, zřejmě nějaká skrytá rozepře, ale Walker byl tehdy příliš zaujatý vlastními starostmi, aby si udělal čas a zjistil, oč jde.

Přesto se starcem nechal z hradeb odvést a vzal si teplé jídlo. Jedl bez zájmu, vypil trochu lehkého piva a usoudil, že vykoupat se není vlastně tak špatný nápad. Seděl ve vaně s kouřící vodou a dopřával si vnější i vnitřní očistu. Cítil, jak ho teplá voda uklidňuje, jak ho uvolňuje tělesně i duševně. Rumor mu dělal společnost. Choulil se u boku vany jakoby Sdílel její teplo. Když se osušil a znovu oblékl, zamyslel se nad kocourovým nesmírným klidem, nad maskou, kterou si nasazují všechny kočky, když pozorují okolní svět, o němž uvažují vlastním neproniknutelným způsobem. Trochu takového klidu by nezaškodilo, pomyslel si.

A v tom se mu myšlenky pojednou rozběhly.

Copak zlého se to děje s Coglinem?

Osobní starosti zanechal tam, kde vodu po koupeli, a vydal se starce hledat. Narazil na něj v knihovně, kde si znovu pročítal svazky Paměti druidů. Při Walkerově vstupu vzhlédl. Vypadal překvapeně, snad jeho vzhledem nebo něčím, co sice naznačoval... ale Walker to rozpoznat nedokázal.

Posadil se vedle něj na vyřezávanou čalouněnou lavici „Starče, co tě trápí?“ zeptal se tiše. Zvedl ruku a konejšivě mu ji položil na rameno. „Vidím ti na očích nějakou starost Pověz, co je s tebou.“

Cogline přehnaně pokrčil rameny. „Bojím se o tebe, Walkere. Vím, jak ti všechno připadá podivné... inu, už od samého začátku. Nemůže to být snadné. Pořád si myslím, že musí existovat způsob, jak bych mohl pomoci.“

Walker se zahleděl jinam. Už od nálezu Černého elfeínu, pomyslel si. Už od chvíle, kdy se mou součástí stal Allanon, co do mě vstoupil prostřednictvím kouzla zanechaného na obranu Paranoru do návratu druidů. Podivné je pro tohle sotva vhodné slovo.

„Nemusíš se o mě strachovat,“ odpověděl s přezíravým úsměvem. *Alespoň ne kvůli tomuhle.* Zápolení minulosti s přítomností odeznělo, když došlo k jeho spojem s Allanonem, při němž se stal vlastníkem životů a znalostí druidů. Vzpomínal, jak v něm kouzlo vířilo, jak se propalovalo obranami, až mu nezbývalo nic jiného, než vše přijmout za své.

„Walkere.“ Cogline na něj upřeně a nyní soustředěně hleděl. „Opravdu se nedomnívám, že by tě Allanon nechal projít proměnou, kdyby nebyl přesvědčený, že tak získáš dost síly, aby ses mohl postavit přízračným.“

„Máš víc víry než já.“

Cogline zasmušile přikývl. „A měl jsem vždycky. To si nepoznal. Walkere? Ale moje víra také jednou přejde na tebe. Prostě to chvíli trvá. Čas, který jsem dostal, jsem využil k učení. Jsem už naživu dlouho, Walkere. Hodně dlouho. A víra je součástí toho, co mi dodává sílu k pokračování.“

Walker mu sňal ruku z ramene. „Měl jsem svou víru. Měl jsem ji, když jsem byl sám sebou. Ale tohle se změnilo, starče. Jsem teď někým úplně jiným a chce se po mně, abych vlastní víru vkládal do nějakého cizince. Není to pro mě nijak jednoduché.“

„Vím,“ souhlasil Cogline. „Ale ono to přijde... popřeješ-li tomu nějaký čas.“

„Budu-li nějaký mít,“ zakončil rozmluvu Walker.

Pak se zvedl a vyšel si ven. Rumor se ploužil za ním. Vypadal jako černý přízrak, který v šeru klouže z jednoho světla lampy do druhého. Hlava se mu rytmicky pohupovala a mrskal ocasem. Walker o něm věděl, aniž by na něj myslel. Znovu se soustředil na přízračné před hradbami.

Musí přece existovat nějaký způsob...

Samotná síla nestačí. Síla druidského kouzla je sice působivá, ale ani zesnulým druidům nikdy sama o sobě nestačila. Nutné jsou také znalosti. Bystrost. Rozhodnost. Nevypočitatelnost. Ta poslední vlastnost snad nejvíce ze všech... nepostižitelnost, která je zvláštním polem působnosti těch, kteří přežívají. Má ji? napadlo ho pojednou. Co by mohl využít kromě druidského kouzla? Prodělal velkou proměnu. Až na to, že druidové neudělali nic pro jeho jistotu ve vlastní totožnost. Ale je tomu skutečně tak? Jestli ano, pak kterou ze svých součástí by teď měl povolat, aby mu umožnila znovu uvěřit v sebe samého?

Není tohle klíčem ke všemu? Aby si dostatečně věřil, aby si nemusel zoufat?

Opět směřoval na hradby. Rumor v patách za ním. Noc byla čistá a jasná hvězdami. Vzduch svěží a čerstvý. Cestou po hradbách jej zhluboka dýchal. Dolů se nedíval. Kráčel a ponechával myšlenky volně bloumat. Ničím se nezatěžoval. Přistihl se, že myslí na Poupě, dceru krále Stříbrné řeky, nebožku, která pro obnovu života v Kamenné zemi obětovala vše. Poskytla té zemi možnost, aby se zahojila. Představil si její tvář a naslouchal ve své paměti jejímu hlasu. Cítil její nepatrnou váhu, když ji tehdy naposledy nesl na okraj Eldwistu, vnímal její sílu. Naplňovala svůj slib smrtí. Tak si to přála. Ale určitou část ze svého já mu zanechala: smysl pro účel a potřebu, odhodlání, že se mu v životě podaří uskutečnit to, co ona mohla dokázat pouze ve smrtí.

Zastavil se a upřeně vyhlížel do noci. Jak daleko už jsem dospěl, pomyslel si s mírným údivem. Jak dlouhé putování to bylo. A všechno jen proto, abych dospěl sem, abych právě v tomto čase dorazil na tohle místo.

Přestal se v myšlenkách toulat. Stál tváří k vnitřním hradbám a věžím, jež se matně rýsovaly nad ním, jež se zvedaly do tmy. Právě zde má můj život skončit? Prolétlo mu náhle hlavou. Tady celá má pouť skončí?

Je-li to tak, šlo o marný zápas.

Jeden ze Čtyř jezdců projížděl přímo dole pod ním a jevil se ve tmě jako neurčité světélkování. Zmar, pomyslel si, ale dalo se to jen stěží poznat. Stejně je to jedno. Bez ohledu na jména a totožnosti, v té či oné podobě jsou Zmarem všichni. Přízrační zabijáci, jejichž jedinou schopností je zabíjet. Proč to dopustili? Co je k tomu vedlo? Sledoval, jak jezdec mizí a čekal na dalšího. Budou hlídkovat celou noc a za úsvitu se znovu seřadí před bránou, aby zase ohlásili svou výzvu...

Zarazil se. Všichni pohromadě před bránou.

V mysli mu blýskl záblesk naděje. Co když jim na výzvu odpoví?

Se zachmuřenou tváří se od hradby odvrátil a sešel dolů, aby vyhledal Coglina.

Svítání se dostavilo se stříbřením východní oblohy, která věštila mlhu a parno. Vzduch byl i tak časně nehybným a dusným pozůstatkem včerejšího parna, náznakem, že letošní léto nehodlá podzimu jen tak snadno ustoupit. Ptactvo vyluzovalo své nápěvy ve strohých unavených tónech jakoby bez ochoty ohlásit počátek jitra.

Čtyři jezdci se shromáždili před bránou, vyrovnaní v šedi na svých obludných ořích. Ti neklidně drásali zem, zatímco jejich páni na nich před vysokými hradbami Paranoru seděli mlčky. Přízraky bez hlasu, životy bez hmotností. Jak světlo vystoupilo nad vrcholky Dračích štítů, pobídl Boj své monstrum vpřed, pozvedl obrněnou paži a s dutým zaduněním udeřil do brány. Zvuk setrvával v nastalém tichu. Ozvěna, která odeznívala v lesích a šeru. Brána se otřásla a znehybněla.

Boj se začal otáčet.

Walker Boh vyčkával. Stál už před hradbami. Prošel tajnými dvířky ve věži sotva padesát stop opodál. Halilo jej kouzlo neviditelnosti. Na dotek, vzhledem i pachem splýval

s kamenným zdivem, takže se zdál pouhou součástí Paranoru. Nepátrali po něm. Věřil, že i kdyby, stejně by ho neobjevili.

Zvedl zdravou paži. Kouzlo už povolal. Sbíralo se, až bylo doběla rozpálené a pak je vyslal do přízračných.

Vrazilo do Boje a zcela nic netušící přízrak přeťalo vedví. Jeho ještěr, ještě se spodní částí těla a nohama Boje na hřbetě, prudce vyrazil a zmizel.

Walker zaútočil znovu. Kouzlo udeřilo do zbylé trojice, zachytilo ji v těsném chumlu a zcela nepřipravenou. Všude explodoval oheň a pohlcoval je. Ještěři couvali a zuřivě drápali zem, otáčeli se dokola a pokoušeli se uniknout. Walker jim vyslal oheň před oči, aby nemohli vidět, a před nozdry, aby nemohli vnímat pachy. Snažil se vyřídit jejich smysly a dohnat je tak šílenství. Oslepení a zmatení přízrační do sebe navzájem vráželi.

Dostal jsem je! pomyslel si Walker nadšeně.

Síla z něj rychle vyprchávala, ale nedbal na to. Odhodil kouzlo neviditelnosti, aby něco síly ušetřil, a pokračoval v náporu. Měnil kouzlo vůlí v oheň a směroval ho tak, aby přízračné pohlcoval. Jeden ze Čtyř jezdců se vymanil. Kouřilo se z něj a prskal jako řeřavé uhlíky rozkopnuté botou. Byl to Mor. Jeho podivné tělo se rozpadlo v bzučící roj temnoty a ztratilo jakýkoliv tvar a obrysy. Hlad se poroučel k zemi. Jezdec i oř se zoufale zmítali ve snaze uhasit plameny, které je zachvacovaly. Zmar se přestal ovládat a zuřivě vířil dokola.

Pak se stalo cosi neuvěřitelného. Clonou kouře a ohně se odněkud, kam se smrtelně zraněný uchýlil, vracel na ještěru Boj.

Ale už byl zase celý.

Walker zůstal nevěřícně civět. Přeťal ho přece v půli těla, viděl, jak horní část trupu odpadla, a teď se Boj vrací celý a vypadá jakoby se mu vůbec nic nestalo.

Vyrazil na Walkera a rychle zkracoval vzdálenost, která je dělila. Obrněné tělo se dychtivě předklánělo a v kalném jitřním světle se třpytil kov. Walker slyšel dusot nohou, šupot dechu, skřípot brnění a svistot vzduchu ustupujícího před jeho náporem.

To není možné!

Walker instinktivně pozvedl kouzlo, aby útoku čelil, a soustřeďoval je do jediného a závěrečného náporu. Zachytilo Jezdce i s jeho obludou v ohnivém víru a odrazilo je. Smetlo je z cesty vedoucí kolem hradu dolů mezi stromy, kde s rachotem zmizeli.

Ale na pokračování v tomhle útoku nebyl čas. Zbývající jezdci se už rovněž vzpamatovali. Zmar, zahalený v šedi a z hlavou v kápi, se otáčel v jeho směru a pozvedal třpytící se kosu. Za ním následoval Mor, který syčel jako pytel plný hadů, a jak se blížil, nabýval jeho tělo tvar. Walker podrazil nohy Zmarova ještěra, takže se oba ocitli v jedné hromadě. Ale v té chvíli se už Mor dostal skoro k němu. Walker uskočil stranou, ale Jezdcovy doširoka roztažené prsty ho při míjení škrábly.

Okamžitě ho prostoupila vlna nevolnosti. Klesl na kolena. Cítil se zesláblý a ochromený. *Pouhý dotek stačil.* Otočil se za Morem a vyslal do jeho černých zad další ohnivé kopí. Mor se rozptýlil v hejno černých much.

Walkerovi Bohovi připadalo, že se všechno děje zpomaleně. Sledoval, jak se k němu v těžkém, lenivém a kymácivém náporu blíží Hlad. Snažil se odpovědět, ale zdálo se, že ho síla opouští. Věděl, že začíná den, věděl, že východní obzor ozařuje nové světlo a rozpíjí se v silných sirupovitých pramíncích po plandajícím hábitu odcházející noci. Vnímal vzduch, jeho vůni i chuť, cítil pach tlejícího listí a trávy, který se mísil s prachem a horkem. Paranor se mu jevil jako obludný stín u lokte, dost blízko na dotek a přesto nemožně daleko.

Neměl odhazovat neviditelný plášť. Ztratil tak veškerou výhodu, kterou měl.

Vyslal ohnivé kopí na Hlada a odvrátil jeho útok stranou. Jezdcovo vyzáblé tělo se pod tím úderem nahrbilo a roztrhlo.

Mrtvý, ale ne opravdu, prolétlo Walkerovi hlavou a zároveň cítil, jak v něm narůstá horkost.

Jezdci se vraceli ze všech stran. Jejich ještěři se vzpínali a zaměřovali se na něj. Proč

neumírají? Jak je možné, že se stále vracejí? Tyhle otázky se mu překotně draly z úst a v tom si uvědomil, že je vyslovuje nahlas, a také to, že zřejmě začíná blouznit. Klopýtal ke zdi hradby a cítil se nemožně zesláblý. Shromažďoval sílu, aby odolal dalšímu náporu. Jeho plán se hroutí. Něco zle odhadl. Co to jen bylo?

Zvedl paži a přelétal ohněm všemi směry, rozptyloval jej do útočníků a zoufale se je snažil udržet v odstupu. Ale jeho síla se už vyčerpala, protože ji vyplýtval při posledním útoku, a něco z ní mu odčerpal Mor. Kouzlo Jezdce sotva zpomalovalo. Proráželi jeho clonou a jeli dál. Boj se po něm rozmáchl mlatem s kostrbatým povrchem a Walker sledoval, jak se na něj řítí, aniž by byl schopen jednat. V poslední chvíli přece jen vyvolal dostatek kouzla, aby ho odrazil, ale i přesto po něm kov sklouzl s takovou silou, že ho odmrštil v obrátkách na hradní zeď a vyrazil mu dech.

Tahle rána mu zachránila život.

Jak se zaklesl na zdi, aby zabránil pádu, narazil na spáru tajných dvířek. Na okamžik se mu v hlavě vyjasnilo a vzpomněl si, že si pro případ nouze ponechal únikovou cestu. V zápalu boje, v horečce a blouznění na ni úplně zapomněl. Pořád má naději. Čtyři jezdci se k němu nezadržitelně blížili. Necitlivými a zkrvavenými prsty přejížděl po spáře. Jen kdybych tak měl obě ruce! vytanulo mu náhle v hlavě, ale zoufalství, které tohle pomyšlení vyvolávalo, vzápětí potlačila zuřivost.

Za ním zaznával skřípot brnění a drápů.

Jeho prsty se sevřely na západce.

Dveře se prudce rozlétly dovnitř a s nimi ve změti látky tuniky i Walker. Současně do prostoru za sebou vypálil ohnivou tříšť ostrou jako břitva. Slyšel, jak se zarývá do jeho pronásledovatelů, i když možná slyšel jekot přízračných ve skutečnosti v duchu. Když dveře přirazil, ocitl se v zatuchlé chladné tmě. Hluk a vřava utichly. Bylo po boji.

Cogline ho našel v chodbě pod hradním cimbuřím. Byl schoulený do klubka a tak vyčerpaný, že se nedokázal ani pohnout. Se značným úsilím ho stařec odvedl k lůžku, na něž ho položil. Svlékl ho, omyl jej svěží chladivou vodou, dal mu léky a zabalil ho ke spánku do přikrývek. Mluvil na něj, ale Walker mu zřejmě nerozuměl. Odpovídal sice, ale nejasně. Věděl, že je naživu, že přežil, aby znovu bojoval, a že jen na tom záleží.

Chvěl se, měl bolesti a cítil se ze zápasu vyčerpaný až do morku kostí. Nechal se uložit a teď odpočíval ve tmě. Věděl, že se vedle něj stulil Rumor, aby ho hlídal před jakýmkoliv možným ohrožením, připravený přivolat Coglina, kdyby bylo třeba. Polkl vyschlým hrdlem s pomyšlením, že nevolnost přejde, že až se vzbudí, bude zase v pořádku. Byl přesvědčený, že tomu tak bude.

Zavřel oči a jeho mysl se silně upjala k poslední hojivé myšlence.

Dnes boj prohrál. Čtyři jezdci ho opět porazili. Ale ze své porážky si něco vzal... něco, co nakonec povede k jejich zkáze.

Zhluboka a dlouze se nadechl a pak opět vydechl. V hřejivých a uvolňujících vlnách jím prolínal spánek.

Až se přízračným postavím příště, umiňoval si ještě před usnutím s železným odhodláním, skoncuji s nimi.

Kapitola 14

Zatímco se Walker Boh snažil uniknout Čtyřem jezdcům z Paranoru. Wren Elessedilová přesvědčovala elfskou Nejvyšší radu, aby vojensky zaměstnala a tak pozdržela federační armádu pochodující na sever a Morgan Leah vedl Damson s malou družinou Svobodně zrozených zachránit Padishara Creela z Tyrsisu. Par Ohmsford šel po stopách svého bratra.

Šlo o svízelné a hořké úsilí. Když se s Damson rozešli, ihned se do svého pátrání zabral. Věděl, že je Coll pouhou chvíli před ním. Bude-li tedy dost rychlý, jistě ho dostihne. Východ slunce už prorazil tmou, která snad mohla jeho snaze vadit, ale setrvávala dál v rozptýlených políčcích šera a mlhy mezi stromy. Coll prchal v nevědomé lhostejnosti ke všemu, kromě vidiny, kterou mu zjevil Shannarův meč. Cítil se zmatený a vyděšený. Jeho hoře bylo hmatatelné. Jak velkou snahu psi může v takovém stavu vynaložit, aby svůj útěk zastřel? Jak daleko se může dostat, než ho přemůže vyčerpání? ř Ale nešlo o tuhle odpověď, kterou Par předjímal. I přesto, že dokázal bratrovy stopy sledovat dost snadno, protože stezka byla mezi zbytky křovisek a travin zřetelná, zjistil, že se Collovi daří postupovat docela dobře. Vzdor všemu, či snad právě proto, v sobě zřejmě Coll nalezl nečekanou sílu. Vzdaloval se Parovi nejen prostě proto, že spěchal, ale proto, že vůbec neodpočíval. Neutíkal ani přímo. Pouštěl se jedním směrem a vzápětí znovu po vlastní ose bez zjevného důvodu, jakoby zdánlivě z pouhého rozmaru. Jakoby zešílel, jakoby ho pronásledovali běsi v jeho hlavě, takže nedokáže určit, odkud se berou.

Ano, pomyslel si Par na stopě, takhle to asi Collovi musí připadat.

Do setmění byl vyčerpaný. Tvář a paže mu žíhaly pramínky potu a prachu, vlasy měl slepené v chomáčích a šaty rozedrané a špinavé. Protože všechno odhodil, aby se odlehčil a získal tak vyšší rychlost, nesl jen Shannarův meč, deku a koženou čutoru s vodou. I přesto dokázal sotva kráčet. Byl by rád věděl, jak před ním Coll dokáže udržovat náskok. Vlastní hrůza jej měla vyčerpat už před hodinami. Zrcadlový rubáš s obsahem kouzla přízračných musí bratra pohánět jako bič nějaké zvíře. Tohle pomyšlení vyvolalo v Parovi zoufalý pocit. Jestli Coll nezpomalí, nebo nenabude alespoň nějakou míru soudnosti, vyčerpání ho zahubí. A když ne vyčerpání, tak nějaký omyl z nepozornosti. V tomhle kraji jsou nebezpečí, která dokážou člověka zabít, i když se má dostatečně na pozoru a má všech pět pohromadě. V té chvíli se zdálo, že Coll Ohmsford kterýkoliv z těch předpokladů postrádá.

Když se konečně zastavil, nacházel se Par právě západně od místa, kde se Mermidon rozděloval ve dva přítoky, z nichž jeden tekl na východ k Rabbu, kdežto druhý se stáčel k jihu směrem k Varfleetu a Runovým horám. Když půjdeš podle druhého přítoku dostatečně daleko, dospěješ k Duhovému jezeru. A také k Jižní hlásce. Právě tudy směřoval Coll, když už se natolik zešeřilo, aby jeho stopu sledoval dál. Čím více Par o téhle záležitosti přemítal, tím víc mu připadalo, že tuhle cestu bratr vlastně sleduje po celou dobu, i když klikatě. Nazpět k Jižní hlásce a přízračným. Pozměňuje-li Colla kouzlo pláště, dává to smysl.

Par se zabalil do přikrývky a opřel se o drsný kmen starého ořechovce, aby si všechno promyslel. Shannarův meč Spočíval na zemi vedle něj a Par prsty přejížděl obrys vyřezaný na jilci, představující pozvednutou ruku s hořící pochodni. Jestli kouzlo přízračných bratra ovládá, možná Coll vůbec netuší co dělá. Třeba ho hledal, aniž by věděl proč. Třeba teď utíká za podobných okolností. Až na to, že Meč Collovi zjevil stejnou vizi jako jemu, a to znamená, že Coll viděl pravdu o sobě. Par tehdy vnímal jakési pouto: Coll s ním byl spojen dost dlouho, aby oba pochopili. Změnilo to nějak všechno? Viděl-li pravdu o sobě, pokusí se kouzlo přízračných setřást?

Par pevně zavřel oči před vyčerpáním z únavy. Potřebuje se vyspat, ale nepoddá se, dokud tomu, co se děje, nepřijde na kloub. Damson ho upozornila, že je tohle pronásledování nejspíš nějaká léčka. Coll na ně nenarazil jen tak náhodou. Poslali ho přízračních. Proč? Aby mu ublížili nebo ho zabili? Par s jistotou nevěděl. Jak se ho Collovi podařilo najít? Jak dlouho už ho hledá? Otázky se mu hemžily hlavou jako podráždění sršni, dotěrné a naléhavé jako jedovatá žihadla. *Uvažuj!* Možná ho Collovi umožnilo najít kouzlo pláště... nutilo Colla, aby ho hledal. To kouzlo bratra nakazilo, změnilo jej v přízračnou bytost a Coll po celou dobu věří, že mu pomáhá v útěku před věznitelí, dělá si z něj kašpary, aby mohlo započít svou práci, vodí ho za nos...

Par se zhluboka nadechl. Sotva vůbec molu dýchat při představě Colla jako jednoho z meh, jako jednu z bytostí v Jámě, z bytostí žijících i po smrti.

Napil se trochu vody, protože to bylo jediné, co měl. Jak dlouho už jsem nejedl? uvažoval. Zítra se bude muset po něčem poohlédnout nebo si něco ulovit. Potřebuje nabrat sílu. Když nebude jíst a málo odpočívat, skončí. Pošetilost si nemůže dovolit, má-li být bratrovi k užitku.

Přiměl se opět pomyslet na Colla a současně se v houstnoucí tmě těsněji zachumlal do deky. V lese u řeky bylo chladno, letní žár vyhnán do jiných říší. Nepřišel-li ho Coll zabít, proč tedy přišel? Jistě ne s dobrými úmysly. Coll už teď není Coll.

Par zamžikal. Snad proto, aby mu ukradl Shannarův meč?

Tahle představa byla sice zajímavá, ale nedávala žádný smysl. Proč by Rimmer Dall předal Meč Parovi jen proto, aby později poslal Colla, aby mu ho zase vzal? Pokud Coll není nástrojem někoho jiného. Ale to dávalo ještě méně smyslu. Tady je jen jeden nepřítel, vzdor všem protestům Prvního Stopaře. Rimmer Dall se už dostal do mnoha potíží, aby přiměl Para k domnění, že svého bratra zabil. To přízrační poslali Colla z nějakého důvodu, ale ne proto, aby mu vzal Shannarův meč. Par si chvíli dopřál pomyšlení, jak je zvláštní, že se mu Meč konečně projevil. Všemožně se jeho kouzlo pokoušel vyvolat, ale až do téhle chvíle marně.

Vždycky věřil, že jde o pravý talisman, že to není atrapa, i přesto, že mu ho Rimmer Dall vydal dobrovolně. Cítil jeho moc, i když na něj nereagovala. Ale pochybnosti přetrvávaly, takže si nejednou zoufal. Teď náhle, nečekaně, kouzlo ožilo, a to vše ve spojení s potyčkou, kterou s Collem svedli. A Par nemá žádné vodítko proč.

Sunul se dolů po kmeni stromu, až spočinul na zádech a listnatým větvovím ořechovce zíral do jasné hvězdami prozářené oblohy. Potřebuji se jen uklidnit, říkal si. Jen trochu zklidnit rozbolavělé tělo. Když to udělá, bude se mu lépe uvažovat. Věděl, že ano.

A s tím na mysli usnul.

Když se probudil, svítalo a na něj upřeně shlížel Coll. Bratr se krčil na vrcholu skalnaté vyvýšeniny, sotva dvacet stop opodál, zkřivený a přihrblý jako nějaký mrchožrout. Halil se do Zrcadlového rubáše, jehož záhyby se zlověstně třpytily v kalném stříbřitém světle jakoby byla jeho látka protkaná rosou. Collova tvář vyhlížela k smrti unaveně a jeho oči, vždy tak klidné a upřené, těkaly ustrašeně a s odporem kolem.

Par byl tak ohromen, že se nedokázal ani pohnout. Ani ho nenapadlo, že by ho bratr mohl obejít zezadu... ani za předpokladu, že by uvažoval normálně. Proč přišel? Aby ho znovu napadl? Nebo snad proto, aby se ho pokusil zabít? Zíral na Colla, do jeho přepadlé tváře a vpadlých očí. Ne, Coll přišel kvůli něčemu jinému. Tvářil se jakoby se chtěl přiblížit, jakoby si toužil promluvit, jakoby něco u Para hledal. A možná, že ano, pomyslel si Par náhle. Shannarův meč poskytl Collovi první náznak pravdy od chvíle, kdy si oblékl Zrcadlový rubáš. Třeba se chce dozvědět víc.

Zvolna se zvedl a začal natahovat ruku. Coll okamžitě zmizel. Seskočil ze skály do šera za ní a odklopýtal do lesa.

„Colle!“ zaječel za ním Par. Ozvěna doznívala, až odumřela úplně. Zvuk Collova úprku se ztratil v tichu stejně jako se vzdálenost mezi nimi opět rozšířila.

Par si sehnal nějaké lesní bobule a kořínky. Při této chabé snídani si plně uvědomoval, že nesežene-li do soumraku pořádné jídlo, dostane se do mnohem vážnějších potíží. Jedl chvatně a po celou dobu myslel na Colla. V bratrových očích se zračila taková hrůza... taková zuřivost. Kvůli němu nebo kvůli té pravdě? Neexistoval žádný způsob, jak to zjistit. Ale Coll si sám sebe stále uvědomuje, protože ho aktivně vyhledává, je tedy stále šance ho dohnat.

Ale, až ho dostihne, co udělá? Par o tomhle příliš daleko dopředu neuvažoval. Použiji znovu Shannarův meč, odpověděl si téměř bez rozmýšlení. Meč je pro Colla tou největší nadějí, že se zbaví Zrcadlového rubáše. Kdyby se dal Coll přimět k pochopem povahy kouzla, které ho má ve své moci, snad by se našel i jiný způsob, jak se pláště a jeho kouzla zbavit. Když nic jiného, třeba by se mu mohlo podařit rubáš z něj strhnout. Ale klíčem je Meč. Coll nic nepoznával, dokud ho nezaměstnalo jeho vlastní kouzlo, ale pak se mu v očích zjevila pravda. Využiji talisman znovu, umiňoval si. A tentokrát nepolevím, dokud se Coll neosvobodí.

Zvedl pokrývku a znovu se vydal na cestu. Den byl parný a bezvětrný a horko rychle přerostlo v lepkavé vedro, až Parovy zvlhly šaty potem. Vyhledal Collovu stopu a šel po ní k Mermidonu, který přebrodil na druhou stranu. Stopa směřovala na sever a pak opět k jihu. Tentokrát bratr pokračoval v přímé trase několik hodin po východním břehu k Runovým horám. Přes řeku přešel ve Varfleetu. Cestou potkával pocestné a na řece pozoroval pramice manévrující lenivě na širé hladině. Nebylo by špatné opatřit si nějaký člun, pomyslel si. Ale vzápětí si uvědomil, že vzhledem ke sledováni stop na souši by mu člun nebyl k ničemu. Vzpomínal, jak s Collem před pár týdny společně prchali z Varfleetu a mířili na jih k Mermidonu. Tím tohle všechno vlastně začalo. Vzpomínal, jak si tehdy byli blízcí, i přes vzájemné spon kolem životního stylu a účelu Parova kouzla. Zdálo se, že se to všechno odehrálo už před velmi dlouhou dobou.

Do půli odpoledne narazil několik mil od Varfleetu po proudu řeky na malé přístaviště s rybářským dokem a koloniálem. Krámek byl zchátralý a neuspořádaný a jeho majitelé málomluvní a vzdorovití. Měli zjizvené a upracované mozolnaté ruce a tváře dohněda opálené. Podařilo se mu vyměnit vlastní prsten za rybářskou šňůru, háčky, křesadlo, chléb, sýr a uzené ryby. Všechno si odnesl z dohledu, svalil se na zem a bez dechu zhltal polovinu získaného jídla. Když dojedly znovu se dal na jih, nyní již rozhodně s lepším pocitem. Šňůra s háčky mu umožní rybaření a křesadlo mu poskytne oheň. Začínal si uvědomovat, že dostižení Colla potrvá mnohem déle, než se domníval.

Přistihl se, jak znovu přemítá, proč se ho Coll vydal hledat... či přesněji, proč ho poslali. Pokud ne proto, aby ho zabil, ani proto, aby mu vzal Meč, mnoho důvodů už nezbývá. Možná, že Collův příchod v něm má vyprovokovat nějakou odezvu. Znovu se ozval Damsonin varovný šepot... tahle štvanice je zřejmě léčkou přízračných. Ale jak by přízrační mohli vědět, že jejich setkání spustí kouzlo Shannarova meče, které odhalí pravdu o Collovi? Ze ho Par bude vidět jako cokoliv jen ne jako přízračného? Coll snad mohl být vyslán jako návnada, která má přilákat Para... zdá se, že to by se Rimmer Dallovým záměrům podobalo. Ale zase na druhé straně, jak by mohli přízrační vědět, že Par totožnost vlastního bratra zjistí? *Ledaže by ji zjistit měl...*

Par se prudce zastavil. Procházel právě pod obrovským starým dubem. Bylo pod ním šero a chládek. Cítil větřík vanoucí od Mermidonu. Slyšel zvuk pomalého říčního toku. Cítil pach vody a dřeva.

... až už bude moc pozdě.

Cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. Co když celou tuhle záležitost obrátí? Co když ho Coll nemá zabít? Co když on má zabít Colla? Proč?

Protože...

Zápolil s odpovědí. Už se téměř nabízela, na samé hraně rozumu. Šeptaná slova usilující o rozpoznání, o pochopení.

Ale Par k nim plně dospět nedokázal.

S pocitem marnosti se opět rozešel. Je na správné stopě, *i* když všechny částečky ještě nemá dokonale srovnané. Ten před ním, který ho vede stále dál a dál, je Coll. Prchá, aniž by věděl proč, v noci se vrací, aby se ujistil, že ho Par stále sleduje. Pravdu mu zjevilo kouzlo Shannarova meče, který má u sebe Par. Celou tuhle záležitost dirigují přízračníi, zahrávají si s nimi jako s dětmi, které jsou posazeny k nějaké hře pro potěchu ostatních.

Má to nějakou spojitost s kouzlem Písně přání, napadlo Para pojednou. Musí to s ní mít něco společného.

Ví, že za ním Coll zase přijde. Jen na něj musí neustále myslet. Jen o něm potřebuje stále uvažovat.

Do západu slunce druhého dne na Colla nenarazil a tak se utábořil v jakémsi výklenku krytém skalami, který mu kryl záda a současně mu umožňoval zahlédnout vše, co by se blížilo zpředu. Oheň nerozdělal. Smazával by mu noční vidění, až se setmí. Pojedl něco ze zásob, zabalil se do deky, usadil se zády ke skále a čekal.

Noc se prohloubila a vyšly hvězdy. Par pozoroval, jak se stíny v kalném světle zvýrazňují a nabývají tvary. Naslouchal pomalému říčnímu proudu narážejícímu o skaliska a křiku ptáků vznášejících se nad vodou. Dýchal chladný vlhký vzduch a poprvé za ty dva dny si dopřál pomyšlení na Damson. Poté, co se společně schovávali v Tyrsisu, aby si zachovali svobodu, bylo zvláštní náhle být bez ní. Strachoval se o ni, ale stále se ujišťoval, že je na tom asi mnohem lépe než on. Teď už jistě došla ke Svobodně zrozeným a zapojila se do záchrany Padishara. Teď už je jistě v bezpečí. Nebo alespoň tak, jak být oba mohou, dokud tohle všechno neskončí. Mysl mu naplňovaly vzpomínky na Damson, Padishara, Morgana Leaha, Wren a Walkera Boha, zlomky vzpomínek na ty, kteří se cestou ztratili. Občas mívá dojem, že je mu souzeno ztratit všechny. Tolik vynaloženého úsilí a tak málo získáno... a tíha toho spadá na něj.

Přitáhl si kolena k hrudi jakoby na obranu a smáčkl se do klubka. Shannarův meč se mu tlačil do zad. Zapomněl si ho odepnout. Meč jako jeden z Allanonových úkolů, jeho šance pro život, jeho jediná naděje, že se jednou od přízračných osvobodí... už proto bylo obětováno mnohé. A znovu se v duchu ptal sám sebe, k jakému účelu má talisman asi sloužit. Jistě k něčemu podivuhodnému, protože takové kouzlo není stvořeno pro nic menšího. Ale jak má jeho účel zjistit? Zvláště tady, ztracen kdesi v Runových horách v honičce za ubohým Collem. Měl by se poohlédnout po Walkeru Bohovi a po Wren, po ostatních, které Allanon pověřil jednotlivými úkoly. Ale tak to samozřejmě není. Měl by dělat přesně to, co dělá: měl by najít bratra, aby mu mohl pomoci. Ztratí-li Colla, který s ním tolik prodělal, který obětoval všechno, ztratí-li ho poté, co už ho jednou ztratil, poté, co ho znovu našel...

Zavrtěl hlavou. Colla neztratí. Nedopustí, aby se to stalo.

Minuty plynuly a Par Ohmsford čekal dál. Coll přijde. Je si tím jistý. Dostaví se stejně jako minulé noci. Asi bude jen sedět a civět na něj, ale aspoň bude poblíž.

Sáhl do tuniky a vytáhl zlomenou půlku Skří od Damson. Omotal ji pevně koženou šňůrkou a zavěsil si ji na krk. Je-li Damson nablízku, má se Skří rozzářit. Zamyšleně si úlomek prohlížel. Kov se matně odrážel v bledavém světle hvězd, ale nezářil. Damson je daleko.

Hleděl na Skří ještě chvíli a pak ho zase zasunul do tuniky. Další kouzelný střípek zajišťující mou bezpečnost, pomyslel si posmutněle. Píseň přání, Shannarův meč a Skří. Talismany je dobře vybaven. Je jim vydán napospas.

Ale jeho trpkost nebyla k ničemu, takže se ji pokusil přemoci. Vytáhl Meč a položil ho vedle sebe na zem. Kdesi v Mermidonu zašplouchala ryba. Z lesa za ním zaznělo tlumené soví zahoukání, náhlé a podmanivé.

Dědictví kouzla, pomyslel si. Nemohl si pomoci. Jeho pochmurná nálada se zdála nevyhnutelná. A to *kouzlo nedělá nic jiného, než že mě nutí ke zvědavosti, zda má Rimmer Dall pravdu... jsem-li opravdu přízračný.*

Tahle myšlenka mu v hlavě setrvávala, zatímco strnule vyhlížel do tmy.

Nějakých padesát stop od místa, kde seděl ten, který ji stopoval a čekal až se objeví, civěla ze svého úkrytu mezi stromy bytost, jež byla směskou přízračného a Colla Ohmsforda.

Ale já se neukážu, ne, pomyslela si. Zůstanu tady, v bezpečí tmy, kam patřím, kde mě přízrační ochrání před...

Před čím? Nedokázala si vzpomenout. Před tímhle druhým tvorem? Před tou podivnou zbraní, co sebou nosí? Ne, před něčím jiným. Před pláštěm, který nosím? Nejistě po látce přejela prsty a vnímala na bříškách jakýsi nepříjemný pohyb, znovu svědomím oné vize, kterou zahlédla při zápolení s tím druhým, s tím, který je... který je... nedokázala si vzpomenout. Kýmsi, koho znala. Kdysi, už hodně dávno. Trápil ji zmatek. Zdálo se jí, že zmatek, kterého se už nikdy nezbaví. Bytost zpola přízračný a zpola Coll se tiše pohnula, aniž by jedinkrát spustila zrak z postavy vklíněné do skal.

Myslí si, že mě odtamtud může uvidět, ale to je na omylu. Nemůže vidět nic, nebudu-li chtít... ne, pokud mám na sobě tenhle plášť, ne, mám-li tohle kouzlo. Půjdu za ním, až budu chtít a odejdu, kdy se mi zachce. Nemůže mě vidět. Nemůže mě chytit. Honí mě, ale já ho zavedu, kam budu chtít. Zavedu ho na jih, na jih, do...

Ale jistá si nebyla, její mysl opět zastřel zmatek, zneklidňoval ji. Občas se jí zdává, že by se jí lépe přemýšlelo, kdyby si ten plášť odložila. Ale to ne, to by bylo pošetilé. Plášť ji chrání, Zrcadlový rubáš, který dostal od— ne, ukraden, sebrán z— ne, kohosi oklamal... kdosi ho oklamal... někdo nebezpečný...

Myšlenky přicházely a opět odcházely, zlomkovité a prchavé. Vířily jako zpětné víry na řece, zlehounka a na pouhý okamžik se otřely o naplaveninu a skálu a už se zase daly do pohybu.

Do očí jí vstoupily slzy marnosti, a proto zvedla ušpiněnou ruku, aby je setřela. Občas si vzpomínala na něco z dřívějška, z doby, kdy ještě nenosila ten plášť, z doby, kdy byla kýmsi jiným. Ty vzpomínky ji rozesmutňovaly, až měla dojem, že se jí stalo něco zlého, co je příčinou takových nepříjemných pocitů.

Na chvíli jsem ve světle v mé mysli, v té vizi, viděla jsem v ní něco o sobě, o tom, kým jsem bývala a být bych měla. Chtěla bych to vidět znovu!

Teď utíká před tvorem, kterého kdysi štvala, a děsí se ho, aniž tuší proč. Plášť uklidňuje, ale zdá se, že ani on nestačí, aby ji před tím druhým ochránil. A vypadá to, že ho útěk před pronásledovatelem opět a obloukem svádí k místu, kde pronásledovatel čeká, jakýsi běh v kruhu, jemuž nerozumí. Utíká-li před pronásledovatelem, proč ji vlastní útěk přivádí zase zpět? Občas plášť hýčkal a skrýval ji před ní samou a před vzpomínkami, ale jindy zase cítila jakoby jí plášť na kůži pálil jako oheň, jakoby jí vypaloval totožnost, nutil ji k něčemu příšernému.

Svlékni ten plášť!

Ne, je to bláhové, bláhové! Ten plášť ochraňuje!

Ve zmučené bytosti, v bytosti, jež byla Collem i přízračným zároveň, tedy zuřila tahle bitva a hnala ji hned sem a hned zase tam, vyčerpávala ji a pak zase povzbuzovala, tahala ji a vláčela současně, až už v ní nezbývalo nic z rozumu ani klidu.

Pomoz mi, žadonila v duchu.

Pomoz mi, prosím.

Bytost ale nevěděla, kdo žádá o pomoc, ani to, jakou podobu by tahle pomoc měla mít. Shlížela upřeně temnotou na toho, který ji stopuje s pomyšlením, že její náhončí už brzy usne. Co by pak měla udělat? Měla by sejít tam dolů, přikrást se tiše jako oblaka plynoucí oblohou a dotknout se toho, dotknout...

Myšlenku nedokončila. Zdálo se, že ji plášť těsněji zahalil, že ji rozptyluje. Ano, asi se dolů připlížit, ukázat svému honci, že nemá strach (ale bála se!), že za noci, ve svém plášti a v bezpečí kouzla dokáže udělat, co si zamane...

Pomoz mi.

Dusila se těmi slovy, snažila se je hlasitě zaječet, ale nedokázala to.

Zavřela oči před bolesti a přiměla se k přemýšlení.

Vezmi si od něj něco, něco, co potřebuješ. Vezmi si něco, co... udělej to... zraň stejně jako on.

Rozum se potýkal z uvolněnou vzpomínkou.

Já ho znám, znám ho z doby, kdy, kdy jsem, my dva byli... bratry! Tenhle může pomoci! Dokáže najít způsob...

Ale bytost zpola Coll a zpola přízračný si tím jistá nebyla, proto tahle myšlenka zmizela stejně jako ostatní, ztracena v hemžících se zlomcích, jež se pošťuchovaly a soupeřily jo zvážení v té popletené mysli. Cítila, že ji její pozorovatel přitahuje a současně i odpuzuje a tenhle rozpor se neřešil, ať bylo vynaložené úsilí sebevětší.

Opět se dostavily slzy, nežádoucí a nechtěné. Ušpiněné podrápané ruce se propletly a stiskly. Zpustošená tvář se s obtížemi tvarovala v cosi poznatelného. Na okamžik se Coll vrátil, znovu oživený z přediva temného kouzla, které ho věznilo.

Potřebuješ jednat, udělat něco, co by tomu druhému dalo vědět! Potřebuješ se něčeho zbavit! Musíš!

Par spal, když ucítil, jak ho něco škube za krk. Trhl sebou a divoce se zazmítal ve snaze učinit tomu přítrž, aniž by tušil co nebo kdo je toho příčinou. Něco ho dusilo, svíralo mu hrdlo, takže nemohl dýchat. Cítil na sobě nějakou tíhu, jak na něj leze a zatěžuje ho.

Přízračný!

Ale Píseň přání ho nevarovala. Nemohlo tedy jít o přízračného. Teď teprve kouzlo povolával, v zoufalé snaze se zachránit. Cítil, jak se s trýznivou pomalostí sbírá. Něco mu dýchalo do obličeje a na krk. Zahlédl zalesknutí chrupu a vnímal drsné otřeni srsti o kůži. Natáhl ruku, aby se pevně zapřel a mohl tak vyrazit vzhůru proti útočníkovi. Rukou zavadil o rukojeť Shannarova meče a kov jej popálil jako oheň.

Pak tlak na jeho hrdlo náhle povolil, hmotnost útočníkova těla se zvedla a mlhavou clonou z barevných světel a šera sledoval, jak v lese úprkem mizí přihrblá postava.

Coll! To je Coll!

Vysoukal se na nohy, ohromený a poděšený, popadal dech a rovnováhu. Co se to děje? Vyslali nakonec Colla proto, aby ho zabil? Pokoušel se ho uškrtit? Sledoval, jak temná postava mizí v šeru, jak se téměř okamžitě rozplývá mezi skalami a stromy. Nejde o omyl. Je to Coll. Je si tím jistý.

Ale oč se tedy bratr pokoušel?

V tom si vzpomněl na Shannarův meč, chvatně pohlédl k zemi a objevil ho ležet nedotčený hned vedle sebe. Meč tedy ne, pomyslel si.

Co tedy?

Když si uvědomil výraznou novou bolest, zatápal si po krku. Odtáhl ruku zvlhlou krví. Už zase. Nahmatal na hrdle podlitinami a škrábanci pokrytý kožní lem. Bázlivě, opatrně se ho dotkl.

A v tom si uvědomil, že Skrí je pryč.

Bratr mu ho ukradl. Určitě ho viděl, když s ním manipuloval. Pozoroval ho tam naproti ze tmy. Když usnul, sešel k němu, přišpendlil ho k zemi a škubal za koženou šňůrku kolem krku. Tak ho vlastně škrtil, a když to jinak nešlo, překousl ji a Damsonin talisman si odnesl.

Proč?

Ovšem, bude ho sledovat dál. Znamená to pokračování ve štvanici.

Venkovan postával a ohromeně zíral za bratrem, za bytostí, kterou se stal. V tichu vlastní mysli se mu zdálo, že na něj bratr volá.

Pomoz mi, volal Coll.

Pomoz mi.

Kapitola 15

Když se natolik rozednilo, že už bylo vidět, vydal se Par za bratrem. Slunce vyšlo časně, den byl jasný a zářivý, a stopa, kterou za sebou Coll zanechával, se opět dala lehce sledovat. Par zdvojnásobil své úsilí a dral se vpřed rozhodněji než dřív, s odhodláním, že tentokrát mu Coll už neunikne. Ocitli se už hluboko v Runových horách. Zatímco sledovali Mermidon k jihu, svíraly je stěny kaňonu, které mnoho prostoru k odchýlení neposkytovaly. Přesto se Coll od říčního břehu neustále odchyloval jakoby hledal cestu ven. Občas se zatoulal na vzdálenost bezmála půl míle, než mu další průchod opět zatarasily hory. Jednou se mu podařilo vyšplhat ba nízkou skalní římsu a šel po ní k jihu několik mil, než !slepě končila u další skalní stěny, takže musel odbočit. Par se musel pokaždé podřídit, aby neztratil stopu. Obával se také, že kdyby se prostě dál držel u říčního břehu, Coll by se zase mohl obrátit nazpět. Pronásledování ho vysilovalo a dusný nehybný vzduch v něm vyvolával závrať. Den uplynul, přišel západ slunce, ale Colla stále nedostihl. Ten večer si zarybařil na šňůru s háčkem. Úlovek upekl k večeři a co nedojedl... více než štědrou porci... zanechal na ploché skále několik tuctů stop vzdálené od místa, kde nocoval. Většinu noci probděl, občas zaslechl nebo zahlédl bytosti, které byly ve skutečnosti pouhým přeludem. Dřímal jen nepravidelně. Když se probudil, zjistil, že ryby zmizely... ale stejně dobře je mohla sežrat divoká zvířata. Nemyslel si to, ale nebylo možné se o tom přesvědčit.

Následující tři dny pokračoval ve stopování, plahočil se po proudu řeky a píď za pídí se blížil k Duhovému jezeru a citadele přízračných. Začal se strachovat, že Colla dostihne, až už bude příliš pozdě. Bratr si před ním nějak stále dokázal udržovat náskok, i vzdor své snížené schopnosti uvažovat, dokonce i ve stavu polovičního přízračného, Coll nemyslel jasně, nevybíral si nejsnazší či nejrychlejší cesty, se zakrýváním stop se neobtěžoval, nic takového, ale přesto se nějak stále držel před ním. Vyhlíželo to bezvýsledně i znepokojivě současně. Zdálo se nevyhnutelné, že Colla najde moc pozdě na to, aby mu mohl pomoci... či snad dokonce i sám sobě, vyřítí-li se na ně přízrační. Pokud se s Collem shledá první Rimmer Dall, co podnikne pak? Použije Shannarův meč? Jednou už to bezúspěšně zkusil. Použije Píseň přání? I to vyzkoušel a zjistil, že je nebezpečně nevyzpytatelná. Ale jinou volbu mít nebude. Bude ji muset použít, jde-li o jediný způsob, jak by mohl bratrovi pomoci. Cena, kterou za to bude muset zaplatit, není důležitá.

Často teď uvažoval o způsobu, jakým se Píseň přání vyvíjí a co mu způsobuje, když ji vyvolává. Pokoušel se vymyslet, jak by si měl počínat, aby kouzlo stále ovládal, aby mu zabránil vymknout se z pod kontroly úplně. Ta moc se sbírala způsobem, který si nedokázal představit, rozvíjela se stejně jako před lety u Wila Ohmsforda, projevovala se novými a děsivými způsoby, které naznačovaly, že se rovněž v jeho nitru cosi podstatného mění. Když zvažoval rozsah tohoto vývoje, děsil se. V jedné chvíli se chovalo jako kouzlo Jair Ohmsforda, jako Píseň přání, jež dokázala vytvářet představy ze vzduchu, představy, které se zdály reálné, ale šlo o pouhé fantazie, které se vtiskly do myslí, těch, kteří naslouchali. Nyní se podobalo spíše kouzlu Jairovy sestry Brin, kouzlu, které vše dokázalo měnit opravdu, jež vše umělo měnit neodvolatelně. I u Para se tak dokázalo měnit. Dokázalo vytvářet věci z ničeho, jako tehdy ten ohnivý meč v Jámě či kovové střepiny ve strážní věži v Tyrsisu. Odkud se taková moc bere? Proč se kouzlo tak drasticky mění?

Samozřejmě, že nejvíc ho děsilo, že odpověď na všechny otázky kolem jeho kouzelného zdroje je tatáž, neurčitý záludně důvěrný šepot v jeho mysli, slova, která mu sdělil Rimmer Dall, když stál Prvnímu Stopaři tváří v tvář v kryptě, kde přechovával Shannarův meč.

Pare Ohmsforde jsi přízračný. Patříš k nám.

Po šesti dnech stopování a dalších čtyřech od krádeže Skrí, kdy už parno dosahovalo takového vrcholu, až se zdálo, že zbarvuje vzduch a spaluje plíce, se Collova stopa prudce stočila křeče, kde se ztrácela. Par se zastavil těsně úvody, nevěřícně zkoumal půdu, vracel se po stopách, aby se ujistil, že ho Coll neoklamal a nakonec se usadil ve stínu statného topolu, aby si utřídil myšlenky.

Coll zmizel v řece.

Upřeně přehlížel vodní hladinu, hleděl přes její široký lenivý povrch k protějšímu břehu lemovanému stromy. Mermidon vytékal z Runových hor právě v místě, kde se oba bratři nacházeli, a vléval se do Duhového jezera. Pohoří pokračovalo dál na jih podél východního břehu, zatímco západní strana se zplošťovala v pahorkaté lučiny a roztroušené porosty listnatých stromů. Kdyby byl Coll uvažoval jasně, mohl si zvolit přechod tam, kde byla cesta snazší. Ale je v moci Zrcadlového rubáše. Par usoudil, že si nemůže být jistý ničím. V každém případě jestli Coll řeku překročil, musí to udělat rovněž. Svlékl se a s pomocí rybářské šňůry a odumřelého dřeva si zhotovil provizorní vor, upoutal na něj řemeny šatstvo, deku, tlumok, přes to položil Shannarův meč a vklouzl do řeky. Voda byla studená a uklidňující. Posunul se dál do proudu a plaval v šikmém úhlu k opačnému břehu. Dával si na čas, takže u protějšího břehu přistál asi o míli níže. Vyšplhal na břeh, osušil se, přehodil si Meč s ostatní výstrojí přes záda a znovu se pustil do hledání Collovy stopy.

Ale jakoby se po ní zem slehla.

Pátral proti proudu i po proudu až do setmění, ale nenašel nic. Coll zmizel. Par seděl ve tmě, upřeně přehlížel třpytivou říční hladinu a přemítal, jestli se bratr neutopil. Coll byl za normálních okolností dobrý plavec, ale třeba ho síla nakonec opustila. Přiměl se něco sníst, napil se z kožené čutory, zabalil se do deky a snažil se usnout. Spánek nepřicházel. Dorážely na něj vzpomínky na Colla, vzpomínky na minulost, tíha všeho, k čemu došlo od jeho prvních snů. Trápily ho protichůdné city. Co si teď má počít? Co když je Coll opravdu po smrti?

Východ slunce se projevil jako temně rudá záře z východu cloněná nahromaděnými bouřkovými mračny na západě. Mraky se valily přes obzor a nad Truborohem vytvářely jakousi stěnu. Denní světlo bylo kalné a slabé a vzduch ještě více zmrtvěl. Par vstal a znovu se vydal na cestu. Směřoval podél řeky na jih a současně stále pátral po bratrovi. Byl unavený, znechucený a skoro už chtěl hledání vzdát. Stále se v duchu zaobíral svým počínáním. Co vlastně dělá? Štve se za přízrakem, honí se za přízračnou bytostí, která ho jako němé zvíře zavádí stále dál. Jak může vědět s jistotou, že jde opravdu o Colla? Možná měla Damson pravdu. Nezahrává si s ním nějak? Co když Rimmer Dall ovlivnil Meč nebo změnil jeho kouzlo, aby klamal? Je-li to tak, pak je tohle všechno nějaká rafinovaná léčka. Lze to nějak poznat?

Po chvíli vypnul myšlení úplně, protože už vyčerpal všechny možnosti a k žádnému řešení nedospíval. Jen prostě pokračoval dál podél řeky, která se k jihu vinula pahorkatinou, a mechanicky prohlížel terén. Všechno kolem se začínalo uzavírat do černého ticha.

Na západě začaly tmavnout mraky. Blížily se a před nimi jakoby varovně prudce zavanul náhlý větrný poryv. Ptáci jako bílé záblesky mizející v šeru s vřískotem odlétali do hor na východě.

Vpředu, sotva míli po proudu, se zjevila Jižní hláska, jeho černý obelisk jakoby vyleptaný proti obloze. Par sledoval, jak se s jeho přibližováním rovnoměrně zvětšuje. Pevnost pojící neochvějně proti nadcházející bouři. Zrakem přelétal po jejích zdech a věžích a současně se blížil k úseku s porostem stromů a skalisek, kde se hodlal schovat. Nic se neukázalo. Nic se nepohnulo.

Pak náhle a nečekaně znovu narazil na Collovu stopu. Objevil ji na břehu řeky, tam, kde se bratr vynořil poté, co se nechal unášet proudem k jihu nejméně sedm či osm mil. S jistotou poznal, že jde o Collovu stopu ještě než našel otisk jeho vysoké boty, který jeho

domnění potvrdil. Stopa směřovala od západu k pahorkatině a vstříc blížící se bouři.

Ale byla několik hodin stará. Coll se dostal na břeh už včera a ihned pokračoval dál. Par měl na něj nejméně jednodenní ztrátu.

Přesto se po stopě pustil, protože byl rád, že vůbec nějakou našel. Ulevilo se mu, když zjistil, že je bratr stále naživu. Vlekl se od řeky do vnitrozemí. Světlo teď už rychle sláblo. Bouře se neustále přibližovala. Vzduch zvlhl a tráva ho divoce bičovala do nohou. Po nebi se valily mraky. Vířily a zaplňovaly celou oblohu. Par se letmo ohlédl směrem, kde naposledy viděl Jižní hlásku. Ale citadela přízračných už zmizela v šeru.

Dalo se do deště. Nejprve mu na rozpálenou kůži dopadaly chladivé kapky roztroušeně a posléze už štípaly, jak mu je ostrý nárazový vítr prudce vrhal do tváře. O chvíli později vystoupil na jakousi vyvýšeninu a uviděl Colla.

Bratr ležel nehybně natažený na ploše porostlé zaprášeným travnatým porostem. Ležel obličejem k zemi pod bezlistým dubem poničeným bouří, který se Učil uprostřed mělké doliny. Na první pohled se zdálo, že je mrtvý. Par chvatně vyrazil vpřed. Srdce se mu zastavovalo. *Ne* bylo jediné, na co v té chvíli dokázal pomyslet. *Ne.* Pak si všiml, že se Coll hýbe, viděl, jak nepatrně pohnul paží, aby změnil polohu. Pak pohnul nohou, skrčil ji a znovu natáhl. Není mrtev. Jen prostě vyčerpaný. Konečně se unavil. Par scházel z návrší přímo do zubů skučícího větru, který se do něj opíral, zatímco vyrážel z okolní černoty. Zvuk jeho příchodu se ztrácel v jekotu vichru. Coll opět znehybněl. Para neslyšel. Dojde k němu dřív, než Collovi dojde, že tu je.

A co pak? napadlo ho náhle. Co udělá potom? Záměrně si sáhl přes rameno a vytasil Shannarův meč. Nějak už najde způsob, jak kouzlo talismanu znovu vyvolat. Pevně bratra přidrží, až si jím kouzlo bude propracovávat cestu, a donutí ho tak, aby uviděl pravdu, roztrhal plášť přízračných a nadobro se osvobodil.

Alespoň doufal, že to tak provede. Jak dýchal, vnímal vůni a příchuť bouře. Bude mít svou příležitost. Coll teď nebude mít takovou sílu jako dřív. A on nebude tím, kdo se nechá zaskočit. Jak se ke Collovi stále víc blížil a dostával se pod holé poničené dubové větve, z temnoty zarachotil první hrom.

Coll sebou při tom zvuku trhl, převalil se na znak a zůstal civět přímo na bratra, který stál asi deset stop od něj. Par se nejistě zastavil. Coll na něj zíral z přítmí sametově černé kápě Zrcadlového rubáše. Měl bezvýrazný a nepřítomný pohled. Trochu pozvedl ruku a přitáhl si plášť kolem shrbeného těla. Zakňoural a skrčil kolena.

Par zatajil dech a znovu se dal do pohybu. Krok, další... Vítr se do něj opíral, vydouval mu šaty a bičoval vlasy ze strany na stranu. Svíral před sebou Shannarův meč, jak nejklidněji mohl. Už ho nedokázal schovat. Doufal, že se nestane předmětem Collova zájmu.

Po obloze sjel klikatý blesk s následným ohlušujícím zaburácením hromu, které se šířilo od obzoru k obzoru. Coll vstal. Oči měl do široka vytřeštěné. Na okamžik rukama povolil sevření pláště, takže se odchlípl a jeho tvář získala určitou míru původního vzhledu. Vtom kratičkém okamžiku se tam opět zjevil Coll Ohmsford, který na bratra hleděl jakoby nikdy neodešel. Ve tváři se mu zračilo poznání, ohromená vděčná úleva, která vyhladila hoře a zoufalství. Par pocítil příval naděje. Chtěl na bratra zavolat, ujistit ho, že bude všechno zase v pořádku, povědět mu, že už je v bezpečí.

Ale v příští chvíli Coll už zase zmizel. Jeho tvář se opět vytratila do přízračné bytosti, kterou vytvářel Zrcadlový rubáš, a její místo nahradila pokřivená prolínaná vizáž. Vycenila zuby a vlastní bratr se rázem proměnil ve vrčícího skrčence.

Chystá se zase uprchnout! Pomyslel si Par hněvivě.

Ale místo toho se Coll rozběhl k němu. Překonal vzdálenost mezi nimi skoro dříve než mohl Par na obranu zvednout Shannarův meč. Collovy ruce se sevřely přes Parovy svírající rukojeť talismanu a snažily se mu ji vykroutit. Par odolával. Potácel se hned vpřed a hned zase vzad, jak s bratrem zápolil o ovládnutí Meče. Zaléval je prudký lijavec o takové zuřivosti, až Para téměř oslepoval. Coll stál těsně u něj, tiskl se k němu tak těsně,

že mohl vnímat tlukot jeho srdce. Jak se o Meč přetahovali, měli ruce zaklesnuté nad hlavami, smýkali jím sem a tam a kov se vlhce blyštěl. Na severu udeřil blesk, záblesk intenzivního světla a po něm ohromné prásknutí hromu. Země se otřásla.

Par se snažil vyvolat kouzlo Meče, ale nedokázal to. Před tím se dostavilo docela snadno... proč ne teď? Snažil se vzdorovat bratrovu šílenství, zuřivosti jeho náporu. Pokoušel se potlačit obavu, že nic nepomůže, že se síla kouzla zase nějak vytratila. Oba bratři se potýkali na kluzké a větrem zmítané trávě o Shannarův meč a jejich skřeky a výkřiky se ztrácely v hluku bouře. Stále znovu se Par pokoušel vyvolat kouzlo Meče. Zaplavovalo ho zoufalství. Také tenhle zápas prohrává. Coll je větší než on a právě jeho mohutnost a hmotnost ho vysilují. Ba co hůř, připadalo mu, že čím víc ztrácí sílu, tím bratrova vzrůstá. Coll na něm visel plnou vahou. Kopal, škrábal, bojoval jakoby úplně zešílel.

Ale Par se nevzdával. Zoufale se držel Meče, odhodlán ho nepustit. Dovolil bratrovi, aby s ním smýkal a vláčel ho, aby s ním zmítal sem a zase tam, to vše v naději, že jej tohle úsilí vyčerpá, že jej zpomalí a natolik oslabí, že se mu ho nakonec nějak podaří omráčit. Kdyby se mu to podařilo, mohl by mít šanci.

Znovu se zablesklo. Rychle a hrozivě. Ve chvilkové záři blesku zachytil Par náznak přízračných postav, které se shromažďovaly na vyvýšenině nad dolinou. Bylo jich na tucty, pokřivené, pokroucené a sehnuté. A oči se jim krvavě leskly.

Vzápětí opět zmizely. Pohltila je černá bouřlivá noc. Rozptýlený Par zamrkal, aby se zbavil deště, který mu stékal do očí, a snažil se pohledem zachytit Collovu zápolící postavu.

Co jen to tam zahlédl? Opět se zablesklo. Zrovna ve chvíli, kdy Coll prudce vyrazil a srazil ho na promoklou trávu. Tentokrát nic nezahlédl, protože hned po dopadu na zem měl co dělat, aby popadl dech. Coll se na něj se zaskučením vrhl. Ale Par využil jeho setrvačnosti ve svůj prospěch. Přehodil ho přes hlavu a vykroutil se mu.

Zvedl se. Byl otřesený a pátravě se rozhlížel. Tma byla tak hustá, že dokázal sotva zahlédnout poničený dub. Návrší nebylo vidět.

Coll k němu opět dospěl, ale tentokrát byl Par ve střehu. Prorazil Collův kryt a prudce ho jilcem Meče udeřil do hlavy. Omráčený Coll klesl na kolena. Zatápal do vzduchu před sebou jakoby chňapal po něčem, co je schopen vidět jen on. Z místa, kde mu rána strhla kůži, mu po tváři stékal pramínek krve. Krev se rozpíjela, a jak se mísila s deštěm, růžověla. Jeho rysy se počaly měnit. Opět ztrácely přízračnou masku a měnily se v lidskou. Par se roztřásl. Chvěl se zoufalstvím a vyčerpáním. Vzápětí strnul, když viděl, jak se na něj bratrův zrak užasle upírá.

Díval se na něj vlastní bratr. Byl to Coll. Klesl na kolena do kluzké trávy a bláta přímo před Colla. Bratr pohyboval rty, ale slova, která vyslovovaly, se ztrácela ve vytí větru a v šumění deště. Třásl se zimou a ještě čímsi navíc. Pomalu začal potřásat hlavou pod lesklou látkou Zrcadlového rubáše. Svíjel se v jeho temných záhybech jakoby šlo o nejtěžší věc, kterou kdy musel udělat. *Colle,* oslovil ho Par. Collovy ruce se chopily záhybu přízračného pláště, divoce za něj trhly a pak zase odpadly. *Colle.* Musí bratrovi pomoci dříve, než taille příležitost skončí, pomyslel si, impulzivně zabodl Meč před sebou do země a vztáhl paže, aby Colla uchopil za ruce. Coll nevzdoroval. Zrak měl prázdný a kalný. Par pozvedl jeho ruce a položil je na jilec Meče. Sevřel mu kolem něj prsty třesoucí se chladem a vlastníma je tam přidržoval. *Colle, prosím. Prosím, neopouštěj mě.* Coll na něj civěl. Vnímal ho teď, ale současně hleděl skrze něj. Shannarův meč je svazoval. Držel je pevně, prsty propletené, přitisknuté k sobě navzájem i na dřevoryt pozvednuté pochodně. Par hleděl na pokřivený obraz jeho tváře, který se odrážel na deštěm zkrápěné čepeli.

„Colle!“ zaječel.

Bratrovy oči se prudce otevřely. *Prosím, dej, ať se kouzlo dostaví,* škemral v duchu Par. *Prosím!*

Collův zrak se na něj upíral a hledal něco víc.

„Colle, poslyš mě! Já jsem Par. Tvůj bratr!“

Coll zamžikal. V očích se mu zjevil záblesk poznání. Náznak světla. Par mohl pod vlastníma rukama vnímat bratrovy ruce silně sevřené na jilci Meče.

Colle!

Celou délkou hladké čepele zaplálo světlo. Bylo prudké a oslepující. Bílá zběsilost v okamžiku vše pohlcující. Následoval oheň, chladný a zářivý, který vyšlehl z Meče ven a vstoupil do Parova těla. Par cítil, jak se v něm šíří a proplétá, jak jej vytahuje z tělesné schránky a vtahuje ho do Talismanu, aby se tam shledal s bratrem, aby tam našel čekajícího Colla a spojili se v jeden celek. Cítil, jak kovem šroubovitě prostupuje zase ven, kamsi daleko mimo Meč. Svět, z něhož byl vytažen, zmizel... mokro, bahno, tma a hluk, vše to tam. Zde panoval jas a ticho.

Jen Coll a on. Pouze oni dva.

Pak si uvědomil lesklou černou látku Zrcadlového rubáše halící bratrovu hlavu a tělo. Svíjela se jako had. Ten plášť byl živý, pracně se prodíral hned sem a hned zase tam, divoce se zmítal proti tahu čehosi neviditelného, něčeho, co jej hrozilo strhnout. Par slyšel jeho sykot.

Shannarův meč. Kouzlo Meče.

Dopřál svým myšlenkám, aby se pohroužily hluboko do bratrovy mysli, dolů do temnoty, která se tam usadila a nyní úporně zápolí o setrvání. *Poslouchej mě, Colle. Vyslechni pravdu.*

Nutil bratrovu mysl, aby se otevřela, aby odmrštila kouzlo přízračných, které tam našel vyčkávat. Nedbal na nic, vyjma touhy osvobodit bratra. Kouzlo Meče ho chránilo jako brnění. *Vyslechni mě.* Jeho hlas v bratrově mysli práskal jako bič. Dával dohromady slova a obdaroval je tvarem, vytvářel představy, které soupeřily s intenzitou Písně přání sdělující příběhy již tři sta let zaniklé. Pravda o tom, kým a čím se Coll stal, se uvolnila v náporu, který se nedal zpomalit ani odklonit a zaplavoval Collovu duši... Coll náhle uviděl, jak došlo k jeho proměně. Viděl, co s ním udělal plášť. Poznával, jakým způsobem byl nasměrován proti bratrovi, aby splnil jakýsi temný záměr, jehož si žádný z nich nebyl vědom. Viděl všechno, co kouzlo přízračných tak pečlivě skrývalo.

Viděl rovněž, co je třeba udělat, aby se ho dokázal zbavit.

Bolest, kterou po všech těch zjištěních zakoušel, byla nesmírná a pronikavá. Par cítil, jak bratrem rezonuje. Vnímal na sobě vlny jejího zpětného nárazu. Život vlastního bratra se před ním prostíral v celé nahotě. Ve formě totálních a nemilosrdných skutečností, které se zadíraly až do morku kostí. Par potlačoval paniku a bolest a čelil jim bez uhýbání a vyrovnaně, protože bratr potřeboval, aby takový byl. Slyšel Collův němý zlostný křik pod dojmem toho, co se mu zjevovalo. Viděl, jak se mu ten hluboký a drsný hněv odráží v očích. Neodvrátil se. Nepoddal se. Pravdou je Shannarův meč, jeho bílý oheň, který hoří a očišťuje, jejich jediná naděje.

Pak se Coll opět vztyčil a zaječel. Ten jekot je z bílého ticha znovu vyvedl do černoty a do skučící bouře. Klečeli pospolu v bahně a mokré trávě pod starobylým dubem a pod temnými valícími se mračny. Všude kolem se prostíralo mlhavé příšeří jakoby se odloupnula poslední slupka z denního světla. Vítr jim vháněl déšť do tváří a oslepoval je, takže neviděli nic kromě vzájemného rozechvělého sevření na jílci v odlesku čepele. Jasně a oslnivě se zablesklo a poté následovala ohlušující rána hromu.

Ruce Colla Ohmsforda se prudce odtrhly od Meče a současně odtrhly i Parovy ruce. Coll se zvedl. V očích měl zdrcený pohled. Ale Par si povšiml, že bratrova tvář už nemá nic z původní přízračné hrůzy, jež se domáhala svého místa. Coll si zuřivě sáhl dozadu a trhnutím ze sebe strhl Zrcadlový rubáš. Strhl ho a odhodil na zem. Zrcadlový rubáš přistál v jedné hromadě do mokra a bahna a ihned se z něj začalo kouřit. Zachvíval se a svíjel a pak začal bublat. Z jeho lesklých záhybů vyšlehly zelené plameny a prudce se rozhořely. Oheň se neúprosně šířil a spaloval, takže se Zrcadlový rubáš v okamžení změnil v popel.

Par se unaveně postavil a zahleděl se přímo na bratra, protože mu v očích viděl, že ho

hledá. Coll se k němu vrátil. Shannarův meč mu zjevil pravdu o Zrcadlovém rubáši... že ho ušili přízrační, aby ho změnil, a že se z jeho vlivu může vymanit jediným způsobem: když ho svlékne a odhodí. A právě tohle Coll udělal. Meč mu dodal sílu.

Ale i ve chvíli vrcholného opojení z vítězného zápasu a z radosti, že se k němu Coll vrátil, Par v nitru cítil jakýsi znepokojený pohyb. Je tu ještě něco navíc, našeptával mu nějaký hlas. Kouzlo mělo provést ještě něco. Vzpomínáš na příběhy staré pět set leť? Vzpomínáš na prvního Ohmsforda? Vzpomínáš na Sheu? Kouzlo pro něj poté, když je vyvolal, udělalo něco jiného. Ukázalo mu pravdu také o něm, odhalilo mu především vše, co se snažil skrývat, maskovat, na co se pokoušel zapomenout a snažil se předstírat, že to neexistuje. Sheovi Ohmsfordovi zjevilo pravdu o něm samém, tu nedrsnější ze všech, snad proto, aby pak už dokázal unést jakoukoliv další pravdu, jež se od něj bude žádat.

Proč se mu nic z téhle pravdy nezjevilo? Proč se celá týkala pouze Colla?

Opět pronikavě zablesklo a Parovy myšlenky rozptýlil pohyb ponurých postav na návrší, které je obklopovalo, postav tentokrát tak jasně viditelných, že nebylo pochyb, o koho jde. Par se rozhlédl a viděl, jak se všude kolem krčí a vyčkávají. Byly všemožně pokřivené a znetvořené a červené oči se jim leskly. Cítil, jak se Coll těsně přiblížil, cítil, jak bratr za jeho zády zaujímá obranný postoj. I Coll už je tedy zahlédl.

Para Ohmsforda prostoupila zvláštní směsice vzteku a zoufalství. Přízrační je vyslídili. V tom z jejich řad vystoupil Rimmer Dall. Sestupoval k nim. Drsnou hrubou tvář nastavoval dešti, oči tvrdé jako kámen a rudé jako krev. Tucet kroků od nich se zastavil. Mlčky zvedl ruku v rukavici a pokynul. To gesto říkalo vše. Musí jít s ním. Patří jemu. Teď jsou jeho.

Par zaslechl v duchu hlas Prvního Stopaře, slyšel ho tak určitě jakoby druhý mluvil. Jednou zavrtěl hlavou. Nepůjde. Ani on ani Coll. Znovu už nikdy.

„Pare.“ zaslechl bratra tiše vyslovit své jméno. „Jsem s tebou.“

Ozvalo se zaskřípění Shannarova meče. To jak jej Coll pomalu vytahoval ze země. Par se trochu pootočil. Coll svíral talisman oběma rukama a postavil se s ním přímo před přízračného. V divokém odhodlání, že už je nic nerozdělí, povolal Par Ohmsford kouzlo Písně přání. Odpovědělo okamžitě. Dychtilo po uvolnění, těšilo se na své využití. V dravé intenzitě jeho příchodu bylo cosi děsivého. Par se při pocitech, které v něm vyvolávalo, při nenasytnosti, s jakou se sbíralo, zachvěl. Musí ho ovládat, umiňoval si. Doufal, že se mu to podaří.

I přes tmu, která je od Prvního Stopaře oddělovala, dokázal Par na jeho tváři rozeznat úsměv. Viděl, jak přízrační začínají sestupovat z vrcholu návrší. Slyšel chřestot drápů a skučením větru pronikal rovněž skřípot zubů. Třpyt rudých očí měnil déšť v páru. Par by byl rád věděl, kolik jich tam je. Příliš mnoho. Příliš mnoho dokonce i na vrtošivé kouzlo Písně přání. Zoufale kolem sebe zatápal. Hledal místo, kudy by šlo uniknout. Někudy to jít musí. Potřebují se dostat k řece nebo k lesům, někam, kde se budou moci schovat. Jakoby takové místo existovalo. Jakoby vůbec nějakou šanci měli.

Kouzlo mu městnalo v konečcích prstů v jakési bělavé záři, která divoce kypěla. Coll se k němu přimáčkl zády. Stáli zády k sobě proti kruhu, který se uzavíral.

Zablesklo se a černotou zarachotil hrom. Burácel v náporu větru. V dálce se kymácely stromy a listy servané z jejich haluzí se rozptylovaly jako rušené myšlenky. Běž, pomyslel si Par. Běž, dokud můžeš.

Vtom náhle vzplálo nějaké světlo u paty starobylého dubu. Byla to výrazná a rovnoměrná záře a zdálo se jakoby vyvstávala ze vzduchu. Postupovala vpřed do přítmí, přes clonu deště, sotva víc než plamínek svíce. Ten pohyb přízračné zmrazil na místě. Vítr se ztišil a dul teď v méně výrazných náporech. Par si povšiml, že se Rimmer Dall přestal usmívat. Jeho chladný zrak se stočil k místu, kam se světlo blížilo. Zazářilo z hluboké temnoty a odhalilo drobnou štíhlou postavičku, která ho ovládala.

Byl to nějaký chlapec s lucernou.

Hoch kráčel, aniž by zpomalil, přímo k Parovi s Collem. Lampu držel před sebou, aby mu svítila na cestu. Oči měl tmavé a hluboké, zvlhlé vlasy přilepené k čelu, hladké rysy

vyrovnané a klidné. Par se jím necítil ohrožený. Nepociťoval žádný strach. Spěšně pohlédl na Colla a spatřil v bratrově zraku zrcadlení úžasu.

Hoch k nim došel a zastavil se. Obludám přízračných, které zlověstně mručely v šeru za roztřepenými okraji jeho lucerny, nevěnoval ani sebenepatrnější pohled. Jeho oči se nadále upíraly na oba bratry.

„Teď musíte jít se mnou, chcete-li se dostat do bezpečí," řekl nevzrušeně.

Rimmer Dall se prudce napřímil jako temný přízrak, až se mu plášť široce rozevřel a objevily se jeho ruce. Tu s černou rukavicí vystrčil jakoby chtěl světlo strhnout. „Ty sem nepatříš!" zasyčel přiškrceně. „Tady nemáš vůbec žádnou moc!"

Chlapec se nepatrně otočil. „Mám moc, kdekoliv se mi zlíbí. Jsem stálým nositelem světla tohoto Světa."

Rimmer Dallovy oči zaplály. „Tvé kouzlo je staré a k ničemu! Zmiz odtud, dokud ještě můžeš!"

Par hleděl z jedné tváře na druhou. Co se to děje? Kdo je tenhle hoch?

„Pare!" zaslechl zasípět Colla.

A v tom spatřil, jak se chlapec náhle začíná měnit ve starce, křehkého a věkem sehnutého. Lampu svíral dál od sebe jako kdyby se od ní mohl vznítit, kdyby ji držel příliš blízkou těla.

„A tvé kouzlo," řekl stařec tiše Rimmer Dallovi, „je kradené a nakonec tě zradí."

Znovu se rozešel k Parovi s Collem. „Hned odtud pojďte. Nemějte strach. Jsou službičky, které pro vás ještě stále dokážu udělat, a právě tohle je jedna z nich."

Zbrázděná tvář je stále upřeně sledovala. „Že se nebojíte? Stařečka? Starého přítele tolika příslušníků vašeho rodu? Poznáváte mě? Že ano? Ovšem. Jistě, že ano." Zvedl ruku a zlehka jim přejel přes jejich ruce. Jakoby se o ně otřel starý papír či suché listí. Jak jim přejížděl po rukou, cosi zajiskřilo. „No tak, jakpak se jmenuji," vybízel je.

Pak jim to došlo. „Vy jste král Stříbrné řeky," zašeptali a světlo lucerny se natáhlo, aby se dostali do jeho okruhu.

Přízračná okamžitě zaútočili. Spouštěli se svahem v černém přílivu. Jejich skřeky a vytí tříštily podivný klid, který sem král Stříbrné řeky vnesl. Se skřípěním zubů se blížili. Zuřivě máchali do vzduchu a trhali zem. V jejich čele Rimmer Dall změněný v cosi nepopsatelného. V přízrak tak hbitý, že vzdálenost, která ho od bratrů dělila, prolétl ve zlomku času. Parovo hrdlo a Collův hrudník obemkly železné pásy, které je svíraly a dusily. Jakoby je celé pohlcovala Černota, kterou ten akt vyvolal, jakoby padali do nějaké jámy, která je příliš hluboká, aby se její hloubka dala změřit. Na chvíli se v ní ztratili, ale vzápětí k nim dospěl hlas krále Stříbrné řeky, konejšil je jako matčiny ruce a vynášel je z temnoty.

Ozval se hlas Rimmer Dalla připomínající tření kovové mříže o kámen a hlas krále Stříbrné řeky se vytratil. Opět je zastřela tma a sevřely je pásy. Par se zoufale pokoušel uvolnit. Vnímal děsivé zmítání dvou kouzel vyvolaných oběma rivaly, cítil sílu kouzla Prvního Stopaře i kouzelnou moc starobylého ducha v zápase o svůj a Collův život. Bratr se od něj nějak odtrhl. Už ho těsně za sebou nevnímal. Na okamžik Colla dokázal zahlédnout, dokázal rozpoznat jeho důvěrně známé rysy a pak zmizelo i to.

„Pare, musím ti povědět—" zaslechl bratra křičet. V jeho nitru se začalo sbírat kouzlo Písně přání a bratrova slova se ztratila v jeho přívalu.

Lucerna krále Stříbrné řeky se zařízla do přízračného šera a rozháněla ho. Par se natahoval ke světlu, vypínal ruce. Ale temnota se už zase hrnula zpátky jako skřek zoufalství a zlosti. Rozmáchla se přes světlo a Para pohltila.

Par v hrůze uvolnil své kouzlo. Vyřinulo se z něj jako povodeň při jarní bouři, jako liják, který se nedá zpomalit. Par cítil, jak kouzlo všude vybuchuje, rozpálené doběla a nepříčetné, jak všechno spaluje. Zuřivě proletovalo kolem něj, ale Par se nezmohl na nic, aby je zastavil.

Cítil, jak se sám mění, cítil, že je vytahován z vlastního těla. Odvrátil tvář. Ta proměna

byla děsivá a skutečná. Jakoby ho někdo svlékal z kůže.

Viděl mizet lucernu krále Stříbrné řeky. Viděl, jak se kojeni něj stahuje temnota.

Pak ho síly opustily, ztratil vědomí a neviděl už vůbec nic

Kapitola 16

Když Nejvyšší rada schválila Wrenin návrh, sdělil jí Barsimon Oridio, že potrvá nejméně týden, než shromáždí a vybaví celou jejich armádu. Proto se rozhodla, že vyrazí napřed s takovou silou, jakou bude možné do dvou dní vypravit. V souladu s jejím návrhem měla působit jako předvoj hlavní armády, jehož úkolem bude sužovat postupující federační armádu a zpomalovat ji v postupu. Dalo se předpokládat, že se to starému válečníkovi příliš zamlouvat nebude. Neustále něco namítal a vyptával se, co si počne, dostane-li se do pasti a bude nucena bojovat. Trpělivě mu naslouchala a pak vysvětlila, že účelem předvoje nemá být přímý střel s nepřátelskou silou, nýbrž její sledování a snad i jisté zpomalení, pokud se jí umožní zaznamenat v terénu přítomnost jiného vojska. Ujišťovala ho, že se opravdu obávat nemusí. Může osobně vybrat velitele předvoje, na jehož rozhodnutích bude zcela závislá. Bar se zbytečně rozčiloval a vztekal, ale nakonec povolil s podmínkou, že mu Wren slíbí, že vyčká, až do příchodu hlavního tělesa armády. Do té doby, že proti federační armádě nepodnikne žádnou přímou útočnou akci.

Zpráva o blížící se federační armádě a o nebezpečí, které představuje, se dostala i k elfům usazeným v okolní krajině, Ti, kteří chtěli, se mohli uchýlit do Arborlonu, jenž měl sloužit jako obranná bašta elfského národa. Ti, kteří se rozhodli zůstat, měli být připraveni k ústupu, pokud by federační armáda prorazila. Nebeští jezdci byli vyslání do nejodlehlejších končin Západní země včetně Horského hnízda. Jinde bylo jako poslů využito běžců. Rodiny z osad poblíž města začaly odcházet téměř ihned. Wren je ubytovala v táborech rozptýlených po skalnatém plató a dále od obranných postů, které se budovaly. Tentokrát žádná neprodyšná zábrana před hradbami fungovat nemohla. Ochranný val byl zničen útokem běsů za vlády Eventine Elessedilové a Keel zůstal na Morrowindlu. Elfové se sice chystali budovat obranné valy, ale ty nebudou ani vysoké ani nerozbitné. Skalnaté útesy u Koledy a vody Stříbrné řeky poskytovaly určitou přirozenou ochranu od západu a na severu a jihu se tyčila vysoká pohoří, ale Federace potáhne s největší pravděpodobností z východní strany, a to údolím Rhenn. Je-li třeba nějakou obranu budovat, tak právě tam.

Wren rozmlouvala s ministry a veliteli armády především o tom, jakou podobu by taková obrana měla mít. Na východě se od města k pláním prostíraly husté hvozdy, z nichž většina byla pro vojsko o velikosti takového, které se blížilo, neprůchodná. Všichni se shodovali, že se federační armáda bude k rozdrcení elfů snažit využít právě svou velikost. Proto se její rozptylem po lesích nezdálo jako zrovna přitažlivá možnost pro její velitele. Projde tedy údolím Rhenn a potáhne po hlavní cestě, od západu směrem k městu, kde se rychle rozmístí. Ale tenhle přístup nebude mít snadný. Od té doby, co se cesty pravidelně využívalo, uplynula už dlouhá řada let... jestli vůbec po zmizení elfů ze Západní země. Většina z ní už byla opět vyrvána divočině. V současnosti se jednalo spíše o stezku než o cestu v pravém slova smyslu. Byla úzká vinutá a plná míst, na kterých se malá síla mohla po nějakou dobu udržet proti mnohem větší síle. Elfové proto hodlali na takových úsecích vybudovat co nejvíce opevnění. Mělo se využít padacích jam a rozmanitých pastí, které by bránily jakémukoliv postupu vpřed. Mezitím se hlavní těleso elfské armády pokusí zpomalit federační síly na východních travnatých pláních. Bude se při tom opírat o jízdu, lučištníky a Nebeské jezdce sloužící jako protiváha proti mnohem vyšším počtům jižanské infanterie. Selže-li, poslední pozice bude vybudována v Rhenn.

Jedna skupina stavitelů byla vyslána k zahájení prací na obranných opatřeních, zatímco druhá se pustila do opevňování Koledy. Nápor ze západu nebyl pravděpodobný, ale to neznamenalo, že by se mělo cokoliv ponechat na náhodě.

Současně rovněž probíhala pod vedením Barsimona Oridia obrovská práce spojená s

vyzbrojováním elfské armády a se zajišťováním jejích zásob a vybavení. Wren se starému válečníkovi raději vyhýbala. Byla ráda, že je něčím zaměstnán a nemá čas na své věčné vyptávání, kterým ji dosud neustále sužoval. Mimo doslech ostatních sdělila tiše Trissovi, že si přeje, aby ji na výpravě doprovázel velký kontingent Královské gardy, a Tygra Taje požádala o účast tuctu Nebeských jezdců. Obě síly měly být pod jejím osobním velením. Skvěle se hodilo, že bitevní taktiku bude moci ponechat takovým lidem, jakým byl Bar, i když o žádný velký střet nestála. Celou záležitost pečlivě promyslela. Nejvyšší radě při proslovu uvedla tři základní funkce, které by měla elfská armáda plnit: zneklidňovat nepřítele, poškodit ho co nejvíce a zase se stáhnout. Právě v úspěšné dosažení takových cílů mohli elfové rozumně doufat. Garth ji o tomto způsobu boje naučil všechno, co bylo třeba vědět. Radě nic neřekla, ale vypravení elfské armády mělo trvat týden, což se mohlo ukázat jako příliš dlouhá prodleva. Předvoj byl ve skutečnosti zástěrkou, která jí umožní rychlejší jednání. Federační armádu je teď nutné vyvést z míry, a to náhle. Celá věc přímo volala po nějaké nekonvenční taktice a Královská garda s Nebeskými jezdci byli pro takovou práci jako stvoření.

Třetího dne ráno vyrazila s vojskem, které mělo něco málo přes tisíc mužů: osm set pěšáků, z nichž podstatnou část tvořili lučištníci, tři sta příslušníků jízdy, sto mužů Královské gardy pod vedením Trisse a tucet Nebeských jezdců, o něž Wren požádala Tygra Taje. Nebeským jezdcům velel ošlehaný válečný veterán Erring Rift, ale Tygr Taj byl rovněž přítomen a vymínil si, že bude-li si královna přát nějaký průzkumný let, nesvěří tenhle úkol nikomu jinému než jemu. Barsimon Oridio jmenoval velitelem celé výpravy vyzáblého veterána s drsnou tváří, který se jmenoval Desidio. Wren věděla, že jde o spolehlivého houževnatého a chytrého elfa. Byla to dobrá volba. Desidio měl dost zkušeností, aby si počkal podle potřeby a nic víc nepodnikal. To se Wren hodilo. Královská garda spadala pod její velení a Nebeští jezdci byli nezávislí, takže mohli poslouchat toho, koho si sami zvolili. Bude to mít kladný vliv na vyváženost.

To, že se výpravy předvoje elfské armády sama osobně zúčastní, se stalo tématem určitých sporů mezi ministry, ale celou věc objasnila už před Nejvyšší radou, když prohlásila, že chce-li královna, aby ji někdo následoval, musí vždy vést. Připomněla jim, že už od počátku na svou osobní účast upozornila, nemělo tedy smysl dále jen přešlapovat na místě. Život strávila cvičením v dovednostech, jak přežít a na svou ochranu má elfeíny.

Má méně důvodů ke strachu než ostatní. Nemá v úmyslu se vymlouvat. Nakonec je přesvědčila, protože nikdo nebyl připravený jí v téhle záležitosti oponovat. Některé asi moc ne, pomyslela si, když si povšimla podmračených pohledů na tvářích Jalena Ruhla a Pereka Arundela. Možná, že doufají, že jí její neuvážené naléhání bude mrzet.

Svěřila vedení Rady a starost o město Eatonu Shartovi. Ministři s ním budou spolupracovat a elfové jej znají a respektují. Dokáže je vést, jakkoliv to bude nutné. Wren byla přesvědčená, že si bude vědět rady. Její premiér ještě asi není tak přesvědčený, že je pro elfy tou pravou královnou, ale dal jí svůj slib podpory a Wren věřila, že jej neporuší. Ostatními si tak jistá nebyla, i když ji připadalo, že Fruaren Laurelovou si získala. Nicméně, všichni budou zastávat jednotnou politiku Eatona Sharta.

Barsimon Oridio se s ní před odchodem přišel rozloučit.

Sdělil jí, že se za nimi s hlavní částí armády vydá za pár dní a připomněl jí její slib, že na něj počká. Usmála se a zamrkala na něj, což ho natolik uklidnilo, že dlouhými kroky odešel. Věděla, že vedle ní z jedné strany stojí s kamennou tváří Triss a z druhé jí po očku pozoruje Desidio. Tygr Taj vyrazil napřed. Odletěl na Spiritovi už za úsvitu, aby prozkoumal postup Federace. Zbytek Nebeských jezdců odletí se západem slunce, aby se k nim připojili v ležení poblíž Rhennu. Elfí Stopaři pochodovali z města za mávání a jásotu obyvatelstva. Přišli mladí i staří, aby se s nimi při odchodu mohli rozloučit. Mávali vlajkami a stuhami a provolávali svá přání ke zdaru celé vojenské výpravy. Wren se nedůvěřivě rozhlížela. Jejich odchod měl oslavný a bujarý charakter. Vůbec nepředjímal nějaká zranění či úmrtí, k nimž jistě dojde.

První den ubíhala cesta rychle. Roztáhli se na úzké cestě za sebou, aby se tak vyhnuli přílišnému stěsnání. Do lesů se v pravidelných intervalech rozptylovali zvědové, aby upozornili na možná nebezpečí. Protože byli ve vlastní zemi, nevěnovali tolik ohledů předběžným opatřením, která by za jiných okolností dodržovali. Wren s Trissem jeli na koních v doprovodu Královské gardy. Elfí Stopaři ji chránili zepředu i zezadu, aby ji nic nemohlo ohrozit. Jejich snaha v ní vyvolávala úsměv, když si pomyslela, jak jinak všechno vypadalo v dobách, kdy ještě bývala prostou dívkou z tuláků. Stále znovu musela potlačovat nutkavou touhu seskočit z koně a rozběhnout se do chladivého zeleného lesního ticha, znovu se vrátit k životu, z něhož vyšla, znovu se vrátit do jeho poklidu.

Fauna nechala doma, zavřeného ve své komnatě, v prvním podlaží Paláce Elessedilů. Usoudila, že Streleheim není zrovna vhodné prostředí pro lesního tvora. Ale stromový kníkal měl svou hlavu a ne vždy byl přesvědčený, že je nejlepší zrovna to, co se domnívá Wren. A tak když předvoj v poledne zastavil, aby si odpočal a napojil koně, Faun se objevil. Vrhl se na svou překvapenou paní z listoví jako temná šmouha. V okamžení se jí zavrtal do záhybů jezdeckého pláště a pohodlně se tam uvelebil. Wren naprosto rezignovaně pokrčila rameny a přijala, co zjevně stejně změnit nemohla.

Parno pozdního léta bylo vlhké a lepkavé, takže se v závěru dne lidé i zvířata hojně potili. Utábořili se pod klenbou několika dubů a ořechovců několik mil od údolí Rhenn, hned vedle potoka a tůňky, kde se mohli umýt a uhasit žízeň. Desidio vyslal do průsmyku jízdní hlídku, aby se ujistili, že je vše v pořádku. Pak se s Wren a Trissem usadili, aby se poradili, jak budou postupovat dál. Tygr Taj se vrátí se zprávami o rozmístění federační armády, takže za předpokladu, že armáda pokračuje v postupu na sever přes Tirfing, mohli by elfové postupovat na jih přes otevřené pláně anebo podél lesních okrajů, kde by nebyli tak snadno k zahlédnutí. Wren trpělivě naslouchala. Letmo pohlédla na Trisse a pak podotkla, že dává přednost cestě otevřenou krajinou, která je rychlejší. Až dojde k setkání s Federací, pak teprve by se mohli ukrýt v lese a posoudit, co dál. Desidio na ni sice při slovech 'posoudit, co dál' ostře pohlédl, ale souhlasně přikývl, zvedl se a odešel.

Právě dovečeřeli, když, se Tygr Taj snesl mezi stromy. Byl celý zaprášený, rozpálený a unavený. Usadil Spirita opodál na stezce, kde bylo méně pravděpodobné, že by obrovský roch plašil koně, a pak se rázně vrátil do tábora. Wren s Trissem mu vyšli na uvítanou vstříc. Cestou se k nim připojil také Desidio. Nebeský jezdec mluvil stručně a věcně. Federační armáda už dospěla k Mermidonu a začala jej překračovat. Někdy zítra přechod dokončí a vydá se na sever. Jsou na tom časově velmi dobře.

Wren zprávy přijala zachmuřeně. Doufala, že je na protějším břehu řeky dostihnou a zadrží je tam. Zdálo se, že šlo pouze o toužebné přání. Události se vyvíjely rychleji, než si přála.

Poděkovala Tygru Tajovi za zprávy a propustila ho, aby se mohl jít najíst.

„Domníváte se, že je elfská armáda ještě moc daleko," poznamenal Desidio tiše. Na jeho tváři bylo patrné, jak ho to pomyšlení trápí.

Wren přikývla. „Jsou odtud stále asi týden daleko." Upřela na něj své zelené oči. „Myslím, že nemůžeme dopustit, aby se federační armáda dostala tak blízko k Arborlonu dříve, než se ji pokusíme zastavit."

Navzájem se upřeně sledovali. „Slyšela jste generála," řekl Desidio. „Máme počkat na hlavní část armády." Jeho tvář nic nevyjadřovala.

Wren pokrčila rameny. „Ano, slyšela. Ale generál Oridio tu není. Vy ano."

Desidiova tmavá obočí se tázavě pozdvihla. „Máte něco na mysli, má Lady?"

Wren jeho pohled vydržela. „Snad ano. Byl byste ochoten poslouchat rozkazy, až přijde čas?"

Desidio vstal. „Vy jste královna. Já musím vždycky poslouchat."

Když odešel, pochybovačně se na Trisse usmála. „Myslíš, že tuší, co mám v úmyslu?"

Triss pozvedl od těla zadlahovanou paži v závěsu a pak ji zase nechal sklesnout. Zítra už mu dlahu sejmou. Triss už na to netrpělivě čekal. Zvažoval její otázku a posléze zavrtěl

hlavou. „Domnívám se, má Lady, že kdekdo ví, že něco chystáte," řekl měkce. „Proto se vás také bojí."

Přijala jeho postřeh bez poznámky. Triss jí může povědět cokoliv. Společně prožité útrapy na Morrowindlu ho k tomu opravňují. Zahleděl se do lesa. Soumrak rozšiřoval stíny v temné kalužiny, které pohlcovaly světlo. Občas se Wren po Garthově smrti přistihla při úvaze, zda se nepokusí pohltit i ji.

O chvíli později její pozornost zpět k táboru upoutal zvuk koňských kopyt. Zvědové vyslaní k Rhennu se vraceli a něco vezli. S lomozem zastavovali, jak pofrkávajícím a zpěněným ořům přitahovali opratě. Musela to být pro koně drsná jízda. Triss rychle vstal a Wren s ním. Jezdci a kdosi nový - nějaký muž - sesedli z koní a vydali se shlukem elfích Stopařů k místu, kde stál proti záři ohně jako přízračný duch Desidio. Promluvili mezi sebou, pak se Desidio s neznámým mužem otočili a vydali se za Wren. Pozorně si blížící se pár prohlížela a zjistila, že se nejedná o muže. Šlo o chlapce.

„Má Lady," oslovil ji velitel, když k ní došel. „Posel od Svobodně zrozených."

Chlapec vystoupil do světla. Byl plavovlasý, modrooký a i přes větrem ošlehanou a sluncem dohněda opálenou pleť měl velmi jemné rysy. Byl drobné podsadité postavy, nikoliv výrazně svalnaté a působil čiperným dojmem. Usmál se a spíše bázlivě se uklonil.

„Jsem Tib Arne," představil se. „Posílá mě Padishar Creel a Svobodně zrození, abych pozdravil elfy a nabídl jim podporu v boji proti Federaci." Mluvil velmi zběhle.

„Já jsem Wren Elessedilová," odpověděla a podala mu ruku. Tib ji uchopil, chvíli ji nejistě podržel a pak ji zase pustil.

„Jak si nás našel, Tibe?"

Tib se zasmál. „Vy jste našli mě. Zrovna jsem se pohyboval západně od Truborohu a pátral po elfech, ale vy jste mi práci usnadnili. V ústí údolí čekali vaši zvědové, když jsem tam vešel." Rychle se rozhlédl. „Zdá se, že jsem dorazil právě v čas."

„Jakou pomoc Svobodně zrození nabízejí?" zeptala se Wren, aniž by se věnovala jeho poznámce. Zdál se čiperný trochu až moc.

„Pro začátek mě. Mám být vašim pohotovým a ochotným služebníkem. Mám působit jako vaše spojka, dokud nedorazí: Svobodně zrození se shromažďují k pochodu na západ v pohoří Dračích štítů. Do týdne by se měli objevit tady. Spolu s jejich spojenci je jich na pět tisíc, má královno."

Wren si všimla, že pozvedl obočí. „Pět tisíc?" zopakovala.

Tib pokrčil rameny. „Tak mi to řekli. Jsem jenom posel."

„Trochu mladý na takovou práci, ne?" poznamenala. Jeho úsměv byl rychlý a uklidňující. „Ach, zase tak mladý, jak vypadám, ne. A necestuji sám. K ochraně mi slouží Gloon.

Wren jeho úsměv opětovala. „Gloon."

Přikývl, pak si strčil prsty do koutků úst a pronikavě zahvízdal, až kolem nich všechno ztichlo. Zvedl pravou paži a Wren teď viděla, že na ní má silnou koženou rukavici až po loket.

Náhle se z nebe počal řítit nějaký stín. Byl stále tmavší a se svistotem proťal vzduch jako černý blesk. Se slyšitelným žuchnutím dosedl na chlapcovu rukavici, křídla roztažená a vzpřímený, peří načepýřené jako ostny. Wren proti své vůli ucouvla. Byl to sice pták, ale žádnému jinému, jakého kdy spatřila, podobný. Byl veliký, větší než jestřáb či dokonce i sova. Peří měl břidlicově šedé, rudá obočí a hřebínek, který se mu výhružně čepýřil. Měl ostře hákovitě zakřivený žlutý zoban. Jeho paráty byly dvakrát delší než zbytek těla a tělo měl hranaté a zavalité, pod opeřením samý sval a šlacha. Krčil hlavu mezi rameny jako zápasník a civěl na Wren tvrdýma zlověstnýma očima.

„Co je to?" zeptala se chlapce a v tom ji napadlo, kde se asi schovává Faun... doufala, že dobře.

„Gloon? To je bojový ťuhýk, plemeno loveckého ptáka, který pochází ze země trollů. Našel jsem ho jako mládě a vychoval ho. Vycvičil jsem ho k lovu." Zdálo se, že je na to Tib

dost pyšný.

„Zajišťuje mou ochranu.“

Tomu Wren věřila. Pohled toho opeřence se jí ani trochu nezamlouval. Přiměla se od něj odtrhnout pohled a upřela jej na hocha. „Tibe, musíš něco sníst a dnes v noci tu přespat,“ vybídla ho. „Ale neměl by ses ráno vrátit a sdělit Svobodně zrozeným, kde jsme? Potřebujeme, aby sem dospěli co nejrychleji.“

Tib zavrtěl hlavou. „Už jsou na cestě a k rychlejšímu postupu je stejně nepřiměji. Až se dostanou blíž, vyšlou posla“. dalšího ptáka. Poté zase já vyšlu Gloona.“ Usmál se. „Žádné strachy, oni nás najdou. Já mám zůstat s vámi, má královno. Mám vám tady sloužit.“

„Asi bys posloužil nejlépe, kdyby ses vrátil,“ poznamenal Desidio neúprosně. Tib zamžikal a zatvářil se rozpačitě „Ale... ale já se nechci vrátit!“ vybrebtal impulzivně. Pojednou se zdálo, že je stejně mladý, jak vypadá. „Chci zůstat tady. Něco se bude dít, viďte? Chtěl bych se toho zúčastnit.“ Rychle pohlédl na Wren.

„Jste elfové, má královno, a elfy předtím ještě nikdy nikdo neviděl! Já... nebyl jsem první, kterého pro tuhle cestu vybrali. Musel jsem se dlouho prosazovat, abych tuhle práci získal. Nenuťte mne, abych hned zase odešel. Mohu vám všelijak pomáhat, vím, že ano. Prosím, má královno. Ano? Trvalo mi tak dlouho, než jsem vás našel. Dovolte, abych se tu chvíli zdržel.“

„Předpokládám, že Gloon s tebou?“ Usmála se.

Okamžitě jí úsměv oplatil. „Ach, Gloona ani neuvidíte, dokud ho nezavolám. Bude se držet stranou.“ Rychle zvedl ruku, bojový ťuhýk prudce vzlétl a zmizel. Tib sledoval jeho let a řekl: „Převážně se o sebe stará sám.“

Wren letmo pohlédla na Desidia, který pochybovačně zavrtěl hlavou. Zdálo se, že to Tib nevnímá, stále upřeně hleděl do nebe.

„Tibe, co kdybys něco pojedl a šel si lehnout,“ prohodila Wren. „O ostatním si promluvíme ráno.“

Chlapec na ni pohlédl, zamrkal, potlačovaně zazíval, přikývl a odklusal poslušně za Desidiem. Tygr Taj je minul cestou od ohně s talířem jídla, a když došel k Wren, ostře se za hochem ohlédl.

„Nebyl to bojový ťuhýk, co jsem právě zahlédl?“ zabručel. „Odporný pták tenhle druh. Těžko uvěřit, že takový kluk mohl nějakého vycvičit. Většina z nich vám uklovne hlavu, sotva na vás pohlédne.“

„Jsou tak nebezpeční?“ zeptala se zaujatě Wren.

„Jsou to zabijáci,“ odpověděl Nebeský jezdec. „Uloví cokoliv, dokonce i bahenní kočku. Když něco začnou, nevíte, jak je zarazit. Povídá se, že za dávných časů se jich používalo k lovu lidí... vypouštěli se jako úkladní zabijáci. Jsou prohnaní a krutí.“ Zavrtěl hlavou. „Jak jsem řekl, jsou to odporné bestie.“

Wren letmo pohlédla na Trisse. „Asi tedy nemáme zájem, aby se tady potuloval.“

Tygr Taj se vydal k odchodu. „Já tedy ne.“ Protáhl se. „Je čas jít na kutě. Ostatní přiletěli před hodinou, pokud se vám to už nedoneslo. Na průzkum se vydáme opět zítra ráno. Dobrou.“

Zvolna se loudal do černé tmy. Ošlehaný větrem a s křivýma nohama. Kýval se ze strany na stranu jako nějaký starý kus nábytku postrkovaný kupředu. Wren s Trissem ho zcela mlčky pozorovali. Když zmizel, chápavě na sebe pohlédli.

„Pošlu Tiba zpátky,“ řekla.

Triss přikývl. Poté už žádný z nich nepromluvil.

Wren spala zachumlaná do lehké vlněné přikrývky na okraji světla z ohně a zdálo se jí o věcech, na něž se zapomíná stejně rychle, jak zaniknou. Dvakrát ji probudily noční zvuky, tiché čiřikání a bzukoty, nepatrné pohyby při otírání a šelesty živočichů neviditelných vysoko nad hlavou ve větvích. Bylo teplo a vzduch nehybný. Kombinace, která spánek příliš nepodporovala. Kolem ní spala Královská garda. Triss sotva tucet stop opodál.

Koutky očí vnímala další na hlídce jako mlhavé stíny proti temnotě. V ohbí paže se jí trhaně zaškubal Faun. Noc se plíživě odkrádala, zatímco Wren nehlučně proplouvala spánkem a procitáním.

Právě se chystala znovu si zdřímnout. Kolem panovala nejhlubší noc. V tom jí do výhledu přímo před nosem vyjukla pichlavá tvář. Polekaně sebou trhla.

„Hssst! Klid, Wren Elessedilová!“ Promluvil důvěrně známý hlas.

Chvatně se opřela o loket. „Streso!“

Faun vypískl, když ho poznal, a ostnokot jej hned nato umlčel zasyčením. Nemotorně se přibatolil blíž, usadil se na zadek a pozoroval Wren svýma zvláštníma očima. „Nepřipadá mi moc chytré, phttt, že jste se vydala ven jen tak sama.“

Wren se proti své vůli usmála. „Skoro si mě k smrti vyděsil! Jak si se dostal přes stráže?“

Ostnokot vyplázl jazyk, až by Wren mohla přisahat, že se usmál. „Inu, elfské děvče, vždyť jsou to jenom lidé. Sssst! Chceš-li mi zadat nějaký složitý oříšek, pak mě vrať zpátky na Morrowindl.“ Světélkující oči mu zamžikaly.

„Ale hned taky dodávám, že to si nepřeju. Ve vašem světě se mi líbí.“

Když se jí stromový kníkal pokoušel vykroutit, přitiskla si ho k tělu. „Jsem ráda, že si tady,“ řekla Stresoví. „Občas mám o tebe strach.“

„Strach a o mně. Phagg! Kvůli čemu? Po Morrowindlu mě už nic moc neděsí. Svět, ve kterém žijete, Wren z elfů, je dobrý.“

„Ale tam, kam máme namířeno, tak dobrý zase není. Víš to?“

„Hsssttt. Slyšel jsem. Další zlé bytosti, stejné jako na Morrowindlu. Ale do jaké míry zlé, elfské děvče? Podobají se, rrowwwll, Wisteronovi?“

Ostnokotův čenich se ve světle hvězd leskl vlhkostí. „Ne,“ odpověděla. „Alespoň, ještě ne. Tohle jsou lidé, ale je jich mnohem víc než nás a jsou odhodlaní nás zničit.“

Stresa o tom chvíli uvažoval. „Přesto je to lepší než ty obludy. „

„Ano, lepší.“ S povzdechnutím vdechla teplý noční vzduch. „Ale někteří z nich také vytvářejí obludy.“

„Takže nic nového, že?“ Ostnokot naježil ostny a zvedl se. „Budu vám nablízku, hsssttt, aniž byste mě viděla. Budete-li mě potřebovat, phhhffftt, objevím se.“

„Mohl bys zůstat,“ navrhla mu.

Stresa si odplivl. „V lese je mi lépe. A také bezpečněji. Rowwlll. Také byste se cítila bezpečněji, ale vy nepůjdete. Musím být vašima očima. Hssstt! O tom, co uvidím, se dozvíte jako první.“ Vyplázl jazyk. „Dávejte na sebe pozor, Wren Elessedilová. Nezapomínejte na lekce z Morrowindlu.“

Přikývla. „Ne, nezapomenu.“

Stresa se obrátil a vydal se pryč. „Pošlete kníkala, budete-li mě potřebovat,“ zašeptal nazpět a pak se ztratil.

Wren za ním chvíli zírala do tmy. Fauna chovala v náruči. Cítila jeho drobné hřejivé tělíčko. Konečně zase ulehla, usmála se a zavřela oči. Měla lepší pocit, protože věděla, že ostnokot přišel kvůli ní. Za okamžik znovu usnula. Až do rána se už neprobudila.

Kapitola 17

Za svítáni se předvoj elfské armády chystal znovu na cestu. Wren si zavolala Tiba Arneho a řekla mu, že ho posílá zpět za Svobodně zrozenými. To proto, aby jim sdělil, že je našel a pobídl je, aby dorazili, co nejrychleji. Ujistila ho, že je důležité, aby jim zprávu doručil, jinak by proti jeho žádosti nic nenamítala. Řekla mu rovněž, že až zprávu doručí, jeho návrat uvítá. Tib trochu trucovitě špulil rty, ale nakonec uznal, že má Wren pravdu a slíbil, že udělá všechno proto, aby příchod Svobodně zrozených na pomoc elfům uspíšil. Desidio mu dal pár elfích Stopařů jako doprovod a ochranu, i přes Tibovy opakované protesty, že nikoho nepotřebuje, a trio se vydalo údolím směrem ke streleheimským pláním. Gloon se neobjevil a Wren byla jen ráda.

Překlenout vzdálenost mezi elfím předvojem a Federací trvalo elfům větší část dvou dní. Postupovali rychle a rovnoměrně, ke zrychlení využívali otevřených lučin. K tomu, aby je Federace neobjevila, využívali Nebeské jezdce a jízdní zvědy. Nebeští jezdci se vraceli s pravidelným hlášením o postupu jižanské armády, který se zpomalil. Jeden den využila k překročení Mermidonu a druhý k opravám vybavení poškozeného vodou. Federace se ještě nedostala daleko od severního břehu Mermidonu, když se elfové uprostřed dopoledne příštího dne ocitli v překvapivé blízkosti od ní. Nebeští jezdci se vrátili se zprávou o kontaktu. Dva z nich se vyřítili od slunce, kde se vznášeli na obloze v oslepující bílé záři. Elfové se roztáhli podél lesních okrajů Západní země poblíž místa, kde se Mermidon stáčel nazpět a vytékal z Pykonu. Když Wren dostala zprávu, že je federační armáda sotva pět mil daleko a stále se blíží, nařídila Desidiovi, aby elfům přikázal, aby se stáhli do lesů a vyčkali tam do soumraku. V chladivém příšeří lesa si pak svolala expediční velitele.

„Musíme se rozhodnout," řekla jim.

Bylo jich celkem pět: Triss, Desidio, Tygr Taj, Erring Rift a ona. Rift byl vysoký, měl shrbená ramena, střapaté černé vousisko, řidnoucí vlasy a oči jako obsidiánové lupínky. Jeho přítomnost v roli velitele Nebeských jezdců byla životně důležitá. Tygr Taj se zúčastnil z osobní zdvořilosti a také proto, lže Wren důvěřovala jeho soudům. Seskupili se ve volném kruhu pod ořechovcem a při poslechu královniny řeči postrkovali botami ořechové skořápky a větvičky.

„Narazili jsme na ně," pokračovala, „ale to nestačí. Teď se musíme dohodnout, co s tím. Myslím, že si všichni uvědomujeme, jak postupují. Jde o obrovskou armádu, ale takovou, která se pohybuje mnohem rychleji, než jsme předpokládali. Uplynulo pět dní a oni už za sebou nechali Mermidon a dospěli až sem. Naše armáda je odtud vzdálená nejméně týdenní cestu. Federace na nás nehodlá čekat. Když ji necháme na pokoji, dostane se k Rhennu během tohoto týdne, což znamená, že první pozice zaujmeme tam, kde jsme doufali, že budou poslední."

„Na otevřených pláních by je třeba mohlo zpomalit horko," podotkl Desidio.

„Ještě víc by je zpomalil požár," navrhl Rift a mnul si při tom svůj plnovous. „Kdyby se řádně založil, vítr by ho zával přímo na ně."

„A také rovnou na lesy Západní země," zpochybnil jeho návrh Triss.

„Nebo by ho mohl vítr obrátit proti nám." Wren zavrtěla hlavou. „Nebereme-li to jako poslední možnost, jde o příliš velké riziko. Ne, myslím, že máme lepší možnost."

„Nějak je zaměstnat," pronesl tiše Desidio. „Jak už máte celou dobu v úmyslu, má Lady. Právě to, co mi generál rozkazem zapověděl."

Wren se usmála a zpříma se na něj zadívala.

„Ale už jsme se shodli, že může přijít chvíle, kdy bude nezbytné, abyste se podřídil mým rozkazům. Ten čas právě nadešel, veliteli. Vím, jaké máte rozkazy. Vím naprosto přesně,

co jsem generálu Oridiovi slíbila. A vím také, co jsem mu neslíbila.“

Přenesla svou hmotnost a naklonila se vpřed.

„Budeme-li tu jen sedět a nic nepodnikneme, Federace dospěje k Rhennu dříve než my a dostane nás do úzkých. Arborlon bude zničen. Nikdo nebude mít čas přijít nám na pomoc, ať už Svobodně zrození nebo někdo jiný. Potřebujeme tuhle armádu zpomalit, poskytnout naší vlastní čas, aby se dostala tam, kde bude něco platná. Rozkazy jsou rozkazy, veliteli, ale v poli je to okamžitý vývoj situace, který diktuje, jak důsledně je třeba na nich lpět.“

Desidio nepromluvil.

„Oba jsme se zavázali, že se předvoj s federační armádou nepustí do bitvy, dokud nedorazí generál Oridio. Dobrá, my ten závazek dodržíme. Ale akce Královské gardy neváže nic, té velím já. Stejně je tomu u Nebeských jezdců, kteří jednají svobodně, podle vlastních rozhodnutí. Myslím, že bychom měli zvážit způsoby, jakými by se dali využít proti nepříteli.“

„Tucet Nebeských jezdců a stovka Královské gardy?“ Desidio tázavě pozvedl obočí.

„Víc než dost na to, co má královna na mysli,“ vložil se do debaty bojovně Tygr Taj. „Vyslechněme ji.“

Desidio přikývl. Erring Rift si teď mnul bradu silněji. Měl zaujatý pohled. Triss se tvářil jakoby rozmlouvali o počasí.

„Je nás příliš málo, abychom federační armádu napadli otevřeně,“ řekla Wren a očima jim přelétala po tvářích. „Ale jsme rychlí a hbití a překvapení je na naší straně. Měly by to být hodnotné zbraně při nočním útoku, jehož účelem by bylo poškození nepřítele a jeho uvedení ve zmatek. Nebeští jezdci mohou udeřit odkudkoliv a Královská garda je vycvičena tak, aby byla přítomna, ale nezpozorována. Co když na ně zaútočíme v noci, kdy to nebudou čekat? Co když na ně udeříme tam, kde jsou zranitelní?“

Triss přikývl. „Jejich vozy a zásoby.“

Erring Rift tleskl. „Jejich obléhací stroje!“

„Zapálit je,“ zašeptal Tygr Taj dychtivě. „Vypálit je do základů, zatímco budou spát!“

„Víc než tohle,“ vmísila se Wren čile do rozmluvy a znovu tak zaujala jejich pozornost. „Zmást je. Vyděsit. Ve tmě nemohou vidět. Využijeme toho. Proveďme všechno, co zde navrhujeme, ale počínejme si tak, aby se domnívali, že strůjcem celé téhle akce je celá armáda. Zaútočme na ně současně ze všech stran a pak se opět stáhněme. Dříve, než se vzpamatují a zjistí, co se vlastně stalo. Zanechejme je v domnění, že jsou ze všech stran obklíčeni. Pak nebudou v postupu pokračovat tak rychle. Ani po opravě škod nebude jejich postup tak rychlý, protože po nás budou neustále pátrat a tím se zpomalí.“

Erring Rift se rozesmál. „To je řeč pravé dívky z tuláků!“ zvolal nadšeně a pak poněkud rychle dodal: „... má Lady.“

„A jakou úlohu v tom mám hrát já?“ zeptal se Desidio. „A jakou předvoj?“

Třeba se Wren mýlila, ale zdálo se jí, že v jeho hlase zachytila náznak očekávání, jakoby snad opravdu doufal, že má něco na mysli. Nechtěla ho zklamat.

„Zásoby a obléhací stroje budou soustředěny v týle armády. Nebeští jezdci s Královskou gardou zaútočí odtud. Úder vašich střelců spolu s jízdou podél její přední části a po křídle by v jejích řadách jistě vyvolal nemalý zmatek.“

Desidio to zvažoval. „Možná budou bdělejší, než myslíte. Třeba budou lépe připraveni.“

„V rozsahu hranic svého protektorátu? Aniž by za celý pochod na sever spatřili byť jediného elfa?“ Nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Zatím pouze přemýšlí, jestli vůbec na někoho narazí.“

„Možná tam budou přízračníˇ,“ poznamenal tiše Triss.

Wren přikývla. „Ale ti budou vystupovat jako lidé, protože nemají zájem ukazovat se armádě ve své pravé podobě. Vzpomeň si Trissi... manipulují skrytě. Kdyby se ukázali, ztratí svou anonymitu a vlastní armádu zpanikaří. Myslím, že tohle riskovat nebudou. Myslím, že na to nebudou mít čas ani pomyslet, jestliže je zaskočíme.“

„Tohle se nám podaří jen jednou.“

Wren se jen slabě usmála. „Tak bychom si měli počínat v první řadě, ne?“ Zkoumavě pohlédla na Desidia. „Pomůžete nám?“

Žalostně na ni pohlédl. „Myslíte tedy, že mohu jednat proti rozkazům generála Oridia?“ Povzdechl si. „Jsou jasné, ale pak je tu ještě jistá dávka nezávislého uvažování, která je veliteli v poli povolena. A navíc máte pravdu v tom, jak se situace vyvine, pokud nic nepodnikneme.“

Zadíval se na ostatní. „Souhlasíte s tím všichni?“

Každý z nich přikývl. Znovu pohlédl na Wren.

„Pak musím udělat, co nejvíc mohu, abych vás zachránil před sebou samou, i když to znamená vytáhnout do pole. Generál souhlasit nebude, ale doufám, že tuhle logiku přijme. Ví, že nad Nebeskými jezdci a Královskou gardou nemám žádnou autoritu a jistě ne žádnou nad vámi, má Lady.“ Odmlčel se a pak zachmuřeně dodal: „Přiznávám, že mě překvapuje, jak snadno jste mne přesvědčila.“

„To rozum vás přesvědčil, veliteli,“ opravila ho.

„A to je rozdíl.“

Následovala výměna pohledů. „Tedy dohodnuto?“ zeptal se Tygr Taj rozmrzele.

„Až na strategii,“ odpověděla Wren. „Tu ponechávám na vás. Ale samozřejmě, že se celé akce osobně zúčastním. Ne, Tygře Taji, jen žádné námitky. Podívejte se na Trisse... už se ani neobtěžuje se o to pokoušet.“

Nebeský jezdec se na ni zaškaredil a spolkl ať už jakoukoliv námitku, kterou se právě chystal vyslovit.

„Kdy celou akci uskutečníme, má Lady?“ zeptal se Erring Rift. Černé oči mu jiskřily.

Wren vstala. „Samozřejmě, že dnes v noci. Jakmile usnou.“ Obešla je a vydala se na odchod. Půjdu se opláchnout a něco sníst. Až budete mít plán, dejte mi vědět.“

Spokojeně se usmála do ticha, které se za ní rozhostilo, a už se neohlédla.

S končícím dnem se západní obzor zbarvil rudě až nachově a oblaka se neustále měnila vytvářeje zvolna se měnící panoráma. Vedro přetrvávalo dál i po západu slunce a vyblednutí barev. Páchnoucí vlhkost obsažená v nehybném vzduchu způsobovala, že se šaty lepily na kůži, která svrběla. Elfové povečeřeli brzy a snažili se usnout, ale i v zástinu lesa se dalo najít jen nemnoho příjemných míst. Když se přiblížila půlnoc, byli probuzeni Desidiovi elfí Stopaři. Dostali rozkaz, aby se oblékli a ozbrojili. Nato byli vyvedeni z lesa na pláně. Mlčky se kradli k vyvýšenině na severu, která čněla nad spícím ležením federační armády.

Wren se k nim připojila. Dříve než opět vzlétne s Nebeskými jezdci, chtěla vidět, jak se tahle armáda jeví při pohledu ze země. Vydala se na výspu s vyčleněnou družinou tvořenou členy Královské gardy pod velením Trisse a Desidia. Všichni měli šaty v zelenohnědých lesních odstínech, kvůli splynutí s terénem, na nohou vysoké boty, kolem boků opasky a na rukou rukavice proti odřeninám a škrábancům. Wren měla v torně na zádech Fauna (stejně by byl v táboře nezůstal) a na krku jí na kožené šňůrce visel kožený váček s elfeíny. Za řemínkem na zápěstí jedné ruky měla zastrčený pár dlouhých nožů a v jedné z vysokých bot dýku. Vyzbrojena na cokoliv, pomyslela si. Přejeli krátkou vzdálenost k pláním, pak sesedli z koní a pěšky kráčeli k místu, na němž se ve tmě krčila přední linie elfích Stopařů. Wren se plížila vpřed společně s Trissem a Desidiem. Dospěli až k místu, z něhož mohla přehlédnout celé federační ležení. Armáda Federace byla opravdu obrovská. I když ji už viděla ze vzduchu s Tygrem Tajem, stejně ji teď její velikost ohromila. Táhla se v bludišti ohňů kam až oko dohlédlo, jako světelná záplava, která svým jasem vytěsňovala i záři hvězd. Z plání doléhal hovor a smích tak jasně jakoby zaznívaly ze vzdálenosti pouhých yardů. Proti nebi ozářeném světlem z ohňů se rýsovaly ohromné obléhací stroje jako gigantická kostnatá tělesa z dřevěných kostí a železných kloubů. Působili dojmem neskutečných obrů. Vozy byly natěsnány ve shlucích, plné zásob a zbraní, a proto byl po

větru cítit pach oleje a smůly. I když už bylo po půlnoci, mnozí ještě nespali, toulali se od ohně k ohni, vábeni cinkotem sklenic a cínových pohárů, přitahováni voláním a pokřiky a příslibem pití a společnosti.

Wren rychle pohlédla na Trisse. Federace se chovala bezstarostně, uspokojena představou, že ji před nebezpečím chrání vlastní velikost a síla. Wren ústy tázavě naznačila slovo 'hlídky'. Triss pokrčil rameny a ukázal nalevo a pak napravo, aby ji upozornil na hlídky, které federační velitelé rozmístili. Nebylo jich mnoho a byly široce rozptýlené. Nemýlila se tedy: jižané žádné potíže neočekávají.

Tiše se plížili z vyvýšeniny, až se ocitli z dohledu. Pak se zvedli a vraceli se mezi řadami lučištníků a jízdy. Když byli dostatečně daleko, přivolala si Wren Trisse s Desidiem blíž.

„Pokuste se dostat, co možná nejblíže, veliteli," řekla šeptem druhému. „Vyčkejte, dokud na ně neudeří Nebeští jezdci. Vyhledejte ohně a pak zaútočte. Nejdřív lučištníci a po nich jízda, tak, jak jsme si to naplánovali, a pak rychle pryč. Žádné příležitosti nevyužívejte. Snažte se, aby z vás nezahlédli víc, než je nezbytné. Chceme, aby jim, pokud jde o náš počet, zapracovala představivost."

Desidio přikývl. Znal svou práci lépe než královna, ale právě proto jí nic z toho říkat nehodlal. Zlehka se usmála a na důkaz své důvěry ho vzala za ruku, pak se obrátila a tiše se vzdálila s Trissem. Jejich doprovod už na ně čekal. Opět nasedli na koně a vrátili se do lesa.

Nebeští jezdci s hlavní částí Královské gardy čekali na jedné mýtině. Z větví bylo upleteno na tucet košů svázaných koženými šňůrami, každý natolik rozměrný, aby pojal tucet mužů. Elfí Stopaři, ve tmě temné a nehlučné postavy, vyzbrojení dlouhými luky a krátkými meči, do nich vyšplhali.

Každého koše se chopí jeden roch a odletí s nimi do plání za federační armádou. Wren odspěchala za Tygrem Tajem, který už seděl na Spiritově hřbetě, vytáhla se nahoru za něj a zajistila se řemením. Triss vyšplhal do koše postaveného před rochem. Erring Rift tiše zahvízdal a rochové jeden po druhém vzlétali k obloze s pařáty zaťatými do nosných popruhů, na kterých byly na všech čtyřech rozích zavěšeny koše. Zvedali je do výšky jemně a opatrně a vynášeli je vzhůru mezi stromy do ztemnělé oblohy.

Zatímco Spirit vzlétal mezi stromy a zaměřoval se na východ k pláním, do tváře Wren Elessedilové narážel ve studených vlnách vítr. Ohně federační armády se zviditelnily téměř okamžitě a jejich rozsah se zdál z výšky ještě větší. Erring Rift se na hřbetě svého rocha Grayla ujal vedení a stočil letku k jihu podél linie lesů a co nejdále od záře z ohňů, jak to jen šlo. Tiše přelétaly nad stromy a sledovali, jak se ohně roztahují a poté, co se ocitli za jejich září a ve tmě, jak se zase smršťují. Když se dostatečně vzdálili, znovu je Rift širokým obratem nad pláněmi navedl ke světlu, takže se přibližovali přímo ke středu nepřátelského týlu.

Wren se rukou přidržovala Tygra Taje. Trochu pro uklidnění a také kvůli kontaktu. Nebeský jezdec se držel pevně a klidně, nachýlený ve směru letu a s odvrácenou tváří. Žádný z nich nepromluvil.

Když se ocitli tak blízko, jak se ještě bezpečně dalo zvládnout, aniž by je nepřítel zahlédl, snesli se rochové k zemi. Koše spočinuly na zemi a ptáci pustili ze spárů nosné popruhy. Bojovníci Královské gardy koše opustili a rozplynuli se ve tmě. Rochové opět vzlétli. Spirit s Tygrem Tajem a Wren s nimi, roztáhli se do širokého oblouku a v něm se vzdalovali. Ale vzdalovali se jen krátkou chvíli, v níž Triss rozestavil hlídky. Pak už se svými muži jen čekal, až nadejde čas.

Rochové se po jisté době opět otočili, vyrovnali se a zamířili přímo k federačnímu ležení. Za letu nabírali rychlost. Jednalo se o nejnebezpečnější fázi: tak nebezpečnou, že Tygr Taj dostal rozkaz nezúčastňovat se vlastního úderu a soustředit se pouze na bezpečnost královny, která se akce účastnila jen jako pozorovatelka. Jakmile by k něčemu došlo, královna se má stáhnout do bezpečí. Rochové se řítili vzduchem k federačnímu

ležení, a když přelétali nad prvním z ohňů, vyrovnali se nějakých padesát stop nad zemí. Vzápětí se ze tmy všichni až na Spirita spustili dolů jako temné šipky. Na federační tábor se řítilo jedenáct mohutných rochů a na strážní ohně se snášeli jako blesk. V posledním okamžiku je nepřítel zahlédl, takže od vojáků zdola doléhal nahoru překvapený jekot. Ale varovné výkřiky se dostavily příliš pozdě. Rochové už s roztaženými křídly vybírali strážní ohniště. Zaměřovali se na ta, která už téměř dohasínala, a do otužilých spárů chňapaly rozpálené uhlíky. Proč sebou dopravovat oheň na podpal, je-li přímo na místě? poznamenal na poradě velení Rift. Rochové se rozletěli vpravo i vlevo k obléhacím strojům. Federační vojáci se houfně vymotávali z pokrývek provizorního nocování a snažili se z chaotických výkřiků již procitlých druhů vyrozumět, co se děje. Ale to už rochové dospěli k obléhacím strojům a proviantním vozům. Svalovali žhavá polena z pařátů přímo na vyschlé staré dřevo. Vítr uhlíky při pádu rozdmýchával, takže dřevo okamžitě vzplálo. Některé řeřavé uhlíky dopadaly na zaprášené plátěné kryty, jiné zase na kabiny na vrcholech obrovských pozorovatelen zastřešených šindeli, některé do kádí se smolou, která sloužila k napouštění střeliva do katapultů.

Z různých částí ležení burácivě vyšlehával do vzduchu oheň a hladově se olizoval. Překvapivé výkřiky se měnily ve zlostný ryk a volání po vodě, ale plameny už zachvátily kde co. Rochové nalétali na ty, kteří se plameny pokoušeli v zárodku uhasit, a zaháněli je.

Vtom ze tmy zaútočila Královská garda. Dlouhé luky vysílaly do zmateně pobíhajících federačních vojáků krupobití šípů, které na ně dopadalo, zatímco se nemotorně chápali zbraní. Ale šípy je zabíjely dřív, než stačili zjistit, co se vlastně děje. Za lučištníky následovali elfí Stopaři smeči. Zhmotnili se všude při okrajích nepřátelského ležení, přetínali úvazy koní a hospodářských zvířat a rozháněli je do tmy, probodávali pytle s obilím, převrhávali sudy s vodou a rozsekali každého, kdo se jim postavil do cesty. Federační armáda se ocitla v totálním zmatku. Muži divoce pobíhali kolem, útočili na cokoliv a na kohokoliv, s kým se střetli, často na sebe navzájem. Důstojníci se sice snažili zjednat pořádek, ale nikdo s jistotou nevěděl, kdo je kdo, a proto jejich snaha vyznávala ve zmateném chaosu zcela naprázdno.

Teď udeřili zepředu Desidiovi elfí Stopaři, nejdřív lukostřelci zasypávající tábor deštěm šípů, jedním hromadným výstřelem za druhým, a hned poté se ze tmy s děsivým pokřikem vyřítila jízda. Z velké výše Wren sledovala, jakou paseku elfští koně působí v předních šicích Federace, jak proráží hluboko do nitra tábora a vzápětí se zase stahují zpět a cestou rozptylují strážní ohně a vojáky, jak nakonec mizí ve tmě poslední opozdilci.

Ale federační armáda byla obrovská. Nájezdy sotva pošramotily její okraje. V jejím středu, kde převládal naprostý klid, se již vytvářely šiky, které začínaly pomalu a rovnoměrně mašírovat směrem ke zdroji potíží. Vším tím zmatkem se hrnuly stovky pěšáků, odhazovali stranou nebo ušlapávali vlastní druhy a pátrali po vetřelcích. Ve chvíli se ocitli na obvodu tábora. Od jejich obrněných těl se záře z hořících vozů a obléhacích strojů odrážela v barvě krve.

Wren se rozhlížela tmou, aby zjistila, co se děje s jejími elfy. Rochové už zase mířili k jihu a Tygr Taj obrátil Spirita za nimi. Wren prohlížela ležení přes rameno, zatímco se rychle vzdalovali do tmy, ale po Desidiových Stopařích ani po členech Královské gardy žádná známka. Federační vojáci postoupili mimo rozsah záře požárů v marném úsilí vypátrat nepřítele, který již zmizel. Celá zásobovací kolona včetně obléhacích strojů stály v plamenech, v ohnivých pyramidách, které planuly stovky stop vysoko do noční oblohy a sálaly žárem tak intenzivním, že jej Wren vnímala i z výšky, kterou prolétala. Nozdry jí naplňoval pach dýmu a popela a k uším jí doléhaly výkřiky raněných. Všude leželi zakrvácení a nehybní vojáci.

Pokračovali v odletu, Spirit okamžik zaostával, než ostatní dostihl. V roztažené formaci sestoupili k místu, kde na ně už čekali provizorní transportní koše a rovněž Stopaři Královské gardy. Rochové opět chňapli po nosných popruzích, zvedli koše do vzduchu a svižně se rozletěli na západ k lesům. Vše úspěšně zvládnuto během chvíle, takže vzápětí

už prolétali mezi stromy, daleko od nepopsatelného chaosu v nepřátelském ležení, a směřovali k útočišti, z něhož původně vzlétali.

Když opět přistáli v lese, Wren svolala své velitele, aby zjistila rozsah ztrát. Rochové přestáli útok bez úhony. Kromě jediného se bezpečně vrátili všichni členové Královské gardy. Pouze tři z elfích Stopařů zahynuli, když je jízda odřízla od jejich koní. Určitý počet zranění byl, ale z toho jen jediné vážné. Útok byl totálně úspěšný.

Wren poděkovala Trissovi, Desidiovi a Erringu Riftovi a nařídila, aby se předvoj sbalil. Nyní se tiše přesunou na sever. Dříve, než by po nich mohla Federace začít pátrat. Zvolí si tam v lesích nějaké nové skryté útočiště. Až se rozední, zjistí rozsah škod způsobených nepřáteli a rozhodnou, co podniknou příště. Dnešní noc je dobrým začátkem, ale konec je stále v nedohlednu.

Elfové se rychle připravovali k přesunu. Od muže k muži přecházel spokojený šepot a stisky rukou, zatímco se chystali. Vybojovali svou první bitvu na domácí půdě po více než sto letech a zvítězili. Dlouhou noc na Morrowindlu mají konečně za sebou. Jakoby si tím vítězstvím ulevili od trochy bezmocného vzteku, který po celý život zakoušeli. Mnohým se tím obnovil smysl pro svobodu.

Wren Elessedilová to chápala. I ona cítila jistou úlevu: jako elfská královna, jako naděje své babičky, jako Garthova žačka. Uvědomovala si, jak na ni teď elfové pohlížejí. Vnímala jejich respekt. Teď k nim patří. Je jednou z nich.

Za hodinu bylo vše připraveno. Elfové se v tichosti vykradli z minulosti Morrowindlu a rozplynuli se ve tmě.

Kapitola 18

Po hodinovém rovnoměrném pochodu strávili elfové zbytek noci v lese severně od Pykonu, který na pozadí sousedil s rozlehlejší masou Dreyského lesa a jižně poskytoval vyhlídku na pláně, na nichž bylo rozloženo federační ležení. Celou noc mohli pozorovat požáry hořících obléhacích strojů a proviantních vozů, jež osvětlovaly obzor jasnou září, a v lesním tichu mohli slyšet výkřiky a volání. Spali dobře a za úsvitu se zase probrali, aby se opláchli, najedli a poté se vydali za svými povinnostmi. Desidio vyslal jezdce na sever do Arborlonu se zprávami o úderu a také s Wreniným osobním požadavkem, s nímž se obracela na Barsimona Oridia. Žádala ho, aby hlavní součást armády pokračovala dále na jih, jakmile to bude možné. Všemi směry byly vyslány jízdní hlídky, s rozkazem prověřit, zda se v terénu nenachází žádná jiná jižanská vojenská síla, vyjma té, o které vědí. Zvláštní pozornost měla být věnována posádce v Truborohu. Nebeští jezdci se rozletěli na jih, aby zhodnotili rozsah škod, který Federace utrpěla při nočním nájezdu, se zvláštním zřetelem na zjištění, jak brzy bude armáda schopna dalšího postupu Den byl oblačný a šedavý, což znamenalo, že rochové poletí proti tmavému pozadí hor a lesů Západní země nepozorovaně. Poté, co se zbylí elfové postarali o zvířata, vyčistili a opravili bojovou výzbroj, dostali volno s tím, aby se prospali až do poledního času.

Wren strávila ráno se svými veliteli: Desidiem, Trissem a Erringem Riftem. Tygr Taj odletěl na jih, protože si chtěl všechno ověřit sám. Wren se cítila rozjařeně i unaveně současně, uzardělá elánem a ztuhlá únavou. Věděla, že by jí několikahodinový spánek jen prospěl, že by se jí hlava vyjasnila. Ale chtěla, aby její velitelé - a zvláště Desidio, kterého si nyní už získala - začali uvažovat, co by jejich malá vojenská síla mohla podniknout příště. Z velké míry to záviselo na současné činnosti Federace. Možností stejně mnoho nebylo a Wren chtěla úvahami o nich pohnout v patřičném směru. Se štěstím se jižané několik dní nepohnou z místa. Hlavní části elfské armády by to mohlo poskytnout čas k přesunu do Rhennu. Ale pokud by se dala do pohybu dříve, bude záležet na Wren a předvoji, aby nalezli způsob, jak ji znovu zpomalit. V žádném případě nehodlala zůstat se založenýma rukama. Nad svým obřím nepřítelem získali důležité vítězství a tuhle nastolenou výhodu Wren nehodlala promrhat. Federace se teď bude neustále ohlížet přes své pomyslné kolektivní rameno. Wren si přála, aby v nejistotě setrvala, jak nejdéle bude možné. Významným se ukazovalo stejné smýšlení jejích velitelů. Byla spokojená, že se při poradě shodli atak se odešla natáhnout. Probudila se téměř v poledne. Zjistila, že se už vrátil Tygr Taj i jízdní hlídky. Zprávy, které přinesli, byly dobré. Federační armáda se postupovat nesnažila. Veškeré obléhací vybavení a většina zásob lehly popelem. Ležení zůstávalo přesně tam, kde ho uplynulé noci opustili, a zdálo se, že hlavní úsilí nepřátelé věnují péči o raněné, pohřbívání mrtvých a paběrkování na zbylých zásobách. Zvědové hlídkovali na obvodu ležení a prozkoumávali okolní krajinu, ale hlavní jádro armády se stále vzpamatovávalo.

Tygr Taj přesto spokojen nebyl.

„Jednou věcí je jejich současné přeskupování," řekl Wren z doslechu ostatních. „Po takovém útoku byste očekávala, že se ani nehnou. Dostali co proto a tak si trochu potřebují vylízat rány. Ale nebuďte bláhová. Budou si počínat jako my. Budou přemýšlet, jak by nám odpověděli. Setrvají-li na místě až do zítřka, budou mít dost času detailně se porozhlédnout. Do té doby už budou mít něco za lubem. Na to vezměte jed."

Wren přikývla a pak se společně vydali za Trissem, aby tnu obsah své rozmluvy sdělili. Souhlasil s nim. Stojí proti ostřílené armádě a její velení bude tvrdě pracovat na tom, Sak stáhnout momentální výhodu, kterou elfové získali.

Právě dojídali, když dorazila elfská jízdní hlídka spolu s pomláceným a pocuchaným

Tibem Arnem. Hlídka prověřovala dolní konec Streleheimu směrem na Truboroh, když na chlapce narazila. Bloudil pláněmi a hledal elfy. Našli ho zraněného a osamoceného, a proto se ho ujali a dopravili rovnou do tábora.

Tib byl v obličeji pořezaný a samá podlitina a od hlavy k patě ušpiněný a zaprášený. Byl velmi otřesený a zprvu dokázal sotva promluvit. Wren ho odvedla, posadila ho a tvář mu otřela navlhčenou látkou. Triss s Tygrem Tajem postávali poblíž, aby si vyslechli jeho vysvětlení.

„Řekni mi, co se ti stalo," vybídla ho Wren, když ho natolik uklidnila, že už byl schopen řeči.

„Je mi to líto, královno," omlouval se Tib, který se teď styděl, že se nedokázal ovládnout. „Zdržoval jsem se tam venku den a noc bez jídla a pití a vůbec jsem nespal."

„Co se ti přihodilo?" zopakovala otázku Wren.

„Přepadli nás, mne i doprovod, který jste se mnou poslala. Stalo se to nedaleko Dračích štítů. Objevili se v noci, bylo jich víc než tucet. Zrovna jsme se utábořili a oni nás napadli. Muži z mého doprovodu bojovali velmi srdnatě. Jak nejlépe dokázali. Ale zabili je. Zabili by i mě, ale díky Gloonovi se to nestalo. Přilétl mi na pomoc, útočníky napadl a já utekl do tmy. Slyšel jsem Gloonovo vřeštění a výkřiky těch mužů, jak se společně potýkali, a potom už nic. Schovával jsem se ve tmě celou noc a pak se vydal nazpátek, abych vás vyhledal. Bez Gloona jsem se pokračovat v další cestě bál. Bál jsem se, že po mně už pátrají další nepřátelské hlídky."

„Ťuhýk je mrtvý?" zeptal se pojednou Tygr Taj.

Tib se rozplakal. „Myslím, že ano. Od té doby jsem ho už nezahlédl. Hvízdal jsem na něj, když se rozednilo, ale nepřiletí." Sklíčeně se podíval na Wren. „Mrzí mě, že jsem selhal, má královno. Nevím, jak nás tak snadno objevili. Jakoby o nás věděli!"

„Nevadí, Tibě," uklidňovala ho Wren a položila mu ruku na rameno. „Počínal sis, jak si nejlépe mohl. To s Gloonem je mi líto."

„Já vím," zamumlal Tib a znovu se ovládl.

„Teď už tu s námi zůstaneš," řekla mu. „Najdeme jiný způsob, jak zprávu Svobodně zrozeným doručit, a pokud ne, vyčkáme, dokud nás sami nenajdou."

Poručila chlapci přinést jídlo a pití, zabalila ho do vlněné přikrývky a pak odvedla Trisse s Tygrem Tajem stranou. Stáli pod letitým dubem, pod nímž byla lesní půda posetá žaludovými číškami. Oblohu nad jejich hlavami clonily mraky, a proto mělo světlo mdlý našedlý nádech.

„Co si o tom myslíte?" zeptala se jich.

Triss zavrtěl hlavou. „Muži, kteří toho chlapce doprovázeli byli zkušení. Myslím, že by se byli neměli nechat zaskočit. Buď neměli štěstí a nebo má hoch pravdu a kdosi na ně čekal."

„Povím vám, co si o tom myslím," promluvil Tygr Taj. „Domnívám se, že je dost těžké zabít bojového ťuhýka, i když ho vidíte, natož, když ne."

Wren na něj pohlédla. „Co tím máte na mysli?"

Zachmuření Tygra Taje se ještě prohloubilo. „Prostě se mi na téhle celé záležitosti něco nezdá. Nemyslíte, že je podivné, že si Svobodně zrození zvolili za posla právě takového kluka?"

Wren na něj chvíli upřeně hleděla a uvažovala.

„Ano, je mladý. Ale právě proto, je méně pravděpodobné, že by si ho někdo všimnul. A zdá se, že sebevědomí má dost."

Odmlčela se. „Tygře Taji, vy mu nedůvěřujete, viďte?"

„To netvrdím." Obočí se mu zlostně svraštilo. „Jen se domnívám, že bychom měli být obezřetní."

Wren přikývla s pomyšlením, že bude lépe, když podezíravost Tygra Taje přejde. „Trissi?"

Kapitán Královské gardy se popotahoval za obvazy na zlomené paži. Pásku mu už

včera odstranili, takže mu kolem předloktí zůstávalo jen pár úzkých dlah. Když si zavazoval uvolněný uzel na obvazu, nevzhlédl.

„Myslím, že má Tygr Taj pravdu. Opatrnosti není nikdy dost.“

Wren si založila ruce. „Dobře. Pověř někoho, aby z něj nespouštěl oči.“ Obrátila se na Tygra Taje. „Potřebuji, abyste pro mne udělal něco důležitého. Přála bych si, abyste zaletěl na místo, kde Tib skončil. Vezměte Spirita a odleťte na východ. Uvidíme, zda se vám podaří najít Svobodně zrozené a přivést je sem k nám. Pokud jim cestu sem nic nekomplikuje. Zřejmě vám to potrvá několik dní a budete je muset nalézt, aniž bychom vám jakkoliv mohli pomoci. Nemám ani ponětí, kde byste měl začít, ale je-li jich tam na pět tisíc, neměl by to být tak nesnadný úkol.“

Wren zavrtěla hlavou. „Ne, musíte to být právě vy. Věřím, že vy ten úkol úspěšně zvládnete. O mě se nestrachujte. Triss s Královskou gardou mi bezpečnost zajistí. Budu v pořádku.“

Vytáhlý Nebeský jezdec zavrtěl hlavou. „Nelíbí se mi to, ale přejete-li si to, poletím.“

Pro případ, že by Tygr Taj na svých cestách náhodou narazil na Para či Colla Ohmsfordovi, na Walkera Boha nebo Morgana Leaha, poskytla mu Wren jejich stručné popisy, podle nichž by se mohl s jistotou orientovat. Když domluvila, podala mu ruku a popřála šťastný let.

„Buďte opatrná, Wren z elfů,“ upozornil ji nevrle a okamžik její ruku podržel v pevném stisku. „Nebezpečí zdejšího světa se zase tolik od nástrah Morrowindlu neliší.“

Wren se usmála, přikývla a Tygr Taj se vzdálil. Wren sledovala, jak si připravuje zásoby a přikrývky, jak je upoutává na Spiritův hřbet, pak sám nasedá a odlétá do šedi. Dlouho zírala do oblohy ještě poté, co jí zmizel z dohledu. Mraky nabývaly temnějšího odstínu. Do soumraku se rozprší.

Budeme potřebovat lepší úkryt, pomyslela si. Musíme se přemístit.

„Zavolej Desidia,“ přikázala Trissovi.

Vydatný liják rozbahní celou stepní oblast, na níž táboří Federace. Doufat v něco takového bylo příliš, ale Wren si nedokázala pomoci.

Dej nám jen týden, žadonila v duchu se zrakem upřeným do vířící šedi. Pouhý týden.

Na tvář jí dopadla první dešťová kapka.

Elfí předvoj se shromáždil, sbalil a přesunul zpět do hlubokých hvozdů v oblasti Dreyského lesa, v níž hodlal přečkat bouři. Jak se den schyloval k soumraku, rozpršelo se silněji. Po setmění už lilo jako z konve. Nebeští jezdci upoutali rochy dále od koní a mužstvo rozestřelo mezi stromy plátěné plachty, aby sebe i zásoby udrželi v suchu. Hlídky se vracely, vyjma Arborlonu, ze všech stran se zprávami, že se odnikud nic nepřibližuje, nikde ani známka po nějaké další vojenské síle Federace.

Díky lijavci byl kouř skrytý a tak povečeřeli vařené jídlo a uložili se ke spánku. Wren zaměstnávaly v duchu spousty variant, jak si počínat dále, až se domnívala, že ani nezaspí, ale usnula téměř ihned. Její poslední vědomá myšlenka patřila Trissovi a dvěma mužům z Královské gardy, kteří stáli na stráži opodál.

Když procitla, stále ještě pršelo, stejně rovnoměrně jako dříve. Obloha byla zatažená, země promočená a měnila se v bahno. Pršelo celý den, až do dne následujícího. Zvědové se opět vydali prověřit pohyb nepřátelské armády. Přinášeli zprávy, že k žádnému nedochází. Jak Wren doufala, stepi nasákly vodou a staly se zrádnými. Jižanská armáda si ohrnula svůj pomyslný límec a nepohodu přečkávala. Vzpomněla si na varovná slova Tygra Taje, aby se bláhově nedomnívala, že zůstane Federace netečná prostě jen proto, že trčí na místě, ale počasí bylo natolik špatné, že Nebeští jezdci odmítali létat a na zemi se stejně nic moc objevit nedalo.

Z Arborlonu dorazila zpráva, že hlavni jádro elfské armády je od způsobilosti k pochodu na jih nadále vzdáleno několik dní. Wren pod vlivem pocitu marnosti zaskřípěla zuby. Ani počasí elfími nepomáhá.

Něco ze svého času věnovala Tibovi, protože se o něm chtěla dozvědět trochu víc, chtěla vědět, zda-li existuje nějaký důvod k nedůvěře, kterou k chlapci projevoval Tygr Taj. Tib se choval otevřeně a vesele, vyjma okamžiků, kdy došlo ke zmínce o Gloonovi. Pod vlivem Wrenina povzbuzování o sobě rád mluvil. Vyprávěl jí, že vyrostl ve Varfleetu, kde přišel o rodiče, kteří skončili ve federačních žalářích. Proto se dal naverbovat ke Svobodně zrozeným, aby jim pomáhal v Hnutí odporu a od té doby žije s nimi. Většinou doručoval zprávy. Dokázal projít téměř všude, protože v nikom nevyvolával dojem nebezpečí. Když o tom mluvil, rozesmál se a rozesmál i Wren. Vyprávěl Wren, že se párkrát vydal do Dračích štítů představujících baštu Svobodně zrozených, aby tam žil, ale nikdy tam nedošel, protože je příliš zvyklý na městský život. O Svobodně zrozených a potřebě osvobodit Pohraničí od nadvlády Federace mluvil s nadšením. O přízračných nemluvil a ani nenaznačil, že by o nich něco věděl. Wren pečlivě naslouchala všemu, co říkal, ale nenalezla nic, co by naznačovalo, že Tib lže.

Požádala Trisse, aby si s chlapcem rovněž promluvil a mohl si tak udělat vlastní názor. Wren se zdál v pořádku. Proto celou věc pustila z hlavy.

Pršet přestalo třetího dne. Déšť se vytratil v půli dopoledne. Mraky se rozptýlily a nebe se prozářilo jasným slunečním světlem. Z listů crčela voda a v prohlubních vytvářela kaluže. Vzduch byl prosycen párou a vlhkostí. Desidio vyslal jízdní hlídky do plání A Erring Rift zase Nebeské jezdce na jih. Elfové se přemístili z hlubokého lesa na okraj stepí, usadili se tam a vyčkávali.

Jízdní hlídky a Nebeští jezdci se vrátili v poledne a přinášeli rozličné zprávy. Elfí Stopaři neobjevili nic zvláštního, ale Nebeští jezdci hlásili, že federační armáda likviduje tábor a chystá se na další pochod. Protože už bylo poledne, nebylo pochyb o tom, co to znamená. Nepřátelská armáda nemohla před setměním doufat ve víc než v postup o pouhých několik mil. Wren všechny novinky vyslechla, nechala si je zopakovat, promyslela je a poté si nechala zavolat Erringa Rifta.

„Chtěla bych se vydat na průzkumný let," oznámila mu. „Můžete vybrat někoho, kdo by mne vzal?"

Černovousý Rift se zasmál. „Abych se pak musel zodpovídat Tygru Tajovi, kdyby se něco stalo? Ani náhodou! Vezmu vás na průzkumný let osobně, má Lady. V případě nečekaného vývoje tak půjde o mou osobní odpovědnost!"

Sdělila svůj úmysl také Trissovi. Odmítla jeho nabídku, že ji doprovodí a vydala se k místu, kde se už Rift upoutával na Graylův hřbet. Tib se za nimi dychtivě rozběhl. Oči měl na vrch hlavy a prosil, zda by nemohl letět s nimi. Wren se rozesmála, ale odmítla ho. Pod vlivem jeho zanícení i zklamání mu ale slíbila, že se snad někdy příště nějaká příležitost naskytne.

O chvíli později už směřovala na Graylově hřbetě k jihu. Shlížela dolů na mlžný baldachýn, který se vznášel nad lesy, a na větrem umetený koberec stepí na východě. Mlha stoupala od země v kouřových vlnách a vzduch se tetelil jako zářivá látka. Grayl svižně prolétal nad lesní linií podél Pykonu, až se ocitli na dohled federační armády. Rift vedl rocha těsně proti pozadí lesů a hor a stále se držel mezi jižany a zářícím sluncem půli odpoledne.

Wren shlížela na roztahující se nepřátelskou armádu. Zpráva nelhala. Armáda se dávala do pohybu, balila proviant a vytvářela kolony. Někteří vojáci už vyrazili a směřovali k severu. Ať elfský úder napáchal cokoliv, armádu od původního záměru neodradil. Pochod na Arborlon začíná nanovo.

Grayl armádu přeletěl, a v okamžiku, kdy se Rift chystal otočit obřího rocha nazpět, uchopila ho Wren za paži a naznačila mu, aby letěl dál beze změny kurzu. Nevěděla, co hledá, jen se chtěla ujistit, že nic neopomněla. Přijíždějí jezdci z jižních měst, dochází k výměně zpráv, nedochází k přísunům dalších posil? Zaznával jí v uších varovný šepot Tygra Taje.

Pokračovali v letu. Letěli nad zakalenou stuhou Mermidonu v úseku, kde na jihu vytékal

z Pykonu podél plání, než se opět nad Zlomem stáčel na východ ve směru Kenneru. Na jihovýchodě se táhly do dáli stepi. Byly pusté, zelené a v letním parnu z nich stoupala pára. Wren vanul do tváře vítr. Prudce ji bičoval do očí, až jí slzely. Erring Rift se hrbil dopředu a ruce mu spočívaly na Graylově krku. Byl stejně nehybný jako skála a řídil rocha pouhými doteky.

Dole před nimi se Mermidon stáčel ostře na východ, zužoval se a vzápětí znovu rozšiřoval, jak se vytrácel do travnatých plání. Řeka plynula lenivě. Byla zahlcená deštěm a ucpaná náplavy z hor a zalesněných úseků. Vymletým korytem si neochvějně klestila cestu dál.

Na jejím protějším břehu se zatřpytilo sluneční světlo jakoby se po něm něco pohybovalo. Wren zamrkala a pak se dotkla Riftova ramene. Nebeský jezdec přikývl. Také si toho všiml. Zpomalil Graylův let a navedl ho blíže k lesnímu porostu podél severního okraje pohoří Irrybis.

Objevil se další světelný záblesk a Wren pozorně vyhlížela vpřed. Tam dole je cosi velkého. A nejen v jednom provedení, opravila se. Všechna v pohybu. Sunula se zvolna jako obří mravenci...

A pak na ně dobře uviděla. Tlačili se na říčním břehu. Chystali se přebrodit úžinu. Cestou na sever se vynořili z Tirfingu.

Plížalové.

Bylo jich osm.

Rychle se nadechla. Teď je viděla jasně: opancéřovaná těla posetá tmy a ostrými okraji, hmyzí údy a čelisti, směsici masa a železa, kterou stvořilo kouzlo přízračných.

Znala plížaly.

Rift prudce stočil Grayla zpět mezi stromy, mimo výhled na bytosti na říčním břehu, pryč z dosahu zrádného slunečního světla. Wren se letmo ohlédla přes rameno, aby se ujistila, že se nezmýlila. Plížalové přicházejí z jižního území, poslali je na pomoc federační armádě, která pochoduje na Arborlon... přízrační tak odpovídají na narušení jejího postupu, který zorganizovala. Vybavila si příběhy, které jí Garth v mládí vyprávěl. Příběhy, které si lidé ze Čtyřzemí spíše šeptali než nahlas vyprávěli po více než padesát let. Příběhy o vzdoru trpaslíků proti postupu Federace do Východní země, který trval jen do té doby, než k jejich zničení vyslali plížaly.

Plížalové. Nyní, jak se zdá, vyslaní ke zničení elfu.

Wren cítila, jak se v ní rozevírá jakási propast, mrazivá a temná. Erring Rift na ni právě hleděl. Čekal na její rozkazy. Mávla směrem, kterým přiletěli. Rift přikývl a pobídl Grayla vpřed. Wren se naposledy kradmo ohlédla zpět a sledovala, jak se plížalové rozplývají v parnu.

Na chvíli jsou pryč, pomyslela si zasmušile. Ale co si elfové počnou, až se zase objeví?

Kapitola 19

Walker Boh zamrkal.

Byl křišťálově jasný den. Takový, v němž je sluneční světlo tak zářivé a barvy natolik třpytivé, až přechází zrak. Obloha od obzoru k obzoru bezmračná, temně modrá a prostírající se do nekonečna. Z téhle prostory zářilo polední slunce, doběla rozpálená záře, kterou bylo možné vidět jen s přimhouřením očí a jejich následným rychlým odvrácením. Zalévala Čtyřzemí a zvýrazňovala barvy pozdního léta s ohromujícím jasem, dokonce i nevýrazné odstíny hnědi suché trávy a prašné země, ale zvláště zeleň lesů a lučin, modře řek a jezer a kovové šedi a odstíny pálené mědi, jimiž se vyznačovala pohoří a pláně. Sluneční žár vzrůstal ve vlnách v oblastech, které vítr neochlazoval, ale i tam jakoby bylo všechno vyleptáno a zvýrazněno s řemeslnou precizností, až vznikal dojem, že by to dokázal roztříštit jediný ostrý výkřik.

Den jako stvořený ke splnění všech kdy učiněných předsevzetí, všech již snad dávno pominulých nadějí a snů. Byl to den, kdy se mysl upírá k životu a pomyšlení na smrt se zdá jaksi nepatřičné.

Walker se chabě a hořce pousmál. Kéž by se mu nějak ponuré myšlenky podařilo zapudit.

Osaměle postával před hradbami Paranoru, těsně u jejich severozápadního rohu, pod soustavou v cimbuří, která přečnívala a vytvářela jakýsi mělký převis, odkud bylo vidět do okolního prostoru. Byl zde už od svítání. Vyklouzl tehdy ven severní bránou, zatímco se Čtyři jezdci shromažďovali před západní, aby zabušením dali najevo svou každodenní výzvu. Uplynulo téměř šest hodin a přízračních ho stále neobjevili. Opět ho skrývalo kouzlo neviditelnosti. Když Coglinovi popisoval svůj plán, argumentoval tím, že účinkovalo už dříve. Není důvod, proč by nemohlo fungovat zase.

Prozatím ano.

Sluneční světlo zalévalo stěny Dračích štítů a vyhánělo dokonce i nejvytrvalejší stíny. Jasně ozařovalo holý a plochý skalní povrch. Dohlédl až za severní linii lesů k pustým úsekům Streleheimu. V jižním směru dokázal dohlédnout ke Kennonskému průsmyku a východně k Jannissonu. Mezi stromy, které kruhem obklopovaly citadelu, se třpytily říční toky a nádrže a v zářivých pestrobarevných sprškách, jež ohromovaly a těšily, vyletovali z lesů zpěvaví ptáci.

Walker Boh zhluboka vdechoval polední vzduch. V takovém dni je možné cokoliv. Cokoliv.

Měl na sobě volnou šedou tuniku staženou kolem pasu a byl bez kápě, takže mu dlouhé černé vlasy volně spadaly po ramenou. Měl plnovous, ale zastřižený a učesaný. Ovšem, nic z toho vidět nebylo. Nemohl to vidět žádný kolemjdoucí a zvláště přízračních, jimž se jevil jen jako další součást zdiva. Odpočinek a vydatná strava mu obnovily síly. Zranění, která před třemi dny utrpěl, se většinou zhojila či už na ně zapomněl. Nemyslel na to, co jej postihlo, soustředil se výhradně na bezprostřední okamžiky. Soustřeďoval se na nadcházející dění, k němuž má dojít teď, v tuto hodinu.

Byl to desátý den obléhání přízračných. Den, v němž jejich obléhání hodlá ukončit.

Letmo se ohlédl přes rameno podél hradního zdiva, jak se další z Jezdců blížil na dohled. Byl to Hlad. Vyjížděl ze zátočiny, která pokračovala podél severní hradby. Jeho vyzáblá postava se hrbila nad svým ořem a při projíždění nehleděla napravo ani nalevo, pohroužena do vlastní formy šílenství. Plahočila se stezkou šedavá jako popel a prchavá jako dým. Projela kolem Walkera ve vzdálenosti několika stop a nevzhlédla.

Dnes, pomyslel si nejnovější z druidů. Díval se přes údolí a myslel na jiné doby a místa, na historii, která jim předcházela, na všechny druidy, kteří do Paranoru kdy přišli a žili tam.

Kdysi jich tam bývali stovky, ale s výjimkou jediného všichni zahynuli, když je tam před tisíci lety polapil Černý mág. Jediný Bremen přežil, aby pokračoval. Osamělý nositel naděje Ras a pán nad kouzlem druidů. Pak zemřel i on a po něm nastoupil Allanon. Teď už tu není ani on a zbývá Walker Boh.

Prázdný rukáv chybějící paže měl stažen dozadu a přišpendlen k šatům. Sáhl si dozadu, aby ten úchyt přezkoumal a pak se váhavě dotkl zjizveného úseku ramene kousek pod ním. Sotva si dokázal vzpomenout, jaké je mít obě ruce. Připadalo mu zvláštní, že by to mohlo být tak obtížné. Ale od jeho setkání s Asphingou se toho už tolik odehrálo a navíc je třeba zdůraznit, že prodělal proměnu tak úplnou, že by nebylo nic tak divného, kdyby si z minulého života nepamatoval už vůbec nic. Dokonce i jeho nedůvěra a zlost vůči druidům se už rozplynula. Přestala mít význam, když se vlastně stal jejich nástupcem. Jeho opovržení druidy náleží nyní minulosti. Odplynul rovněž vztek, který pociťoval vůči Divousovi, a rovněž se odsunul do minulosti. Divous se snažil, jak mohl, aby ho zničil, ale nepodařilo se mu to. Další příležitost už mít nebude. Byl přízrakem neskutečné země. Nikdy ji nedokáže opustit a on se tam nikdy nevrátí, aby se s ním opět setkal. Do minulosti se propadli i Pe Ell s Kamenným králem. Našel sílu překonat všechny nepřátele, kteří proti němu byli nastraženi, a kteří jsou teď pouhými vzpomínkami, na nichž v průběhu současných životních požadavků sotva sejde.

Walker se nadechl, zavřel oči a nechal se unést na jedno místo v hloubi své duše. Právě kolem něj projížděl Boj, samá ostrá hrana a špičák, třpytící se pancíře a černé dýchací průduchy. Walker si ho nevšímal. S naprostým klidem, v němž vnitru vlastní duše spočinul, si znovu probíral, k čemu se chystá. Krok za krokem procházel plán, který vymýšlel, když ležel a léčil se. Probíral se událostmi, které uspíší a jejich důsledky, jež ovládne. Tentokrát nezůstane na náhodě nic. Žádné experimentování, žádná polovičatá opatření, žádná předem vytyčená bojová stanoviště. Buď bude úspěšný a nebo...

Skoro se zasmál.

Nebo nebude.

Otevřel oči a letmo vzhlédl k nebi. Poledne už přecházelo v odpolední čas. Ale světlo ještě stále není nejjasnější a horko dosud nedosáhlo největší intenzity. Proto ještě chvíli počká. Jas a žár mu poslouží lépe než přízračným. Proto je zde v poledne. Dříve se domníval, že jim proklouzne v noci. Ale ta je spojencem těch Čtyř. Zrodili se z ní a čerpají z ní svou sílu. On se svým druidským kouzlem najde sílu ve světle.

Vždyť půjde o zkoušku sil, která dnes určí, kdo bude žít a kdo zemře.

Síly všeho druhu.

Vzpomínal na poslední rozmluvu s Coglinem. Blížilo se svítání a právě se chystal, že si vyjde ven. Na schodišti vedoucím na nádvoří zaslechl pohyb a vzápětí se objevil Cogline. Jeho tělo tenké jako hůlka se vynořilo z šera schodištní šachty v lehkém třepotání tuniky a namáhavého dechu. Z pod roztřepeného lemu kápě se na Walkera krátce zahleděla jeho vrásčitá a vousatá tvář a ihned zase odhlédla. Přistoupil k němu a zastavil se. Obrátil se ke dveřím vedoucím ven.

„Jsi připraven?“ zeptal se.

Walker přikývl. Přece už všechno probrali... či vše, o čem byl ochoten mluvit. Víc není o čem.

Stařec položil nice na kamenný val chráněný kovem tak tenkým, až se zdál téměř průhledný. „Dovol mi, abych tě doprovodil,“ řekl tiše.

Walker zavrtěl hlavou. „O tom už jsme mluvili.“

„Walkere, rozmysli si to. Dovol mi, abych šel s tebou. Budeš mě potřebovat.“

Walker vzpomínal s jakou jistotou to říkal. „Ne. Zůstanete s Rumorem tady. Setrváš u dveří,... a když to nevyjde, vpustíš mě dovnitř.“

Cogline zaťal zuby. „Jestli to nevyjde, nebude už třeba, abych tě vpouštěl.“

To je pravda, pomyslel si Walker. Ale nic to nemění. Nedopustí, aby s ním stařec s kocourem vyšli ven. Nebude odpovídat i za jejich život. Úplně postačí, když se bude muset

starat sám o sebe.

„Myslíš, že se o sebe nedokážu postarat," řekl stařec jakoby mu četl myšlenky. „Zapomínáš, že než si se objevil, léta jsem se o sebe staral úplně sám... dávno před existencí nějakých druidů. A o tebe už jsem se už jednou také postaral."

Walker přikývl. „Já vím."

Stařec si dělal starosti. „Víš, může být, že se o tebe mám znovu postarat. Není vyloučeno, že mě tam venku budeš potřebovat." Obrátil k němu tvář v kápi a zahleděl se na něj.

Jsem už stařec, Walkere. Žiji už dlouho... života jsem si v hojné míře užil. Na tom, jestli se mi něco stane, stejně už tolik nezáleží."

„Nemělo by. Ani trochu," pokračoval stařec. Nenechával se odbýt. „Proč by mělo? Odkdy by ti na mě za to všechno, co se ti přihodilo, mělo záležet? To já jsem tě do téhle věci zavlekl. Já tě přesvědčil, aby ses vydal k Hadeshornu a pak aby sis přečetl Paměti druidů. Nebo si už na to nevzpomínáš?"

Walker zavrtěl hlavou. „Ne, na nic z toho jsem nezapomněl. Ale to já se rozhodl... ne ty. I tohle jsme si už vyříkali. Byl jsi stejnou figurkou druidů jako já. Všechno se rozhodlo před třemi sty lety, když Allanon obdařil Brin Ohmsfordovou krvavou pravdou. Nemáš důvod svalovat vinu na cokoliv z toho."

Coglinův zrak se zakalil jakoby přestal vnímat přítomnost. „Walkere Bohu, vyčítám si všechno, co se ve tvém i v mém životě přihodilo. Brzy jsem se rozhodl vydat po cestě druidů a pak jsem ji zase opustil. Pustil jsem se do studia starých nauk a v malé míře se mi je podařilo znovu odhalit. Učinil jsem ze sebe bytost zobou světů, druida i člověka, bral jsem si, po čem jsem toužil, čerpal z obojího Jsem spojovacím článkem mezi minulostí a přítomností, mezi novým a starým, a Allanon mě jako takového dovedl využívat. Jakou měrou jsem ke tvé proměně přispěl já, Walkere? Jak daleko by si se dostal beze mě, kdybych tě stále nepobízel? Myslíš si jen na okamžik, že si toho nejsem vědom? Nebo že byl vůči tomu Allanon slepý? Ne, nelze mne mé viny zprostit. Nemůžeš mě jí zprostit tím, že všechno vezmeš jen na sebe."

Walker vzpomínal, s jakou naléhavostí a pevností v hlase tohle všechno vyslovoval.

„Nebudu se tě tedy snažit zbavit viny, starce," odpověděl. „Ale ani sebe. Nerozhodoval si za mne a ani v mém vlastním rozhodování si mi nebránil. Ano, existují neúprosné důvody, proč jsem volil právě takhle, ale tys mi je nevnuknul dříve, než jsem je sám uvážil. A navíc, chceš-li, mohl bych tvrdit totéž, co ty. Jakou roli by si v tomhle všem hrál beze mne? Byl bys něco víc, než jen Parův a Wrenin posel, kdybys nebyl rovněž spojen se mnou? Myslím, že tohle prohlásit nemůžeš."

Když stařec viděl, jak je tvrdohlavý, když slyšel, jak je neoblomný a pevně rozhodnutý, snížil tvář do šera.

„Nejvíc mi pomůžeš, když tu počkáš," řekl na závěr Walker, zvedl ruku a dotkl se starcova ramene. „Dříve si vždycky skvěle chápal, kdy je třeba jednat a kdy ne. Pokus se o to kvůli mně i teď."

V tomhle bodě rozmluvu ukončili. Cogline s ním zůstal až do chvíle, kdy se kamenným zdivem Paranoru rozezněl zvuk výzvy přízračných a Walker Boh vyšel do šerého svítání, aby se s nimi utkal.

Síly všeho druhu, opakoval si v duchu, zatímco nyní postával u hradu a naslouchal příjezdu dalšího z dokola kroužících přízračných. Bude potřebovat zejména ten druh odhodlání, který projevoval Cogline: zuřivou rozhodnost nepoddat se ani sebetvrdšímu či sebeurčitějšímu životnímu diktátu. Má-li dnešní den přežít. Hlad. Mor, Boj a Zmar... Čtyři jezdci z Apokalypsy, kteří si přijeli vyžádat jeho duši. Ale dnes je Osudem on a právě Osud určí úděl jich všech.

Když se Mor vynořil, vzhlédl a poté se zřetelně napřímil.

Je čas.

Walker Boh vyčkával ve stínu zdi jako neviditelná přítomnost, zatímco se jezdec blížil.

Jel na svém ještěrovi lhostejně a letargicky, roj bzučícího hmyzu osedlaný nákazou a shluklý v lidskou siluetu. Mor postrádal rysy, a proto i výraz, takže Walker nemohl rozpoznat, co vidí nebo na co myslí. Míjel ho, aniž by zpomalil. Ještěrovy drápy se drsně otíraly o stezku. Walker vpadl do kroku za ním. Před zahlédnutím ho chránilo kouzlo neviditelnosti a před zaslechnutím zase hluk, který cestou vyvolával ještěr. Walker uvažoval i o tom, že by mohl přízračným proklouznout s využitím kouzla neviditelnosti. Věděl ale, že jsou natolik hbití, že by ho stejně našli. Tak jako při pokusu o únik podzemními chodbami Paranoiu I přesto, že se choval tiše jako myšlenka, protože věděl, že by ho mohli vycítit, až se ocitne dost daleko od citadely, od vlastní svatyně a zdroje druidské moci. Pak by ho snad nedokázala zachránit ani neviditelnost. Usoudil, že bude lépe, když svou výhodu využije tam, kde na ni lze spolehnout, a pak s Jezdci skoncovat jednou provždy.

Obcházel hradby v patách za Morem. Polední ticho narušovalo pouze škrábání ještěrových spárů a bzukot vězněného hmyzu. Minuli chladnější severní hradbu a pokračovali dál podél západní. Procházeli kolem brány, před níž se Jezdci každé ráno shromažďovali, aby mu některý z nich tlumočil jejich výzvu. Protože věděl, že se bude hodiny zdržovat venku v horku, zvolil si za útočiště severní hradbu. Doufal, že bude přece jen stinnější. Ale pro zápas s přízračnými si zvolil prostor před jižní hradbou, kde slunce sálalo nejsilněji. Jak vycházeli z posledního stínu, který nabízelo hradní cimbuří, už jim zářilo naproti. Obešli nároží jižní stěny, věžovitě se tyčící plochu kamenného zdiva, která přehlížela široký zalesněný úsek a za ním hustě nahloučené hřebeny Dračích štítu. Sešlapaný terén návrší poskytoval totéž, co cesta. Táhl se dole pod hradbou, byl holý, až na různorodé trsy křovisek a několik zakrslých stromů, které se ohýbaly nad strmým srázem ve stinnější zalesněné části. Teplo přerůstalo v parno, jež Walkerovi hrozilo vysátím vzduchu z plic. Ale Walker žhnoucímu náporu neochvějně vzdoroval a stále se držel ve stejné vzdálenosti v patách Mora. Občas chvilkově zachytával pohledem Hlada daleko vpředu, jenž mizel ve stínu oblouku pod východním opevněním. Vteřiny ubíhaly. Walker cítil, jak v něm narůstá napětí. Trpělivost, připomínal si. Vyčkej, až bude čas.

V jeho nitru se počínalo sbírat kouzlo. Když se Mor ocitl na půli cesty mezi nedalekou strážní vížkou a jižní bránou, Walker Boh udeřil. Stále pod vlivem kouzla neviditelnosti vypálil na Mor svazek blesků, který ho i s ještěrem poslal k zemi. Jezdec se snažil zvednout, ale Walker zaútočil znovu. Z jeho rukou vyrazilo jako kopí ve formě jakéhosi studeného žáru kouzlo a srazilo otřeseného přízračného zpět. To už Walker zaslechl hluk příjezdu ostatních jezdců. Něco jako jekot ve své mysli. Již předem dokázal vycítit jejich zuřivost.

Hlad se vynořil jako první. Proletěl obloukem kolem opevněni, které ho chvilkově skrylo, protože se od západu přibližoval z větší vzdálenosti než ostatní. Nízko hrbil vychrtlou postavu, vyzáblé ruce měl natažené před sebou a řítil se vpřed. Ale v cestě měl oblak prachu a dýmu, který Walker v předtuše jeho příjezdu rozvířil, aby nemohl zřetelně vidět, co se děje. Když clonou projel, ocitl se přímo u své kořisti. Walker Boh zápolil s Morem, držel se s tím přízračným v křížku, pokoušel se ho strhnout ze hřbetu zmítajícího se ještěra. Úporně se oběma snažil zabránit, aby se zvedli.

Hlad prolétl kolem, a jak míjel Walkera, ohnal se mu kostnatými prsty po tváři. Zcela ho minul. Místo Walkera zasáhl Mor, který- po něm na oplátku také chňapl. Oba jezdci při vzájemném napadení svými kouzly zaječeli. Mor se skácel na znak, oslabený nenasytností a chtíčem. Přiotrávený a dávící Hlad klopýtal pryč.

Z kamenného zdiva mezi nimi explodoval oheň a uštědřil Hladu prudkou ránu, až se zapotácel.

Teď se objevil Boj. Projel kolem západního konce hradby, a jak se lomozivě blížil, svíral nad hlavou obrovský mlat. Jeho ještěr vydechoval plameny a v průzorech bojové přilby se ohnivě blýskalo. Jasně Walkera Boha viděl. Viděl druida zakleslého v souboji s Hladem a okamžitě zaútočil. Snad by i zachytil Hladovo varovné zaječení, ale i kdyby, zřejmě by ho

nedbal. Drtivě se mlatem po Walkerovi ohnal. Měl v úmyslu vyřídit ho jediným máchnutím. Ale Walker už tam nebyl, takže úder zasáhl Hlada, kterým doslova prošel a zaryl se hluboko do jeho ještěra. Hlad zuřivě zavyl a rozpadl se v hromádku kostí. Ještěr i jezdec zůstali bez hnutí ležet v prachu. Boj se zase obrátil a v tom ho napadly mouchy nakažené morem. Bodaly a štípaly do jeho brnění i zbroje. Boj zaječel, ale šlo o rozhodný a bleskurychlý úder. Mor viděl, že se Walker uhnul ráně mlatem, vrhá se na Boje a začíná ho rdousit. Protože byl otřesený a potlučený, reagoval neinstinktivně: v rychlém protiútoku vyslal na Walkera nemocemi nakažený muší roj. Ale všechno se nějak zvrtlo. Mor nezasáhl Walkera, ale jezdce Boje.

Walker se zatím tiskl k hradnímu zdivu. Stáhl svůj obraz do prašného mraku za zmítajícím se Bojem a vyslal ohnivý blesk na Mor, který Boje svým útokem úplně strhl z ještěra. Celý prostor v této části návrší byl zahalený v mlhavé cloně z prachu a parna, kterou rozvířovali svíjející se a mručící ještěři a jejich rozzuření jezdci. Obrazy byly starým trikem, který před třemi stoletími zdokonalil v boji proti sžíravým přízrakům Jair Ohmsford. Walker si na něj vzpomněl a dnes ho šikovně využíval; vodil přízračné hned sem a hned zase tam. Svou domnělou podobu vypustil na prvního a vzápětí na druhého, zatímco sám se celou tu dobu zády pevně tiskl ke zdi.

Pouhé odrazy světla, nic víc. Ale ukazovalo se, že to úplně stačí.

Boj zasažený bezpočtem vražedných zimnic a horeček se na svém ještěrovi otáčel dokola. Walker Boh se opět rozplynul. Objevil se rozkročený nad Morem, kterého se chystal dorazit. Zpola oslepený a šílený Boj vyrazil vpřed s napřaženou obrovskou válečnou sekerou. V okamžení se ocitl u druida, sekera ťala a rozpoltila ho vedví. Až na to, že už tam zase nebyl, takže místo Walkera se ostří sekery zaseklo do Moru a jeho ještěra.

Z místa u hradní zdi vyslal Walker oheň, který zasáhl Boje. Přízračný se svalil z ještěra. Jak se obluda pokoušela zvednout, sežehl ji Walker na popel.

Zjistil totiž, že ještěři postrádají pružnost svých pánů. A Čtyři jezdci, i přesto, že se z jeho kouzla dokázali vzpamatovat, vůči vlastnímu neteční nebyli. Neopominul ani způsob, jakým na něj útočili: vždy jeden po určité době, jeden po druhém, nikdy všichni najednou. Ucelený a ničím nepřerušený nápor by ho byl zničil, ale žádný takový Jezdci nepodnikli. Nebyli smrtelní jen vůči svým nepřátelům, ale i vůči sobě navzájem. Stejně jako vadné atrapy mýtů i jejich kouzelné moci byly prokletím. S tím Walker počítal. Závisel na těchto skutečnostech stejně jako na světle a parnu, které tyhle bytosti zrozené ze tmy oslabovaly. Nemýlil se. Z místa, kde se vleže svíjel ve svém brnění Boj, zaznívalo zoufalé harašení, jak se potýkal s nákazami, které v něm zuřily. Hlad s Morem se změnily ve dvě nehybné hromady. Vedle nich leželi bez pohybu jejich ještěři a z těl jim do země prosakovala nazelenalá krev. Zamlžený vzduch se vyjasňoval. Prach s popílkem usedal na zem. Do výhledu se opět vracela políčka nebe, hor a lesa.

Walker odstoupil od zdi. Jeden zbývá. Kde je—

Závažím zatížená černá šňůra zasvištěla s jestřábím skřekem z mlhy, zasáhla Walkera, a jak se pod jejím dopadem prohnul, ovinula ho. Ochromený sklesl na kolena a pak se zvrátil na znak. Vzápětí se objevil Zmar, který vyjel ze sluneční záře s pozvednutou obrovskou kosou. Walker lapavě vdechl vzduch do bodajících plic. Jak se mu ho podařilo objevit? Jak to zvládl, že ví, kde je? Jezdec se řítil na něj a drápy jeho ještěra zuřivě škrábaly po skalnatém podkladu. Walker se opět vysoukal na kolena a snažil se vymanit. Zmar se nepochybně blížil obezřetněji než ostatní. Jistě ho viděl, jak spaluje Bojová ještěra, sledoval oheň ke zdroji a tak vytušil, kde se skrývá.

Walker upustil kouzlo neviditelnosti, které mu teď, když už byl objeven, stejně nebylo k ničemu, a v oslepujícím vzdušném víru vyvolal druidský oheň, který rozťal Zmarův bič ve stuliv. Walker se vyškrábal na nohy právě ve chvíli, kdy k němu jezdec dospěl, vytrhl ochranný štít a odrazil máchnutí kosy. I tak jej síla úderu odhodila, až se rozplácl na zemi. Jak se přízračný obracel nazpět, znovu se vypotácel na nohy. Napřímil se. Nikdo, kdo by

ho v tomhle zápase zastoupil, neexistuje. Maximálně využil triku s obrazy. Tentokrát musí vzdorovat sám. Znovu vyvolal kouzlo. Zmar proti Osudu. Přikrčil se.

Jezdec sekl podruhé, ale Walker na něj současně vypálil oheň. Odrazil Zmara a čepel kosy natolik, že minula. Ale jak ho míjela, vzduch zmrazivěl a Walker cítil, jak jím prolétá vlna nevolnosti.

Přízračný se zase obracel a Walker ihned podnikl protiútok. Z jeho napřažené ruky vyrazil jako kopí druidský oheň. Kosa se zvedla, oheň zachytila a rozptýlila. Zmar pobídl ještěra vpřed a vyrazil k Walkerovi. Vysílal proti Zmarovi stále znovu nové ohnivé dávky, ale oheň jezdcovou obranou nepronikal. Zmar se teď už ocitl téměř u něj, prašnou mlhou a parnem zlověstně syčel jeho ještěr. Kosa se třpytila. Walker si pojednou uvědomil, že Zmar změnil útočnou taktiku, že ho prostě hodlá přejet. Okamžitě posunul ohnisko druidského ohně, takže udeřil do ještěrových nohou a podťal mu je. Ani tehdy nepřestával zmítající se tělo spalovat, dokud se nezměnilo v seškvařenou čadící hromadu masa.

Ještěr se zachvěl, uhnul do strany, ztratil rovnováhu a přemetem se poroučel k zemi. Walker se smekl z cesty, jak se kolem něj obludná bestie pohlcovaná plameny smýkala a zuřivě vřeštěla. Divoce mrskala ocasem, udeřila jím Walkera do prsou a srazila ho k zemi. V oblacích se zvedl prach, mísil se s dýmem z ještěrova sežehlého těla a všechno pohltila oslepující mlha.

Potlučený Walker ve zkrvavené tunice v cárech se znovu přiměl vstát. Na jedné straně ležel umírající ještěr a jeho dech zněl v náhlém tichu jako nepravidelné supění. Walker se rozhlížel kolem a pátral v mlze.

V tom se za ním objevil Zmar a zlověstně máchl kosou po jeho hlavě. Walker vyslal druidský oheň a úder vykryl a hned poté se vzpřímil, aby čelil dalšímu Zmarovu náporu. Zdravou rukou sevřel držadlo kosy a tělem se přitiskl ke Zmarovu tělu. Prostoupil ho ochraňující chlad. Jak se po srázu potáceli hned vpřed a hned zase vzad, hlava přízračného zastřená kápí se sklonila a na Walkera se upřely podivné rudé oči, které ho zvolna přitahovaly. Walker rychle odvrátil tvář a z ruky vyslal do rukojeti kosy spirálovitě vířící druidský oheň. Zmar ucukl a kápě se pozvedla do světla. Až na krvavě rudé oči byla prázdná. Jednou rukou pustil kosu, udeřil Walkera a odrazil ho. Walker se pod tou ranou schoulil, cítil, jak se mu tělem nanovo šíří chlad. Zmar udeřil znovu. Tentokrát šlo o nepodařenou ránu do hrdla. Walker se pustil kosy a skácel se.

Zmar se záměrně rozešel vpřed. Působil v mlze dojmem děsivé černoty. Walker se skulil na kolena. Cítil, jak ho zaplavuje bolest. Tiskl si hruď a popadal dech.

V té chvíli se mezi nimi zjevil Cogline. Kde se vzal, tu se vzal. Postava hastroše, jehož obnošená tunika se třepotala a vlasy mu vlály. Zachytil držadlo kosy a svedl její rozmach stranou, takže se její čepel zaťala do země těsně vedle Walkera. Walker se odvalil a pokusil se postavit. Současně na starce zaječel. Ale Cogline se už vrhl na přízračného a odtlačil ho o něco dále. Zmar jednou rukou odkláněl Coglina za hrdlo a druhou posouval tak, aby získal lepší úchop kosy. *Uteč!* prosil ho Walker bezhlasými ústy, neschopný ta slova vyslovit. *Cogline, uteč!*

Walker se vypotácel na nohy. Potýkal se s vyčerpáním a bolestí. Sahal si už pro poslední zbytky sil. Coglinova vyzáblá postava se ohýbala jako stromek v silném vichru, pod náporem přízračného se hroutila. Pak náhle vykřikla, její ruka vyrvala z tuniky hrst jakéhosi černého prášku a se zaklením ho na jezdce vrhla.

Ve stejném okamžiku kosa ťala.

Prášek na Zmarovi explodoval v ohnivém záblesku a zvuku. Výbuch zachytil i Coglina a oba v letu odhodil. Walker od nečekané záře a třpytu z roztrhaných těl v čas odskočil. Vzápětí se klopýtavě vydal vpřed, cestou vyvolával kouzlo a soustřeďoval ho v pěsti. Viděl, jak se Zmar zvedá z prachu. Jeho tělo zahalené v černém hábitu bylo sežehlé, kouřilo se z něj a z konce jednoho rukávu vyšlehovaly plaménky. Roztříštěná kosa ležela na zemi vedle něj, a jak se natahoval po jejím zbylém torzu, rudé oči mu plály zlostí.

Walker vyslal do přízračného ohnivé kopí. Směroval je na kápi bez tváře, kterou

pronikalo stále hlouběji, až tam, kde se uvnitř skrýval život. Zasažený Zmar se zapotácel nazpět. Walker postupoval dál a oheň na přízračného dopadal s neúprosným cílem. Sálal a stále víc propaloval. Zmar se klopýtavě rozběhl. Pokoušel se utéci. Ale nebylo kam. Walker ho dohonil, pohroužil pěst do hroutící se kápě a vyslal vše, co z kouzla zbývalo, do jejího nitra. Zmar se jednou zachvěl a v plamenech explodoval.

Walker dopadl na znak, trhnutím si uvolnil paži a odvrátil zrak od oslnivého světla a žáru. Světlo a žár, moji spojenci, pomyslel si zmámeně. Spojenci, o nichž věděl, že je přízrační přežít nedokáží. Jednou se podíval nazpět. Zmar shořel na popel. Neživotná a nehybná změť na prašné zemi.

Pak se Walker Boh vrátil k místu, kde na zemi ležel zhroucený Cogline. Opatrně starce obrátil a poklekl, aby mu srovnal rozhozené údy. Poté si jeho očazenou a popálenou hlavu položil do klína. Vlasy a vousy měl z větší části ohořelé. Z úst a nozder mu prýštila krev. Dostal se příliš blízko ohně, než aby mohl uniknout jeho účinku. Walker cítil, jak se mu svírá hruď. Ovšem, stařec to věděl. Věděl a přesto prášek použil.

Cogline otevřel oči. Proti zčernalé kůži vyhlížely překvapivě bílé. .Walkere?“ vydechl.

Walker přikývl, „Jsem tady. Je konec, starče. Jsou vyřízeni... všichni.“

Jeho harašivý dech přešel v zalapáni po vzduchu. „Věděl jsem, že mě budeš potřebovat.“

„Ano, měl si pravdu. Potřeboval jsem tě.“

„Nepotřeboval.“ Starcova ruka se zvedla a vlastnicky sevřela jeho paži. „Já to *věděl.* Walkere.“ Vykašlal krev a hlas mu zesílil. „Allanon mi to řekl. U Hadeshornu, tenkrát, když mě upozorňoval, že se můj čas už naplnil, že mi život končí.

Pamatuješ, Walkere? Pověděl jsem ti jen část z toho, co jsem se tehdy dozvěděl. Bylo toho víc, co jsem pak před tebou dále tajil. Řekl mi, že mě budeš potřebovat. Že mi bude tady v Paranoru dopřáno ještě trochu času navíc, abych by] s tebou. Že zůstanu naživu dost dlouho, abych mohl být ještě jednou užitečný.“

Rozkašlal se, až se prohýbal bolesti. „Rozumíš tomu?“

Walker přikývl. Znovu si vybavoval, jak mu stařec v Citadele druidů připadal nepřítomný a roztržitý. Tehdy si pomyslel, že se cosi změnilo, ale protože ho vyčerpávalo úsilí uniknout přízračným, neudělal si čas, aby zjistil co. Nyní je to zřejmé. Cogline věděl, že je jeho život téměř u konce. Allanon mu dopřál jen chvilkový odklad. Kouzlo Paměti druidů ho u Hadeshornu zachránilo, aby mohl zemřít v Paranoru. Obchod, na který byl stařec ochotný přistoupit. Walker shlédl na bezvládné tělo. V místech, kudy prošla kosa, byla poničená látka starcovy tuniky protkána stříbřitými proužky mrazu.

„Měl si mi o tom povědět,“ řekl tiše a naléhavě. V očích měl slzy. Nevěděl, kdy vyhrknou. Jistá část jeho já si vzpomínala, že už jednou pláče schopen byl, ale bylo tomu už tak dávno. Nechápal, proč nyní ano. Myslel, že se po té první zkušenosti, další už nikdy nedostaví.

Cogline zavrtěl hlavou. Šlo o pomalý a bolestivý pohyb. „Ne... druid neříká, co nemusí.“ Znovu se rozkašlal. „A ty to víš.“

Walker Boh nedokázal promluvit. Prostě jen na starce shlížel.

Cogline zamrkal. „Říkal si mi, že vždycky vím, kdy jednat a kdy ne.“ Usmál se. „Měl si pravdu.“

Znovu polkl. Pak mu zrak strnul a přestal dýchat. Walker na něj nepřestával upřeně shlížet. Klečel v prachu a horku, naslouchal tichu, jež se nerušené protahovalo, a s hořkou útěchou myslel na to, že naposledy starce využil Allanon.

Zatlačil Coglinovy nevidomé oči.

Zbývá zjistit, zda ho ten druid využil dobře.

Kapitola 20

Walker Boh pohřbil Coglina v lesích pod Paranorem. K věčnému odpočinku ho uložil v jedné světlině ochlazované potokem, který se klikatě vinul řadou mělkých peřejí. Světlinu obklopovaly duby a ořechovce, pod jejichž olistěným větvovím se stínovým vzorem strakatil koberec z lesních květin a zelené trávy, který se postupem slunce k západu bude s každým novým dnem posouval a měnit. Bylo to místo, které Walkerovi připomínalo skryté rokle u Kamenného krbu, jimiž se oba rádi procházeli. Vybral místo nedaleko středu světliny, odkud bylo možné zřetelně zahlédnout věže Paranoru. Cogline, který se na sklonku života považoval za zbloudilého druida se tak nadobro vrátil domů.

Když starce pohřbil, na mýtině se ještě zdržel. Byl potlučený a potrhaný, ale nejhlubší rány, které utrpěl, vidět nemohl. Postával mezi starými stromy a dýchal lesní vzduch Poskytovalo mu to jistou míru uklidnění. Ptáci zpívali, listím a trávou ševelil vítr a potok se čeřil. Všechno zvuky uklidňující a mírumilovné. Po návratu do Paranoru ještě netoužil Nechtělo se mu procházet kolem zuhelnatělých pozůstatku Čtyř jezdců a jejich oblud. Přál si smazat v sobě vše, co v životě prožil, stejně jako křídu z tabule a začít úplně znovu. Pociťoval trpkost, kterou nedokázal rozptýlit. Hlodala a drásala v něm s vytrvalostí hladového zvířete a odmítala se dát zahnat. Tahle trpkost měla nesčetně zdrojů, které si ani nepokoušel vypočítávat. Samozřejmě, že hlavně pociťoval trpkost sám ze sebe. Co ji v posledních dnech prožíval, připadal si jako cizinec, který se vynořil odnikud, jako člověk, jehož totožnost sotva poznával. Byl sám sebou, ale rovněž poslušnou figurkou tužeb a přání dávno již zesnulých starců.

Seděl na mýtině u potoka, upřeně hleděl zpět na políčko čerstvě zkypřené zeminy, kde odpočíval Cogline, a nutil se na starce vzpomínat. Jeho zatrpklost vyžaduje nějaký hojivý balzám. Možná jej poskytnou právě vzpomínky na starce. Chvíli si oplachoval tvář chladivou vodou z potoka, aby ji zbavil prachu, popela a krve, pak se usadil na výsluní a dopřál myšlenkám volný průchod.

Walker si Coglina vybavoval hlavně jako učitele, jako člověka, který se k němu přidal v době, kdy žil neuspořádaně a zmateně, v době, kdy opustil Rasy, aby žil v ústrani Kamenného krbu, kde na něj nikdo nebude civět a šuškat si o něm, kde nebude známý jako Temný švagr. Tehdy pro něj bylo kouzlo záhadou, dědictví Písně přáni, které se roky táhlo od Brin Ohmsfordové ve spleti nitek, jež neuměl rozplést. To Cogline ho naučil, jak kouzlo ovládat, aby se už před ním necítil tak bezmocný. To Cogline ho naučil, jak má život zaměřit, aby byl pánem bílého žáru, který v něm vřel. Zbavil ho strachu a zmatku a vrátil mu smysl pro účel a sebejistotu.

Stařec byl jeho přítelem. Staral se o něj a hýčkal ho jako otec syna. Radil mu a vedl ho. Byl u něj, když ho potřeboval. Dokonce i poté, co dospěl a vyvinul se mezi nimi určitý odstup, k němuž dochází, jsou-li otcové a synové nuceni považovat se za rovnocenné, aniž by se s tím úplně smířili, i tehdy zůstával Cogline nablízku, ať mu to Walker jakkoliv umožňoval. Přeli se a hádali, nedůvěřovali si a podezřívali se, vzájemně se vyzývali k takové činnosti, která je správná, ne k té snadné. Ale nikdy se neopustili. Nikdy svého přátelství nelitovali. Teď vzpomínky Walkerovi pomáhaly tenhle Fakt potvrdit.

Čas od času pozapomínal, že než starce poznal, žil jinak. O jeho předešlém životě stále sotva něco věděl. Cogline kdysi býval mladý. Jak své mládí prožíval? Stařec mu o tom nikdy nevyprávěl. Studoval s druidy... s Allanonem, Bremenem, s druidy už dříve zesnulými. Snad se o tom opravdu nikdy nezmínil. Jak byl Cogline stár? Jak dlouho žil? Walker si náhle uvědomil, že neví. V době, kdy byl Kimber Boh ještě děckem a do Černavy přišla pátrat po Ildatch Brin Ohmsfordová, byl už Cogline starý. A to bylo před třemi sty lety. Život Coglina poté už znal. O tomhle časovém období mu stařec vyprávěl: o

dítěti, které vychovával, o šílenství, které předstíral i o svém náhlém prozření, o tom, jak provázel Brin s jejími druhy do Maelmordu, aby se tam vypořádali se sžíravými přízraky. Slýchával tahle starcova vyprávění, ale i tak šlo jen o nepatrný zlomek z jeho života, o němž něco věděl. Jaký byl asi ten zbytek? Jaké části svého života mu Cogline neodhalil? Které z těch, jež jsou nyní navždy ztraceny?

Walker zavrtěl hlavou a upřeně se mezi stromy zahleděl na Paranor. Soudil, že šlo o životní úseky, o nichž se stařec zmínit nechtěl. Nemohl starci upřít, že si zvolil jejich utajení. Stejně jako v životě každého. Všichni lidé si určité životní prožitky ponechávají jen pro sebe. Náleží pouze jim a nikdo jiný je sdílet nemá. Ve vzpomínkách pozůstalých na zesnulé zůstávají tyhle prožity černými děrami, ale tak tomu už jednou prostě je.

V duchu si představil starcovu vousatou tvář. V tichu naslouchal zvuku jeho hlasu. Cogline žil dlouho. Prožil několik životů. Žil déle než by měl. V Kamenném krbu se zachránil proto, aby se dostal do Paranoru a postaral se o jeho návrat. Zemřel tak, jak si zvolil. Obětoval vlastní život, aby si Walker zachoval svůj. Nesluší se, aby toho daru litoval, protože by tím snižoval jeho cenu. Cogline žil dál jen proto, aby zajistil jeho proměnu v druida, jímž by se sám nikdy nestal. Žil proto, aby na něj dohlížel při dospívání, jež vedlo k vidinám Allanonova ducha a naplnění pravdy Brin Ohmsfordové. Ať v dobrém či ve zlém, Walker tím vším bezpečně prošel díky Coglinovi.

Cítil, že něco z jeho trpkosti počíná odplývat. Trpkost je špatná. Lítosti jsou nevhodné. Připomínají řetězy, které vás těsně poutají a stahují. Nic dobrého z nich vzejít nemůže. Má-li mít budoucnost nějaký význam, je třeba vyrovnanosti a perspektivy. Může vzpomínat... a měl by. Ale vzpomínky slouží k utváření věcí budoucích, k využívání budoucích možností, které mění podle záměru. Znovu pomyslel na druidy a všechny jejich machinace, na způsoby, jimiž vytvářejí historii Ras. Dříve jejich úsilím opovrhoval. Teď je jedním z nich. Cogline žil a zemřel právě proto. Nyní má příležitost dělat lépe totéž, co tak pohotově kritizoval u svých dávno zesnulých předchůdců. Musí se ji snažit využít co nejvíc. Cogline to od něj očekává.

Slunce se zvolna hroužilo za lesní vrcholky na západě, když vstal a naposledy postál před hrobem, v němž spočívalo pohřbené starcovo tělo. Cítil se mnohem smířenější se vším, co se odehrálo. Cítil se smířenější s tvrdým faktem Coglinovy smrti. On zůstává. Ze starcova příkladu bude čerpat sílu, odvahu a odhodlanost. Vzpomínku na něj si uchová ve svém srdci.

A zatímco světlo krvavělo, zlátlo a nachovělo, vydal se temnějícím lesem zpět do Paranoru.

Tu noc se mu zdálo o Allanonovi.

Od setkání u Hadeshornu se mu to stalo poprvé. Spal hluboce a zdravě, takže ho sen ani neprobudil, i když měl pak dojem, že se snad jednou či dvakrát procitnutí přiblížit mohl. Protože ho zápas vyčerpal, povečeřel jen málo. Vykoupal se, převlékl a v oblíbené Coglinově studovně pak vypil pohár lehkého piva. Rumor mu ležel stulený u nohou a tu a tam na něj letmo pohlížel světélkujícíma očima jakoby se tázal, co se stalo se starcem.

Když se unavil natolik, že se sotva dokázal držet zpříma, odešel do ložnice, zachumlal se do přikrývek a oddal se spánku.

Připadalo mu, že se sen dostavil okamžitě. Byla noc a on kráčel po leskle černé skále tvořící podloží Břidlicového údolí. Nebe bylo jasné a plné hvězd. Měsíc v úplňku zářil proti zubatému lemu Dračích štítů bíle jako čerstvě vyprané prádlo. Vzduch voněl svěže a neotřele jako za starých časů a tvář mu chladivým dotekem ovíval vítr. Měl na sobě černý opásaný hábit s kápí a na nohou vysoké boty: druid kráčející ve stopách svých zesnulých předchůdců. Neptal se, co je zač. Vyšel z temnoty Černého elfeínu a prošel ohněm proměny ve studni Citadely, která se znovu ocitla v lidském světě. Stal se pánem Paranoru a služebníkem Ras. Byl to zvláštní povznášející pocit. Zdálo se, že oprávněný.

Čas plynul ve snu loudavě, ale po nějaké chvíli se přiblížil k Hadeshornu. Jeho voda

byla ve tmě černá a nehybná. V měsíčním světle se jezero lesklo jako sklo. Jeho hladina byla hladká a jako nablýskaná, takže se v ní odrážela hvězdná obloha. Pod nohama mu křupal kámen, ale kromě tohoto jediného zvuku bylo všude ticho. Jakoby se na světě ocitl úplně sám, jako poslední člověk, který po něm kráčí, držitel osamělé hlídky nad prázdnotou, která přetrvává.

Dospěl k Hadeshornu a zastavil se. Stanul na jeho břehu naprosto nehybně. Zvedl paži a stáhl si z hlavy kápi. Nevěděl proč. Čekal s odhalenou hlavou. Čekání trvalo jen chvíli. Téměř ihned začal Hadeshorn vřít, jeho vody se vařily jakoby se ohřívaly v kotli. Pak začaly vířit pomalým rovnoměrným pohybem ve směru hodinových ručiček, jenž se projevoval od jednoho pobřeží ke druhému. Walker poznal, co se děje. Jednou už tohle viděl. Hadeshorn syčel a z jeho vod se zvedala vodní tříšť, která se nad ní klenula a dopadala zpět v jakési démantové změti. Ozvalo se skučení, hluk hlasů uvězněných na nějakém vzdáleném místě a škemrajících o propuštění.

Údolí se zachvělo jakoby ty výkřiky poznávalo, jakoby se od nich plazilo pryč. Walker Boh setrvával na místě dál.

Pak se objevil Allanon. Vyvstal z černých vod za sborového skučení těch hlasů. Byl zahalený v plášti s kápí. Šedý duch, který vyšel z podsvětní říše, aby si promluvil s mužem, jehož si zvolil svým nástupcem. Jak se objevoval, třpytil se a byl v měsíčním svitu průhledný. Maso a kosti jeho smrtelného těla se již dávno rozpadly v prach, takže představoval pouhý bledavý obraz toho, kým býval. Vynořoval se z hlubin tak dlouho, až stanul na hladině, kde tváří k Walkerovi Bohovi znehybněl.

„Allanone," pozdravil ho Temný švagr hlasem, který jako vlastní nepoznával.

'Počínal sis dobře, Walkere Bohu...'

Měl hluboký zvučný hlas zaznívající zdaleka, z nitra nějakého duchova rozlehlého prostoru.

Walker Boh zavrtěl hlavou.

„Tak dobře zase ne. Jen přiměřeně. Dělám, co musím. Obětoval jsem toho, kým jsem býval, za toho, jímž sis přál, abych se stal. Zprvu jsem se hněval, že by to tak mělo být, ale už mě ta zlost přešla."

Hadeshornské vody znovu zavířily a zašuměly, když duch postoupil vpřed. Klouzal po hladině, aniž by se zdálo, že se pohybuje. Když byl od Walkera vzdálen deset stop, zastavil se.

'Život je čas k rozhodování, Walkere Bohu. Smrt zase časem ke vzpomínání, jak jsme rozhodovali. Někdy tyhle vzpomínky nebývají zrovna příjemné.'

Walker přikývl. „Vím, že to tak být musí."

'Stýská se ti po Coglinovi.'

Walker znovu přikývl. „Ale i to už je za mnou. Rozhodnutí, která učinil, byla dobrá. I to poslední."

Duch pozvedl paži a ten pohyb za sebou zanechával jakousi sprškU, která se snášela v podobě stříbřitého prachu.

'Nemohl jsem ho zachránit. Ani druidové nemají moc vzdorovat smrti. Když se blížil můj čas, upozornil mne na to Břemen. Coglina zase já. Poskytl jsem mu takovou pomoc, jakou jsem mohl... příležitost vrátit se do Čtyřzemí s Paranorem... příležitost pomoci ti naposledy při tvém zápase s přízračnými. To bylo vše, co jsem mohl učinit.'

Walker nepromluvil, zíral na zjevení, zíral přímo skrze něj, hleděl do převeliké dálky, v níž spatřoval všechny proběhlé události, až po Coglinovo poslední místo odpočinku. Smrt si sice starce vyžádala, ale po svém.

'Kdybych mohl. Walkere Bohu, vrátil bych ti nazpět všechny, o něž jsi přišel. Ale nemohu. Nemohu ti poskytnout nic z toho, co je pryč, ani z toho, co ještě ztraceno má být. Život druida je svědkem mnoha odchodů.'

Údolí bylo ve Walkerově snu ztemnělé mlhavou záplavou, která všude prolétala jako déšť lesem či jako mraky přes slunce. Pohybovala se zvolna a lenivě a vyvolávala dojem

ožívajících a plynoucích životů, to vše v rozmezí vteřin. Obsahovala tváře, všechny neznámé. Hlasy, které řičely smíchem a bolestí. Čas se prostíral do nedohledna, hodiny ve dny, dny v roky, jen Walker tam stál beze změny a věčně sám. Stále zaostával.

Stejné to bude i s tebou. Pamatuj

Ale Walker si to pamatovat nemusel. K tomu mu sloužily Allanonovy vzpomínky. Získal je při proměně. Vlastnil vzpomínky na všechny zesnulé druidy. Věděl, jaký život ho čeká. Chápal, čemu čelí.

'Pamatuj...'

Šepot ducha způsobil, že se čas zase zastavil, do zorného pole se opět vrátilo Břidlicové údolí a tok Walkerových myšlenek znovu nabyl na snovém významu.

„Allanone, proč jsem zde?“ zeptal se.

'Jsi teď úplný, Walkere Bohu, Stal ses tím, kým jsi se stát měl, takže už žádná další práce nezbývá. Máš na sobě druidský plášť. Budeš ho nosit místo mne. Odeber se v něm teď z Paranoru do Čtyřzemí. Je tě tam třeba...

„Já vím.“

Vodní tříšť šuměla a zpívala. Allanonova tvář zastřená kápí se sklonila.

„Nevíš. Proměnil jsi se Walkere Bohu, ale to je pouhý začátek. Ano, stal si se druidem... ale stát se neznamená ještě být. Nyní odpovídáš za Rasy a za jejich blaho ty, Temný švagře. Tvou vyzvou musí teď být ti, od nichž si se kdysi snažil odloučit. Čekají...

„Na osvobození od přízračných.“

Na tebe, abys jim ukázal, *jak* se osvobodit. Na tebe, abys je na tuhle cestu vypravil. Na tebe, abys je vyvedl z temnoty.'

Walker Boh rozpačitě zavrtěl hlavou. „Ale já tu cestu neznám o nic lépe než oni.“

Od hladiny Hadeshornu se zvedala pára a vzduch se sytil mlhou. Na Walkerově tváři se usadila vlhkost jako jíní časného zimního jitra. To se hadeshornských vod dotkla smrt, ale ne kvůli Walkerovi. Kvůli druidům, kteří již velmi dávno objevili tajemství, která jim umožnila ji přesáhnout.

Allanonův hlas zazněl jistě a vroucně.

'Ty tu cestu najdeš. Vlastníš sílu a moudrost všech zesnulých druidů. Máš kouzlo věků. Opusť Paranor a vyhledej ostatní shannarské děti. Každý z vás byl vyslán, aby splnil jeden úkol. Každý z vás tak učinil. Jste nositeli talismanů, Walkere Bohu. Tyto talismany vám pomohou.'

Walker rozpačitě zavrtěl hlavou.

„Jaký talisman mám já?“

Allanonův duch se v ječivých výkřicích, které zaznívaly z jezera, na okamžik zamihotal jakoby hrozilo, že se rozplyne.

Ten nejmocnější talisman ze všech: druidské kouzlo, které už nosíš. Nelze ho nikdy spatřit, ale vždy ho máš při sobě a je výhradně tvé. Jeho moc poroste s tím, jak ho budeš vyvolávat. Sílí s každým dalším použitím. Přemýšlej, Walkere Bohu. Než jsi se pustil do zápasu se Čtyřmi jezdci a zničil je, byl jsi méně než teď. A tak tomu bude při každé výzvě, které budeš čelit a vyrovnávat se s ní. Jsi v dětském věku a teprve začínáš poznávat, co znamená být druidem. Časem dospěješ...

„Ale v téhle chvíli...?“

'Úkolů je dost. Ty využívají talismanů a talismany zase kouzla. Kouzlo ve spojení se znalostmi povede ke zničení přízračných. Tak tomu bylo, když jsme spolu mluvili poprvé. A tak je tomu i nyní. Kdybych mohl, Walkere Bohu, dal bych ti více. Ale poskytl jsem ti už všechno, co jsem mohl, všechno, co znám. Pamatuj, Temný švagře. Jsem mimo váš svět a setrvávám v jiném. Jsem nehmotný. Teď sestávám z jiných substancí. Z místa, kde stojím, nevidím zřetelně. Vidím jen stíny věcí budoucích, jen z nich mohu vycházet. Spoléhej na vlastní vizi. Jdi, Walkere. Vyhledej shannarské potomky a zjisti, co už uskutečnili. V jejich příbězích i ve svém vlastním nalezneš to, co potřebuješ. Musíš věřit...

Walker mlčel a hlavou mu na chvíli kmitlo pomyšlení, že se po něm opět žádá, aby se

dál spoléhal jen na víru. Ale vždyť takhle si počíná už od prvních vizí, které se mu zjevily a sdělily mu, aby se vydal za Allanonem k Hadeshornu. Je opravdu tak obtížné znovu přijmout, že se musí nechat vést pouhou vírou?

Zahleděl se na bledavou postavu před sebou, jejíž obrysy kolem průsvitnosti představovaly vzpomínky na uplynulý život. „Věřím," řekl Allanonovu duchu a myslel to tak.

'Walkere Bohu... '

Duchův hlas zněl teď tiše a byl naplněn úpěnlivostí, kterou slova nedokáží vyjádřit.

'Vyhledej shannarské děti. Máš druidský zrak. Vlastníš moudrost, kterou potřebují. Nezklam je.'

„Nezklamu," odpověděl Walker ochraptěle. „Nezklamu."

'Skoncuj s přízračnými dříve, než Čtyřzemí úplně zničí. Cítím, jak se jejich nákaza šíří dokonce už až sem. Vykrádají pozemský život. Zastav je, Walkere Bohu.'

„Ano, Allanone, zastavím."

'Skloň se teď ke mně, Temný švagre. Než odejdeš, naposledy se ke mně ještě skloň. Spánek nás unáší k rozbřesku, a my se budeme muset vydat odlišnými cestami. Vyslechni, co se ti ještě chystám sdělit a dopřej své moudrosti a rozumu vytušit, co před námi oběma zůstává skryté. Skloň se ke mně, Walkere Bohu, a poslouchej.'

Duch se přiblížil jako pára nad vodami ve tvaru lidského těla, zahalený v mlze a šedavém přísvitu, přízrak vytvořený ze zvuků vycházejících z děsivé temnoty.

Napjatý a znejistělý Walker Boh čekal. Klopil zrak na vroucí jezerní vody, na odraz hvězd a nebe, až oboje zmizelo v temném stínu.

Pak na pokožce ucítil dotek druhého a zachvěl se.

Procitl s východem slunce, jehož světlo se jevilo jako neurčité plíženi z chodby za jeho ztemnělou místností. Nějakou dobu nehybně ležel, přemýšlel o snu a o tom, co mu měl vyjevit. To Allanon mu ho poslal, aby se měl odkud vydat do nového života. Ten sen posílil jeho záměr najít Para s Wren, ale zdůvodnil mu rovněž, proč má věřit sám v sebe. Dokázal by se snáze smířit s novým stavem po proměně, jeli alespoň nějaká možnost, že se mu podaří vyvést zpustošenou zemi s jejími národy bezpečně z područí přízračných.

Najdi shannarské děti. Nezklam je.

Pak vstal z lůžka, umyl se, oblékl a posnídal na hradním cimbuří s výhledem do kraje ve světle nového dne. Opět se mu mysl zatoulala ke Coglinovi a ke všemu, co jej stařec naučil. Citoval si litanii pravidel a vědění, kterou mu dala proměna ze smrtelníka v druida. Pečlivě studoval nauku o způsobech, jak využít své kouzlo. Některé způsoby byly již vyzkoušeny, jiné dosud ne.

Naposledy ze všeho si přeříkával výjevy ze snu a tajemství, která se mu zjevila. Několik z nich bylo významných, ta v závěru, při Allanonově doteku. Získané vědomosti již začínaly vnukat odpovědi na jeho dosud nezodpovězené dotazy. Celá historie Čtyřzemí od První rady v Paranoru vytvářela vzor k současnému dění. Události uplynulých týdnů dodávaly vzoru barvu a tvar. Právě sen a chápání zajišťovaly, že byl vzor vržen do světla, v němž se nedal jasně vidět.

Pořád chyběl důvod, proč byla Wren pověřena přivedením elfů.

Stále chyběl důvod, proč byl Par vyslán najít Shannarův meč.

Většina z toho všeho, co chybělo, se týkala pravdy za tajemstvím moci přízračných.

Walker Boh konečně vstal a odebral se s Rumorem do hlubin hradu. Kocour mu kráčel v patách jako stín. Rozhodl se, že ho vezme s sebou. Vždyť mu ho Cogline daroval. Je na něm, aby se o něj postaral. Nemůže ho nechat zamčeného v Citadele a blízký vztah, který se mezi nimi projevuje, se může ukázat jako užitečný. Při přemýšlení se usmíval. Je pravdou, že Rumor mu nikdy neposkytne přátelství, které bude bez Coglina postrádat.

Sestoupil do šachty Citadely, kde přiložil ruce na kamenné zdivo, aby dosáhl na život, který tam uvnitř odpočíval. Kouzlo k němu na zavolání poslušně přišlo a Walker tam zabudoval mříž, aby nikdo kromě něj nemohl vstoupit dokud se nevrátí.

Pak zavřel bránu Paranoru a znovu se vydal do světa. Sešel z návrší do lesa, kde

nebylo takové horko, takže tu vládly chládek a stín. Rumor šel za ním. Byl vděčný, že se opět dostal z omezujících zdí. Kradl se šerem, pídil se po stopách a stále znovu se vracel Walkerovi po bok, aby se ujistil, že nezmizel. Směřovali severně od místa Coglinova posledního odpočinku, ale Walker neodbočil. Se starcem se už rozloučil. Nejlepší je odejít takhle.

Den se zvolna šeřil k soumraku, protože ohnivá sluneční záře sestupovala na západě k Dračím štítům, a parno se pomalu rozptylovalo v chladu večerních stínů. Walker s kocourem postupovali neochvějně dál. Vpředu plály hlídkové ohně federačních vojáků utábořených u Kennonského průsmyku. Byl čas večeře a stráže byly vyslány na svá místa.

Do půlnoci kolem nich Walker s kocourem nepozorovaně proklouzli a zamířili k jihu.

Kapitola 21

Déšť, který zaplavoval elfy ze Západní země a sužoval rovněž federační armádu, stále hrozil oblačností na západním obzoru i toho rána, v němž dvě podstrojené a ohyzdné ženštiny prováděly svého slepého otce bránou Tyrsisu spolu s jinými obchodníky, trhovci, bubeníky, podomkáři a kočovnými hokynáři, kteří sem přicházeli z odlehlých osad handlovat se zbožím. Jako většina ostatních, kteří se pokoušeli projít, aby si zajistili nejlepší místa na otevřeném tržišti, i oni strávili noc před městskými branami. Obě ženy a stařec se šinuli, jak nejrychleji to šlo. Stařec vpřed nejistě tápal a jejich průchod zdržoval. Obě zanedbané ženštiny ho z obou stran podpíraly.

Vstupy vnější a vnitřní městskou branou lemovaly federační hlídky, které kontrolovaly každého procházejícího a vyčleňovaly stranou takové, kteří se zdáli podezřelí. Zaměření na kontrolu příchozích pro ně nebylo obvyklé. Dříve se kladl důraz spíše na prověřování osob, které město opouštěli. Ale protože následujícího dne v poledne měl být popraven vůdce Svobodně zrozených. Padishar Creel, Federace se obávala, že by mohlo dojit k záchranným pokusům. Vzhledem k početné vojenské posádce ve městě se ale věřilo, že se záchrana podařit nemůže. Ve městě bylo na pět tisíc ozbrojenců a bezpečnostní opatření byla mimořádná. Přesto se nic neponechávalo na náhodě. Stráže u brány dostaly jasný rozkaz prověřit každého. Ani ženy se starcem se jejich prověřování nevyhnuli. Jednalo se o namátkový výběr. Tuhle formu prověřování zvolil velitel stráže už předem. Šlo o kompromis mezi prověřováním každého, což by zabralo věčnost, a nikoho, což by zřejmě bylo považováno za velitelovo porušení povinnosti. Trojici bylo přikázáno, aby vystoupila ze zástupu a zaujala místo uprostřed nádvoří mezi městskými hradbami. Tam měla vyčkat na výslech. Z davu lidí k nim občas zalétaly kradmé a podezíravé pohledy. Jakoby říkaly: lepší vy než já. Procházející dav zvířoval prach, takže ještě před nástupem denního parna byl vzduch teplý a lepkavý.

„Jména," oslovil důstojník ve službě obě hastrošky se starcem.

„Já sem Asra, todle Wintath a tady náš táta Criape," odpověděla ta se střapatými rozcuchanými rusými vlasy. Pokožku tváře jí pokrývaly boláky a páchla jako staré odpadky. Důstojník letmo pohlédl na druhou ženu. Ta rychle otevřela ústa a odhalila tak zčernalé zuby a zarudlé hrdlo, v němž chyběl jazyk. Důstojník nasucho polkl.

„Nemůže mluvit." řekla první žena a zašklebila se.

„Z které jste vesnice?"

„Ze Spekese Run," odpověděla.

Důstojník zavrtěl hlavou. Prohlížel si kupy hadrů, které měly ženy připoutané na zádech. Bezcenné zboží. Rychle pohlédl na starce, jehož hlavu halila kápě. Neměl by se mu důkladněji podívat do tváře? Přistoupil k němu a kápi mu stáhl. Stařec s cuknutím zvedl hlavu a prudce otevřel zčernalá víčka. V místech, kde jsou normálně oči, se objevila hustá mléčná tekutina. Důstojníkovi se obrátil žaludek.

„Pokračujte," pokynul jim a rychle se vzdálil, aby podrobil výslechu dalšího nešťastníka.

Ženy se starcem se poslušně odšoupali zpět do davu, prošli kordonem stráží lemujících bránu vnitřní hradby a pokračovali do města. Ještě než Matty Roh vyplivla obarvenou ovocnou slupku, kterou měla vlepenou v ústech, prohodila: „Povídala jsem vám, že je to moc riskantní." To už se nacházeli v postranních uličkách, daleko od Tyrsianské cesty.

„Prošli jsme, ne?" odsekl zlostně Morgan. „Přestaň s tím stěžováním a zaveď mě někam, kde bych si mohl z očí vymýt tohle!"

„Vy oba už mlčte!" nařídila jim Damson Rheeová a pobídla je k další cestě.

Už jim všem došla trpělivost. Přestávali se ovládat. Zarytě se přeli, kdo by měl do města jít. Jejich spor uspišovaly zvěsti o chystané popravě Padishara Creela. Den a půl je dost

krátká lhůta na zorganizování nějaké záchranné akce. Ale nic jiného jim nezbývalo, a proto se Morgan rozhodl svůj plán pozměnit. Za Krtkem do města se nevydají jen Matty s Damson, ale půjde i on. Při nejlepší vůli mají den a noc na to, aby našli Krtka, dostali podzemními chodbami do města Chandose s ostatními, zosnovali Padisharovu záchranu a uskutečnili ji. Morgan tvrdil, že se s městem potřebuje ihned blíže seznámit, aby se mohl rozhodnout, jak dál. Nemůže si dovolit čekat až do setmění a na Krtka, a teprve pak se podrobně seznamovat s prostředím. Damson s Matty zase trvaly na argumentu, že jeho cesta přes stráže vystaví nebezpečí všechny. Ani pro ně to nebude snadné, ale celá věc bude dvojnásob nebezpečná, půjde-li s nimi. Proč by nemohl celý plán promyslet na místě? Nestrávil snad už ve městě dost času, aby věděl, jak to tam vypadá?“

Spor pokračoval, až nakonec Morgan prohlásil, že nic nevymyslí, dokud nezjistí, kde Padishara věží, a tedy, dokud se do města nedostane. Obě ženy nakonec souhlasily, ale neúprosně si vymínily, že svůj Meč nechá před branami. V přestrojení by to snad vyjít mohlo, ale jen tehdy, nevezme-li si Meč. Vyhlídky na prozrazení jsou prostě příliš veliké. I když protestoval, ženy na své podmínce trvaly. A tak zůstal Leahův meč u Chandose.

Damson je jakousi postranní uličkou přivedla k bočním dveřím jedné opuštěné budovy, otevřela je a vešla s nimi dovnitř. Vnitřní prostor byl uzavřeny a nevětraný, takže se zde prach ve vzduchu viditelně vrstvil. Damson dveře zavřela. Přešli místností k dalším dveřím a jimi do další stejně nevětrané místnosti. Za ní se před nimi otevřel titěrný dvorek, na který vyšli. Vydali se přes něj časnými ranními stíny a neurčitou vůni lučních květin, které nepochopitelně vyrůstaly v jednom sluncem zalévaném koutě jinak zcela vyprahlého dvorku, k přístřešku bez přední stěny plnému starého nářadí a pracovních ponků. Tam Damson druhy ponechala a na chvíli se vzdálila s plechovým umývadlem. Vrátila se s ním plným vody, takže se všichni konečně mohli omýt.

Pak se chvíli probírali starými hadry a vytahovali slušnější svršky. Převlékli se a posadili se na stoly, aby se poradili, co dál.

„Nejdřív se pokusím sehnat Krtka,“ řekla Damson a při řeči si stále pročesávala do uzlíků spletené rusé vlasy. Pak si je pečlivě svázala a upravila v jakýsi drdol.

„Existují znamení, která mu mohu zanechat, aby se dozvěděl, že ho hledám. Až tohle udělám, vrátím se a poradíme se, jak něco víc zjistit o Padisharovi. Než Krtek přijde, budu vás někam muset zašít. Nemusel by třeba přijít, kdyby vás zahlédl... ani jednoho z vás totiž nezná a po všem, co se stalo, bude jistě velmi obezřetný. Jestli přijde, zajdu s ním pro Chandose s ostatními a do svítání je přivedeme sem. Když nepřijde...“

„Tohle neříkej,“ přerušil ji Morgan. „Jen si počínej, jak nejlépe umíš.“

Damson pohlédla na Matty. „Jak dobře se tady ve městě vyznáš?“

„Dost dobře, abych se vylinula potížím.“

Damson přikývla. „Kdyby se mi něco stalo, musela by si odtud Morgana dostat.“

„Okamžik!“ zvolal Morgan. „Nehodlám...“

„Uděláš přesně, co se ti řekne. Jestli mi to nevyjde, všechny tvé plány budou na nic. Je-li Krtek v zajetí Federace nebo kdyby se stalo, že by dostala mne, nic víc by se podniknout nedalo.“

Morgan na ni strnule zíral. Oněměl při spatření hněvu a rozhodnosti v jejích zelených očích.

Matty ho vzala za paži a o krok ho stáhla zpět. „Postarám se o něj,“ slíbila.

Damson přikývla a tvář jí změkčil stín. Zvedla se, zachumlala se do pláště, krátce jim pokývla a zmizela cestou, odkud přišla. Morgan za ní s bezmocným pocitem hleděl. Má pravdu. Kdyby jí to nevyšlo, sám se na nic nezmůže. Úspěch jakéhokoliv plánu, který vymyslí, bude záviset na téhle dívce a na Krtkovi. Oni musí do města přivést Chandose s ostatními. Bez nich a bez kouzla Meče Padisharovi pomoci nedokáže. Všechno visí na tak tenounké nitce, pomyslel si chmurně.

„Nedáš si něco k jídlu?“ zeptala se Matty Roh zvesela, v tmavých očích tázavý výraz a v ruce jablko.

Cekali v šeru skladiště odloučení a sami na malém uzavřeném dvorku až skoro do poledne. Vzduch se zapařil a zhoustl horkem. Slunce vypalovalo do kamenné dlažby a spálené trávy pomalou stezku a plazilo se po severní zdi od východu na západ jako rozlitá barva. Nějakou chvíli Morgan zdříml. Zmohla ho únava po dlouhé cestě sem a nejistá noc před městskými branami v přestrojení. Znovu se přistihl při vzpomínkách na Para s Collem, na dobu předcházející přízračným a Allanonovi, na časy, které trávili rozmluvami a rybařením na vysočině, na vlastní chlapectví, na dlouhé vleklé dny, kdy se život jevil jako vzrušující hra. Myslel na Steffa a bábi Elise a také na tetu Jilt. Myslel na Poupě. Šlo o vzpomínky na minulost, které každým dnem ztrácely trochu ze své barvy. Zdálo se, že všechny musely z jeho života vymizet už dávno.

Když se Damson Rheeová konečně zase objevila, slunce stálo přímo nad hlavou. Byla uzardělá horkem a pokrytá prachem, ale v očích se jí zračilo vzrušení.

„Vězní Padishara v téže pevnosti jako mě," oznámila, když se usadila na jednom ze stolů a svlékla si plášť. Zhluboka se napila vody z pohárku, který jí podala Matty Roh.

„Zdá se, že si o tom šeptají i vrabci na střeše. Mají v úmyslu, dopravit ho zítra před polednem k hlavním městským branám a před zraky všech ho veřejně pověsit."

„Jak je na tom?" zeptal se Morgan rychle. „Neříkal někdo?"

Damson zavrtěla hlavou, jak pila. „Nikdo ho neviděl. Ale mezi vojáky se povídá, že prý na tom není nejlépe."

Letmo pohlédla na Matty Roh. Druhá žena se zamračila. „Já obecnému povědomí moc nedůvěřuji. Podle mé zkušenosti obvykle vyústí zkresleně."

Damson znejistěla. „Připadalo mi, že o tom všichni mluví věrohodně." Krátce se odmlčela.

„Ale my potřebujeme naprostou jistotu, ne?" řekla Matty. S lokty na kolenou a se zaujatou chlapeckou tváří se naklonila vpřed. „Vyprávěla si mi, jak tě využili jako návnadu k polapení Padishara."

Morgan jen civěl. O tomhle se dozvídá vůbec poprvé. Co ještě dalšího z toho, o čem sám neví jí už Damson sdělila?

„Už jednou to vyšlo." pokračovala Matty. „Proč to tedy nevyzkoušet znovu? Ale tentokrát se změněnými pravidly. Zajistí, aby jim neunikla ani myš. Třeba tentokrát místo živé návnady použili... všeobecně rozšířenou fámu."

Morgan přikývl. Že na tohle nepomyslel.

„Jako vějičku. Očekávají nějaký pokus o záchranu a tak mlží. Drží Padishara někde jinde."

Matty zachmuřeně přikývla. „Myslím, že ano."

Damson se opět zvedla. „Zanechala jsem Krtkovi znamení, která nemůže přehlédnout. Jestli přijde, tak dnes večer. Musím ještě odejít a pokusit se zjistit, kde Padishara opravdu vězní."

„Půjdu také," zvedl se Morgan a sáhl po svém plášti.

„Ne," pronesla náhle pevně Matty Roh. Vstala a postavila se mezi ně. „Žádný z vás nepůjde." Natáhla se po plášti. „Půjdu já." Pohlédla na Morgana. „Teď, když ses zbavil převleku, by tě mohli poznat, a už vůbec se nemůžeš vydat tam, kde se snad něco zjistit dá. Uděláš lépe, když zůstaneš tady." Otočila se k Damson. „Ani ty už si nemůžeš dovolit riskovat víc. Vždyť tě také znají. Už dopoledne jsi dost riskovala. Ať se stane cokoliv, až do setkání s Krtkem a přivedení Svobodně zrozených do města, se musíš držet v bezpečí. Co zmůžeš, když tě chytí a ty se dostaneš tam, co Padishar. A navíc, v tomhle ohledu jsem lepší než vy. Vím, jak naslouchat, vím, jak zjištěné vyhodnotit. Umím odhalovat tajemství."

Chvíli na ni oba mlčky zírali. Když se Morgan chystal k námitkám, Damson ho pohledem umlčela.

„Má pravdu. Padishar by souhlasil."

Morgan se zase pokusil promluvit, ale Damson si ho nevšímala. „Matty počkáme na tebe tady. Dej na sebe pozor," řekla.

Matty přikývla a přehodila si plášť přes ramena. Pohublou tvář měla napjatou a vyhlazenou. „Když se do setmění nevrátím, nečekejte.“ Krátce a přezíravě se na Morgana usmála. „Drž mi palce, Horale.“

Pak přešla dvorek, prošla dveřmi z místnosti za ním a zmizela.

Čekali na Matty Roh celý den. Krčili se pod přístřeškem a pokoušeli se tam trávit čas alespoň natolik pohodlně, jak jim jeho stinné prostředí dovolovalo. Slunce se zvolna ploužilo k západu, v jeho brázdě sálalo horko a na nevětraném dvorku bylo nehybné prašné ovzduší.

Aby nějak přispěl k ukrácení chvíle, začal Morgan Damson vyprávět, jak spolu s Padisharem bojovali v Jutu proti Federaci. Ale vyprávěni jeho znuděnost, jak doufal, stejně nesnížilo. Spíše znovu vyvolalo vzpomínky, na které chtěl zapomenout: ne na Steffa nebo Teel či Plížala, anebo ničivý zápas v katakombách, nýbrž na hrozný a zničující pocit z neúplnosti, který prožíval bez kouzla Leahova meče. Když se kouzlo po letech dřímoty, která trvala několik generací Morganova rodu, opět projevilo, otevřelo dveře, které by snad bylo lepší nechat zavřené. Nemohl si pomoci, ale tak to cítil. Kouzlo si ho podmanilo takovou závislostí. Byl to elixír moci silnější než rozum či odříkání, zákeřný ve svém záměru ovládat, absolutní ve své touze vládnout. Vzpomínal, jak ho ta síla svázala, jak pak trpěl po její ztrátě, jak ho zbavovala odvahy a odhodlání ve chvíli, kdy obě tyhle vlastnosti potřeboval... i nyní, když tuhle sílu opět získal, se děsil, co ho její opětovné využívání bude stát. V téhle souvislosti si znovu vzpomněl na Para, prokletého, nikoliv požehnaného, kouzlem Písně přání, kouzlem potenciálně desetkrát silnějším než bylo kouzlo Leahova meče, kouzlem, s nímž se musel vyrovnávat od narození, a které se teď rozvíjí jaksi děsivě, takže hrozí, že jej zcela pohltí. V jistém smyslu měl sám štěstí, kterého se Venkovanovi nedostává. Pomohli mu mnozí: Steff, Padishar, Walker, Poupě, Roháč Dees a teď zase Damson s Matty Roh. Každý z nich vnášel do jeho života rozum a vyrovnanost, které ho chránily před ztrátou vlastního já v zoufalství, jež by ho možná jinak bez jejich přispění pohltilo. Některé ztratil navždy a od některých ho vzdálily události. Ale vždy, když je potřeboval, byli na místě. Na koho se ale může spoléhat Par? A Coll, poničený lstivostí přízračných? A Padishar, který je rovněž pryč? Walker nebo Wren či kterýkoliv z těch, kteří se vydali na tuhle nekonečnou pouť? Cogline? On sám? Ovšem, že on sám ne. Ne, je tu jen Damson a Krtek... a hlavně Damson. Teď zmizela rovněž a Par zase zůstává sám.

Jedna myšlenka navazovala na druhou, a i když se pustil do líčení zážitků z Jutu, přistihl se, jak ke konci řeč opět svádí k tomu, co jej děsí nejvíc, k Parovi, svému příteli, jehož zklamal a zklamává i nadále. Sliboval mu, že s ním zůstane. Přísahal, že s ním jako jeho ochránce půjde na sever. Ale slib nedodržel. Kéž by mohl dostat alespoň jednu příležitost, aby napravil, čemu se zpronevěřil.

I Damson o Venkovanovi mluvila. A zabarvení jejího hlasu prozrazovalo její pocity zřetelněji než slova. Morgan v něm dokázal zaslechnout šum naznačující, jak Para postrádá. Dala před Parem přednost Padisharovi, a i když se tahle volba dala ospravedlnit, ji tohle vědomí neuspokojovalo.

„Už mě všechno to neustálé rozhodování unavuje, Morgane Leahu,“ řekla mu tiše v jedné chvíli. Nějakou dobu mlčeli. Leželi v úkrytu na znaku, a aby předešli vysušení popíjeli zteplalou vodu. Bezvýhledně mávla rukou. Už mě unavuje, musím-li si vybírat či neustále provádět nějaká rozhodnutí proti své vůli, protože ať se rozhodnu jak chci, vím, že někomu ublížím.“ Zavrtěla hlavou a na čele se jí jakoby vyleptaly vrásky. „Jsem jen prostě unavená, Morgane, a nevím, jestli jsem ještě schopná pokračovat dál.“

V očích měla beznaděj, která přivodily slzy, jež Morganovi zůstaly skryté. Zavrtěl hlavou.

„Budeš pokračovat, Damson, protože musíš. Závisí na tom lidé. A ty to víš. Teď Padishar. A později Par.“ Napřímil se. „Neměj strach, my ho společně najdeme.

Nepřestaneme hledat, dokud se nám to nepodaří. Takže na předčasnou únavu nárok nemáme, je to tak?“

I jemu samotnému to znělo žoviálně a nezdálo se mu to. Světlo zastřely stíny, obloha rychle temněla a plnila se hvězdami. Od západu, tam, kam neviděli, se dál blížila bouřková mračna a s jejich přibližováním se v městských hradbách začal ochlazovat vzduch.

Damson vstala. „Horale, dál už čekat nemohu. Mám-li najít Krtka a ještě mít čas na to, abych do města přivedla Svobodně zrozené, musím vyrazit.“ Natáhla si plášť a v pase si ho stáhla. „Počkej tu na Matty. Až přijde, vymysli něco, co nám pomůže.“

„Až přijde,“ zopakoval Morgan. „Za předpokladu, že ano.“

Zvedla ruku a lehce se dotkla jeho ramene.

„Ať se stane cokoliv, vrátím se pro tebe, jak nejrychleji budu moci.“

Přikývl. „Hodně štěstí, Damson. Buď opatrná.“

Usmála se a zmizela v šeru temnějícího dvorku. Zvuk jejích kroků se odrážel od dlažby a vyzníval do ticha.

Morgan seděl osaměle v šeru a naslouchal městským zvukům, které pomalu utichaly a odumíraly. Na nebi přes hvězdy přeplouvaly mraky a začínaly je zakrývat. Noc potemněla a nad strmým návrším se rozhostilo podivné ticho. Padishare, pomyslel si, vydrž, už jsme na cestě. Nějak se blížíme.

Snažil se usnout, ale nepodařilo se mu to. Pokoušel se na něco myslet, přemýšlel, co by třeba mohl podniknout, ale všechno bylo spojené s opuštěním úkrytu, takže i kdyby se o něco pokusil, nemusel by se už vrátit. Bude muset počkat. Mysl mu naplňovaly záchranné plány, ale byly stejně pomíjivé jako dým, založené na spekulaci, nikoliv na faktech, a proto k ničemu. Kéž by měl u sebe Leahův meč, aby se nemusel cítit tak bezbranně. Kéž by se byl ve svém úsilí pomoci přátelům lépe rozhodoval. Kdyby tak mohl zapadnout do nějakého temného kouta a nepřát si vůbec nic. Aby se nemusel obávat, že ho ochromí lítost.

Už se blížila půlnoc, když zaslechl šoupání vysokých bot na kamenném dláždění dvorku. Vzhlédl z lehké dřímoty, do níž upadl, a uviděl, jak se před ním v mizejícím světle hvězd zhmotňuje Matty Roh. S trhnutím se vzpřímil a Matty mu naznačila, aby byl zticha. Přešla k místu, kde čekal, a zadýchaně se vedle něj posadila.

„Poslední míli jsem běžela,“ hlesla. „Bála jsem se, že budeš pryč.“

„Jsem tu.“ Vyčkával. „Jsi v pořádku?“

Pohlédla na něj a v očích měla strach.

„Co Damson?“

„Vydala se hledat Krtka. Až ho najde, vydají se společně rovnou za Chandosem s ostatními, aby je přivedli. Za rozbřesku se tady s námi zase setká.“

Usmála se dychtivě i zkoumavě.

„Jsem ráda, že si tady.“

Morgan jí úsměv oplatil, ale připadal mu nevhodný a tak od něj zase upustil. „Co se děje, Matty?“

„Našla jsem ho.“

Morgan se zhluboka nadechl. „Tak povídej,“ vybídl ji liše, protože vycítil, že to potřebuje. Kůže se jí leskla potem a v očích měla zvláštní výraz.

Naklonila se, až se dotýkali rameny. Její křehké chlapecké rysy byly napjaté a plné naléhavosti, tak zřejmé jako světlo.

„Začala jsem v pivnicích, rozhlížela se a poslouchala. Snadno jsem se spřátelila s několika vojáky a jedním mladším důstojníkem. Dostala jsem z nich, co se dalo, a pokračovala dál. O Padisharovi se zmínili, ale jen okrajově, v souvislosti s popravou. Přišla noc, ale stále jsem nevěděla, kde ho drží.“

Polkla, natáhla se po plechové nádobě, nalila si pohárek vody a zhluboka se napila. Jak se o něj při pohybu otírala, vnímal Morgan sílu jejího těla.

Znovu se k němu otočila. „S jistotou jsem věděla, že ho vězní na takovém místě,

kterému se lidé vyhýbají. Ta strážní věž je trik, tak kde by mohl být? Jsou tu vězení, ale z nich by se ta zpráva ven dostala. Musí jít o nějaký jiný objekt, o nějaké místo, kam by si nikdo zavítat nepřál.“

Morgan zbledl. „Jáma.“

Matty přikývla. „Ano.“ Upřeně na něj hleděla. „Zašla jsem do Lidového parku a zjistila, že je strážní domek silně střežený. Pročpak asi? Uvažovala jsem. Počkala jsem, až se objevil jeden důstojník, nějaká vysoká šarže, co vydává rozkazy. Šla jsem za ním a pak si s ním zašla něco vypít. Nechala jsem se od něj přemluvit, že s ním odejdu někam do ústraní. Když jsme osaměli, přiložila jsem mu na krk nůž a začala se ho vyptávat. Odpovídal vyhýbavě, ale nakonec se mi ho podařilo přesvědčit, aby přiznal, co jsem už tušila: že je Padishar vězněn v jeho kobkách.“

„Aleje naživu?“

„Naživu, aby mohl být veřejně popraven. Nepřejí si, aby se pak povídalo, že se mu třeba podařilo uprchnout. Chtějí, aby ho viděli umírat všichni.“

Oba na sebe v šeru zacivěli. Jáma, prolétlo hlavou Morganovi a cítil, jak se mu v žaludku usazuje sklíčený pocit. Doufal, že se tam už nikdy nevrátí, že se k Jámě ani nepřiblíží. Myslel na bytosti, které tam žijí, na přízračná nedopatření, na obludy vězněné za kouzelnou bariérou, která roztříštila i Leahův meč...

Potlačil to pomyšlení. Jáma. Alespoň ví, co ho čeká. Měl vymyslet nějaký plán.

„Zjistila si ještě něco?“ zeptal se tiše.

Matty zavrtěla hlavou. Všiml si, jak jí na hrdle tepe puls a jak jí černé vlasy jako rám lemují jemnou tvář.

„A ten oficír?“

Zatímco se mu nepřítomně dívala do očí, jakoby kamsi nesmírně daleko, rozhostilo se ticho. Pak se na něj bezvýrazně usmála.

„Když jsem s ním domluvila, podřízla jsem mu krk.“

Kapitola 22

Poté zůstali vedle sebe na pracovním stole mlčky sedět a vyhlíželi do tmy. Několikrát si Morgan myslel, že se zvedne a odejde, ale bál se, aby si to Matty zle nevyložila, a proto zůstal. Do dvorku odkudsi zvenčí pronikal smích, drsný a nepříjemný, až se zdál jitřit už beztak napjaté nervy. Morgan nevěděl, kolik času už uplynulo. Věděl, že by měl něco říci. Že by se měl temné představě plynoucí z jejích slov postavit tváří v tvář. Ale neměl ponětí, jak do toho.

V dálce zaštěkal pes. Byl to táhlý staccatový zvuk, který odezníval s ostrostí drásající uši.

„Nelíbí se ti, že jsem ho zabila," promluvila nakonec Matty. Nešlo o otázku. Jednalo se o konstatování skutečnosti.

„Ne, nelíbí."

„Myslíš, že jsem měla udělat něco jiného?"

„Ano." Nerad něco připouštěl. Nezamlouval se mu způsob, jakým jeho slova vyzněla. Ale nemohl si pomoci.

„Co bys udělal ty?"

„Nevím."

Položila mu ruce na ramena a natočila ho tváří k sobě. Její oči připomínaly špendlíkové hlavičky modrého světla. „Podívej se na mě." Morgan na ni pohlédl. „Udělal bys totéž."

Přikývl, ale přesvědčený nebyl.

„Udělal bys totéž, protože když to zvážíš, jiná volba neexistuje. Ten chlap věděl, kdo jsem. Věděl, co zamýšlím.

V tom se mýlit nemohl. I kdybych ho žít nechala, dokonce i kdybych ho jen svázala a skryla na nějakém odlehlém místě, mohl by se mu podařit únik. Nebo by ho našli. Nebo by se mohlo přihodit cokoliv jiného. Kdyby k tomu došlo, skončili bychom. Tvé plány, ať by byly jakékoliv, by neobstály. A já se do Varfleetu musím vrátit. Kdyby mě tam zahlédl, jistě by mne poznal. Rozumíš?"

Morgan opět přikývl. „Ano."

„Ale přesto se ti to nezdá." Její ochraptělý tlumený hlas zněl jako ševel. Zavrtěla hlavou a černé vlasy se jí zaleskly.

V hlase jí zazněl zjevný náznak smutku.

„Ani mně ne, Morgane Leahu. Ale už dávno jsem zjistila, že existuje spousta věcí, které musím udělat, abych přežila, i přesto, že se mi nezamlouvají. A s tím nic nezmohu. Už je to hrozně dávno, co jsem mívala domov, rodinu, vlast či cokoliv nebo kohokoliv, na koho bych se mohla spolehnout."

Morgan, který pojednou zrozpačitěl, ji přerušil. „Já vím."

Matty zavrtěla hlavou. „Ne, nevíš."

„Ale ano. To, co jsi udělala, bylo nutné a já bych na tom neměl hledat vady. Myslím, že mi vadí představa té záležitosti. O tobě smýšlím jinak. Odlišně."

Matty se smutně pousmála. „Jen proto, že nevíš, jaká jsem doopravdy, Morgane. Vidíš mě jednostranně a krátkou dobu, proto se ti tak jevím. Ale já se už dopustila mnohem více takových záležitostí. Už dříve jsem zabíjela lidi. Zabíjela jsem je tváří v tvář. Ne ze zálohy. Jen proto, abych zůstala naživu."

V očích měla slzy. „Nedokážeš-li to pochopit..."

Odmlčela se, kousla se do rtu, náhle se prudce zvedla a vzdálila se. Morgan se ji zadržet nepokoušel. Sledoval, jak odchází na opačný konec dvorku, jak usedá na dlažbu a v hlubokém šeru se zády opírá o zeď. Zůstala tam bez hnutí sedět ve tmě. Čas ubíhal a Morganovi těžkla víčka. Nespal už od předešlé noci, a když, tak jen chabě. Svítání přijde

dříve, než si to stačí uvědomit, a bude na pokraji sil. Dosud nemá žádný plán na záchranu Padishara Creela... ani na žádný nepomyslel. Cítil se zbavený všech nápadů i naděje.

Nakonec si na podlaze přístřešku rozložil plášť, zhotovil si polštář z hadrů, které tak jako ostatní vlekl na zádech, a natáhl se. Snažil se myslet na Padishara, ale usnul téměř ihned.

Občas ho během noci probral pohyb, který vedle sebe cítil. To se k němu těsně přitulila Matty Roh. Jednou štíhlou paží ho objala a vzala za ruku.

Tak spolu leželi po zbytek noci.

Když ho probudil Damsonin dotek na rameni, téměř už svítalo. V mezerách mezi stíny bylo světlo, které ohlašovalo nadcházející den. Podobalo se nevýrazným stříbřitým liniím, jež obklopovaly místo, kde leželi. Mrkáním zapudil z očí spánek a rozeznával, kdo se to vedle něj choulí. Protože ho Mattyina blízkost uváděla do rozpaků, jemným šťouchnutím ji probudil. Ztuhle a nemotorně se oba zvedali na nohy.

„Jsou tu," oznámila Damson prostě. Její pohled neodhaloval žádnou reakci na to, že je našla takhle pohromadě. Ukázala přes rameno. „Krtek je schovává v jednom sklepení opodál. Našel mě včera večer, krátce poté, co jsem vás opustila. Provedl mě chodbami a společně jsme pak přivedli Chandose s ostatními. Našli jste Padishara?"

Morgan, teď už zcela probuzený, přikývl. „Matty zjistila, kde je." Ohlédl se na tu elfí tvář. „Myslím, že já bych to nebyl dokázal."

Damson se na vysokou dívku vděčně usmála a stiskla její hubené ruce ve vlastních. „Děkuju ti, Matty. Už jsem se bála, že tohle všechno bude k ničemu."

Kobaltové oči Matty Roh se zaleskly jako drahý kámen. „Ještě mi neděkuj. Ještě ho musíme dostat ven. Drží ho v jedné z kobek v Jámě."

Damson zaťala zuby.

„Samozřejmě. Jak jinak, že?"

Zase se otočila. „Morgane, jak budeme—"

„Raději bychom si měli pospíšit." řekl a tak ji přerušil. „Povím ti to, až se sejdeme s ostatními."

Pokud na něco do té doby přijdu, dodal si pro sebe. Ale v hloubi mysli se mu už počátky nějakého nápadu vytvářely. Plán, na který připadl ihned po procitnutí. Hodil na sebe plášť a všichni tři opustili titěrný dvorek. Opět prošli místnostmi, jimiž přišli, a vyšli na ulici.

Venku bylo ticho a pusto. Ulice se podobala temné chodbě, která se zařezávala mezi domovní zdi tak dlouho, dokud se neztrácela ve spleti křižovatek a uliček. Rychle postupovali vpřed, kradli se po dlažbě v tandemu s vlastními stíny a klestili si cestu temnotou slábnoucí noci. Morganova mysl teď pracovala na plné obrátky. Zkoumala možnosti, probírala způsoby, zvažovala vyhlídky. Padishara popraví v poledne. Hodlají ho pověsit u městských bran. Aby to mohli provést, musí ho dopravit od Jámy k vnější hradbě. Jak to asi udělají? Uskuteční se to po Tyrsianské cestě, která je široká a přehledná? Půjde pěšky? Ne, bylo by to moc zdlouhavé. Na koni nebo na voze, aby ho mohli všichni zahlédnout. ..

Odbočili do jedné pasáže vedoucí zase mezi dvěma domy ke slepému konci. Asi v polovině úseku byly dveře, kterými prošli. Uvnitř byla tma, ale dotápali k dalším dveřím v protější stěně. Otevřely se do mihotavého světla lampy. U dveří stál Chandos. V ruce měl meč, černé vousisko rozježené. Jeho divoký vzhled a mohutná postava vyhlížely v šeru strašidelně. Přesto se chvatně a přívětivě usmál. Doprovodil je po schodech do sklepení, kde už čekali ostatní.

Následovalo vzájemné pozdravování a potřásání rukama vyvolávající pocit sounáležitosti a odhodlání. Malé skupince čtyřiadvaceti mužů trvalo téměř celou noc, než se chodbami dostala do Tyrsisu. Ale i tak se zdálo, že jsou všichni svěží a dychtiví začít. Chandos předal Morganovi Leahův meč, který si Horal upoutal přes záda řemenem. Cítil stejnou netrpělivost jako ostatní.

Hledal Krtka, ale nemohl ho najít. Když se na něj zeptal, sdělila mu Damson, že je na hlídce.

„Potřebuji, aby mi ukázal, jak vedou chodby pod ulicemi," řekl. „A od tebe potřebuji, abys mi načrtla plánek města, podle kterého mi Krtek rozvod podzemních chodeb ukáže."

„Horale, máš nějaký plán?" zeptal se Chandos a postoupil blíž. Hm, výborný dotaz, pomyslel si Morgan.

„Ano," odpověděl s nadějí, že se nemýlí.

Pak si je přivolal blíž a sdělil jim ho.

Svítání bylo šedavé a skličující. Bouřková mračna proplouvala v těsném sousedství Truborohu. Valila se po obloze a vrhala východním směrem k Runovým horám temný stín. V Tyrsisu bylo vedro a bezvětří, zatímco se jeho obyvatelé probouzeli, aby zahájili pravidelnou každodenní činnost. Vzduch byl prosycený příchutí potu, prachu a zatuchliny. Obyvatelé čas od času zvedali hlavy k obloze a těšili se na déšť, který jim snad dokáže poskytnout alespoň trochu úlevy.

Jak se dopoledne zvolna blížilo k poledni, začalo se zvyšovat vzrušení z nadcházející popravy psance Padishara Creela. U městských bran se shromáždily davy lidí plné očekávaní. Lidé byli podráždění a znavení horkem, dychtiví jakéhokoliv rozptýlení. Obchůdky měly zavřeno, prodavači vyprázdnili své krámky a práce ustoupila jakési karnevalové atmosféře. Všude byli klauni a žongléři, prodavači pití a cukrovinek, hokynáři, mimové a kordony federačních vojáků v uniformách černé a nachové barvy, které lemovaly Tyrsianskou cestu od vnější po vnitřní hradbu. Jak se blížilo poledne, den potemněl, protože oblohu od obzoru k obzoru zaplnily mračna. Vzápětí se v jakési řídké mlžné cloně začal snášet déšť.

Uprostřed města se rozkládal tichý a opuštěný Lidový park. Jak se blížila bouře, vítr chřestil listím stromů a třepotal vlajkami u vchodu do strážního domku. Vůz tažený koňským spřežením a obklopený federační stráží už dorazil. Jeho dřevěnou korbu zakrývala plátěná plachta přetažená přes kovové skruže. Kov zpevňoval rovněž postranice vozu a kola. Zpěnění koně hrabali kopyty ve vlastní stopě. Do tváří uniformovaných mužů vnášelo vedro lesk potu. Jejich zraky pročesávaly stromy, parkové pěšiny a zdi, jež vroubily Jámu i stíny, které se všude kolem houfně sbíraly. Kovové hroty kopí a hlavice seker se matně leskly. Hovory probíhaly tlumeně a nevýrazně jakoby snad někdo mohl poslouchat.

Posléze se vrata strážního domku prudce otevřela a z nich se vynořila skupina vojáků s Padisharem Creelem pod dozorem. Vůdce Svobodně zrozených měl paže těsně spoutané za zády a ústa mu bezpečně ucpával roubík. Kráčel vratce. Jeho chůze byla šouravá a bolestivá. Na tváři měl krev a celé tělo samou podlitinu a oděrku. I přes zjevnou bolest zdvihl hlavu a přehlížel své věznitele pevným divokým pohledem. Pár vojáků se s jeho upřeným pohledem střetlo, i když měli za úkol sledovat především okolí. Odvedli odsouzence k zádi vozu a strčili ho dovnitř. Zatáhli plachtové chlopně, vůz otočili a vojáci se začali sdružovat do řad po obou jeho stranách. Když bylo vše připraveno k odjezdu, procesí se začalo zvolna pohybovat vpřed.

Cesta parkem trvala dlouho. Koně byli pečlivě udržováni pod kontrolou a řady vojáků obklopovaly vůz jako pevná hradba. Bylo jich přes padesát. Ozbrojení chlapíci drsných tváří, kteří pronikali zraky cestu mezi stromy vedoucí ven na Tyrsianský bulvár. Nemnoho lidí, na které narazili, bylo vytlačeno, a vůz zvolna kodrcal k městu. Po obou stranách se tyčily budovy a z jejich oken vyhlížely hlavy.

Vojáci se rozvinuli. Družiny, které se pohybovaly vpředu, prohledávaly vchody a nálevny, křižovatky a postranní uličky a odstraňovaly veškeré překážky, na něž narazily. Teď už pršelo souvisle, déšť se rozstřikoval po silniční dlažbě, takže tmavla, a začaly se vytvářet kaluže. Kdesi v dálce zahřmělo. Byl to dlouhý táhlý rachot, který se odrážel od městských zdí. Rozpršelo se silněji a viditelnost se stále zhoršovala.

Vůz právě dospěl k obecnímu úseku, kde se protínaly řady ulic, když se náhle objevila nějaká žena. Hystericky plakala a křičela na vojáky, aby zastavili. Šaty měla neupravené a na tvářích slzy. Nevezou snad toho vyvrhele? Nevezou ho oběsit? A to je dobře, křičela energicky, protože je odpovědný za smrt jejího syna a muže, dobráky, kteří bojovali za Federaci. Chce ho vidět viset. V žádném případě o to nehodlá přijít.

Procesí se kymácivě a nejistě zastavilo. Mezitím se objevili další lidé, které ženin pláč upoutal. Její ohnivý projev je dojímal. Pověste toho grázla, vykřikovali zlostně. Tlačili se dopředu jako kostrbatý hrozen, prudce zvedali ruce a divoce gestikulovali. Vojáci je odráželi kopími a píkami a velitel eskorty vydal rozkaz k pokračování v cestě.

Nikdo si nevšiml, že se pod vozem, tam, kde zastavil, odsunul poklop kanálu, ani neviděl, jak z temnoty vyklouzávají jedna za druhou přízračné postavy a krčí se pod ním. Pověste ho hned a tady! ječel dav a neustále se tlačil na vojáky shromážděné před ním. Federační důstojník vytasil meč a vztekle na vojáky křikl; aby vyklidili cestu.

Vtom se postavy pod vozem náhle vyřítily do všech stran, některé ke kozlíku vozky, jiní zase přímo k povozu. Vozkové s důstojníkem byli svrženi na dlažbu a drželi se za hrdla. Ze zádi vozu vylétali další vojáci, kteří na cestu dopadali v zaklíněných chomáčích, zkrvavení a bez pohybu. Vojáci kolem vozu se instinktivně obraceli, aby zjistili, co se děje, ale v okamžiku klesali bez života k zemi, protože je Svobodně zrození, kteří v tom místě vytvářeli jádro davu, zabili dýkami, jež až dosud ukrývali. Jekot a křik vzrůstaly a vojáci se divoce přelévali hned dopředu a pak opět dozadu a snažili se pozvednout zbraně.

Na kozlíku povozu se objevil Morgan Leah, chopil se opratí a křikl na koně. Vůz se kodrcavě rozjel, koně poplašení. Vojáci se vrhli na Horala, pokoušeli se ho zachytit a zastavit, ale ihned se odněkud vynořila Matty Roh a hbitými a smrtelnými seky meče je posílala k zemi. Vůz prorazil předvojem kolony. Někteří vojáci při tom byli rozdupáni pod kopyty koní a ještě více je drtila kola vozu. Morgan přitáhl otěže a prudce stočil spřežení do jedné postranní ulice. Za vozem mezitím pokračoval boj muže proti muži. Bylo vidět, jak jejich zbraně útočí. Federační kolona byla decimována. Sotva hrstka vojáků ještě stála na nohou a ta se zády tiskla ke zdi domu a bušila do dveří. Když Damson Rheeová přestala předstírat truchlící vdovu, rozběhla se jako o závod. Zatímco se vůz řítil dál, natáhla se po madle na kozlíku a vytáhla se nahoru. Také Svobodně zrození se rozběhli za povozem a rychle jej dobíhali. Chvíli se zdálo, že Morganův plán vyjde. V tom se cosi v šeru při cestě pohnulo a Morgan, na okamžik rozptýlený, odvrátil pohled. Vůz současně najel do výmolu plného vody, osa praskla a jedno kolo odletělo. Vůz se prudce naklonil ke straně, vzápětí se převrátil a všichni se vysypali na ulici. Morgan se válel v chumlu s Damson a Matty. Zvedali se pomalu. Byli zablácení a samá podlitina. Vůz byl zničený, plátěný kryt měl na cáry a dřevěnou korbu na třísky rozštípanou. V dálce mizelo do šera splašené koňské spřežení. Z pod trosek vozu se vyhrabal Chandos. Rozložitými pažemi objímal Padishara. Vůdce povstalců si uvolnil ruce a zbavil se roubíku. Jak se pokoušel promluvit, zrak mu ohnivě plál.

„Nezastavujte se!“ zasupěl. „Utíkejte dál!“

Ostatní Svobodně zrození k němu doběhli. Byli zakrvácení a potrhaní. Bylo jich mnohem méně než dříve a někteří z nich byli zranění. Za nimi se ozývaly řev a výkřiky a na prostranství se vyřítila čerstvá vojenská družina.

„Honem! Tudy!“ křikla naléhavě Damson a dala se do běhu. Ostatní se za ní pachtili zabláceným pouličním bludištěm budov nasáklých deštěm. Jak se vzduch ochladil, z mokrého prohřátého kamenného zdiva stoupala pára a všechno do vzdálenosti dvaceti stop tonulo v mlze. Objevovali se stále další federační vojáci, kteří s tasenými zbraněmi vyráželi z postranních uliček. Svobodně zrození se s nimi čelně střetávali, odráželi je zpět a snažili se tak uvolňovat další průchod. Matty Roh bojovala v čele. Prosekávala cestu ostatním rychle a smrtelně. Chandos s Morganem bojovali po bocích Padishara, který- byl natolik ochromený, že se sám bránit nemohl. Neustále padal, takže ho Chandos musel nakonec zvednout a nést.

Doběhli k nějakému mostu, který se klenul přes vyschlé říční koryto, a unaveně se po něm potácivě rozběhli. Bez vozu, na kterém by se vezli, se rychle vysilovali. Téměř polovina zachránců zahynula. Několik mužů, kteří se zachránili, mělo tak ošklivá zranění, že už dál nemohli bojovat. Federační vojáci se k nim stahovali ze všech stran. Hodně se jich stahovalo od městských bran, kam se zpráva o útěku rychle donesla. Malá skupinka si hrdinsky klestila cestu dál, ale čas běžel. Brzy bude vojáků tolik, že se jim nepůjde vylinout. Pak už je neskryje mlha ani déšť.

Z mlhy se vyřítil jezdecký oddíl. Vynořil se tak rychle, že nebylo kdy se ztratit. Morgan zahlédl, jak se Matty vrhla stranou a pokusil se o totéž. Masakrovaná těla Svobodně zrozených odletovala. Vtom chaosu se potáceli a padali i koně, takže odletovali i jezdci. Ze zápolící masy zaznívaly výkřiky a řev. Chandos zmizel pod změtí těl. Padishar odklopýtal ke straně a klesl na kolena. Morgan se zvedl. Stál uprostřed mostu vlastně jako jediný a máchal Leahovým mečem po všem, co se mu dostalo na dosah. Vyrazil válečný pokřik svého rodu *Leah, Leah,* aby z jeho zvuku načerpal sílu, a klopotně dobíjel ty nepřátele, kteří ještě zůstávali poblíž.

Chvíli myslel, že je konec. Ale pak se náhle v dohledu opět objevil Chandos. Byl samá krev. Vyhlížel příšerně. Odmršťoval federační vojáky jako dřevěná polena a současně se potácel k místu, kde se o mostní zdivo opíral Padishar. Znovu ho zvedl na nohy. Odkudsi zpředu křičela Damson. Pobízela ostatní dál. Znovu se objevila také Matty Roh. Zaútočila na posledního stojícího federačního vojáka jako šipka, jediným rozmachem meče ho usmrtila a pádila dál. Morgan se Svobodně zrozenými se pustili za ní. Smekali se ve směsici krve a deště, která pokrývala mostní dláždění. Na opačném konci mostu se shledali s Damson, která čekala u otevřených vrat prostorného skladiště. Mávala na ně, aby si pospíšili. Konečně k ní dospěli. Za nimi se ozýval hluk pronásledovatelů... dusot vysokých bot v blátě, řinčen! zbraní o brnění, kletby a vzteklé výkřiky. Chvatně vtrhli do ztemnělého přístřešku a Damson za nimi zabouchla vrata a zavřela je na závoru. Z otvoru padacích dveří, který se skoro ztrácel v příšeří zadní části skladiště, vyhlédla Krtkova hlava a zase zmizela.

„Dolů do katakomb!“ zavelela Damson a ukazovala za Krtkem. „Rychle!“

Svobodně zrození poslechli a rozběhli se k otvoru. Někteří pomáhali zraněným. Chandos, který zpola vlekl a zpola nesl Padishara Creela, šel jako první. Za okamžik oba zmizeli z dohledu. Řev pronásledovatelů dospěl k vratům skladiště a ozvalo se divoké bušení. Do bariéry narážely kopí a píky a tříštily dřevo. Morgan se v půli cesty k padacím dveřím zastavil. Matty Roh stála sama a s vytaseným mečem proti bezprostřednímu průlomu vrat.

„Matty!“ zavolal.

V otvoru padacích dveří zmizel poslední ze Svobodně zrozených. Závoru blokující vstup štípaly bojové sekyry, až se těžká robustní vrata prohýbala. Matty Roh couvala zvolna. Ani teď nebyla příliš ochotná ustoupit. Zdálo se, že je proti náporu, který by ji jistě čekal, drobná a zranitelná, ale držela se jako ze železa.

„Matty!“ zařval Morgan opět a pak se pro ni rozběhl. Vzal ji za paži a vlekl k otvoru padacích dveří právě ve chvíli, kdy vrata skladiště povolila a dovnitř se nahrnuli federační vojáci. Hlavně Stopaři v kápích a pláštích, na jejichž stejnokrojích se třpytily insignie vlčí hlavy. Když spatřili Morgana s Matty, zaznívaly jejich výkřiky jako potěšený sípot.

Morgan se obrátil, aby se jim postavil. Stál před otvorem do podzemních chodeb. Na útěk už bylo příliš pozdě. Kdyby se o něj pokusil, setnuli by ho zezadu a hned poté by dostali i ostatní. Zůstane-li, mohl by jejich nápor zpomalit, aby ostatní získali něco drahocenného času navíc. Matty Roh se krčila hned vedle něj. Chvilku zvažoval, že ji pošle za ostatními, ale letmý pohled na její tvář mu sdělil, že by jen marnil čas.

Následující útok byl veden ze tří stran, ale Morgan s dívkou bojovali s úporností zrozenou ze zoufalství a odrazili ho. Když se Leahův meč střetl s náporem Stopařů, bušil do nich, měnil je v popel, a rozzářil se modrým plamenem. Někteří z federačních vojáků

zahlédli, co se děje, a s tlumenými bázní zabarvenými výkřiky se zase stálili. Při prvním náznaku oslabení v nepřátelských šicích Matty Roh zaútočila. Její štíhlý mečík vyrážel hadovitě a tak rychle, že se dal sotva zahlédnout. Pohybovala se za svou zbraní do tlačenice hbitě a efektně. Morgan ji provázel a snažil se jí krýt záda. Náhlý poryv kouzla, jež mu přívalově pronikalo z talismanu do údů, jej popoháněl. Znovu vykřikl svůj bojový pokřik *Leah, Leah* a vrhl se na muže před sebou. Stopaři okamžitě umírali, takže vojáci, kteří šli těsně za nimi, zakopávali a padali jeden přes druhého, jak se spěšně snažili stáhnout. Také Matty Roh křičela. Byl to jekot, který pronikal kakofonií řevu umírajících a raněných. Morgan se cítil jako opilý. Jakoby ztratil zájem o vše, vyjma magického ohně.

Poté nápor Federace náhle polevil a poslední z těch, kteří ještě přežívali, se vraty skladiště rozprchli do ulic Tyrsisu. Morgan puzený kouzlem se divoce otáčel a Leahův meč dál chrlil oheň. Rozmáchl se talismanem jako kosou a ťal do kolmých trámů podpírajících strop. Sekl tak silně a hluboko, že se celá stavba začala hroutit.

„To stačí!“ zaječela Matty, popadla ho za paži a vlekla ho pryč.

Chvíli jí vzdoroval. Pak si uvědomil, co udělal a poddal se. Doběhli k padacím dveřím a sešplhali do bezpečí právě v okamžiku, kdy strop povolil a za hromového rachotu pod sebou všechno pohřbil.

Pádili temnotou podzemních chodeb. Řítili se vpřed bezhlavě, bez ohledu na to, kam. V dálce zamihotalo světlo. Bylo mdlé a vyzývavé. Prudce se k němu rozběhli. Zvláštní úplnost, kterou Morgan prožíval při užívání kouzla Meče, se už začínala rozptylovat a měnila se v jakousi jámu, jež se rozšiřovala v nenasycenost, v důvěrně známý pocit ztráty, v počátky zoufalé potřeby. Potlačoval ten pocit, umiňoval si, že nesmí dopustit, aby ho kouzlo ovládlo jako už dříve, a aby své odhodlám posílil, představoval si Para, Walkera a nakonec i Poupě. Zvedl paži a vzal Matty za ruku. Její stisk zesílil ihned po jeho vlastním jakoby jeho strach vycítila. Svírala ho pevně.

Nedopusť, abych odešel, modlil se v duchu. Nedopusť, abych padnul.

Plíce mu plnily vlhkost a prach. Rozkašlal se a namáhavě popadal dech. Únava ho tížila k zemi jakoby měl na údech a kolem těla řetězy. Spěchali dál. Světlo teď zesílilo a přiblížilo se. Trhavý dech Matty soupeřil s dusotem vysokých bot na kamenné dlažbě. Morganovi v uších pulsovala krev.

Pak se ocitli ve světle, v kuželu jasu, který prosvítal mříží kanálu z ulice na povrchu. Štěrbinami mřížoví stékala v kaskádách dešťová voda. Tvořila stříbřitou clonu a po nebi rachotil hrom. Matty sklouzla u jedné zdi do sedu a stáhla Morgana s sebou. Seděli zády opřeni o chladný kámen a lapali po dechu.

Otočila se k němu. V jejích kobaltových očích se zračila divokost a vzrušení. Rysy ve tváři se jí leskly. Podobala se člověku, který objevil něco, o čem se domníval, že to navždy ztratil.

„To bylo úžasné!“ vydechla a rozesmála se jako děcko.

Když na jeho tváři spatřila údiv, rychle se sklonila a silně ho políbila na ústa. Byl to dlouhý polibek, při němž ho objala a pevně svírala.

Poté ho ze svého objetí uvolnila, zase se zasmála a zvedla ho na nohy. „Pojďme, musíme dohnat ostatní! Pojďme, Morgane Leahu! Poběž!“

Utíkali chodbou dál za zvuku bouře, který k nim dolů do temnoty zaléhal. Dlouho neběželi. Po krátké době přešli v chůzi. Zraky se jim už přizpůsobily šeru natolik, že dokázali rozeznávat krysí pohyb. Mřížovými poklopy kanálů čvachtavě a stále výrazněji stékala dešťová voda, takže se v ní brzy ocitli až po kotníky. Pokračovali dál od jednoho světelného kužele k dalšímu, naslouchali zvukům možných pronásledovatelů a současně i zvukům těch, které hledali. Z ulic k nim doléhaly výkřiky a nářek, koňský cval, rachot povozů a dusot vysokých bot. Město se hemžilo vojáky, kteří po nich pátrali, ale v tu chvíli se jednalo výhradně o zvuky na povrchu.

Po Damson a Svobodně zrozených stále ani památka.

Nakonec došli chodbou k odbočce, která je přiměla k rozhodování. Morgan se snažil, jak mohl, ale žádné vodítko ke správné volbě po ruce nebylo. Kdyby dešťová voda nezaplavila dno stoky, mohly tam být třeba stopy. Postupovali dál bok po boku. Matty Roh se Morgana držela jakoby se bála, že by se jí v té tmě mohl ztratit. Vzdálenost mezi jednotlivými poklopy se začala zvětšovat, až nakonec chodba tak ztemněla, že sotva viděli.

„Myslím, že jsme přehlédli nějakou odbočku," pronesl tiše a podrážděně Morgan.

Vraceli se po vlastních stopách a zkoušeli to znovu. Nová chodba zahýbala ostře nejprve jedním a vzápětí druhým směrem. Vzdálenost mezi poklopy nahoře se opět zvětšila, takže světla začalo ubývat. Vyhledali zčernalou louč zaklíněnou do kamenné zdi a za pomoci látkových útržku a Mattyiných křesadel se jim ji podařilo zapálit. Trvalo dlouho, než ve vlhku vzplála. Od chvíle, kdy ji zapálili, zaslechli v zaplavených chodbách za sebou nějaký pohyb.

„Prokopali se... nebo našli jinou cestu," řekla šeptem dívka a tajnůstkářsky se na něj usmála. „Ale nás nedostanou. .. a i kdyby, budou litovat. Pospěšme!"

Trmáceli se chodbami, které se stále víc zužovaly. Poklopy kanálů konečně úplně vymizely a jejich jediným světelným zdrojem zůstala louč. Hodiny plynuly a začínalo být jasné, že beznadějně zabloudili. Žádný z nich to nahlas nevyslovil, ale věděli to oba. Nějak si zvolili špatný směr. Stále nebylo vyloučené, že správnou cestu ven najdou, ale Morgan se o vyhlídky nestaral. Ani Damson, která ve městě žila a často se v katakombách pohybovala, neměla dojem, že by se sama bez Krtka dokázala ve spletitém labyrintu chodeb orientovat. Byl by rád věděl, co je s ní i s ostatními. Kdyby tak věděl, jestli se nedomnívají, že už jsou s Matty po smrti.

Objevili další louč, tentokrát v lepším stavu, a proto ji s sebou vzali do zásoby. Když smolou pokrytá hlavice první louče dohořívala, zapálil s ní Morgan rezervní a postupovali v další cestě. Kose se zařezávali do hloubi návrší. Déšť už nemohli vidět ani slyšet. Zvuky byly stále tlumenější, až odezněly úplně. Kolem nich se rozléhal jen jejich dech a kroky. Morgan se pokusil určit přímý kurs, ale chodby se navzájem protínaly a vracely nazpět tak často, že to vzdal. Čas sice ubíhal, ale neexistoval žádný způsob, jak určit, kolik ho už uplynulo. Začínali mít hlad a žízeň, ale v prostorách, v nichž se pohybovali, nic, co by jejich potřeby uspokojilo, nebylo.

Konečně se Morgan zastavil a otočil se k Matty.

„Tudy se nikam nedostaneme. Musíme zkusit něco jiného. Zkusme to nahoře. Třeba se nám za noci podaří vykrást do města a zítra snad vyklouznout branami ven."

Byla to alespoň mlhavá naděje. Stejně po nich Federace slídí všude. Pořád lepší, než bloudit beznadějně a stále dokola chodbami v temnotě. Noc už se blížila a Morgan musel stále myslet na přízračné, kteří, jak mu Damson vyprávěla, slídí chodbami v okolí Jámy. Za předpokladu, že by do některé takové nedopatřením zabloudili. Setrvávat dole v podzemí se pro ně stávalo stále nebezpečnějším.

Pracně si razili cestu zpět, směrem k povrchu svažitého návrší. Vybírali si takové chodby, které strmě stoupaly vzhůru. Svítili si loučí, která zvolna dohořívala. Věděli, že ztrácejí čas: nedostanou-li se k městským ulicím brzy, světlo jim dohoří a uvíznou ve tmě. V dálce teď stále slyšeli neustávající zvuky: pohyb lidí vodou a vlhkým terénem, šepot hlasů. Jejich pronásledovatelé jsou venku ve velkém množství, ale v pátrání po nich o nic víc nepokročili. Než opět dospěli do chodby, v níž mřížovým kanálem z ulice zachytili záblesk světla, uplynula dlouhá doba. Světlo bylo nejasné a začínalo už slábnout, den se rychle schyloval k noci. Déšť přešel v pozvolné mrholení a město působilo klidným a opuštěným dojmem. Kráčeli dál, dokud nenarazili na žebřík vedoucí vzhůru. Morgan se zhluboka nadechl a začal po něm vystupovat. Když přes mříž poklopu vyhlédl ven, spatřil opodál hlídkující federační vojáky. V šeru ponuré a mlčenlivé. Nehlučně opět sešplhal a vydali se dál.

Louč jim dohořela, den přešel v noc a nebe bylo tak zatažené, že do chodeb

neprosvitalo téměř žádné světlo. Hluk, který vyvolávali jejich pronásledovatelé, odezněl a vystřídaly jej krysí cupitání a odkapávám dešťové vody. Všechny výstupy z podzemí, které prověřily, byly střeženy. Protože jim nic jiného nezbývalo, plahočili se dál. Obávali se, že kdyby se zastavili, možná by se už znovu rozejít nedokázali.

Morgan si už začínal zoufat, když vtom se před ním v temnotě objevily oči. Kočičí. Zaleskly se ve tmě a zase zmizely.

Morgan se ihned zastavil. „Viděla si to?“ zašeptal k Matty.

Spíše vycítil, než aby viděl, jak přikývla. Dlouho stáli jako přimražení, bez ochoty se pohnout, dokud nezjistí, oč jde. Tyhle oči nepatřily žádné kryse.

Následovalo zašplouchání vody a šoupavý zvuk vysokých bot.

„Morgane?“ zavolal někdo tlumeně. „Jsi to ty?“

Byla to Damson. Morgan se ozval a po chvíli už se s ním i s Matty objala a současně jim sdělovala, že už je hledá celou věčnost, že už kvůli jejich stopám propátrala chodby od jednoho konce ke druhému.

„Jsi sama?“ zeptal se nevěřícně Morgan. Tolik se mu ulevilo, že ji zase vidí, až se mu skoro zatočila hlava. „Máš něco k jídlu a pití?“

Damson jim oběma ze svého tlumoku podala lehké pivo a chléb se sýrem. „Krtek mí pomáhal,“ pokračovala šeptem. „Když jste způsobili, že se strop skladiště zřítil, poroučela se s ním i část podzemní chodby. V každém případě nás to od vás oddělilo, takže jste se vydali špatným směrem.“ Trhnutím odhodila ohnivé vlasy dozadu a povzdechla si. „Nejdřív jsme museli dostat ven Padishara s ostatními. Na pátrání po vás nebyl čas. Když se dostali do bezpečí, vrátili jsme se s Krtkem pro vás.“

Ve tmě po jedné straně mžikaly a leskly se Krtkovy oči. Morgan si připadal jako v Jiříkově vidění. „Ale jak jste nás našli? Damson, vždyť my jsme úplně zabloudili. Jak jste mohli... ?“

„Zanechávali jste stopu,“ odpověděla a současně mu stiskla paži, aby zmírnila jeho možné námitky.

„Stopu? Ale dešťová voda všechno smyla!“

Damson se usmála, i přesto, že se úsměv zjevně snažila potlačit. „Ne stopu na zemi. Morgane... ve vzduchu.“ Morgan rozpačitě kroutil hlavou.

„Krtku?“ zvolala. „Řekni mu to.“

Krtkova osrstěná tvář se snížila do světla. Téměř ospale zamžoural, a jak začenichal v Horalově směru, nakrčil čumák. „Tvůj pach je velmi silný,“ řekl. „Všude v chodbách. Rozkošná Damson má pravdu. Bylo snadné vás stopovat.“

Morgan jen civěl. Slyšel, jak se Matty Roh potlačovaně zasmála, a zřetelně zrudl.

Odpočívali jen do té doby, než se najedli, a pak opět vyrazili, tentokrát v Krtkově doprovodu. S nikým se nesetkali. Ani s federačními vojáky ani s přízračnými. Postupovali hladce a bez komplikací. Cestou se Morganova mysl občas zatoulávala do minulosti. Tyhle výlety se daly přirovnat k jakési záměrné pouti, při níž hodnotil sám sebe. Pohlížel na sebe a na způsoby, jimiž se změnil. Když svou prohlídku ukončil, nepociťoval nespokojenost. Naučil se několika významným lekcím, které vedli k rozhodnutí vydat se na sever od Leahu.

Když se zase vynořili na severním úbočí návrší, nebe už bylo opět čisté a prozářené svitem měsíce a hvězd. Vzduch voněl po dešti a lesem. Vítr vanoucí od západu byl chladný a hebký jako dole. Postávali ve vysoké trávě stále ještě zvlhlé průtrží a hleděli přes pláně a pahorkatinu k Dračím štírům na obzoru.

Morgan letmo pohlédl na Matty a zjistil, že si ho bedlivě prohlíží a při tom se slabounce usmívá. Její výraz svědčil o osobních myšlenkách, které nehodlá projevit otevřeně, ale na Morgana působily zvláštně podmanivě. Byla prostá a hezká, cudná i drzá a plná mnoha dalších protikladů. Byla paradoxem nálad a chování, jemuž sice nerozuměl, ale rozumět chtěl. Viděl ji v útržcích paměti... jako jinocha v hostinci U flétny, jako dívku se

zmrzačenýma nohama a zničenou minulostí na Ohnivé hraně, jako vražedně hbitou šermířku s mečem čelící Federaci a přízračným v Tyrsisu a jako donkichotskou ženu, která dokáže být chvíli démonem a chvíli zase vílou.

Nedokázal se ovládnout. Úsměv jí oplatil a pokoušel se tak spolupodílet na tajemstvích, která znala jen ona.

Damson klečela před Krtkem. „Nepůjdeš tentokrát s námi?“ zeptala se ho. Krtek zavrtěl hlavou. „Při každém tvém návratu je to stále nebezpečnější.“

Krtek přemítal. „Nebojím se o sebe, Rozkošná Damson. Bojím se jen o tebe.“

„Ty obludy, přízrační, jsou ve městě,“ připomínala mu mírně.

Krtek malinko pokrčil ramenem a vážně na ni pohlédl. „Ty obludy jsou všude.“

Damson si povzdechla, přikývla, zvedla opatrně ruce a malého kumpána objala. „Nashledanou, Krtku. Děkuji ti za všechno. Děkuji ti za Padishara. Jsem ti tolik zavázaná.“

Krtek zamžikal. Jasné oči se mu leskly.

Damson ho pustila a vstala. „Až budu moci, vrátím se pro tebe,“ řekla. „Slibuji.“

„Až najdeš Venkovana?“ Krtek náhle vyhlížel rozpačitě.

„Ano, až najdu Para Ohmsforda. Vrátíme se oba.“

Krtek si otřel obličej. „Budu na tebe čekat, Rozkošná Damson. Pořád.“

Pak se otočil a zmizel mezi skalisky. Rozplynul se jako jeden z nočních přízraků. Morgan stál vedle Matty Roh a společně za ním upřeně hleděli. Ani věřit se mu nechtělo, že je zase pryč. Noc byla tichá a chladná, bez zvuků a plná vzpomínek, které se mísily dohromady jako překotně vyslovovaná slova, až se zdálo, že je všechno jen sen, který může skončit pouhým mžiknutím procitajícího oka. Damson se k němu otočila a zahleděla se na něj.

„Vydám se za Parem,“ oznámila tiše. „Chandos odvedl Padishara s ostatními na Ohnivou hranu. Den či dva si tam vydechnou a pak se vydají na sever, kde se mají setkat s trolly. Udělala jsem pro něj, co se dalo. Morgane. Víc už mě k ničemu nepotřebuje. Ale Par Ohmsford ano a já hodlám dodržet slib, který jsem mu dala.“

Morgan přikývl. „Chápu. Půjdu s tebou.“

Matty Roh se zatvářila trochu vzdorovitě. „Tak já půjdu s vámi,“ řekla. Hledala námitky nejprve v jedné a pak i v druhé tváři, a když žádné nenašla, rozvážněji se zeptala: „Kdo je Par Ohmsford?“

Morgan se skoro rozesmál. Zapomněl, že Matty ví o celé záležitosti jen velmi málo. Domníval se, že není důvod, proč by se nemohla dozvědět víc. Vydobyla si právo zúčastnit se záchrany Padishara Creela v Tyrsisu.

„Povíš jí to cestou,“ prohodila Damson náhle a nervózně se ohlédla přes rameno. „Tady jsme moc nápadní. Nezapomínejte, že po nás stále jdou.“

Za chvíli se už od návrší vzdalovali k východu, směrem k Mermidonu. Hodinová chůze je přenese do skrytu lesů a budou se moci několik hodin prospat. Té noci šlo o to nejlepší, v co mohli doufat.

Cestou Morgan znovu vyprávěl o Paru Ohmsfordovi a Allanonových vizích.

Trojice se zvolna ztrácela v dálce. Nadešla půlnoc a po ní nový den.

Kapitola 23

Zbytek noci strávili v dubině, která sousedila s Mermidonem jen několik mil pod Kennonským průsmykem. Nocovali na chladném a stinném místě, chráněni před horkem pozdního léta, které se na otevřených lučinách projevovalo velmi časně, a probudili se teprve dlouho po -východu slunce. Omyli se, pojedli něco ze zásob, které nesla Damson, a naslouchali při tom rovnoměrnému říčnímu toku a nespoutanému ptačímu zpěvu. Morgan si promnul ospalé oči a pokusil se rozpomenout na všechno, co se předešlého dne odehrálo, ale zjistil, že se ta vzpomínka začíná už vytrácet jakoby šlo o něco, co se udalo už velmi dávno.

Ať je tomu jakkoliv, podstatné zůstává, že je Padishar Creel opět na svobodě a v bezpečí, říkal si v duchu unaveně a dopřál celé záležitosti sklouznout do vzdálenosti včerejška.

Při pojídání chleba se sýrem si natahoval vysoké boty a přemítal, co je asi čeká. Dnešní den mu připadal jako horoucí předzvěst, která se mihotá mezi strakatinou stínů pod olistěným větvovím a nevylučuje, že jej může zanést snad kamkoliv. Minulost se jevila jako pozůstatek životních změn, jako příležitost znovu se chopit možnosti, která se vrací. Útrapy a ztráty, které Morgan prožil, jej zakalily jako železo protažené ohněm. Díky tomuto zocelení se kolem něj vytvořilo jakési trvalé vzduchoprázdno, mrtvé místo, na němž nemohou přežívat ublíženost, zklamání ani strach, štít, který mu umožňoval udržovat si od všeho odstup, snad proto, aby mohl pokračovat dál, kdyby ho občas napadlo, že už to nepůjde. Samozřejmě, že se tento odstup týkal i jiných záležitostí: mimo jiné i naděje, starosti a lásky. Dokázal si je připustit kdykoliv se mu zachtělo, ale stále tu existovalo nebezpečí, že se přidruží rovněž další pocity. Připustíte-li jeden, vždy riskujete připuštění dalších. Tak tomu bylo s jeho dědictvím po Steffovi a Poupěti, po událostech v Jutu a Eldwistu, po zesnulých druidech a přízračných. Neustále ho děsila jakási pravda. Přestal s hlubokomyslnými úvahami, dojedl, vstal a protáhl se.

„Připraveni?“ zeptala se Damson. Po omytí chladnou vodou byla uzardělá a ohnivé vlasy měla vyčesané, až se leskly. Vypadala pohledně, plná životního elánu a odhodlání, které z ní vyzařovaly jako teplo z plamene. Morgan se na ni zadíval a znovu si pomyslel, jaké má Par štěstí, když je do něj zamilována právě taková žena.

Matty Roh domyla svůj talíř a předala ho Damson k uložení do tlumoku. „Kam se vydáme odtud?“ zeptala se svým obvykle neuhlazeným způsobem. „Jak budeme Para Ohmsforda hledat?“

Damson přiložila talíř k ostatním.

„Půjdeme po jeho stopách.“ Zaklapla přezky tlumoku a vstala. „Při tom nám bude pomáhat tohle.“

Sáhla si vpředu pod tuniku a vyndala cosi, co vypadalo jako půlka medailonu zavěšená na koženém řemínku. Morgan s Matty se přiklonili blíž. Medailon, či vlastně jakýsi kovový disk, postrádal jakékoliv označení nebo insignii a jeho rovný okraj byl kostrbatý, což napovídalo, že byl nedávno rozlomen.

„Říká se tomu Skrí,“ vysvětlovala Damson a zdvihla poloviční disk do světla, v němž se zatřpytil jako měděnkově zbarvené zlato. „Druhou půlku jsem dala Parovi, když jsme se rozcházeli. Ten disk byl vyroben z jednoho kovu a lze jej použít jen jednou. Obě jeho poloviny se navzájem přitahují. Když se k sobě přiblíží, vydávají záři.“

Matty Roh se tvářila pochybovačně. „A jak blízko musíš být?“ Černé rovné vlasy kolem elfí tváře měla krátce zastřižené a oči hluboké a zvídavé. Vypadá svěže, mladší než je, pomyslel si Morgan, a ničím nepřipomíná osobu, kterou by snad být měla.

Damson se usmála. „Skrí je pouliční kouzlo. Už jsem viděla, co dokáže.“ Její úsměv

přetrvával. „Nevyzkoušíme ho?“

Položila si ho na dlaň, zvedla paži a postupně ji zaměřovala k západu, k severu a pak k východu. Skrí neodpovídalo. Damson na ně rychle pohlédla. „Putuje na jih,“ vysvětlovala. „Ten jsem si nechala naposledy.“

Zaměřila ruku k jihu. Měděnkový líc Skrí možná slabě zazářil, ale Morgan si vlastně vůbec nebyl jistý. Damson ale spokojeně pokývla.

„Zdá se, že je hodně daleko.“ Když se konečně setkala s jejich očima, na rtech jí pohrával rozpačitý úsměv.

„Musíte vědět, jak z něj číst.“

Vsunula Skrí zase pod tuniku. „Raději bychom se zase měli vydat na cestu.“

Shýbla se na zem pro tlumok a navlékla si ho přes ramena. Matty Roh vrhla na Morgana postraní pohled a zavrtěla hlavou jakoby říkala: *Viděl si něco, co jsem propásla?* Morgan pokrčil rameny. Jistý si nebyl.

Vydali se do parna. Sledovali Mermidon na jeho klikaté cestě k východu, směrem na Varfleet, a co nejvíce se snažili držet ve stínu stromů. Od vody povíval vítr a přispíval k jejich ochlazování, ale okolní krajina byla pustá a nehybná. Vrcholky Dračích štítů na severu měly v letním horku šedavý holý nádech a směsice pahorků a nízkých pohoří na jihu byla sežehlá a suchá. Slunce stoupalo na bezmračném nebi a žár dolů sálal ve vlnách. Na otevřených planinách ležela rozptýleně mrtvá zvířata a jejich pokřivená těla zahnívala. Rozsáhlé úseky lesů kolem Truborohu byly postižené nákazou a zem pod stromy zůstávala bez vegetace. Jezírka stojaté a zelenkavé vody působila apaticky a zapáchala. Stromy byly poničené a spálené jako mršiny tvorů zavěšených k vysušení. Úseky zpustošené země se často táhly na míle daleko. Morgan vnímal ve vzduchu pach rozkladu. Nešlo jen o známky způsobené letním parnem a suchem. Jednalo se o otravu přízračných, kterou čas od času zaznamenával už od svého příchodu na sever. Pustošení krajiny, jejíž příčinou byli tak nějak přízrační. A tenhle stav se neustále horšil.

Poledne se přehouplo v odpoledne. Trojice se podél Mermidonu, který se začínal stáčet k jihu, vyhnula Varfleetu na severu. Cestou sice občas potkávali nějaké podomkáře či jiné obchodníky, ale vedro způsobovalo, že většina rádoby cestovatelů zůstávala ve stínu, takže byla cesta podél řeky převážně liduprázdná. Když se blížili k Varfleetu, zaznamenali svou první federační hlídku. Stáhli se do lesa a nechali ji projít.

Zatímco čekali, až hlídka projde, Damson znovu vyzkoušela Skrí, ale výsledek byl stejný. Když disk nasměrovala k jihu neurčitě zazářil,... ale stejně tak mohlo jít o pouhý záblesk slunečního světla. Morgan s Matty si opět vyměnili kradmý pohled. Byli zmoření horkem. Přemítali, zda má tohle nějaký smysl, jestli si Damson jen něco nenamlouvá. Jestli disk nefunguje, mohou přece k Parově stopování využít i jiné způsoby, ale žádnému z nich se o tom s Damson prozatím mluvit nechtělo.

Damson jmi oznámila, že budou potřebovat nějaké plavidlo, které by je po Mermidonu dopravilo do Duhového jezera. Pak Skrí zase zastrčila pod tuniku. Cesta lodí bude třikrát rychlejší než cesta pěšky. Matty pokrčila rameny a oznámila, že do města zajde, protože je to pro ni méně nebezpečné než pro ně, a že se s nimi opět sejde, jakmile sežene všechno, co je třeba. Sundala ze zad svinutou deku a rozplynula se v parnu.

Morgan s Damson se usadili ve stínu staré vrby na říčním břehu, odkud mohli zahlédnout každého, ať by se blížil odkudkoliv. Po noční bouři byla řeka zkalená a plná trosek.

Pozorovali její cílený lenivý tok připomínající nositelku vyčpělých zpráv a odpadu. Morganovy oči těžkly nedostatkem spánku a tak je zavřel

„Pořád mi nevěříš, viď?“ zaslechl po chvíli Damson.

Zahleděl se na ni. „Co tím míníš?“

„Viděla jsem pohled, který jste si vyměnili s Matty, když jsem zkoušela Skrí.“

Morgan si povzdechl. „Damson, to neznamená, že ti nevěřím. Jen tolik, že ničemu nerozumím, a to mě trápí.“

„Musíš vědět, jak ho používat.“

„Ano, tak jsi to povídala. Ale co když se pleteš? Nemůžeš mi dávat za vinu, že pochybuji.“

Přezíravě se usmála. „Ale ano, mohu. Už si budeme muset začít důvěřovat, všichni tři. Jestli ne, vzniknou nám potíže. Nech si to projít hlavou, Morgane.“

Morgan se zařídil podle její rady a uvažoval o tom ještě i poté, když se na pohraničí snesl soumrak a z mlhy se s unaveným výrazem ve tváři opět vynořila Matty.

„Člun máme,“ oznámila, vyčerpaně sklesla do stínu vrby a sáhla po pohárku, který jí Damson podávala. Vodou si pošplíchala tvář žíhanou prachem a ponechala ji volně stékat.

„Člun, zásoby a zbraně. Všechno jsem schovala u vody. Až se setmí a sníží se viditelnost, můžeme si to vybrat.“

„Žádné obtíže?“ zeptal se Morgan.

Příkře se na něj zahleděla. „Nikoho jsem zabít nemusela, myslíš-li tohle.“ Zamračila se na něj, pak se zase usadila a už nepromluvila. Teď už je mám proti sobě obě, pomyslel si Morgan, a usoudil, že bude lepší, když se tím nebude zabývat.

Když nastala noc, vydali se podél řeky směrem k městu, až dospěli k severním dokům, kde Matty ukryla člun. Byl starší, jednalo se vlastně o malou plachetnici s plochým dnem vybavenou žerděmi, vesly, stožárem a plátěnou plachtou. Uvnitř byly zásoby jídla a zbraně, přesně, jak Matty slibovala. Mlčky vystoupili na palubu, odrazili od břehu a plavili se po proudu k první volné zátoce, kde loďku vytáhli na pláž a okamžitě se uložili ke spánku. S východem slunce už byli opět na nohou a pokračovali v plavbě. Plavili se po Mermidonu k jihu, směrem k Runovým horám, až do západu slunce a poté se utábořili v klínu skal, které se otevíraly v úzkou písčitou mělčinu, za níž byl jasanový háj. Povečeřeli studené jídlo, zabalili se do dek a opět usnuli. Uplynuly už dva dny, aniž by toho příliš namluvili. Nálada byla napjatá a snaze po opravdu volné konverzaci bránila nejistota, jakým směrem by své pátráni po Parovi měli vlastně vést. V Tyrsisu mezi nimi jakési pouto existovalo, ale zde chybělo... snad kvůli pochybnostem, které vůči sobě navzájem pociťovali, snad kvůli nervozitě z nejisté budoucnosti. V Tyrsisu měli nějaký plán... či alespoň zlomky plánu. Tady se jednalo jen o neurčité odhodlání hledat Para Ohmsforda tak dlouho, dokud ho nenajdou. Znali přesně místo Padisharova uvěznění, což jim dodávalo určitý pocit jistoty, jak se k němu dostat. Ale Par může být kdekoliv a nic nenaznačuje, zda už není na nějakou pomoc z jejich strany příliš pozdě.

Proto došlo k nesmírné úlevě, když Damson příštího jitra vyndala Skrí a zaměřila ho k jihu. Měděnkově zbarvený kov se zatřpytil dokonce i v zástinu skal, které je obklopovaly. Chvíli ještě otáleli, ale vzápětí se už zase usmívali jako staří přátelé, kteří se opět shledali. Atak odrazili od břehu do proudu řeky s novým odhodláním.

Napětí se snížilo a pocit sounáležitosti, který sdíleli při záchraně Padishara, se zase vrátil. Loďka zvolna proplouvala říčním korytem, unášena rovnoměrně k jihu po vodní hladině, která se opět zklidnila a byla hladká. Den byl sice parný a bezvětrný, plavba pomalá, ale obě ženy s Horalem si krátili čas sdělováním svých názorů a představ, které jim přes dříve vytvořené zábrany pomáhalo znovu nastolit vzájemné dokonalé porozumění.

Soumrak je zastihl hluboko v Runových horách, které v houstnoucí tmě připomínaly přízračnou zeď. Zastiňovaly světlo hvězd a trojici na loďce ponechávaly nad hlavou jen úzký pás nebe. Utábořili se na jednom ostrůvku, jenž sestával hlavně z písečné pláže poseté naplaveným dřevem a z borového porostu. Vzduch zůstával dusný a prosycovaly jej štiplavé říční pachy leklých ryb, blátivých mokřin a rákosí. Morgan rybařil, takže u malého ohýnku povečeřeli jeho úlovky, napili se trochu lehkého piva, které u sebe přechovávala Damson, a současně pozorovali řeku, plynoucí jako stříbřitá stuha. Damson znovu vyndala Skrí, a když ho zaměřila k jihu, zazářilo jako měď. Všechno tedy zatím probíhá hladce. Od místa, kde se Mermidon vléval do Duhového jezera, byli vzdáleni sotva den cesty. Snad se jim tam o Parově pohybu podaří zjistit víc. Po chvíli se Matty s

Damson uložily na deky ke spánku, kdežto Morgan se odloudal k řece, posadil se na břehu a zahloubal se do svých myšlenek. Chtěl si všechno, co se odehrálo, znovu projít, aby mohl vytěžit nějaký smysl z nadcházejícího dění. Útěk před nepřítelem, kterého stále ani pořádně nezná, ho už vyčerpával. Myslel, že když o tom bude dostatečně hluboce přemítat, určitě na něco přijde. Ale jednotlivé nitky mu unikaly jakoby je odfoukával vítr, až měl dojem, že je dohromady nikdy nedá. Odplouvaly a toulaly se. Zůstávaly jen otázky, které ho už po týdny trápily.

Šťoural právě klacíkem v písku, když se objevila Matty a posadila se vedle něj.

„Nemůžu usnout," řekla. Ve světle hvězd vyhlížela její tvář bledě a chladně. Oči měla bezedné.

„Co děláš?"

Morgan zavrtěl hlavou. „Přemýšlím."

„O čem?"

„O všem a o ničem." Krátce se na ni usmál. „Připadá mi, že se nedokážu moc soustředit. Myslel jsem, že se pokusím přijít na kloub pár věcem, ale myšlenky mi pořád jen tak bloudí."

Matty chvíli nepromluvila. Hleděla kamsi přes řeku.

„Bereš si všechno jakoby šlo o poslední příležitost, kterou kdy dostaneš. Jednáš jako kluk, kterému matka uložila udělat nějaké domácí práce. Pro tebe to znamená tolik, že si nemůžeš dovolit ani sebenepatrnější přehmat."

Morgan pokrčil rameny. „Myslím, že tohle mě zrovna moc nevystihuje. Možná se takový zdám právě teď, ale nejsem to já ve své skutečné podobě. A mimo to, kdo koho teď soudí?"

Matty se přímo střetla s jeho pohledem. „Já tě nesoudím. Jen ti sděluji svůj dojem. A v tom se lišíme. To ty soudíš mne."

„Ach." Chvíli tomu nevěřil. Vypovídala o tom jeho tvář a ani se to skrývat neobtěžoval. „Ale stejně není na škodu, snažit se o něco zvlášť výrazně."

„Vzpomínáš, jak jsem se ti zmínila, že jsem už zabila spoustu lidí?" Morgan přikývl. „Byla to lež. Či přinejmenším nadsázka. Řekla jsem to jen proto, že si mě naštval." Opět se zamyšleně zahleděla jinam. „Je toho spousta, čemu u mne nerozumíš. Myslím, že ti to ani všechno vysvětlit neumím."

Hleděl přímo na ni, ale odmítala na něj pohlédnout. „Já tě o vysvětlování nežádal," odpověděl na obranu.

Neposlouchala ho. „S tím mečem to opravdu umíš. Skoro stejně jako já. Kdybys mi to dovolil, mohla bych tě učit, aby ses ještě zlepšil. Pamatuješ, jak si dopadl U flétny, když si po mně chňapl. I to bych tě mohla naučit."

Morgan zrudl. „Nestalo by se to, kdyby..."

„... kdybys byl připravený." Usmála se. „Vím, to už si říkal. Ale podstatné je, že si připravený nebyl... a podívej, jak to dopadlo. A navíc, s připraveností se počítá. To mě naučil Padishar. Připravenost je určitě důležitější, než něco neustále zkoušet."

Morganovi ztuhla čelist. „Nechceš už s tím rozborem mých špatných vlastností skončit? Nebo existuje ještě něco, co bys ráda dodala?"

Z Mattyiny tváře zmizel úsměv. Nedívala se na něj, dál hleděla na řeku. Morgan se ještě chystal něco dodat, ale vzápětí si to rozmyslel. Matty se pojednou zdála podivně zranitelná. Sledoval, jak krčí kolena, objímá je rukama a sklání do jejich ztemnělého prostoru hlavu. Slyšel její rovnoměrný a pozvolný dech.

„Mám tě hrozně ráda," řekla konečně. Stále skrývala tvář. „Nechci, aby se ti něco stalo."

Morgan nevěděl, co říci. Jen na ni civěl.

„Proto jsem tady," řekla. „Proto jsem přišla." Zvedla hlavu a podívala se na něj. „Co si o tom myslíš?"

Morgan zavrtěl hlavou. „Nevím, co si mám myslet."

Matty se zhluboka nadechla. „Damson mi vyprávěla o Poupěti."

Vyslovovala ta slova jako kdyby jí mohla v ústech vzplanout. Očima hledala jeho zrak a Morgan v té chvíli pochopil, že se Matty děsí toho, co by si třeba mohl myslet, ale že je stejně odhodlaná to dopovědět.

„Damson říkala, že si Poupě miloval, a že tím nejhorším, co se ti mohlo přihodit, byla právě její ztráta. Vyprávěla mi o tom, protože jsem ji o to požádala. Chtěla jsem se o tobě dozvědět něco víc, něco, co si mi sám neřekl. Stejně jsem si o tom s tebou potom chtěla promluvit, ale nevěděla jsem, jak do toho. Poslouchat umím výborně. S vyptáváním je to už horší."

Morgan zamrkal. V duchu viděl dokonalou vizi Poupěte se stříbřitými vlasy stejně prchavou jako dým. Hořkost, kterou při té vzpomínce pociťoval, byla hmatatelná. Marně se ji snažil potlačit. Nepřál si vzpomínat, ale tahle vzpomínka vytrvávala těsně na pokraji jeho vědomí.

Matty mu položila ruku na jeho ruce. Z náhlého popudu a váhavě. „Kdybys mi to teď umožnil, mohla bych naslouchat," řekla. „Byla bych ráda, kdybych mohla."

Ne, pomyslel si, nechci o tom mluvit, ani pomyslet na to nechci, s tebou ne, s nikým! Ale pak se mu v duchu opět zjevila Matty, jak si koupe zmrzačené nohy v potoce, jak mu vypráví, co se vlastně stalo, jak jí život nadobro změnila zamořená země. Je snad hořkost jejích vzpomínek menší než jeho? Současně se mu také vybarvila umírající Poupě zacelující Leahův meč, jak jej obdaruje svou vlastní součástí, čímsi, co její smrt přesahuje. Její odkaz by neměl zůstat skrytý nebo v tajnosti. Měl by být sdílen. Chápal také, že vzpomínky nejsou skleněné poklady přechovávané v zamčené skříňce. Jsou to jasně zářivé stuhy určené k zavěšení do větru.

Zadíval se na ni a ruku jí sevřel. Pak se sklonil blíž, aby jí jasně viděl do tváře, a začal vyprávět. Mluvil dlouho, zprvu to bylo těžké, ale posléze snazší. Klestil si cestu citovým bludištěm, které v něm kypělo, hledal slova, která se občas nevybavovala, nutil se mluvit dál, i když se domníval, že to snad nedokáže. Když skončil, Matty ho pevně svírala. Cítil jistou úlevu. Jakoby část z té hořkosti odplynula.

Znovu vyrazili za úsvitu. Denní světlo bylo šedé a mlhavé příslibem deště. Jako těžká ponurá lavina se od západu valily mraky, které clonily vše, co jim přišlo do cesty. Na řece bylo dusno a ticho, takže se šplíchání vody o stěny kaňonu ostře rozléhalo, zatímco trojice na člunu směřovala po proudu řeky dál. Morgan vztyčil plachtu, ale po chvíli ji zase stáhl a ponechal unášení loďky na proudu. Blížilo se poledne, když míjeli pevnost Jižní hláska. Nad nimi se tyčil černý obelisk, obrovský, mlčenlivý a neproniknutelný. Vrhal svůj stín přes Mermidon jako Magická hráz. Hleděli na něj s odporem a v duchu si vybavovali temné bytosti, které v něm čekají. Při pomyšlení, že by je mohly pozorovat, pociťovali nervozitu. Ale nikdo se neobjevil, atak nerušené pokračovali v plavbě. Jižní hláska se ztrácela v dálce, rozplývala se v mlze, až nakonec zmizela docela. Krátce poté dopluli k ústí řeky. Vodní plocha se rozšiřovala, roztahovala se do nedohledna a stávala se Duhovým jezerem se skelně vyhlazenou hladinou a jasněji modravým zbarvením vody. Duha, po níž jezero získalo své jméno, se v horku a mlze matně třpytila. Klenula se nad vodou jako počasím vybledlá vlajka, jejíž úchyty se uvolnily, takže se volně vznáší. Zamířili k západnímu břehu. Když k němu dopluli, vytáhli loďku z vody a vystoupili na pustou planinu, která se v dálce na jihovýchodě svažovala k vodě a v severozápadním směru se prostírala bez porostu, s výjimkou několika sporých křovin a zakrslých bezlistých stromů, k řadě pahorků, které zakrývaly obzor. Vdechovali vzduch a rozhlíželi se, aniž by v dohledu cokoliv zaznamenali.

Damson si shrnula ohnivé vlasy dozadu, přes čelo si ovázala hedvábný šátek a vytáhla Skrí. Nastavila otevřenou dlaň s diskem k jihu. Morgan sledoval, jak jeho půlka jasně zazářila. Pak, zjevně z dodatečného popudu, začala kouzlo postupně natáčet k ostatním světovým stranám. Když ho zaměřila k severu, tedy ve směru, kterým přišli, Skrí krátce zazářilo podruhé. Damson na ně nevěřícně zírala, sevřela ho do dlaně, odvrátila se, pak se znovu otočila a dlaň rozevřela. Skrí se opět krátce rozzářilo.

„Proč to provádí?“ zeptala se okamžitě Matty.

Damson zavrtěla hlavou. „Nevím. Nikdy jsem neslyšela, že by se takhle mohlo chovat.“

Znovu se obrátila k jihu a pečlivě dlaň posouvala od východu po západ a zase zpátky. Pak celou proceduru zopakovala i čelem k severu a současně s otáčením sledovala kovový povrch Skrí. Nemýlili se. Skrí zářilo ve dvou směrech.

„Nemohlo dojít k rozlomení té druhé půlky, takže se teď každý z těch úlomků pohybuje jiným směrem?“ zeptal se Morgan.

„Ne. Lze ho rozdělit jen jednou. Dalším lámáním by se kouzlo ztratilo. Tohle se ještě nestalo.“ Damson se zatvářila ustaraně. „Ale něco nám to přece říká. Signál z jihu ukazuje na oblast kolem Stříbrné řeky, západně od Posledního přístavu nad Pevnostní pahorkatinou. Z obou signálů je silnější.“ Ohlédla se přes rameno.

„Signál od severu se soustřeďuje na Jižní hlásku.“ Zatímco zvažovali, co by to mohlo znamenat, rozhostilo se dlouhé ticho. Nad jezerem zavřeštěla volavka, v záblesku stříbřitého jasu vyletěla z mlhy a zase zmizela.

„Dva signály,“ řekl Morgan, dal si ruce v bok a zavrtěl hlavou. „Jeden z nich je tedy falešný.“

„Kterému z nich pak máme věřit?“ zeptala se Matty. Pár kroků poodešla jakoby měla něco na mysli, pak se prudce otočila a zase se vrátila. „Který z nich je ten správný?“

Damson opět zavrtěla hlavou. „Nevím.“

Mattyin kobaltový zrak pohlédl k obzoru, na němž se kupily mraky. „To znamená, že budeme muset prověřit oba.“

Damson přikývla. „Myslím, že ano. O jiném způsobu nevím.“

Morgan zklamaně vydechl. „Dobrá. Nejdřív se vydáme na jih. Signál odtamtud je silnější.“

„A Jižní hlásku necháme být?“ Matty zavrtěla hlavou. „Takhle ne. Někdo musí zůstat tady, pro případ, že by byl Par Ohmsford tam. Uvažuj, Horale. Co když je uvnitř a oni se ho pokusí přemístit jinam? Co když se příležitost k jeho záchraně naskytne tady, ale zrovna tu nebude nikdo, kdo by se jí chopil? Taky bychom ho takhle mohli ztratit a s hledáním pak museli začít úplně od začátku. Myslím, že tuhle možnost bychom propásnout neměli.“

„Má pravdu,“ souhlasila Damson.

„Dobře, ty zůstaneš tady a já s Damson se vydáme na jih,“ řekl Morgan, kterého rozladilo, že na tohle nepřišel jako první.

Ale Matty opět zavrtěla hlavou. „To ty tady musíš zůstat. Tvůj meč je jedinou účinnou zbraní, kterou máme proti přízračným. Naskytne-li se možnost záchrany, dojde-li k jakémukoliv střetu, proti jejich kouzlu je talismanem tvůj meč. Dovedu se s mečem solidně ohánět, Morgane Leahu, ale znám své meze. Nezamlouvá se mi to o nic víc než tobě, ale nedá se nic dělat. Na jih se vydám já s Damson.“

Rozhostilo se dlouhé mlčení, v němž na sebe vzájemně hleděli. Morgan se snažil potlačit téměř nezvladatelné nutkání odmítnout prostě vše, co na jejím návrhu vnímal jako šílené. V Mattyině kobaltovém zraku se odrážely klid a rozhodnost. V jeho modrém odlesku se zrcadlila závažnost jejích argumentů.

Nakonec se Morgan zahleděl jinam. Rozum začínal vítězit nad citem a on se neochotně podřizoval nutnosti a naději. „Dobrá,“ řekl zastřeně. Jeho slova vyzněla trpce a chraplavě. „Dobrá. Nezamlouvá se mi to, ale v pořádku.“ Znovu se na ni zahleděl. „Ale když Para objevíte a bude nutné bojovat, vrátíte se pro mne.“

Matty přikývla. „Pokud budeme moci.“

Morgan sebou při téhle větě trhl, vztekle zavrtěl hlavou a krátce vyzývavě pohlédl na Damson. Ale Damson jen prostě souhlasně přikývla. Morgan pomalu vydechl. „Pokud budeme moci,“ zopakoval bezvýrazně. Ještě nějakou dobu rozmlouvali. Domlouvali se, co podniknou, když čas a okolnosti dovolí. Morgan přehlížel krajinu a pak ukázal na západ, do prostoru, kde se k jezeru svažoval strmý sráz. Z téhle výspy bude moci sledovat

veškerý pohyb kolem Jižní hlásky. Pokud se mezitím nic nepřihodí, právě tam ho najdou, až se vrátí.

Vrátil se s oběma ženami k loďce a odnesl si dostatek zásob na týden. Pak je váhavě objal, Damson první a pak Matty. Vyšší dívka ho k sobě pevně přitiskla, až měl Morgan skoro pocit jakoby ho tím chtěla přesvědčit, že ho opouští nerada. Nepromluvila, jen mu tiskla ruce na záda a rty se mu otřela o tvář. A když se odtrhla, pevně se mu zahleděla do očí jakoby mu v tom pohledu chtěla zanechat něco ze sebe. Zrovna se jí chystal vyslat uklidňující úsměv, ale už se odvrátila.

Když obě ženy odpluly a rozplynuly se v mlze, která se usazovala nad vodou, vydal se v narůstajícím šeru znaveně na západ ke zvolené pozorovatelně. Mraky halily oblohu od obzoru k obzoru a vzduch se začínal ochlazovat. Zvedl se vítr, v poryvech fičel pláněmi, vířil prach a vháněl mu ho do očí. Déšť daleko na západě se jevil jako temná opona, která se pohybovala v jeho směru. Stáhl si přes hlavu kápi cestovního pláště a sklonil pohled k zemi.

Ve chvíli, kdy dospěl na vybrané místo, dorazil liják, který se pláněmi přehnal v takovém náporu, že v okamžiku všechno promáčel. Morgan se uchýlil pod rozložitou jedli a opřel se o její kmen. Bylo to suché a chráněné místo, takže se liják valil kolem, aniž by ho postihl. Liják trval několik hodin, poté se změnil v mrholení a nakonec pršet přestalo. Bouřková mračna se posunula k východu, obloha se vyjasnila a zapadající slunce se ve slábnoucím světle projevovalo rudou a nachovou září.

Morgan opustil úkryt pod jedlí a našel si místo pod širokolistým javorem, který mu umožňoval zůstat ve skrytu a současně poskytoval jasný výhled na Jižní hlásku s Mermidonem na východě, na rozsáhlou oblast Duhového jezera na jihu včetně zkratky vedoucí pahorkatým krajem pod Runovými horami, která zajišťovala veškerou pozemní dopravu, jež by třeba mohla směřovat k pevnosti přízračných od severozápadu. Byla to ideální pozorovatelna ke sledování všeho v okruhu bezmála tuctu mil. Skvělé místo, pomyslel si a začal se chystat k přenocování.

Ujedl trochu ze zásob, které si donesl, a vše zapil vodou. Jak se asi rozhodly Damson s Matty, přemítal. Pokusily se Duhové jezero přeplout ještě před bouří, anebo se ji rozhodly přečkat. Přemítal, jestli se neutábořily někde u řeky, v místech, odkud je vidět jeho směrem.

Světlo zešedlo a začaly vycházet hvězdy. Morgan upřeně shlížel na Jižní hlásku. Kéž bych tak viděl dovnitř, posteskl si. Snažil se příliš si nepředstavovat, co by se tam třeba mohlo odehrávat. Přebujelá představivost by mohla být nebezpečná. Podrobně si prohlížel pláně na východě, které byly pusté a bezživotné, zpustošenou krajinu s hnědou půdou a šedými siluetami odumřelých dřevin, která se od tvrze přízračných paprsčitě rozprostírala jako nějaká skvrna. Její okraje už rovněž nabývaly temnější odstín. Jak si všiml, i je už ten jed otrávil. Stromy odumíraly a tráva uvadala. Strmý sráz, na kterém seděl, byl vlastně jakýmsi ohroženým ostrovem. Odepnul si ze zad Leahův meč a vzal jej do náruče. Talisman proti přízračným. Tak jej nazvala Matty. Ale představoval rovněž moc, která vám krade duši a vy proti tomu nemůžete udělat skoro nic. Každé její použití znamenalo zkoušku vůle. Jeho vlastní i Meče. Oba zápolili o svrchovanost, o nadvládu jednoho nad druhým. Před tři sta lety vyhověl Allanon zoufalé prosbě Ronea Leaha. Propůjčil téhle starobylé zbrani nepatrnou část druidského kouzla. Dědictví tohoto daru či kletby... jak je libo... má hořkosladkou příchuť, která, je-li jednou ochutnána, volá po dalším zážitku.

Stejně jako Píseň přání u Para. Stejně jako veškeré kouzlo, které kdy existovalo: moc písně sirén, která ve své neúprosné a nevyhnutelné potřebě projevit se přesahuje vše.

Zachmuřeně se usmál. Buď ve svých přáních obezřetný. Nejde jen o starou písničku? Nejde o dávnou výstrahu těm, kteří škemrají, o co by neměli?

Jeho úsměv se rozplynul. Možná to pozná, až bude muset kouzlo zase vyvolat. Ať dříve či později, určitě k tomu dojde. Možná, že se hojivý dotek Poupěte, kouzlo, jímž Meč opět zacelila, ukáže stejně vražedné jako kouzlo přízračných.

To pomyšlení v něm zanechalo chladný pocit prázdnoty. Cítil se nemožně osamělý. Seděl nehybně v šeru, upřeně“ vyhlížel do kraje a čekal, až se ho zmocní tma.

Kapitola 24

Před třemi dny se přehnala další bouře, výrazně divočejší. Prudká průtrž mračen plná blesků a hromobití poháněná silnou skučící vichřicí. Ten typ lijáku, který se v Pohraničí při vzestupu tlaku a teploty pozdního léta objevuje pravidelně. Za soumraku se přihnala nad Truboroh, zaplavila kraj celonočním lijákem a s příchodem jitra zmizela k jihu.

Po jejím odchodu se z promáčené půdy na břehu Duhového jezera zvedla osamocená postava. Byla k nepoznání zablácená a postávala jakoby ji tížily řetězy.

Temné oči zamžikaly a pokoušely se zaostřit. Den se probouzel pozdě. Vypadalo to, jako když se obává, že by se bouře mohla vrátit, protože na olověné obloze vrtošivě setrvávala tmavě lemovaná mračna a východ slunce měl za pozvolného vytlačování nočního šera kovově šedý a opatrný nádech. Postava přehlížela rovnou a nekonečnou jezerní hladinu, světlo na východě, nebe a krajinu, která pro ni byla zřetelně cizí. Jednou rukou svírala meč, který se matně leskl v místech, kde jeho kovovou čepel nepokrývaly tráva a bláto. Postava nejistě otálela. Pak se dopotácela k jezerní vodě a ponořila do ní nejprve ruce a tvář a nakonec i tělo, aby ze sebe i z rozedraného oděvu smyla všechnu špínu.

Bláto a nečistota zmizely v kalné vodě a Coll Ohmsford povstal, aby se znovu rozhlédl.

S výjimkou vlastní totožnosti si zprvu nedokázal na nic vzpomenout. Kdo je věděl jistě, ale přetrvával v něm dojem jakoby byla jeho totožnost někdy nejistá či zpochybněná. Potom poznal Duhové jezero a krajinu, v níž se nacházel. Stál právě na jižním pobřeží západně od Posledního přístavu a severně od Pevnostní pahorkatiny. Netušil ale, jak se tam ocitl.

Shlédl na meč v ruce (cožpak se dokázal omýt, aniž by ho pustil z ruky?) a uvědomil si, že drží Shannarův meč.

A poté se mu v jakémsi přívalu vrátily všechny vzpomínky. Jejich návrat byl tak prudký, že lapal po dechu a ohýbal se jakoby dostal úder do břicha. Dorážely na něj rozmanité představy. Zmocnili se ho přízrační a uvěznili ho v Jižní hlásce. Podařilo se mu uprchnout, ale ve skutečnosti celou záležitost zosnoval Rimmer Dall. Oklamal ho a zařídil vše tak, aby uvěřil, že ho skryje Zrcadlový rubáš, který ho ale ve skutečnosti měnil způsoby, s jejichž domýšlením se neobtěžoval, a měnil jej v jednoho z nich, předělával ho k jejich obrazu. Ztratil nad sebou vládu a stal se čímsi velmi blízkým zvířeti, které bloudilo krajinou a slídilo po Parovi, hledalo jej bez zřejmého důvodu či cíle s jediným nejasným záměrem: ublížit mu. Zahalený v černých záhybech Zrcadlového rubáše stopoval, našel a zaútočil na vlastního bratra...

Dýchal rychle otevřenými ústy. Hruď se mu svírala a žaludek chvěl.

Vlastního bratra.

... a pokusil se ho zabít... a byl by ho zabil, kdyby ho něco nezadrželo a pak nezahnalo pryč.

Během namáhavé pouti bludištěm vzpomínek vrtěl hlavou. Utekl od Para zmatený a šílený, cítil se rozpolcený mezi tím, kým býval a tím, kým se stal. Pak se od Para držel dál. Sotva si uvědomoval, co dělá. Za dne prchal, v noci stopoval. Stopoval nepřetržitě, ztracen kdesi hluboko v sobě. Ovládaly ho nenávist a strach, ale jejich zdroj nikdy nebyl jasný. Cítil, že na něm sevření Zrcadlového rubáše začíná povolovat, i když nebylo zřejmé, zda k dobrému. Prodělával zase opačnou proměnu, ale nedokázal urazit celou vzdálenost, protože ho stále poutalo kouzlo přízračných, stále jej svíralo ve své moci. Za tmy se vracel, aby s bratrem neztratil kontakt. Chtěl ho zabít a současně se pokoušel najít nějaké řešení. Ty rozporuplné myšlenky se vzájemně ovíjely jako hadi. *Pojď za mnou!* modlil se k Parovi, ale hned poté se snažil běžet tak rychle a daleko, aby ho bratr nikdy nenašel.

Zimomřivě si založil ruce proti chladu, který ho prostoupil, zadíval se na zamlženou jezerní rozlohu a vzpomínal dál. Kolik dní už uplynulo? Kolik času promarnil?

Pojď za mnou!

Pak ukradl ten kovový disk, který měl Par zavěšený na krku. Ukradl ho, aniž by věděl proč, snad jen proto, že pozoroval, jak ho Par v šerém soumraku drží a laská se s ním, jen proto, že vycítil jeho význam a myslel, že Para raní, když mu ho vezme, a také proto, že předpokládal, že když ho bratrovi sebere, přiměje ho, aby šel za nim.

Což se stalo.

Do zpustošeného kraje pod Jižní hláskou.

Proč prchal právě tam? Rozum se vzpíral naléhavému šepotu v jeho podvědomí. Čelo se mu hluboce svraštilo, jak se to usilovně pokoušel pochopit. Poháněl jej kouzlo Zrcadlového rubáše, nutilo ho, aby se tam vrátil...

Oči se mu rozšířily. Aby přivedl Para, protože...

A Par ho pak dostihl pod tím starým dubem. Našel ho vyčerpaného, pomláceného a poničeného. Svedli spolu boj na život a na smrt, chytili se do křížku kvůli Shannarovu meči, snažili se navzájem prolomit zábrany, které je oddělovaly a každý z nich se o to pokoušel po svém: Par se snažil vyvolat kouzlo Meče, aby ho osvobodil, a on zase, aby... aby...

Co?

Aby s Parem promluvil. Aby si s ním popovídal.

„Par," zašeptal bázlivě a vzpomínka na pravdu, kterou mu Meč zjevil, ho propalovala jako bílý oheň. Shlédl na čepel umazanou od bláta, na dřevořezbu pod svými prsty... znázorňující pozvednutou ruku s hořící pochodní. Zíral na ni vědoucně a s úžasem a jeho prsty se posouvaly po emblému jakoby pokračovaly v hledání tajemství.

Celé měsíce strávené pátráním po Shannarově meči a my si nikdy nic neuvědomili, pomyslel si. Kolik úsilí jeho nalezení stálo. Kolik zoufalých bitek a ztracených životů. A my ani jednou neměli podezření. Allanonův úkol nás bezohledně poháněl dál. Para uchvátil a on ho ochotně následoval. Vyhledej Shannarův meč. Tak mu to uložil druidův duch. Teprve potom se Čtyřzemí zahojí. Najdi ten Meč šeptal ve větrném víru křiku, který zaznívál z Hadeshornu.

A Par Ohmsford to dokázal... aniž by kdokoliv předpokládal, že mu použití Meče nikdy náležet nebude.

Aby Coll Ohmsford potlačil zběsilé bušení srdce, zvolnil a začal zhluboka dýchat. Zoufalství ho téměř zmáhalo. Zoufalství z pomyšlení, co je tenhle ošidný trik mohl stát. Ale nenechal se do téhle propasti stáhnout. S talismanem v obou rukou přešel od Duhového jezera k místu, kde po travnatém návrší rozestíral šrafovaný stín javorový háj. Zmámený a zesláblý se posadil tak, aby k němu větvovím prosvítalo sluneční světlo a snažil se utřídit představy, které si vybavil z paměti.

Par ho sledoval k téhle pláni na západ od Jižní hlásky. Tam se nakonec, bratr proti bratrovi, střetli. Par ho sledoval, protože věděl, že je Zrcadlový rubáš kouzlem přízračných, z něhož se on nedokáže vymanit. Snažil se využít Shannarův meč a tak mu poskytnout to, co bylo třeba, aby se svých pout mohl zbavit... aby poznal, kým se stal, aby pochopil, jak byl pozměněn. Je pravdou, že zvláštní sféra působnosti Meče mu při osvobozování od kouzla přízračných pomohla. Par jistě věděl, že jde o pravý Shannarův meč, protože když se s ním setkal nad Tyrsisem, kouzlo o sobě samo dalo vědět. V zápalu boje se spustilo a oba spirálovitě prostoupilo. Par se tak dozvěděl, že je on, Coll, naživu a jemu zase přineslo děsný záblesk poznání, kým se stal. Par věřil, že jej osvobodí, když ho kouzlo Meče prostoupí.

Když si vzpomněl na napětí v Parově obličeji, zatímco do sebe stáli zakleslí v zuřící bouři, vhrkly mu do očí slzy. Znovu viděl bratrovy pohybující se rty, které mu něco šeptaly. *Colle. Colle, poslyš mě. Vyslechni pravdu.*

A pravda se dostavila. V očistném bílém žáru vyšlehla ze Shannarova meče, klikatě jím

prolétla a roztříštila kouzlo přízračných, aby mohl strhnout a navždy odhodit Zrcadlový rubáš. Pravda se dostavila a on je skutečně volný. Ale tahle pravda nikdy nepatřila Parovi... nikdy mu ani nebyla dána. Patří mně... jen já ji mohu přijmout.

Slunce na východě se prodíralo sníženou bouřkovou oblačností a šedavý úsvit ustupoval zlatavému dennímu světlu. Coll na ten výjev upřeně zíral a pojednou měl pocit jakoby vždycky věděl, že se v tomhle časovém zlomku ocitne.

Par kouzlo Shannarova meče nevyvolal. To já. Ne jednou, ale v obou případech a pokaždé, aniž bych si uvědomil, že je ovládám já. Ne Parovi, ale jemu je Meč určen. Ale i tahle skutečnost byla stejně jako v mnoha jiných případech pomíjivá, prchavá jako dým, a proto její pochopení nějakou dobu trvalo. Allanon ho u Hadeshornu žádným úkolem nepověřil... i přesto náleží ovládání Shannarova meče jemu. Mělo to logiku. Je Parův bratr a tedy stejně jako on dědicem elfího kouzla. Sdílejí stejnou elfí krev a dědictví. Ale úkol dostal Par a bylo jen na něm, jak se s ním vypořádá. Měl najít ztracený Shannarův meč. Na cestu byl vyzbrojen vlastním kouzlem. Byl neústupně odhodlaný a svým cílem si jistý, i přes pochybnosti ostatních, kteří se u hadeshornského jezera tehdy sešli. Allanon vyslal Para. Jistě proto, že věděl, že neselže. Ale proč jim Allanon neřekl, že Meč patří jemu? Proč mu žádný úkol nedal?

Spojil před sebou ruce a propletl prsty. Vzpomínal si, jak kouzlo Meče oživil, vybavoval si ten neuvěřitelně chladný bílý oheň. Dokonce i v moci kouzla Zrcadlového rubáše cítil, jak se dostavuje jako příval, zaplavuje ho a všechno hrne před sebou. Jeho pravdy prolomily bariéry kouzla přízračných, nejdříve ty drobné, upomínky z dětství a mládí, pak větší, drsnější a tvrdošíjnější, jež posilovaly jeho rozhodnost, jež ho píď za pídí zocelovaly proti budoucnosti. Šlo o hořké pravdy, ale současně i hojivé, a když se před ním ocitla poslední z nich... pravda o tom, kým se stal... dokázal ji přijmout a skoncovat se šarádou, jež si s nim pohrávala.

Nesčetněkrát už příběh o Shannarově meči vyprávěl... o tom, jak talisman ožil v rukou Shea Ohmsforda již před pěti sty lety, jak mu zjevil Venkovana a pak odmaskoval Černého mága. Vyprávěl ten příběh tak často, že by ho uměl odříkat i ve spánku.

Ale ani to jej nepřipravilo na pocity, které teď po jeho použití v dozvucích zakouší. Pravda, které byl vystaven, ho zbavila všech iluzí a ješitností, jež ho celý život chránily. Zbavila ho ochranných bariér, jimiž se sám zaštítil proti svým nejhorším přehmatům a selháním. Zůstal nahý a bezbranný. Cítil se pošetile a rozpačitě.

A kvůli Parovi zděšeně.

Protože Shannarův meč při jeho osvobozování odhalil také pravdy o Parovi. Jednou z nich byla skutečnost, že Par Meč ovládat nemůže. Jiná zase sdělila, že si toho není vědom. Třetí, že příčinou bratrových potíží je Píseň přání.

Tajemství se odhalila... viděl je všechna. Ale Par ne.

Ze stále neznámých důvodů nedovolovala Píseň přání Parovi vyvolat kouzlo Meče, nevpouštěla ho do něj, a proto nemohl vidět pravdy o sobě samém. Píseň přání působila jako zeď zadržující kouzlo Meče venku, bránila pravdě ve vstupu, zadržovala bratra jako vězně. Coll nevěděl proč... jen, že je to tak. Píseň přání Parovi cosi provádí, ale Coll nevěděl co. Cítil její odolnost vůči kouzlu Meče, když o něj s bratrem zápolil. Cítil, jak jeho kouzlo vypuzuje, jak ho drží v jeho nitru a zajišťuje, aby se pravdy zjevily jen jemu a bratrovi ne.

Proč? přemítal. Proč by to tak mělo být? Proč jim o tomhle Allanon nic neřekl. Proč jim neřekl, kdo Meč používat dokáže a k čemu je určen? *Jaký je* jeho účel? Poslal je, aby ho našli a oni to udělali. Co si s ním teď mají počít?

Co si s ním má počít *on*?

Protože se mu o tvář otřelo sluneční světlo, zavřel oči a vystavil mu ji. Cítil jeho uklidňující teplo a umožnil mu, aby ho obalilo jako pokrývka. Byl unavený a zmatený, ale také mimo nebezpečí, což se o Parovi říci nedalo.

Uhnul ze světla a zase otevřel oči. Král Stříbrné řeky se je snažil odvést oba, ale

nevyšlo mu to. Par se přestal ovládat a použil kouzla Písně přání. Působila proti jejich zachránci. On byl vynesen do světla a bezpečí, zatímco Par se znovu propadl do temnoty a čekajících rukou přízračných.

Teď je v Rimmer Dallově moci.

Coll zaťal zuby. Když viděl, jak se Par propadá, zaječel za ním. Pak sám cítil, jak ho obaluje a konejší světlo a odnáší ho pryč. Král Stříbrné řeky na něj mluvil. Uklidňoval ho a sliboval. Starcův hlas mu zněl v uchu hebce. Budeš v pořádku, šeptal mu. Na chvíli zaspí, ale až se probudí, zase si na všechno vzpomene. Bude svírat Shannarův meč, protože mu jeho ovládání patří. Bude jej mít při sobě při hledání bratra a použije ho k jeho záchraně. Coll při té vzpomínce přikyvoval. Použij jej k jeho záchraně. Udělej pro něj totéž, co on pro tebe. Najdi ho a vyvoláním kouzla Shannarova meče ho přiměj ke střetu s pravdami, jimž Píseň přání brání, a osvoboď ho. Ale od čeho?

Když si vzpomněl na Parovy obavy spojené s podivným vývojem kouzla Písně přání, pocítil vnitru temný neklid. Rimmer Dall je oba upozornil, že je Par přízračným, že příčinou je Píseň přání, a že je v nebezpečí, že ho tohle kouzlo pohltí úplně, protože neví, jak ho má ovládat. Upozornil je, že jen on Venkovana může před záhubou zachránit. Jistě, není proč věřit čemukoliv z toho, co První Stopař kdy prohlásil. Ale co když je na tom třeba jen malý kousek pravdy? Jistě by šlo o dostatečný důvod, proč Píseň přání před Parem pravdu Meče brání. Protože je-li Par opravdu přízračným...

Coll prudce a zlostně vydechl. Nedopřál si tuhle myšlenku ani dokončit, protože se s takovou možností nemohl smířit. Jak by Par mohl být přízračným? Jak by mohl být jednou z těch oblud? Pro všechno, co se právě odehrává, existuje nějaký jiný důvod. Musí existovat.

Přestaň tu záležitost rozebírat! Víš, co je třeba udělat! Musíš najít Para!

Zvedl se a upřeně se zahleděl na zamlžené jezero. Byl potlučený a uondaný bojem o život a pravdami, které mu vyjevil Meč. Myslel na léta dospívání, v nichž bratra poznával... na to, jak byl Par lehkomyslný a hašteřivý. Sám udával krok. Využíval své mohutnosti a uklidňující vlohy udržet věci pod kontrolou. Kolikrát už stál při Parovi a chránil ho před tresty, odplatami a ublížením? Jak často už dělal kompromisy s vlastními přehmaty, aby se bratra mohl zastat a bránit ho? Ani začít počítat je nedokáže. Nestál o to. Prostě tak jednat musel. A teď se zachová stejně. Jsou s Parem bratři a ti, je-li třeba, při sobě stojí. Jde o volbu, která vznikla už dávno.

Najdi Para a osvoboď ho.

Dříve, než bude příliš pozdě.

Shlédl na Shannarův meč a váhavě se prsty dotkl jeho jilce. Vybavoval si pocit, který z jeho kouzla zakoušel, když jím prolínalo. Jeho kouzlo. Myslel, že mu už nikdy patřit nebude. Vědomí, že je jeho, v něm vyvolávalo zvláštní pocit. Vzpomínal, jak po něm kdysi hrozně toužil, ne tolik kvůli možnostem, které nabízelo, ale spíše proto, že věřil, že ho více sblíží s Parem. Vzpomínal, jak osaměle se cítil po setkání s Allanonem... byl jediným z Ohmsfordů, jemuž nebyla svěřena žádná úloha. Vzpomínal, jak mu účast na setkání u Hadeshornu připadala zbytečná. Ta vzpomínka v něm vyvolávala palčivý pocit i teď.

A kdyby tehdy příležitost dostal: co by si s ní počal?

Zahleděl se do hloubi vlastního ošklivě poničeného nitra. Je bez jídla a pití. Je beze zbraně (až na Meč), nemá peníze ani majetek, který by mohl vyměnit. Znovu se pohledem vrátil k jezeru, k mlhavému oparu, který se nad ním vznášel. Jak slunce sílilo, začínal se vypařovat.

Najdi Para.

Bratr bude v Jižní hlásce. Ale bude to ještě jeho bratr? Věřil, že se mu k Parovi podaří dostat. Věřil, že zvládne veškeré překážky, které se mu postaví do cesty, ale nebyl si jisty, co se mezitím stane s Parem. Pomůže Shannaruv meč proti tomu, co Parovi možná přízrační provedou? Stane-li se Par jedním z nich, bude vůbec kouzlo Meče k něčemu?

Tyhle otázky ho trápily. Bude-li o nich takhle stále přemítat, třeba by si to mohl

rozmyslet.

Ale cožpak tomu bylo jinak, když se Par vydal hledat mě? Nekladl si snad otázku, jestli jsem vůbec ještě jeho bratrem?

Pustil všechny otázky z hlavy, pevně sevřel Shannarův meč a dal se do kroku.

Mířil na východ a sledoval pobřežní linii k ústí Stříbrné řeky. Postupovat západním směrem bylo bezpředmětné, protože to znamenalo přeplavení Mlžného močálu, který Coll znal dostatečně dobře, aby se o něco takového pokoušel. Mraky zmizely, vyšlo slunce a zem změkla. Z promáčené půdy se odpařovala vlhkost a kaluže a stružky vody vzniklé za bouře opět vysychaly na prach. Volavky s jeřáby přelétali jezero těsně nad hladinou a voda v jejich brázdě se měnlivě třpytila.

Coll s pocitem cizince ve vlastním obnoveném životě dlouho přemýšlel ovšem, co se stalo, a pokoušel se složit částečky skládanky, které do ní stále nezapadaly. Jednou z jejích nejvýznamnějších součástí se jevila Rimmer Dallova posedlost Parem. Že První Stopař takovou posedlostí trpí bylo nyní mimo veškeré pochyby. Tolik času a úsilí věnoval rafinovaným intrikám. Především podvodu, jímž Para přiměl, aby se domníval, že Coll nežije. Posléze bylo Collovi umožněno znovu se vrátit do života, byl pozměněn kouzlem Zrcadlového rubáše a vyslán najít Para. A pak celá ta věc, kdy Parovi poskytl Shannarův meč, který nemohl použít. Oč se tady jedná? Proč je jeho bratr pro Rimmer Dalla tak nesmírně důležitý? Kdyby Prvnímu Stopaři překážel v cestě, byl by ho už dávno klidně zabil. Zdá se, že se spíše spokojuje s rafinovanými intrikami: nejdřív předstírá, že Shannarův meč úporně hledá, pak inscenuje Collovu smrt a proměnu a opakovaně naznačuje možnost, že právě Para se pokouší zničit. O co se to Rimmer Dall pokouší?

Coll tak nějak tušil, že je tu spojitost s hledáním Shannarova meče, tedy s úkolem, který bratrovi zadal Allanon. Možná, že má Meč odhalit pravdu, která se skrývá za vším tím podváděním. Možná je určen k jinému účelu. V každém případě jsou tu vchodu schémata a manévrování, kterým prozatím on ani Par nerozumí a nějak jim musí přijít na kloub.

V poledne se zastavil, aby si odpočal. Napil se vody z potoka a zatoužil po něčem k jídlu. Blížil se ke Stříbrné řece a brzy už odbočí na sever k Rabbu. Pravidelným cvičením s Ulfkingrohem v Jižní hlásce sice zesílil, ale značně ho oslabila proměna podmíněná Zrcadlovým rubášem. Hlad ho soužil tak dlouho, až se mu nakonec poddal. Pomocí Meče si z vrbového prutu zhotovil bodec a vydal se na ryby. Přebrodil se jezerní mělčinou do tiché zátoky. Stál tam po kolena ve vodě tak dlouho, dokud kolem něj neproplula ryba, kterou nabodl. Svůj úlovek získal teprve po několika nezdařených pokusech. Vynesl jej na břeh, ale vzápětí si uvědomil, že si ho nemůže upéci. Po čase stráveném v moci Zrcadlového rubáše ho už v syrovém stavu sníst nedokázal. Šacoval se a snažil se najít něco na podpal, ale hluboko v jedné z kapes našel jen půlku podivného disku, který sebral Parovi. Zlostně a s marným pocitem hodil rybu zpátky do jezera a znovu se vydal na cestu.

Odpoledne se vleklo. Teď už odpočíval častěji. Z horka se cítil jako omámený a nedokázal se soustředit. V tetelení vzduchu nad porosty travin se mu opakovaně zjevoval Par, slyšel ho promlouvat a viděl, jak se hýbe. Hlavou se mu honily stále nové vzpomínky. Mísily se s přeludy a ihned se vytrácely, když se k nim snažil dostat blíž. Potřebuješ nějaký lepší plán, říkal si. Jen tak se vrátit do Jižní hlásky je dost prostinké. Samotnému se mu Para nikdy zachránit nepodaří. Potřebuje pomoc. Přemítal, co se asi stalo s Morganem Leahem a ostatními. A co s Walkerem Bohem a s Wren? A kde je asi Damson? Hledá Para také? Padishar Creel by pomohl, kdyby se mu ho podařilo najít. Ale ten může být kdekoliv.

Kráčel časným soumrakem a v dáli před sebou zahlédl jako zářivou nit Stříbrnou řeku klikatící se do vnitrozemí. Obtékala bažinu, která vznikla zamořením mělkého vtoku. Vlahá voda tu byla zelená a zamlžená, porost šedavý nákazou a vzduchem se nesl těžký zápach jejího rozkladu. Coll dýchal ústy a pokračoval dál. Když vyšel z borového lesíku

uviděl povoz a zastavil se.

Pět mužů rozsazených kolem ohně vzhlédlo. Vyhlíželi drsně a bez hnutí na něj civěli. Na rožni se opékalo maso a v kotlíku byl hovězí vývar. Jejich vůně ke Collovi lákavě zavanuly. Na provaze se popásaly muly vypřažené z vozu. Na zemi se povalovaly deky připravené k noclehu. Muži mezi sebou právě nechávali kolovat džbánek s lehkým pivem. Jeden z nich Collovi pokynul, aby se k nim přidal. Coll váhal. Ostatní na něj rovněž mávali a dávali mu tak najevo, aby si k nim přisedl, pojedl a popil a pak jim vyprávěl, copak se mu to jen probůh stalo. Coll poslechl s vědomím, jak zubožene jistě musí vypadat, ale zároveň se zoufalou touhou konečně se pořádně nasytit. Muži ho mezi sebou usadili, dali mu talíř jídla, misku vývaru a pohár piva. Sotva se jednou zakousl do jídla, když ho za ucho zasáhl první úder a hned poté se na něj všichni sesypali. Zbili ho a zkopali skoro do bezvědomí. Shannarův meč mu vzali. Na ruce a nohy mu nasadili řetězy a hodili ho zezadu do vozu. Snažně je prosil, aby to nedělali. Škemral, aby ho pustili, vysvětloval jim, že hledá bratra, kterého musí najít, křičel, že ho pustit musí. Vysmáli se mu a upozornili ho, že když nebude zticha, dají mu roubík. Posadili ho a dali misku vývaru a deku.

Řekli mu, že jeho zbraň výhodně prodají. Ale že za něj dostanou ještě víc, až dorazí do Dechtery a prodají ho Federaci na práci v dolech pro otroky.

Kapitola 25

Parovi Ohmsfordovi se zdál sen. Běžel nějakým lesem ztemnělým stíny a bez života. Byla noc, obloha přes olistěný baldachýn větvoví pouhé torzo bez hvězd a měsíce. Par zřetelně viděl, jak běží, ale světelný zdroj svého vidění nedokázal určit. Kmeny stromů se před ním měnily a vlnily jako stébla trávy ve větru a nutili ho, aby se jim vyhýbal všelijakým uskakováním a kličkováním. Větve se skláněly, otíraly se mu o tvář a paže a pokoušely se ho zachytit. Slyšel šepot nějakých hlasů, které na něj nepřestávaly volat.

Přízračný. Přízračný.

Děsil se.

Šaty měl zvlhlé potem a cítil, jak se mu vysoké boty zařezávají do kotníků. Tu a tam se objevovaly potoky a tůňky, které musel přeskakovat nebo je obíhat, protože podvědomě tušil, že jde o močály, do nichž kdyby vstoupil, stáhly by ho pod hladinu. Za běhu naslouchal zvukům vyluzovaným jinými živými bytostmi. Stále se domníval, že by neměl být tak opuštěný, že v lese určitě nějací tvorové žijí. Stále se také domníval, že les musí nakonec skončit, že by neměl donekonečna pokračovat. Ale čím dále běžel, tím více se ticho prohlubovalo a les temněl. Ticho neporušoval žádný zvuk. Lesem nepronikalo žádné světlo.

Po určité době si začal uvědomovat, že ho cosi sleduje, nějaká bezejmenná bytost, která běžela stejně rychle jako on a sledovala ho stejně jistě jako jeho vlastní stín. Pokoušel se ji zrychleným během nechat daleko za sebou, ale nedokázal to. Snažil se ji setřást úhybnými manévry hned tam a hned zase sem, ale bytost uhýbala s ním. Pokusil se přimknout k obrovskému kmeni starého stromu nejasného původu, ale bytost se zastavila a vyčkávala.

To ona byla původcem toho šepotu.

Přízračný. Přízračný.

Pádil dál, aniž by věděl, co dělá, prostupovala jím panika a zoufalství odplavovalo naději. Stal se vězněm temného lesa a nedokáže mu uniknout. Věděl, že dříve nebo později ho bytost stejně dostane. Cítil v uších tepot krve a slyšel zajíkavý třes vlastního dechu. Hraď se mu ztěžka zvedala a nohy ho bolely, až si myslel, že už dál běžet nedokáže, ale věděl, že se zastavit nesmí. Sáhl dolů po svých zbraních a zjistil, že žádné nemá. Čirou silou vůle se snažil někoho přivolat na pomoc, ale jména ani obličeje všech, které právě přivolával, se nedostavovaly.

Pak se pojednou ocitl na břehu nějaké řeky, v temnotě černé a nesmírně rychlé. Proudila silou povodně širokým rovným korytem. Věděl, že se nejedná o skutečnou řeku, že jde o něco jiného, ale nevěděl o co. Uviděl most a rozběhl se k němu, aby ho přeběhl. Slyšel, že i bytost se rozběhla. Skočil na most vedoucí obloukem přes řeku a snažil se ho přeběhnout. Jeho vysoké boty nevydávaly při běhu žádný zvuk. Dopady jeho nohou byly bezzvučné. Připadalo mu, že je most únikovou cestou, jak přes něj hleděl, ale hned zjistil, že není schopen zahlédnout protější břeh. Ohlédl se a viděl, že také les zmizel. Obloha se snižovala a voda stoupala, až se náhle ocitl v jakési krabici, která ho těsně obklopovala.

Bytost, která běžela za ním, zasyčela. Jak se krabice smršťovala, bytost rychle nabývala na objemu.

Tehdy se Par otočil s vědomím, že neunikne, že se dostal do pasti, že pozbyl veškerou naději, kterou vkládal do běhu. Otočil se a při tom si uvědomil, že vlastně bezbranný není, protože má moc Písně přání, elfí kouzlo by ho tedy mělo před čímkoliv ochránit. Explodovalo v něm v divokém euforickém poryvu, bílé světlo, jež mu krev měnilo v oheň a tělo v led. Cítil, jak ho naplňuje, vnímal, jak ho obaluje brněním vlastní síly a neúprosně ho mění.

S nadějí čekal na bytost, která ho sledovala.

Vykradla se ze tmy jako kočka, byl to tvor beztvarý a nehmotný. Dokázal ji vnímat ještě dlouho před tím, než ji uviděl. Dokázal vnímat, jak číhá, potom její dech a posléze, jak se zvedá. Nejdřív byla na jedné straně, pak na druhé a nakonec všude kolem. Nějak ale tušil, že dokud nespatří její tvář, žádné nebezpečí mu nehrozí. Kroutila se a svíjela kolem něj, držela se obezřetně z jeho dosahu a Par vyčkával, až se unaví. Pak se začala zhmotňovat a nebyla podivná ani znetvořená, dokonce ani tak moc velká. Měla stejnou velikost a tvar těla jako on. Stála přímo před ním, zcela odhalená, až na tvář. Par svedl kouzlo Písně přání do konečku prstů a udržoval je tam jako šíp natažený na tětivě, připravený k výstřelu a ostrý jako břitva. Bytost před ním číhala. Hlavu teď měla přivrácenou k němu, ale její tvář byla zacloněná a nejasná. Znovu se ozval šepot jejího hlasu.

Přízračný. Přízračný.

V tom se její obličej zjevil a Par hleděl sám na sebe.

Přízračný. Přízračný.

Par se zachvěl a vyslal kouzlo Písně přání na bytost. Zachytila ho a ono zmizelo. Par vyslal kouzlo podruhé, a to silou úderu kladiva, aby tvora sežehl na popel. Bytost ho spolkla jakoby šlo o vzduch. Úsměv, kterým ho počastovala vlastni tvář, se podobal dutině se zubatými okraji, fatě morgáně, která hrozí, že se v tom žáru zase ztratí.

Nepoznáváš se?

Nevidíš se?

Šeptal Has zdráhavě, blahosklonně i nenávistně, a tak Par zaútočil nanovo, kouzlo z něj bez ustání vystřelovalo. Ale dělo se něco zvláštního. Čím víc kouzlo vyvolával, tím spokojenější se bytost zdála. Vyciťoval její radost. Bytost se měnila, zvětšovala se spíše vydatněji než méně, živila se kouzlem, vtahovala je do sebe.

Nechápeš?

Par zalapal po dechu a ucouvl. Byl si teď vědom, že se rozpadá stejně jako zuhelnatělé dřevo v popel. Zoufale se začal osahávat a zjistil, že mu ruce procházejí vlastním tělem. Bytost přistoupila blíž a vztáhla paže. V odrazu jejích očí spatřil sám sebe.

Přízračný. Přízračný.

Viděl sám sebe a uvědomil si, že už mezi ním a bytostí není žádný rozdíl. Sám se jí stal.

Když ho uchvátila do náruče a zvolna ho do sebe vtahovala, vykřikl.

Sen skončil a Par se strhnutím probudil. Točila se mu hlava a jeho dech zněl v tichu trhaně a sípavě. Byl to jen sen, pomyslel si. Složil tvář do dlaní a čekal, až se mu přestane točit hlava. Noční děs, ale jak živý. Potlačil přetrvávající strach.

Otevřel zase oči a rozhlédl se. Nacházel se v místnosti stejně temné jako les, kterým ve snu běžel. Místnost páchla zatuchlinou a dlouhodobým neužíváním. Okna na protější stěně vyhlížela do noční oblohy, která byla zatažená a bezměsíčná. Vzduch byl horký a lepkavý, po větru ani památky. Seděl na lůžku, které bylo o něco vybavenější než dřevěný rám se slamníkem, a šaty měl zvlhlé a ztuhlé zaschlým blátem.

V tom si Par vzpomněl.

Pláně, bouře, potyčka s Collem, spuštění kouzla Shannarova meče, příchod přízračných, zjevení krále Stříbrné řeky, světlo a potom tma: všechny ty představy jím prolétly ve zlomku času.

Kde se to ocitl?

Jako zářivá světluška, jež usedla na konečky prstů v rukavici dlouhé až po loket, vzplálo náhle na opačném konci místnosti světlo. Přiblížilo se k lampě, která se rozsvítila a vrhla svou zář přes stíny.

„Teď, když už jsi vzhůru, si snad můžeme promluvit.“

Do světla vystoupila postava zahalená do černého hábitu. Byla vysoká, statná a hlavu měla zakrytou kápí. Pohybovala se ladně a lehce. Na prsou se jí třpytila insignie vlčí hlavy.

Rimmer Dall.

Par cítil, jak od hlavy k patě trne: bylo to jediné, co v tu chvíli mohl podniknout, aby se vyvaroval pokusu o útěk. Rychle se rozhlédl po kamenných zdech, po mřížích v oknech a po kovem pobitých dřevěných a zavřených dveřích za zády Rimmer Dalla. Je v Jižní hlásce. Zapátral po Shannarově meči. Byl pryč. A Coll také.

„Zdá se, že si nespal dobře."

Tichem se nesl Rimmer Dallův šepot. Stáhl si kápi, takže jeho kostnatou vousatou tvář zachytilo světlo. Působila jako členitá bezvýrazná maska. Je-li si vědom Parovy úzkosti, nedává to najevo. Přistoupil k židli a posadil se.

„Máš hlad?"

Par zavrtěl hlavou, protože si stále nedůvěřoval, že je schopen promluvit. Cítil v hrdle sucho, měl je stažené a svaly ztuhlé. Nepodléhej panice, říkal si. Zůstaň klidný. Přiměl se zvolna dýchat, zhluboka a pravidelně. Spustil nohy z lůžka, ale nevstal. Rimmer Dall ho pozoroval bezedným zrakem, ústa měl semknutá v úzkou čárku a ani se nepohnul. Jako kočka na číhané, pomyslel si Par.

„Kde je Coll?" zeptal se pevně.

„Odvedl si ho král Stříbrné řeky," odpověděl Rimmer Dall tlumeným a podivně uklidňujícím hlasem, „i se Shannarovým mečem."

„Ale tobě se podařilo zabránit mu, aby si odvedl i mne."

První Stopař se tiše zasmál. „To sis způsobil sám. Já s tím nemám nic společného. Použil jsi Píseň přání a kouzlo účinkovalo proti tobě. Zapudilo od tebe krále Stříbrné řeky" Odmlčel se. „To kouzlo je pořád nevyzpytatelnější, že? Vzpomínáš, jak jsem tě varoval?"

Par přikývl. „Ano, pamatuji se na všechno. Ale na tom nesejde, protože bych ti stejně nevěřil, tobě bych nevěřil, ani kdybys mi říkal, že slunce vychází na východě. Už od začátku mi lžeš. Nevím proč, ale je to tak."

Rimmer Dall si ho mlčky prohlížel. „Pověz mi, v čem jsem ti lhal?" řekl potom.

Par byl vzteky bez sebe. Začal mluvit, ale pak se zarazil, když si pojednou uvědomil, že si vlastně na žádné zvláštní lži, které by ten mohutný chlap vyslovil, nevzpomíná. Cítil, že se nemýlí, že mu Rimmer Dall opravdu lhal. Vnímal existenci těch lží tak jasně jako viděl třpytící se vlčí hlavu na jeho černém plášti, ale připadalo mu, že se na ně nedokáže soustředit.

„Při našem minulém setkání jsem ti řekl, že jsem přízračný. Dal jsem ti Shannarův meč a umožnil ti, abys ho proti mně vyzkoušel a zjistil tak, jestli lžu. Upozornil jsem tě, že je ti nebezpečné vlastní kouzlo, že tě mění, a že je možná bez pomoci nedokážeš zvládnout. Kdepak je v tomhle všem nějaká lež?"

„Když si zosnoval, abych si myslel, že jsem zabil vlastního bratra a zatím si ho věznil!" zaječel Par. I vzdor předsevzetí nenechat se vyprovokovat už výhružně stál na nohou. „Nechal si mě žít v přesvědčení, že je po smrti! Pak si ho nechal uprchnou v Zrcadlovém rubáši, aby se změnil v přízračného, a já ho mohl i zabít! Postavil si nás proti sobě!"

„Já?" Rimmer Dall zavrtěl hlavou. „Proč bych to dělal? Co bych tím získal? Pověz mi, jakému účelu by tohle všechno posloužilo?" Vůči Parově hněvu zůstával zcela chladnokrevně sedět a vyčkával. Par tam postával, zlostně na něj pohlížel, ale neodpovídal.

„Žádnému? Pak mě poslouchej. Nezařídil jsem, aby sis myslel, že si zabil Colla... to ty sám. Tvé kouzlo to způsobilo, to ono tě zmátlo. Pare, vzpomínáš? Pamatuješ, jak sis myslel, že si ho přestal ovládat?"

Par zatajil dech. Ano, přesně tak tomu bylo. Měl pocit jakoby vylétal z vlastního těla, jakoby se z něj pokradmu vytrácel.

Obr přikývl. „Když si utekl, tvého bratra našli mí Stopaři, ale nevěděli o koho jde, jen to, že se zrovna vyskytoval tam, kde neměl. Ano, držel jsem ho v Jižní hlásce... a snažil se ho přesvědčit, aby mi tě pomohl najít. Myslel jsem, že je mou poslední možností. Při útěku s ním zmizel i Zrcadlový rubáš... ale já mu při jeho kradení nepomáhal. Vzal si ho sám.

Ovšem, změnil ho: pro obyčejného člověka jde o příliš silné kouzlo. Ty Pare by si ho dokázal překonat bez ovlivnění. A proti sobě jsem vás také nepostavil já... zase si to byl ty sám. Pokaždé, když jsem za tebou přišel a snažil se ti pomoci, vždycky si přede mnou utekl. Je načase s tím přestat.“

„To jistě! To by se ti hodilo!“ odsekl Par vztekle. „Tolik by se toho zjednodušilo!“

„Mysli na to, co říkáš. Pare. Tohle postrádá rozum.“

Par zaťal zuby. „Že rozum? Všude, kam se pohnu, čekají přízrační a snaží se mne a mé přátele zahubit. Nebylo to tak třeba s Damson Rheeovou a Padisharem Creelem v Tyrsisu? Předpokládám, že šlo zase jen o nedopatření, že?“

„Nedopatření, ale nikoliv mé,“ odpověděl Rimmer Dall chladně. „Tam vás pronásledovala Federace, tu dívku zajala a pak i vůdce Svobodně zrozených. Stopaři, kteří na vás zaútočili ve vězeňské pevnosti, když jste tu dívku osvobozovali, přišli na rozkaz Federace. Neměli potuchy, kdo jste, prostě vás brali jako vetřelce. Zaplatili za to životem. Tohle musíš uznat.“

Par zavrtěl hlavou. „Nevěřím ti. Ničemu z toho, co tu říkáš.“

Rimmer Dall se na židli nepatrně pohnul. Jeho pohyb připomínal zavinění tmy.

„Tohle tvrdíš při každé naší rozmluvě. Zdá se ale, že ti pro tvé tvrzení chybí konkrétní důvody. Kdy jsem se dopustil něčeho, co by tě ohrozilo? Kdy jsem se k tobě choval jinak než otevřeně? Vyprávěl jsem ti historii přízračných. Řekl jsem ti, že tohle kouzlo je naše dědictví, dar, který dokáže pomáhat, který umí zachraňovat. Říkal jsem ti, že i pro nás je Federace nepřítelem, že nás pronásleduje a ničí při každé příležitosti, protože se obává a nenávidí to, co nedokáže či neumí pochopit. Nepřátelé, Pare? Ne ty a já. My dva jsme stejného druhu. Jsme stejní.“

Par si náhle vzpomněl na svůj sen a ta vzpomínka v něm podnítila něco temného a nesmiřitelného. Utíká sám před sebou, před kouzlem, před vlastním dědictvím, před osudem. .. je tohle možné nebo ne?

„Jsme-li my dva stejní, nejsi-li nepřítel, tak mě propusť,“ řekl naléhavě.

„Ach ne, tentokrát ne.“ Obr zavrtěl hlavou a v koutcích úst mu zaškubal úsměv. „Tohle už jsem jednou udělal a ty ses téměř zahubil. Znovu se tak pošetile zachovat nehodlám. Tentokrát to zkusíme po mém. Budeme spolu rozmlouvat, setkávat se, zkoumat, objevovat a doufejme, že se i učit. Pak můžeš jít.“

Par vztekle zavrtěl hlavou. „Nechci s tebou rozmlouvat, ani se s tebou setkávat, nic z toho, co navrhuješ. Není o čem mluvit.“ Zrak mu hněvivě planul. „Když se mě tu budeš pokoušet zdržovat, použiji Písně přání.“

Rimmer Dall přikývl. „Nu, jen do toho, použij ji.“ Odmlčel se. „Ale vzpomeň si, co s tebou to kouzlo provádí.“

Mění mě, pomyslel si Par, když si uvědomil Rimmer Dallův varovný tón. Po každém jeho užití se zase o něco víc měním. Pokaždé se mi ho daří ovládat hůře. Snažím se to nedopustit, ale zřejmě tomu zabránit nedokážu. Ani nevím, jaké to bude mít konečné následky, ale nijak zvlášť asi příjemné nebudou.

„Nejsem přízračný,“ řekl nezřetelně.

Rimmer Dallův skelný pohled byl netečný a upřený. „Jde o pouhé slůvko.“

„Ať. Nejsem.“

První Stopař se zvedl a přešel k oknu. Upřeně a nepřítomně vyhlížel do noci.

„Trápívalo mě kdo jsem a jak mi říkají,“ řekl. „Považoval jsem se za dílo rozmaru, za nějakou nebezpečnou úchylku. Ale zjistil jsem, že se mýlím. Nezáleží na tom, co si o mně lidé myslí. Důležité je, co si o sobě sám myslím. Kdybych se nechal utvářet názory druhých, stal bych se přesně tím, čím si přejí, abych se stal.“

Zase se obrátil k Parovi. „Přízrační jsou bezdůvodně ničeni. Viní nás bez příčiny. Vlastníme kouzlo, které dokáže mnoha způsoby pomáhat, ale není nám umožněno ho používat. Pare, zeptej se sám sebe... je tomu u tebe jinak?“

Par se náhle cítil vyčerpaně, tížil jej dopad všeho, co prodělal, a také zmatek nad tím,

jaké důsledky by to mohlo mít. Rimmer Dall se choval naprosto klidně, přívětivě a neotřesitelně. Jeho argumenty byly přesvědčivé. Nemůže tvrdit, že si První Stopař vymýšlí. Nedokázal si vzpomenout, kdy mu nějak ublížil. Vždycky se mu jevil jako nepřítel... a jinak o něm nemluvili ani Allanon s Coglinem... ale kde je o tom důkaz? Kam se vlastně stařec poděl? Kde jsou všichni, kteří by mu mohli pomoci?

Stále ho pronásledovala vzpomínka ze snu. Kolik pravdivého v něm bylo?

Otočil se opět k lůžku, z něhož se před chvílí zvedl, a posadil se na něj. Připadalo mu, že mu nic nevychází už od chvíle, kdy přijal Allanonův úkol nalézt Shannarův meč. Dokonce ani Meč se k žádnému užitku neprojevil. Je sám, opuštěný a bezmocný. Nevěděl, co si počít.

„Co takhle, prospat se trochu," navrhl mu Rimmer Dall tiše a už přecházel ke dveřím. „Za chvíli ti sem nahoru nechám poslat něco k jídlu a pití. Promluvit si můžeme později."

Prošel dveřmi a zmizel téměř dříve, než se Par rozhodl vzhlédnout. Rychle vyskočil, aby ho zadržel, ale hned se zase posadil. Motání hlavy se obnovilo. Cítil se zesláblý a tělo měl jako z olova. Snad by se ještě trochu mohl prospat. Až se vyspí, třeba se mu bude o všem lépe přemýšlet.

Přízračný. Přízračný.

Je možné, že jím je?

Zkroutil se na slamníku a usnul.

Zase se mu zdál sen. Byl variací předešlého, ponurý a děsivý. Probudil se zpocený, roztřesený a s podrážděnými nervy. Okny zahlédl, že nebe ozařuje denní světlo. Mlčenlivý přízračný zahalený v černém hábitu mu přinesl jídlo a pití a Par v jeho přítomnosti na okamžik pomyslel na jeho likvidaci a na útěk. Ale váhal, protože si moudrostí průběhu téhle akce nebyl jistý. Chvíli propásl a dveře se za přízračným opět zavřely. I když se najedl a napil, necítil se o nic lépe. Seděl v šeru své kobky a naslouchal tichu. Tu a tam dokázal odkudsi zvenku zaslechnout výkřiky volavek a jeřábů a také nápory větru do hradního zdiva. Přistoupil k oknům a vyhlédl ven. Hleděl k východu, do slunce. Dole se od Runových hor k Duhovému jezeru klikatil Mermidon, jeho koryto se po průtrži zalykalo vodou a ucpávaly jej naplaveniny. Okna byla hluboko zasazená, takže neumožňovala z výhledu víc, než jen úzkou výseč z okolní krajiny, ale i tak Par vnímal vůni lesů a trávy a slyšel říční tok.

Pak se opět usadil na lůžku a snažil se vymyslet, co dělat. Při tom si začínal uvědomovat bručivý zvuk, který -vycházel z hloubi hradu, jakési podivné chvění, jež zdivem a kovem zvučelo jako hrom za bouře, slabě a vytrvale. Zdálo se, že zaznívá ve stálé nepřerušované vlně, ale jednou za nějakou dobu mu připadalo, že se přerušuje a slyší v jejím kvílení něco jiného. Naslouchal tomu zachvívání pečlivě, cítil jak mu prochází tělem a přemýšlel, oč by mohlo jít.

Den se blížil k poledni, když se Rimmer Dall vrátil. Jevil se tak černý, až se zdálo, že kolem sebe pohlcuje světlo. Proklouzl dveřmi jako stín a na židli se opět zhmotnil. Zeptal se Para, jak se cítí, jak se vyspal a zda měl dost jídla a pití. Choval se mile, naprosto klidně a chtěl se bavit, ale současně projevoval jistou odtažitost jakoby se obával, že by při jakémkoliv pokusu o sblížení mohl rozjitřit staré rány. Opět se rozhovořil o přízračných a o Federaci, o omylu, kterého se Par dopouští, když klame sebe i jeho, o nebezpečí, které plyne z přesvědčení, že jsou vzájemnými nepřáteli. Znovu mluvil o své nedůvěře vůči druidům, o způsobech, kterými manipulují a klamou, o jejich posedlosti po moci a jejím využívání. Připomněl Parovi historii jeho rodu... jak druidi využili Ohmsfordovi, aby úspěšně dosáhli toho, co považovali za nutné a současně při tom navždy změnili životy všech, které do svých intrik zapojili.

„Proč bys měl trpět změnami, jimiž prochází kouzlo Písně přání stejně jako kdysi Wil Ohmsford," řekl jako vždy tichým a podmanivým hlasem. „Můžeš si to Pare promyslet jako já. Vše, co jsi přestál za posledních několik týdnů, způsobili druidové a jejich kouzlo. Kdo

stojí za touhle lží?“

Pak se rozpovídal o nákaze Čtyřzemí a o krocích, kterých je třeba, aby se náprava uspíšila. Příčinou téhle nákazy prý nejsou přízrační. Je to nedbalost Ras, těch, které kdysi bývaly tak pečlivé v oblasti ochrany a zachování. Kde jsou elfové, když je jich třeba? Pryč, protože je vyhnala Federace, kterou děsí dědictví jejich kouzla. Kde jsou trpaslíci, vždy z opatrovníků ti nejlepší? V otroctví. Federace je porobila, aby pro vládu Jižní země nemohli představovat žádnou hrozbu.

Takhle nějakou dobu mluvil a pak náhle se opět vytratil v kameni a tichu hradu jako vybledlá čerň. Když odešel, zůstal Par bez hnutí sedět a v duchu slyšel šepot Prvního Stopaře... kadenci jeho hlasu, zvuk jeho slov a litanii jeho argumentů, stále dokola. Odpoledne uplynulo a slunce na západě sláblo. Nastal soumrak a Parovi byla přinesena večeře. Přijal ji od mlčenlivého nositele a tentokrát na pokus o útěk ani nepomyslel. Jedl a pil nepřítomně, civěl do zdí a přemítal.

Přišla noc a s ní se dostavil opět Rimmer Dall. Par ho tentokrát čekal. Předjímal jeho příchod stejně jakoby počítal s hromem v bouři. Viděl, jak povolila dveřní západka, jak se dveře otevírají a jimi prochází První Stopař. Černě oděná postava přešla k židli mlčky a posadila se. V tichu na sebe zírali a měřili se pohledy.

„Existuje ještě něco, o čem jsem ti neřekl a říci bych měl?“ zeptal se konečně Rimmer Dall, který se v narůstajícím šeru ani nepohnul. „Na co ti ještě mohu odpovědět?“

Par zavrtěl hlavou. První Stopař mu toho zodpověděl už tolik, že mu v hlavě myšlenky přeskakovaly jako barevná sklíčka v kaleidoskopu. Část jeho já vzdorovala tvrdohlavě a vzpurně všemu, co vyslechl. Nedovolovala mu uvěřit, neumožňovala mu o tom ani uvažovat. Jeho spánek byl plný ošklivých snů a procitání zaplňovalo nesmyslné soupeřem možností. Kéž by tomu všemu byl už konec, pomyslel si.

Ale Rimmer Dallovi se s tím nesvěřil. Místo toho se ho zeptal na zvuky vycházející z hradních hlubin, na ono brumlání, které rezonuje zdivem, až má dojem, že se kdesi něco hýbe. První Stopař se usmál. Vysvětlení je prosté. To, co Par slyší, je Mermidon při průtoku podzemním kanálem, který vede pod pevností. Jeho vody tam naráží na zdi starobylých jeskyní. Někdy je tohle chvění slyšitelné na míle daleko. Občas ho je možné vnímat až v kostech.

„Rušilo tě ve spánku?“ zeptal se obr.

Par zavrtěl hlavou. Spánek mu narušovaly zlé sny. „Kdybych se rozhodl, že ti budu věřit,“ řekl dříve, než si to jeho druhé tvrdohlavé já mohlo rozmyslet, „co bys udělal, abys mi pomohl s ovládnutím kouzla Písně přání?“

Rimmer Dall seděl naprosto nehybně. „Naučil bych tě ho ovládat. Naučil bych tě, jak s ním být v souladu. Mohl by ses naučit, jak ho opět bezpečně využívat.“

Par hleděl upřeně přímo před sebe nevidoucíma očima. Přál si tomu věřit. „Myslíš, že bys mohl?“

„Měl jsem roky na to, abych se tomu naučil. Musel jsem tak nakládat s vlastním kouzlem a ty lekce se mi neztratily. Kouzlo je Pare mocnou zbraní a může se obrátit proti tobě. K jeho patřičnému ovládání potřebuješ kázeň a pochopem. To ti poskytnout mohu.“

Par cítil, jak mu těžkne mysl a oči se mu zavírají. Jeho únava připomínala temný mrak, který mu brání v přemýšlení. „Myslím, že o tomhle bychom si promluvit mohli,“ řekl.

„Nejen promluvit, to jistě, ale měli bychom také experimentovat.“

Rimmer Dall se zaujatě naklonil vpřed. „Ovládání kouzla vychází s praxe: jde o naučené umění. Kouzlo je sice dědictvím, ale vyžaduje výcvik.“

„Výcvik?“

„Mohl bych ti ho předvést. Mohl bych ti dovolit nahlédnout do mé mysli, umožnit ti, abys viděl, jak funguje kouzlo ve mně. Mohl bych ti poskytnout přístup ke způsobům, jimiž ho blokuji a vypouštím. Pak bys totéž mohl udělat ty pro mne.“

Par vzhlédl. „Jak?“

„Mohl bys mi umožnit nahlédnout do mysli. Mohl bys mi ji dovolit prozkoumat, abych ti

uvnitř mohl pomoci nastavit ochrany, které potřebuješ. Mohli bychom spolupracovat.“

Pokračoval v řeči, pečlivě a přesvědčivě vše vysvětloval, ale Par přestal poslouchat a soustřeďoval se na cosi varovného, na cosi, co postrádalo totožnost, ale i tak mu v mysli zaznívalo. Tvrdohlavé já, které odmítalo uvěřit čemukoliv, co První Stopař řekl, se supivě zvedlo a uzavřelo jeho vnímání jako padací dveře. Par předstíral, že naslouchá, slyšel útržky a úryvky z řeči druhého a reagoval nic neříkajícím způsobem.

Co to je? Oč jde?

Po čase se Rimmer Dall zvedl k odchodu. „Přemýšlej o tom, co jsem ti řekl.“ vybídl ho. „Pouvažuj, co by se dalo dělat.“

Přišla noc a v Parově kobce se rozhostila dokonale. Uložil se ke spánku bezdůvodně unavený, ale vzápětí potlačil touhu zavřít oči, protože nechtěl, aby se znovu vrátily ty děsivé sny. Zíral do stropu a pak okny ve zdech na nebe, které bylo jasné a plné hvězd. Myslel na bratra a Shannarův meč a byl by rád věděl, co s nimi provedl král Stříbrné řeky. Myslel také na Damson s Padisharem, na Walkera a Wren a na všechny ostatní zapojené do jeho zápasu. Přemítal, k čemu tenhle zápas je.

Konečně usnul. Upadl do spánku dříve, než si uvědomil, co se děje. Propadl se do konejšivé temnoty. Ale na povrch ihned vyvstal ten odporný sen, takže Par už potřetí zakoušel střetnutí sám se sebou, coby přízračným. Házel sebou a svíjel se, pracně se pokoušel procitnout, a když se mu to konečně podařilo, ležel na lůžku ve tmě zpocený a lapal po dechu.

Tehdy si s mrazivou jistotou uvědomil, že se děje něco hrozně špatného.

Podívej, co se s tebou děje, pomyslel si. Nedokážeš zaspat beze snů a pokaždé se ti zdá tentýž. Jíš, ale ztrácíš sílu. Trávíš čas v kobce nicněděláním a přesto si stále unavený. Nedokážeš myslet jasně. Nedokážeš se soustředit. Tvá energie je odčerpávána. Neděje se to náhodou, upozorňoval se. Něco je příčinou.

Posadil se na lůžku a upřeně se zahleděl do šera kobky. *Uvažuj!* Potýkal se s únavou, s pouty apatie a dezorientace.

Poznání se dostavovalo jako pozvolné rozplétání nitek, které se zauzlily. Nabízejí se dvě možnosti. Buď ho kouzlo Písně přání nějak nakazilo, a proto je nucen udělat to, k čemu jej Rimmer Dall vybízí. Anebo ho infikuje kouzlo přízračných, které Rimmer Dall zpracoval tak, aby prolomilo jeho obrany, a v tom případě jsou všechny jeho řeči o tom, jak mu pomůže, nějakou lstí.

Ale jaký má taková lest účel?

Par se zhluboka a rovnoměrně nadechl. Chtělo se mu znovu zalézt pod pokrývky, ale nedopřál si to. Cítil nutkavou touhu se rozječet, ale potlačil ji. Mluví Rimmer Dall pravdu nebo lže? Jaký je v tom všem záměr? Aby se mu netřásly ruce, sepjal je. Hroutí se. Sám sebe vnímá jako nerozluštěnou hádanku a neví, jak si s ní poradit. Mluví-li Rimmer Dall o Písni přání pravdu, pak jeho pomoc potřebuje. Jestli ale lže, jde o podvod tak rafinovaný, že umenšuje všechno, co si je sám schopen představit, protože musí účinkovat už od chvíle, co ho První Stopař našel před několika týdny v pivnici U Modrovouse.

U všech přízračných! Potřebuji to vědět!

Vstal, přistoupil k oknům, vyhlížel do tmy a vdechoval chladný vzduch. Ochromovala jej nerozhodnost. Jak má zjistit pravdu? Existuje nějaký způsob, jak zvládnout tuhle nejistotu, jak rozpoznat, je-li klamán? Shannarův meč mu nic nevyjevil. Nic! Co jiného lze vyzkoušet?

Pozoroval, jak se mezi stromy a po řece jako zvířata přesouvají stíny. Bude muset hrát na čas, umiňoval si. Měl by naslouchat a mluvit, ale neměl by dopustit, aby se cokoliv stalo. Bude muset najít cestu, jak se svého zmatku zbavit aby dokázal rozpoznat, co je pravda a co lež, a současně bude muset hledat způsob, jak zabránit svému úplnému rozkladu.

Zavřel oči, dal si tvář do dlaní a přemítal, jak to všechno udělá.

Kapitola 26

Ve stepí východně od Dreyského lesa se v unavených vlnách zvedalo parno a polední slunce se na bezmračném nebi jevilo jako ohnivá koule. Wren Elessedilová ležela přimknutá na okraji vyvýšeniny a pozorovala, jak se federační armáda plahočí přes pláně. Připomínala jí zvolna se pohybující mnohonohý hmyz.

Tupý a vytrvalý, pomyslela si bezútěšně.

S ohlížením na ostatní se neobtěžovala. Doprovázeli ji Triss, Erring Rift a Desidio. Věděla už předem, co v jejich tvářích uvidí. Předem věděla, co si myslí.

Sledovali postup Federace už přes hodinu. Ne, že by očekávali nějaký zvláštní objev či zjištění, nýbrž jen tak, z čiré potřeby dělat něco jiného, než jen posedávat a čekat na nevyhnutelné. Elfové se dostali do potíží. Pochod Federace na sever začal nanovo před dvěma dny a čas běží. Barsimon Oridio konečně skončil s mobilizací a vybavením hlavní armády a směřoval na východ k průsmyku. Jednalo se o vynucený pochod, který měl elfy přesunout do Rhennu nejméně tři dny před nepřítelem. Ale elfové byli nadále převyšováni početně v poměru deseti ku jedné, takže jakákoliv forma přímého střetu by měla za následek jejich totální zničení. Ještě horší bylo, že v postupu pokračovali rovněž plížalové, kteří byli nyní blíže než dříve a pomalejší jižany rychle doháněli. Za čtyři či možná za pět dní je předeženou a stanou se jejich předvojem, předvojem k ničivým a průzkumným akcím. Dojde-li k tomu, bude to konec elfů.

Wren cítila, jak ji ponouká neurčitý pocit beznaděje, a zlostně jej potlačila.

Co mohu pro záchranu svého národa udělat?

Znovu se zaměřila na ploužící se armádní šiky Federace a snažila se přemýšlet. Další noční přepad nepřipadá v úvahu. Federace už o nich ví a dvakrát se na hruškách nachytat nedá. Kolem hlavního tělesa armády ve dne v noci neustále objíždějí jízdní hlídky a pátrají v krajině po sebemenším náznaku jejich přítomnosti. Několikrát se statečnější než bystřejší z jezdců odvážili dokonce i do lesů. Wren je nechala projet. Elfové byli v té době rozptýleni mezi stromy, v šeru neviditelní. Nechtěla, aby Federace zjistila, kde jsou. Nechtěla jim poskytnout nic, co nemusela. Nic, na čem záleželo. Když se setmělo, hlídky se držely v patřičných mezích a strážní šiky se roztáhly na čtvrt míle daleko od tábora. Nebeští jezdci by sice mohli zaútočit shora, ale Wren nehodlala riskovat svou nejcennější zbraň, když ji nemohla podpořit žádnou silou ze země.

A navíc, nepodaří-li se jí nejdříve vymyslet, jak zastavit plížaly, mnoho nezmění, ať federační armádě provede cokoliv. I když jsou plížalové ještě daleko, jsou nebezpečnější a trvalou hrozbou. Umožní-li se jim, aby dospěli k Rhennu nebo dokonce do nejjižnějších lesů Západní země, nic už je v cestě na Arborlon nezastaví. Plížalové se s vyhledáváním cesty, která do něj vede, obtěžovat nebudou. Zálohy a pasti jim budou lhostejné. K vypátrání nepřítele nepotřebují zvědy ani hlídky. Plížalové najdou elfy všude, kde se pokusí skrýt a zahubí je stejně jako před padesáti lety trpaslíky. Wren ty příběhy dobře znala. Věděla, s kým budou mít tu čest.

Tvář jí jako vlhká maska pokrýval pot. Zvolna vydechla, pokynula ostatním a začala se z návrší stahovat. Když se zase ocitli bezpečně v lese, zvedli se a vydali se ke koním, které mezitím zabezpečovali doprovodní elfí gardisté. Nikdo nepromluvil. Nikdo neměl co říci. Wren šla vpředu a snažila se tvářit, jako když o něčem přemýšlí. Obávala se, že začíná ztrácet důvěru, kterou si získala při řízení nočního přepadu před třemi dny, důvěru, kterou potřebuje, má-li zvládat další vývoj po příchodu hlavní armády s Barsimonem Oridiem. Jsem elfí královna, říkala si. Ale i královna může selhat. Nasedli na koně a rozjeli se do elfího ležení. Wren se v duchu vrátila do minulosti a přemítala ovšem, co se už odehrálo od Coglinova příchodu. Byla by ráda věděla, co se s tím starcem stalo. A když na to přijde,

i s ostatními, kteří se zúčastnili setkání s Allanonovým duchem u Hadeshornu. Zakoušela nejasný pocit lítosti, že o jejich osudech ví tak málo. Měla by je vyhledat a sdělit jim pravdu o původu přízračných. Cítila, že je důležité, aby to věděli. Něco v souvislosti s jejich původem by mělo vést k jejich zničení. Domnívala se, že o tom Allanon věděl. Ale když to věděl, proč jim to prostě neřekl? Zavrtěla hlavou. Je to asi všechno mnohem složitější. Musí být. Ale není tomu tak v tomhle zápase se vším?

Dojeli k předsunutým jednotkám elfího ležení rozbitého několik mil v severním směru, sesedli a předali koně. Wren se od ostatních vzdálila mlčky a jídlo z jednoho stolu si vzala ne proto, že by měla hlad, ale proto, že věděla, že jíst prostě musí. Posadila se sama na kraj lavice a upřeně se zahleděla k lesům. Někde tam vězí odpovědi, říkala si. Stále byla přesvědčena, že jsou svázány s minulostí, že se historie opakuje, že se člověk z minulosti učí. Před vnitřním zrakem jí ve formě mrtvých tváří a krátkých ukázek nekonečného obětování defilovaly lekce z Morrowindlu. Co všechno museli už elfové obětovat, aby se z té smrtelné pasti dostali: přece se to všechno nestalo jen pro tohle. Určitě ne proto, aby teď pro změnu umírali tady.

Náhle silně zatoužila po Garthovi. Chyběla jí jeho neustálá přítomnost, způsob, jakým se dokázal chápat problémů, že se zdály řešitelné. Brával ji s sebou v mládí, a když dospěla, nechával rozhodování na ní. Tolik jí chybí. Do očí jí vstoupily slzy, které si rozpačitě setřela. Už pro něj nebude plakat. Umínila si přece, že ne.

Zvedla se, vrátila talíř na stul a současně se rozhlížela po Erringu Riftovi. Rozhodla se, že znovu odletí na jih, aby se podívala na plížaly. Musí přece existovat nějaký způsob, jak je zastavit nebo alespoň zpomalit. Třeba se něco naskytne samo. Jde o mlhavou naději, ale jedinou, kterou má. Kéž by tu tak byl Tygr Taj. Poskytoval jí cosi z téže neochvějnosti, kterou získávala od Gartha. Ale vytáhlý Nebeský jezdec se dosud ze svého pátrání po Svobodně zrozených nevracel. Přivedení Svobodně zrozených na pomoc elfům je důležitější, než jí poskytovat útěchu.

Zahlédla Rifta a hvízdla na něj.

„Zaletíme se ještě jednou podívat na plížaly," oznámila mu a nespouštěla z něj upřený pohled. Riftova vousatá tvář se zachmuřila.

„Musím ten let podniknout. Nemá smysl, abyste mi to vyvracel."

Rift zavrtěl hlavou. „To by mě ani nenapadlo," zamumlal, „má Lady."

Wren ho vzala za paži a prováděla ho táborem. „Nezdržíme se tam dlouho. Jen se podíváme, kde jsou, ano?"

Letmo po ní přelétl obsidiánovým zrakem a zadíval se jinam. „Jsou už zatraceně blízko. To oba dobře víme."

Zamnul si vousisko. „Není na tom nic záhadného. Prostě je musíme zastavit. Nemáte náhodnou nějaký plán, jak na to?"

Nevýrazně se na něj usmála. „Budete první, kdo se ho dozví."

Směřovali právě k mýtině, na níž hřadovali rochové, když je bez dechu a uzardělý dobíhal Tib Arne.

„Má paní, má paní! Chystáte se odletět na jednom z těch obřích ptáků? Vezměte mne tentokrát s sebou, prosím! Má paní, slíbila jste mi to. Říkala jste, že mě příště vezmete. Prosím. Už mě nebaví pořád tu jen vysedávat a nic nedělat."

Wren se k němu obrátila. „Tibe," začala.

„Prosím," žadonil dál Tib a prudce se před ní zastavil. Odhrnul si z čela čupřinu blonďatých vlasů. Modrá kukadla mu jiskřila očekáváním. „Nebudu dělat žádné potíže."

Wren se rychle podívala na Rifta, který ji počastoval ponurým a varovným pohledem. Ale Wren se v té chvíli cítila tak bezúčelně, podivně nad všechno povznesená, že potřebovala znovu nabýt nějakou vyhlídku. Proč ne? Pomyslela si. Třeba bude k něčemu prospěšné, když Tiba vezme. Třeba to něco naznačí.

Přikývla. „Dobře. Můžeš letět s námi."

Tibovi se úsměv roztáhl od ucha k uchu. V rozporu byl pouze se zachmuřením Erringa

Rifta.

Letěli k jihu na pozadí hornatého obzoru. Elfská královna, vůdce Nebeských jezdců a chlapec. Přelétali nízko nad zemí. Přeletěli klopotně se ploužící federační armádu, v mračnu prachu se přehnali nad pláněmi a dál pokračovali podél tísnivé rozlohy nesmírných Velkých mokřin k modré stužce Mermidonu. V uklidňujících a chladivých vlnách na ně dorážel vítr a kraj pod nimi se do nedohledna prostíral v barevné slátanině šrafované zářivými záblesky slunečního světla, které se odráželo od hladiny tůní a potoků. Wren seděla za Erringem Riftem a Tib Arne za ní. Vnímala, jak je chlapec vzrušený. Uchvacovala jej krajina dole. Snažil se na ni shlížet podél Graylových perutí. Nejdřív z jedné a pak zase z druhé strany. Ze rtů mu při tom unikaly drobné vzrušené výkřiky. Wren se usmála a pohroužila se do vzpomínek.

Do přítomnosti se v myšlenkách zatoulala jen jednou. Už podruhé s sebou nevzala Fauna. Faun o to sice žadonil, ale Wren ho odmítla. Asi se o stromového knikala bála. Měla strach, aby se třeba z rochova hřbetu nezřítil. Snad šlo o podstatnější důvod. S jistotou to nevěděla.

Hodiny plynuly. Doletěli nad Pykon, vybrali si větrný kanál Mermidonu a rychle směřovali dále na jih. Po plížalech stále ani známka. Wren sledovala krajinu. Obávala, zda obludy nezašly do lesa, kde by se už nedaly sledovat. Ale o chvíli později se z dálky zatřpytil kovový odlesk a Erring Rift stočil Grayla do širokého oblouku, který je vynesl od Mermidonu blíže k horám na západě. V okamžiku, kdy na plížaly narazili, dospěli ke strmým skalinám. Plížalové se houfovali východně od řeky a houpavým pochodem se ubírali za federační armádou. Wren pozorovala, jak tihle tvorové výrazně připomínají hmyz. Pohybovali se v parnu a prachu neúnavně. Obludy sloužící nelidským úmyslům a neúnosným potřebám. Vzpomínala na tvory, které za sebou zanechala na Morrowindlu a uvědomila si, že je vlastně vůbec neopustila. Temné bytosti, s nimiž se tam setkala, a které vytvořilo elf! kouzlo, se tu prostě zjevují jen v jiné podobě. Historie se opakuje, pomyslela si. Kterým z lekcí se tedy musí naučit?

Provedli dva oblety a Wren pak Erringovi Riftovi naznačila, aby přistál na jednom strmém útesu uprostřed řady zalesněných pahorků, jež na pozadí sousedily s Ostrohem. Odtud mohli sledovat postup plížalů, zatímco si pracně klestili cestu travnatými pláněmi a jejich členité údy se v rovnoměrném rytmu zvedaly a opět dopadaly.

Wren se posadila mlčky. Tib Arne usedl vedle ní, skrčil kolena, objal si je rukama a upřeně a zaujatě se zahleděl na plížaly. *Plížalové.* Vyslovila to slovo Wren nehlasně. Jak by se dali zastavit? Při přemítání ťukala opatky vysokých bot do země. Erring Rift za ní kontroloval řemení Graylova postroje. Mezi stromy povíval mírně větřík, který jí hladil a ochlazoval pokožku. Vzpomněla si na Wisterona, vzdáleného příbuzného plížalů, který se nakonec propadl do močálu nedaleko od místa, kde si vybudoval své doupě.

Jejího ramene se dotkl Rift a podával jí čutoru s vodou. Wren si ji vzala, napila se a nabídla ji Tibovi, který ji odmítl. Zvedla se a odešla s Riftem k okraji útesu, odkud se znovu zahleděla na plížaly. Co by tady venku mohlo tyhle tvory zarazit? Žerou a spí jako ostatní bytosti? Potřebují vodu? Dýchají vzduch?

Otřela si zpocenou tvář.

„Měli bychom už Vyrazit nazpět," poznamenal Erring Rift tiše. Wren přikývla, ale nepohnula se. Dole pod nimi se v dálce dál nemotorně valili plížalové. Od jejich pancířů se odráželo sluneční světlo a od jejich kroků se zase zvedal prach.

Ten Wisteron, přemítala Wren. Propadl se do země.

Zamžikala. Něco mě napadá, uvědomila si. Něco užitečného...

Pak zaslechla důvěrně známé tlumené zahvízdnutí a začala se obracet. Vedle ní se zjevil plavovlasý a modrooký Tib Arne. Usmíval se a na tváří se mu zračilo vzrušení. Se smíchem k ní přistoupil a ukázal k pláním. „Podívejte."

Wren zazírala do parna, ale nic neviděla. Vedle ní ostře zachroptěl Erring Rift a

zapotácel se vpřed. Zezadu zaznělo těžké žuchnuti, jako když se skácí strom a po něm zavřeštění, které Wren zmrazilo krev v žilách.

Otočila se, něco ji udeřilo do hlavy a všechno se ponořilo do tmy.

Se slábnutím světla pozdního odpoledne na východě začaly Dračí štíty vrhat své stíny. Tygra Taje se Spiritem unášel k sežehlým a vyprahlým pláním na severu mírný a neutuchající vítr přes nejvyšší vrcholky.

Den Nebeského jezdce byl neplodný... stejný jako každý už od té doby, co se vydal hledat Svobodně zrozené. Od úsvitu do soumraku pátral na zemi po sebenepatrnějším náznaku slibovaného vojska, ale nic nenacházel. Všude byly federační hlídky, některé o značné velikosti jako například ta, která blokovala průsmyk na jižní straně pohoří. Na nějakou dobu opustil Spirita, aby se setkal s lidmi na cestě a vyptal se jich na novinky. Dozvěděl se o útěku z vězení ve městě Tyrsis, v němž Federace držela vůdce Svobodně zrozených, Padishara Creela. Chystala se ho popravit, ale jeho stoupencům se ho podařilo zachránit. Protože se jednalo o dost senzační kousek, mluvil o něm kdekdo. Zdálo se ale, že nikdo neví, kde se nachází teď a stejně tak, kde by mohli být nějací Svobodně zrození.

Anebo se o tom žádný z těch, s nimiž mluvil, nezmínil. Elfí původ Tygra Taje a jeho naprostá neznalost Čtyřzemí věci příliš nepřispívaly. Protože jej vlastní neznalost omezovala, byl odkázán k tápání naslepo. Podařilo se mu zjistit, že se psanci zřejmě stáhli do nějaké oblasti v horách, přes něž právě plachtil na Spiritovi. Jednalo se ale o pohoří tak rozsáhlé a plné nesčetných úkrytu, že by mohl pátráním strávit třeba padesát let, aniž by někoho objevil.

Pod vlivem téhle skutečnosti se začal domnívat, že jde o marné úsilí. Wren ale slíbil, že Svobodně zrozené najde a jeho odhodlání splnit slib nebylo o nic menší, než Wrenino v době, kdy odlétala vyhledat elfy na Morrowindl.

Jeho vrásčitá a zachmuřená tvář civěla dolů na pustou zprahlou skálu. Všechno vypadalo stejně. Nic k vidění. Protože se pohoří táhlo dál na sever, stočil Spirita vlevo a znovu sledoval jeho linii. Provedl stejný přelet už dvakrát a pokaždé se trochu odchýlil, aby tak mohl prohlédnout další úsek toho rozsáhlého horského masívu, to vše s vědomím, že stejně stovky mil zůstávají bez povšimnutí.

Tělo už mu tuhlo marným úsilím a vyčerpáním. Kdyby se tu někde vojsko Svobodně zrozených vyskytovalo, proč by ho mělo být tak zatraceně těžké najít?

Na chvíli pomyslel na Wren a pozemské elfy a byl by rád věděl, zda se už federační armáda natolik vzpamatovala, aby mohla pokračovat ve svém postupu. Při vzpomínce na noční úder se pousmál. Inu, tahle dívka má něco do sebe. Je pěkně ostrá a odvážná. Sotva dospělá a už je královnou. Pozemní elfové zajdou jen tak daleko, nakolik jim dovolí, pomyslel si. Kdyby ji neposlouchali, byli by pošetilí za—

Tok jeho myšlenek přerušil světelný záblesk od skalisek. Zaujatě se zahleděl dolů. Záblesk se dostavil znova, rychlý a očividný. Bylo dost možné, že se jedná o signál. Ale od koho? Tygr Taj pobídl Spirita, který spirálovitě poodletěl a Nebesky- jezdec si tak lépe mohl prohlédnout místo, k němuž směřoval. Záblesk přišel potřetí i počtvrté a poté ustal jakoby byl vysílající spokojen, že už byl spatřen. Zdroj signálu přicházel od útesu vysoko mezi vrcholky na severu, a jak se Tygr Taj blížil, zahlédl hlouček čtyř mužů, kteří ve střehu vyčkávali. Postávali, aniž by se chránili či se pokoušeli skrývat. Dobrá známka, pomyslel si Nebeský jezdec. Ale stejně hodlal být opatrný.

Spirit ostražitě dosedl na útes. Přistál na jeho okraji, dost daleko od čtveřice. Tygr Taj zůstal chvíli sedět a podrobně si prohlížel terén. Muži před ním trpělivě vyčkávali. Když se Tygr Taj uklidnil, uvolnil bezpečnostní postroj a sešplhal na zem. Prohodil ke Spiritovi slůvko výstrahy a pak se vydal přes úsek suché trávy a narušené skály. Dva z mužů mu vyšli naproti, jeden vysoký a hubený, druhý s černým plnovousem a divokého vzhledu. Ten vytáhlý kulhal. Když od sebe byli vzdáleni sotva šest kroků, Tygr Taj se zastavil. Oba

muži udělali totéž.

„To byl váš signál?“ zeptal se Tygr Taj.

Čahoun přikývl. „Už dva dny tady přelétáte a něco hledáte. Dospěli jsme k názoru, že je na čase zjistit, co. Říká se, že na obřích ptácích létají pouze Nebeští jezdci. Je to tak? Přilétáte od elfů?“

Tygr Taj si založil ruce. „Záleží na tom, kdo se ptá. V dnešní době se jen tak někomu důvěřovat nedá. Nepatříte náhodou mezi takové?“

Vousáč zbrunátněl a nakročil vpřed, ale v dalším postupu mu zabránil pohled druhého.

„Ne,“ odpověděl a šibalsky pozdvihl obočí. „A vy?“

Tygr Taj se usmál. „Mám dojem, že tu chodíme kolem horké kaše, co? Jste Svobodně zrození?“

„Až na věky,“ řekl ten vytáhlý.

„Pak jste ti, které hledám. Jmenuji se Tygr Taj. Posílá mě Wren Elessedilová, královna pozemních elfu.“

„Elfové se tedy skutečně vrátili?“

Tygr Taj přikývl.

Vysoký muž se potěšené usmál. „Já jsem Padishar Creel, vůdce Svobodně zrozených. Tady můj přítel se jmenuje Chandos. Vítejte zpět ve Čtyřzemí, Tygře Taji. Potřebujeme vás.“

Tygr Taj zabručel. „My vás víc. Kde máte své vojsko?“

Padishar Creel se zatvářil nechápavě.

„Mé vojsko?“

„No přece to, které nám má pochodovat na pomoc! Jsme pod tlakem Federace, která je desetkrát silnější než my: kavalerie, pěšáci, lučištníci, obléhací vybavení... inu, něco z toho už ubylo, ale dostatek výzbroje, aby s námi zametli jako koště s mravencem. Ten chlapec říkal, že nám jdete na pomoc s pěti tisíci muži. Ani zpola to nestačí, ale každá pomoc je vítaná.“

Chandos se ponuře mračil a mnul si své vousisko.

„Okamžik. O jakém chlapci to mluvíte?“

Tygr Taj na něj zůstal civět. „O tom s bojovým ťuhýkem.“ Nebeského jezdce sevřel náhlý neklid. „O Tibu Arneovi.“ Pohlížel z jedné tváře na druhou. „Modrooký, blonďáček, pomenší. Poslali jste ho, ne?“

Muži před nim si vyměnili chvatný pohled.

„Poslali jsme posla, kterému je, zůstal-li naživu, čtyřicet. Jmenuje se Sennepon Kipp,“ řekl Chandos opatrně. „Měl bych to vědět. Osobně jsem ho vybíral.“

Tygr Taj celý ztuhl. „Ale co ten chlapec? Vůbec ho neznáte?“

Padishar Creel na něj upřel svůj přísný zrak. „Až dosud ne, Tygře Taji. Ale moc bych za to nedal, že teď už ano.“

Když Wren zase nabyla vědomí, do přivřených očí jí proniklo jasné denní světlo, a proto s mžikáním odvrátila hlavu. Něčí ruka ji chňapla za vlasy, trhnutím ji napřímila a hlas, který jí šeptal do ucha, byl plný nenávisti a opovržení.

„Tak se prober, no tak, už se prober, elfí královno.“

Ruka ji pustila, takže sklesla na kolena. Hlava jí po utržené ráně třeštila. V ústech měla tak silně vecpaný roubík, že stěží dokázala dýchat nosem. Ruce měla spoutané za zády, zápěstí převázané provazem, jenž se jí zařezával do masa. Chřípí jí naplňoval prach a pach vlastního potu a strachu.

„Ach Lady, má Lady, nejspravedlivější ze spravedlivých, vládkyně elfu ze Západní země... a takový blázínek!“ Hlas přešel v sykot. „Vstaň a podívej se na mě!“

Wren zasáhl do spánku další úder a poslal ji k zemi, ale ruka ji zase popadla za vlasy a s trhnutím ji vzpřímila. „Podívej se na mě!“

Zvedla hlavu a zažírala do modrých očí Tiba Arneho. Už si v nich nepohrával smích,

nebylo v nich nic z chlapce, jímž se zdál. Byly tvrdé, chladné a plné nenávisti.

„Kočka ti ukousla jazyk?“ zašklebil se a obdařil ji neradostným úsměvem. Ruce měl od krve. „Kočka ti ukousla jazyk a já získal zbytek. Tak co s tebou? Jakou službu bych mohl poskytnout elfí královně?“

Odvrátil se, tiše se rozesmál, kroutil hlavou a svíjel se škodolibou radostí. Wren se v bezútěšném poznání rozhlížela. Erring Rift ležel vedle ní na zemi mrtvý a vražednou čepel měl až po jilec zaraženou v zádech. Grayl ležel o něco dál, stejně bez života, a větší část z jeho hlavy chyběla. Nad ním se tyčil Gloon, který se nějak zvětšil do téže velikosti jako on, a rval z něj další kusy masa. Uprostřed žraní Gloon náhle ustal a z pod načepýřeného podmračeného obočí se na Wren upřeně zadíval. Spatřila v jeho pohledu nezastíranou nenasytnost.

Dech se jí v hrdle zadrhnul, takže se nedokázala ani odvrátit.

„Je větší, než jak si ho pamatuješ, viď?“ řekl Tib Arne, který se náhle znovu ocitl velmi blízko, takže když se naklonil, přikryl ji svým stínem. Jeho chlapecký hlas se k té zhrublé tváři vůbec nehodil.

„Byla to vážně hračka. Mohl jsem přijít do tábora kdykoliv, mohl jsem ti namluvit, že jsem kdokoliv. Ale protože jsem chytrý a trpělivý, počkal jsem si. Potkal jsem posla Svobodně zrozených a zastavil ho. Než zemřel, všechno mi vyzvonil. Pak jsem se ujal jeho role. Víš, potřeboval jsem už zařídit jediné: abys byla chvíli sama. To bylo všechno.“

V očích mu hrálo. V tom ji začal volnou rukou bít, zatímco druhou ji přidržoval, aby nemohla upadnout. „Ale ty si mi to nedopřála!“ Přestal ji bít a trhnutím jí zkrvavenou tvář nasměroval tak, aby se na něj dívala. Plavé vlasy měl rozcuchané a modré oči mu jiskřily, ale vzhled podmanivého chlapce nemohl zastřít obludu, která mu kypěla pod kůží, jen aby už prorazila navenek.

„Pokusila ses mě poslat pryč, a když jsem odešel, podnikla si ten noční útok na federační armádu! Hlupačko, hlupačko! Jste nuly! Nepodařilo se vám víc, než všechno jen malinko zpomalit, přimět nás, abychom sem povolali plížaly o noc dřív, donutili jste nás jen k tomu, abychom si počínali mnohem tvrději!“

Poklekl před ní a dál ji jednou rukou v železném sevření držel pod krkem. Ve Wreninině bolestí zamlženém vědomí se neustále opakovalo jediné slovo. *Přízračný.*

„Ale já ty chlapy zlikvidoval... nebo spíš Gloon to pro mě udělal. Roztrhal je na kusy a já poslouchal, jak ječí a nehnul jsem ani prstem, abych jim jejich smrt uspíšil. Jejich smrt byla tvá chyba, ne má. Poslal jsem Gloona sice na chvíli pryč, s tím, aby se zase vrátil... příliš pozdě na to, aby zarazil tvůj bláhový noční výpad, ale dostatečně brzy na to, aby zajistil, že se to už opakovat nebude. A pak jsem vyčkával. Věděl jsem, že chvíle, kdy budeš sama, přijde, věděl jsem, že k tomu dojít musí!“

Obdařil ji žádostivým chlapeckým pohledem a jeho hlas nabyl posměšný tón.

„Ach Lady, prosím, prosím, vezmete mě s sebou? Cožpak jste mi to neslíbila? Prosím. Nebudu vám dělat žádné potíže.“

Wren ostře dýchala nosem a snažila se zbavit prachu a krve. Snažila se neztratit opět vědomí.

„Ach, omlouvám se. Necítíte se dobře?“

Zlehka ji pleskl nejdřív přes jednu a pak přes druhou tvář.

„Tááák! Už je to lepší?“ Rozesmál se. „Kdepak jsem to jenom přestal? Ach ano... jak jsem vyčkával. A dnešní den tohle čekání ukončil, že? Otočila ses, já hvízdl na Gloona, aby skoncoval s rochem, zaměřil jsem tvou pozornost na plížaly, současně jsem zapíchl Nebeského jezdce a pak jsem srazil tebe. Prostě a jednoduše. Během chvíle hotovo a vyřízeno.“

Pustil ji a postavil se. Wren podklesla, ale aby mu neudělala radost, pádu vzdorovala. Narůstal v ní vztek. Klestil si cestu únavou a bolestí a obdaroval ji dostatečnou silou, aby se na chlapce mohla soustředit.

Přízračný.

Tib Arne se zasmál. „Že by si už elfí královno neměla žádnou naději? Ani tu nejmenší. Budou tě hledat, ale nenajdou tě. Ani tebe, ani Nebeského jezdce, ani rocha. Všichni prostě zmizíte.“ Usmál se. „Chceš vědět kam? Ovšem, že ano. Na těchhle dvou nesejde, ale ty...“

Založil si ruce v bok a naklonil hlavu ke straně. V očích se mu zračila krutost a hlase měl zabarvený záští.

„Ty půjdeš do Jižní hlásky k Rimmer Dallovi ...a s tímhle!“

Sáhl do kapsy a vyndal váček s elfeíny. Wren se zastavilo srdce. Elfeíny, její jediná zbraň proti přízračným.

„Víme o nich už od chvíle, kdy si u Kamenného hnízda zabila našeho bratra. Taková síla... ale teď už ne tvá. Nyní patří Prvnímu Stopaři. Stejně jako ty. Dokud se s tebou nevypořádá. Pak ho požádám, aby mi tě zase vrátil!“

Zastrčil váček do kapsy. „Neměla ses do toho plést, elfí královno. Bývalo by to pro tebe lepší. Měla sis přát stát se jednou z nás. Tvé kouzlo by ti to bylo umožnilo. Přízrační jsou takoví, jakými je elfové učinili. Někteří z nás to vědí. Někteří z nás šepotu země naslouchají!“

O čem to mluví? Přemítala Wren. Ale mysl měla otupenou a těžkopádnou.

Tib se odvrátil, chvíli pozoroval, jak se Gloon živí, a pak na něj hvízdl. Gloon neochotně přilétl a v hákovitém zobanu ještě svíral kousky nešťastného Grayla. Tib Arne obřího opeřence poplácával a popleskával a tiše s ním při tom rozmlouval, smál se a žertoval. Gloon pozorně naslouchal, upíral na chlapce zrak a hlavu měl poslušně sklopenou. Wren zůstávala na místě a snažila se vymyslet, co by mohla podniknout ke své záchraně.

Pak se k ní Tib vrátil, lehce ji zvedl, přehodil ji Gloonovi přes břidlicově šedý hřbet jako pytel zrní a připoutal ji postrojem. Pak přešel k Erringu Riftovi a jeho tělo shodil z útesu do hustého porostu pod ním. Na povel pohroužil Gloon krví potřísněný žlutý zoban do Grayla, odvlekl nebohého rocha k okraji srázu a shodil ho za Nebeským jezdcem. Při pocitech, které Wren v tu chvíli prožívala, zavřela oči. Tib Arne má pravdu: zachovala se až neuvěřitelně pošetile.

Potom chlapec přistoupil ke Gloonovi a vyšplhal se na něj.

„Víš, elfí královno, tohle kouzlo nám dovoluje všechno,“ utrousil přes rameno, zatímco se usazoval. „Gloon se umí zvětšit či zmenšit podle libosti. Peří z ťuhýka kryje přízračnou formu, kterou nabyl, když se ho zmocnilo kouzlo. A já ti mohu být synem, kterého jsi nikdy neměla. Nebyl bych dobrým synkem, matinko? Že ano?“ Zasmál se. „Tohle si nepředpokládala, vid“? Rimmer Dall říkal, že nebudeš. Říkal, že mě budeš chtít mít ráda, že po ztrátě přítele na Morrowindlu budeš potřebovat nějakou náhradu.“

Wren cítila, jak v ní kypí hořkost a mísí se s ponížením i zoufalstvím. Tib Arne ji chvíli se smíchem pozoroval. Pak Gloon rozprostřel křídla a rozletěl se s nimi přes pláně k východu. Rychle se vzdalovali od lesů Západní země, od plížalů, federační armády a elfu. Wren sledovala, jak se všechno v zapadajícím slunci a posléze v šeru, v noci sestupující v kalném světle, postupně vytrácí. Letěli do temnoty, drželi se Mermidonu směrem na Truboroh, minuli Kern a Tyrsis a pokračovali v letu dál přes pastviny na jihu.

O půlnoci sestoupili na ztemnělou plošinu, na níž čekal povoz s jezdci. Kde se tam vzali, Wren netušila. Muži byli zahaleni v černých pláštích s insigniemi vlčí hlavy na prsou. Bylo jich osm ave svém odění připomínali v nočním tichu ponuré přízraky. Tvářili se jakoby na Tiba Arneho s Gloonem už čekali. Tib jednomu předal váček s elfeíny. Mezitím dva další zvedli Wren z Gloonova hřbetu a položili ji do vozu. Žádný z nich nepromluvil. Wren sebou zazmítala ve snaze zahlédnout víc, ale to už byly chlopně plachty staženy a zajištěny.

Ležela ve tmě a tichu a slyšela třepotání Gloonových perutí při vzletu. Pak se povoz strhnutím rozjel. Jeho kola skřípěla, postraňky rachotily a nocí v pravidelném rytmu klapala koňská kopyta.

Wren mířila do Jižní hlásky za Rimmer Dallem. Měla pocit jakoby se v zemi otevřela

nějaká obrovská jáma, aby ji pohltila.

Kapitola 27

Blížilo se svítání, když Morgan Leah uviděl, jak z pastvin od západu vyjíždí a s počínajícím stoupáním do pahorkatiny vedoucí k Jižní hlásce zvolňuje povoz s jezdci. Stál na jižní straně strmého srázu, který mu už po tři dny sloužil jako pozorovatelna, a upřeně přehlížel procitající krajinu. Měsíc s hvězdami bledly na nebi bez mráčku, ale pahorkatinu halila mlhavá políčka, která ulpívala v údolích a soutěskách. Pro předjitřní stíny, které se rozptylovaly v šedavém nádechu mizející noci, se kraj stával jakýmsi depozitářem. Podobaly se mrtvým schránkám, jež cele pohltí až nadcházející jitro.

Samozřejmě s výjimkou konkrétního povozu s jezdci, jejichž pohyb proti strnulé temnotě vynikal. Morgan celý výjev sledoval mlčky a bez pohybu jakoby jakýmkoliv zvukem či pohybem mohl způsobit jeho rozplynutí v mlze. Byli ještě dost daleko, protože se v šeru téměř ztráceli a v přítmí se mihotali jako temní duchové.

Byli první známkou života, kterou zaznamenal od chvíle, kdy zahájil svou hlídku. Okamžitě vytušil, že právě na ně tu čeká.

Uplynuly už tři dny a z pevnosti přízračných nikdo nepřišel ani zní nevyšel. Nikdo se k ní ani nepřiblížil. Kromě hrstky ptáků, kteří občas s cílevědomou soustředěností přelétli přes výhled, mohl být tenhle kraj snad úplně bez života. Na Mermidonu a Duhovém jezeře se objevovaly loďky, ale všechny pluly k jihu, z dosahu citadely Jižní hláska, daleko mimo jakýkoliv kontakt s ní. Morgan kolem obelisku dlouho a pečlivě hledal nějakou známku života, ale žádnou neobjevil. Spal přerušovaně, většinu denního i nočního času probděl, aby mohl co nejvíce snížit možnost, že se k němu něco dostane. Sledoval a trpělivě vyčkával, ale nic se neobjevovalo.

Ale teď tu byl povoz s jezdci a Morgan si už byl jistý, že směřují k Jižní hlásce.

Pokračoval v jejich podrobném sledování a poznal rovněž, že jde o Stopaře. Mohl to poznat podle černých plášťů s kápěmi, podle způsobu držení těl a z jejich ponurého a kradmého postupu. Blížili se pod rouškou noci nenápadně a pokradmu, a ať už měli za lubem cokoliv, nepřáli si, aby to někdo zjistil. Jezdců bylo šest, čtyři vpředu, dva vzadu a nejméně dva vozkové. Ve zvláštním ševelu ustupující noci se jevili jako šepot nad pustou krajinou, nořili se do mlhy a šera a vzápětí z nich zase vyvstávali, píď za pídí postupovali k nadcházejícímu světlu. Morgan se zhluboka nadechl. Právě na tyhle tu čekám, zopakoval si v duchu. Nevěděl proč. Neznal jejich cíl ani hloubku záměru. Třeba v povozu vezou Para Ohmsforda. Něco v hlavě mu našeptávalo, že je nesmí nechat projet. Ten Mas k němu promlouval tak zřetelně a jistě, že ho nedokázal přejít.

Právě na tohle tady čekáš. Udělej něco.

Uplynulo už pět dní, co se Damson Rheeová s Matty Roh vydaly pátrat po Parovi pod vedením zářícího Skrí v naději, že je k němu zavede. Bouře zničila veškeré původní stopy, takže při svém sledování závisely pouze na Skrí. Morgan se zdržoval poblíž Jižní hlásky, kde čekal, až se vrátí. Zůstávalo na něm, aby zjistil, není-li Par vězněm přízračných. Byl to úkol, který se zdál bez možnosti se tam dostat a porozhlédnout zhola nemožný.

Ale teď...

Zhluboka nabral dech. Teď by to mohlo být jiné. Ale bude se muset rychle rozhodnout, co podnikne. Musí jednat ihned.

Nyní se už povoz pohyboval cestou, která se klikatě vinula zamlženou pahorkatinou. Kdyby chtěl, mohl by ho zastavit. Mohl by se k němu dostat dřív, než dorazí k Jižní hlásce, zkřížit mu cestu, zatímco je ještě vzdálený několik mil. Zrakem sledoval vyjetou kolej, které bylo nutné se cestou k Jižní hlásce držet. Šlo o stopu vyjetou nesčetnými vozy již v minulosti. Odhadl, že je dostatečně blízko. Mohl by povoz zastavit.

Pokud se pro to rozhodne.

Jeden proti osmi... a to osmi Stopařům a zřejmě současně přízračným Zaťal zuby, až se mu spodní čelist napjala a sardonicky se usmál. Raději by se měl ujistit.

Na východě se za zalesněným obzorem začaly objevovat první nesmělé náznaky stříbřitého světla, které nad hladkou a ponurou hladinou Duhového jezera rozestíraly třpytivé pavučinní. Ticho se prohloubilo. Očekáváním a vyčkáváním.

Morgan stál na útesu, zíral přes pahorkatinu na povoz s jezdci a při tom si pojednou uvědomil, že se mu myšlenky stále častěji zatoulávají do minulosti. Opět se v duchu viděl v Leahu na Vysočině, kde po staletí žil jeho rod, představoval si, jak tam sám ještě před nedávném žil. Vzpomínal, jak o něm vyprávěl Matty... jak šlapal na paty federačním oficírům, kteří se usadili v místě, jež kdysi bývalo jeho domovem, jak je trápil prováděním nejroztodivnějších protivných taškařic, co škod se jim nadělal a kolik neplech. Od té doby urazil už dlouhou cestu. Odešel k Hadeshornu za duchem Allanona, prožil Tyrsis a Jámu, dostal se do Dračích štítu a do Jutu, seznámil se s Padisharem Creelem a Svobodně zrozenými, ale tím jeho pouť zdaleka neskončila. Zažil Eldwist a Kamenného krále, Černý elfeín a Maw Grinta. Bojoval s přízračnými a jejich přisluhovači a přežil situace, jaké by nikdo přežít nedokázal. Byl vytržen z jednoho života a jednou provždy změněný se vynořil ve druhém. Už nikdy nebude stejný. Ani už o to nestojí. Od jeho odchodu z Vysočiny uběhl celý život a zažité zkušenosti ho posílily způsobem, který si dříve sotva dokázal i jen představit.

Zrak se mu opět vyjasnil. Minulost se zase vrátila do paměti. Zůstala přítomnost. Hleděl na vůz s jezdci a naslouchal šepotu v mysli. Ví, co musí udělat. Pak se dal hbitě do pohybu. Už se rozhodl. Kromě Leahova meče nechal všechno ostatní na místě. Bez tlumoku a velkého pláště, jen s Mečem bezpečně zajištěným na zádech, sestupoval mezi stromy severním svahem a současně ani na okamžik z očí nespouštěl svůj cíl. Když se ocitl dole, rozběhl se na sever, k soutěsce, kterou bude muset povoz s jezdci cestou k Jižní hlásce projet, a v duchu si umiňoval, že by si měl ještě než tam doběhne rozmyslet, jestli se nemýlí. Také ho napadlo, že by si měl vytvořit nějaký- plán, má-li mít nějakou naději na přežití v boji s tak početným soupeřem. Terén pod jeho nohama byl tvrdý a vymletý, ale tráva zvlhlá ranní rosou, a jak jí Morgan probíhal, vydávalo to mokrý pleskavý zvuk. V nehybném vzduchu cítil pach půdy a lesa, jenž byl hutný a štiplavý. Jak běžel dál, mlha houstla. V jedné chvíli se natahovala, aby ho zahalila, a za okamžik se zase stahovala. Musím být rychlý, umiňoval si... stejně hbitý jako myšlenka a jistý jako osud. Až zjistí, kdo se do vozu dostal, bude muset většinu z nich pobít. Bude muset být horší než oni. Vražednější než oni.

Z nějakého dolíku se dostal do porostu černých ořešáků rostoucích v těsném sousedství třešně, jejichž větve se ztěžka ohýbaly pod oroseným listovím. Zastavil se, upřeně se zahleděl na pahorkatou krajinu a zaposlouchal se. Slyšel povoz: jeho skřípění a sténání zdušené mlhou. Pohyboval se v dálce před ním a blížil se k místu, kde hodlal podniknout svůj přepad. Noční přítmí prozatím dále vzdorovalo nadcházejícímu svítám. Letmo pohlédl k východu a viděl, že je slunce dosud za lesy. Jeho svit se na nebi projevoval sotva určitým zjasňováním Na celou akci mu zbývá dost času, než ho prozradí východ slunce. Svou šanci mít bude.

Pokračoval dál porostem, neustále z něj vyhlížel, kryl se, jak mohl, a pohyboval se tiše. V létech strávených na Vysočině, ještě v dobách než přišel na sever, lovíval. Vstával před úsvitem, aby si Vyrazil ven sám, jen s lukem z jasanového dřeva, do světa, v němž byl vetřelcem. Učil se stát jedním z živočichů, které lovil. Někdy je zastřelil kvůli potravě, ale častěji je jen sledoval, aniž by je chtěl zabít, a to proto, aby se naučil jejich způsobům a odhalil jejich tajemství. Stal se v téhle činnosti velmi dovedným. Je v tomhle řemesle zběhlý i teď. Ale i přízrační jsou lovci. Dokáží vycítit, co se kolem nich děje, lépe než on. Bude si na to muset dát pozor. Musí být opatrný.

Protože pokud ho objeví jako první oni...

Zhluboka dýchal ústy a cestou tak uklidňoval bušící srdce. Jaký má plán? Co vlastně

hodlá provést? Zastavit je, zabít je, nahlédnout do vozu? Co když v něm nic nebude? Záleží na tom? Co obětuje, vyjde-li celá akce naprázdno?

Ale tahle snaha jistě naplano nevyjde. Určitě ne. Ten vůz není prázdný. Proč by Stopaři eskortovali do Jižní hlásky prázdný vůz? Jistě něco veze. Ten hlas, který mu stále zaznívá v hlavě, ten jej o tom ubezpečuje.

Právě na tohle tady čekáš.

Na chvíli měl dojem, že by ten hlas mohl patřit Poupěti, hlas, kterým k němu v mysli promlouvá z nějaké říše nebo ze země, do níž se vrátila, a kterým mu radí, pobízí ho a ponouká k tomu, co sama vidět může. Zdálo se ale, že jde o vysněnou představu a v jistém smyslu i nebezpečnou, a proto ji ihned zavrhl. Je to můj hlas a nikoho jiného, říkal si. Rozhodnutí a následky si tedy musí nést sám.

Dospěl k soutěsce, kterou měli jezdci s povozem za chvíli projíždět. Na místo, kde je přepadne. Prudce se v tichu vzpřímil a naslouchal. V dálce, odkudsi zezadu z mlhy, zněl hluk jejich příjezdu. Morgan stál uprostřed soutěsky a snažil se odhadnout čas, který mu zbýval. Pak se soutěskou rozešel. Cestou se neustále držel při jedné straně v šeru, aby jeho stopy nebyly proti světlu vidět. Aby si vyjasnil mysl, vdechoval mlhavý chlad. Plány se horečně dostavovaly, ale stejně jako sny po procitnutí byly rychle vylučovány stranou. Žádný se mu nehodil. Zdálo se, že žádný z nich není ten pravý. Došel na konec soutěsky a začal se zase vracet. Pak se zastavil.

Stál u vstupu do nejužšího úseku soutěsky. Tady, řekl si. Tady to spustí, až vůz vjede dovnitř, až přední jezdci uvíznou vpředu a nebudou se moci vrátit na pomoc těm vzadu. Právě tohle mu poskytne drahocennou chvíli k likvidaci nejméně dvou jezdců a snad i těch, kteří se vezou na voze, bez ohledu co či kdo. Jestli ve voze nic neobjeví, třeba by se mu mohlo podařit rychle se stáhnout...

Ale současně si uvědomoval, že je to nesmysl: prostě proto, že by ho zbytek určitě sledoval. Ne, bude muset zůstat a utkat se s nimi, ať ve voze najde cokoliv. Buď zabije on je nebo oni jeho. Žádná forma útěku nepřipadá v úvahu.

Morgan cítil, jak mu v prsou buší srdce jakoby se mělo každou chvíli roztrhnout, a žaludek se podobal dutině, jež se kymácí a zvedá. Při pomyšlení na nadcházející akci pociťoval závrať, cítil bázeň a vzrušení zároveň, aniž by byl schopen kteroukoliv z obou emocí, jež jím čeřivě prolínaly, potlačit. Ale ten hlas neustával našeptávat. *Právě na tohle tu čekáš. Právě na tohle.*

Hluk blížícího se povozu s jezdci byl stále hlasitější. Světlo na východě neztrácelo kalný a neurčitý nádech. V soutěsce visela hustě a nehybně mlha. Alespoň bude dostatečně krytý, usoudil spokojeně. Ustoupil hlouběji mezi stromy, vytasil Leahův meč a přikrčil se.

Prosím, ať se nemýlíš. Prosím, ať máš pravdu. Ať je v tom voze Par. Ať je tohle k něčemu dobré.

Tahle slova se mu ve vědomí neustále opakovala. Podobala se litanii, do níž se mísil šepot, jenž ho k celé akci pobízel, který ho utvrzoval v jistotě, že jde o oprávněnou záležitost. Nedovedl si ten pocit vysvětlit, neuměl ho ospravedlnit. Měl jediné: víru, jakou mívá občas každý. Víru, kterou nerozebíráte a věci prostě berete takové, jaké jsou. Rozpolcovala ho pravda, kterou v tom pocitu vnímal, a současně možnost její ošidnosti. Rozum radil k opatrnosti, ale zaujetí trvalo na slepé povinnosti. Při vyčkávání v něm spolu tyhle pocity navzájem válčily.

Znovu se prudce vymrštil a rozběhl se zpátky do lesa a na návrší za ním. Držel se při tom v nejhlubších stínech a zhluboka dýchal ústy. Když dospěl na vrchol, doplazil se k místu s vyhlídkou v západním směru. Tělo měl rozpálené a napjaté. Jezdci s povozem se vynořili z bělavé mlžné opony. Jeli zvolna a rovnoměrně a těsně před vjezdem do soutěsky se rozdělili za sebou. Neprojevovali žádné váhání ani obavu: žádné těkavé rozhlížení ani přehnaná ostražitost. Na to, aby se strachovali, jsou příliš blízko domova, pomyslel si Morgan. Kéž bych tak věděl, co v tom povozu je. Díval se na něj tak pronikavě jakoby opravdu dokázal vidět přes plachtu kryjící korbu, ale neviděl nic. Cítil jeho tělo

uvnitř hoří pod vlivem zápasu, který pokračoval mezi pochybnostmi a jistotou.

Znovu vklouzl do stínů a zpocený se tam přikrčil. Co má udělat? Jde o poslední možnost na rozmyšlenou, naposledy moudrost svého rozhodnutí zvážit. Nakolik je pravdivý hlas, který mu našeptává? Jaká je možnost, že klame?

Vzápětí už zase běžel, znovu se tiše spouštěl k soutěsce, přestal myslet a soustředil se jen na průběh přepadu. *Udělej něco. Udělej něco.* Šepot se změnil v křik. Zmocnil se ho a Morgan se jím obrnil jako pancířem.

Doběhl ke svému úkrytu a sklesl na kolena. Oběma rukama sevřel jilec Meče, talismanu, kterého se tak často zříkal a teď se na něj opět musí spoléhat. Jak rychle a snadno se jsem se k němu zase uchýlil, pomyslel si užasle. Z čela mu stékal pot, svědil ho, a proto jej setřel. Připadalo mu, že chladný jitřní vzduch jeho tělesný žár vůbec nemírní. Zhluboka dýchal, aby zklidnil bušící srdce. Měl pocit jakoby se rozpadal ve švech. Jak se kouzlo Meče zachová... zachrání ho nebo pohltí? Která z těch dvou možností to tentokrát bude? Zvuk blížícího se povozu byl už zcela zřetelný. Kola nadskakovala a lomozila po nerovné vyjeté stopě. Morgan v šeru úkrytu strnul a zrak upíral do mlhavé opony. Jedna ruka mu volně spočívala podél obsidiánového povrchu Leahova meče a on si připomínal jak jeho kouzlo vzniklo. Jak o ně jeho předek, Rone Leah, požádal Allanona kvůli ochraně Brin Ohmsfordové. Jak druid jeho přání vyhověl tak, že čepel Meče ponořil do Hadeshornu. Tolik se toho poté odehrálo. Tolik životů se změnilo.

Položil obě ruce na vyřezávanou rukojeť a zesílil na ní své sevření, až mu kotníky zbělely. Mlha před ním se rozestoupila a z ní se vynořili černě odění jezdci v kápích bez obličejů a jaksi větší než očekával. Vzduch naplňoval dech koní a z jejich rozehřátých boků se zvedala pára. Jezdci mířili do soutěsky, čtyři vpředu, za nimi se skřípotem a kymácením povoz s vozky a nakonec dva jezdci. Teď už byl Morgan Leah ledově klidný. Pochybností se zbavil a nyní se soustředil výhradně na nadcházející chvíle. Na kozlíku povozu a na koních se hrbily přízraky. Byly mlčenlivé a nehybné a v jejich bezvýrazných tvářích se nezračil ani náznak myšlenky. Na prsou každého z nich se jako bílý kov třpytila insignie vlčí hlavy. Morgan je znovu spočítal. Celkem osm. Ale pod plachtou vozu by mohli být další. Pod plachtou, jejíž chlopně zůstávaly stažené a zajištěné. Vůz by jich mohl být plný.

Zhluboka se nadechl a zvolna vydechoval. Bojoval s federačními Stopaři a přízračnými od jednoho konce Truborohu ke druhému a přežil. Už není žádný holobrádek či nezkušený mladík. Udělá, co je třeba.

Jezdci pokračovali v průjezdu soutěsky. Za nimi rachotil povoz. Blížili se právě k nejužšímu úseku. Morgan klidně a mrštně vstal a připravil si do střehu Leahův meč. *Počínej si hbitě. Jistě. Neváhej.*

Opustil úkryt a přesunul se za jezdce za povozem. Přední jezdci a vůz už zajeli do úžiny. Vší silou se ze široka rozmáchl a přeťal oba jezdce před sebou v pase. Svalili se s koní jako podťaté klády. Jedinkrát překvapeně zachroptěli a ihned zemřeli. Jak se káceli k zemi, zelenkavá a hustá krev na jejich pláštích zčásti ulpěla i na Morganových rukou. Koně se splašili a odbočili ke straně. Horal mezitím vyrazil za povozem. Soutěska vpředu byla sice šerá a po obou stranách hustě zarostlá stromy a křovisky, ale konvoj nezpomalil. Morgan doběhl k povozu, skočil po chlopni plachty a vytáhl se na vůz. Přeťal její úvazy a vskočil dovnitř. Svit kalného rozbřesku odhalil jedinou postavu, která ležela na korbě bez pohybu a měla ruce i nohy spoutané. Když Morgan viděl, že se siluety na kozlíku začínají otáčet, aniž by zpomalil, obešel ležící postavu. Setrvačností se dopředu přenesl v jakémsi výpadu, v němž opět tasil Meč. Kdosi promluvil, bylo to něco jako varovné vykřiknutí, ale to už se Morgan propáral plátnem plachty jakoby tam ani žádná nebyla a sťal Stopaře v okamžiku, kdy se pokoušeli tasit své zbraně. S jekotem mu odpadli z dohledu. Meč v Morganových rukou začal zářit jako oheň. Protlačil se potrhanou plachtou na kozlík a vysokou botou z něj skopl zbylé torzo jednoho ze dvou Stopařů. Chňapl po opratích, divoce zavýskal na spřežení a švihnutím je pobídl vpřed. Koně zaržali a vyrazili. Vyřítili se

do jezdců před sebou. Ti se právě otáčeli, aby zjistili, co se děje. Viděli, jak se na ně řití spřežení. Pokoušeli se zase obrátit nebo vyrazit z cesty, ale v zúženém prostoru soutěsky do sebe navzájem vráželi, zmítali se jako hadí muži a za nimi vlály jejich černé pláště. Spřežení do nich najelo. Dva ihned smetlo: jednoho ze Stopařů rozdrtilo pod koly a druhého odhodilo mezi stromy. Vůz se kymácel a nadskakoval a koně se při té srážce plašili. Morgan stál na kozlíku a hnal spřežení za zbylými dvěma jezdci. Leahův meč měl pozdvihnutý, aby mohl vykrývat případné údery nepřátel. Vyřítil se ze soutěsky na volné prostranství a prudce trhl otěžemi, aby koně stočil, až vůz téměř převrhl. Kola se smýkla po vysoké trávě a Morgan zasunul Meč do vysoké boty, aby si uvolnil ruce a mohl spřežení lépe ovládat. Jako temné stíny se k němu zezadu blížili zbylí dva jezdci. Z mlhy se zhmotňovaly jejich ponuré obrysy. Znovu se také objevil jeden z prvních dvou sražených jezdců. Teď se ale blížil po svých. Morgan hnal spřežení proti nim a zvyšoval rychlost. Po tváři mu stékal pot a zrak se mu zakaloval. Sáhl po Leahově meči v botě a vytasil ho. Celou jeho délkou proběhlo jako oheň kouzlo. Stopaři na koních k němu dospívali jako první a najížděli na něj z obou stran s tasenými meči. Morgan se natlačil co nejdále doprava a soustředil se na nejbližšího jezdce, jemuž prorazil kryt a rozdrtil mu lebku. V tom na rameni ucítil žhavé sežehnutí. Mezitím totiž druhý Stopař přeskočil z koně na kozlík a zasadil Morganovi sečnou ránu, která ho vyvedla z rovnováhy. Prudce s vozem odbočil, až skoro spadl, vykopl nohou a protivníka odrazil. Vůz se rozhoupal a tentokrát se už nevyrovnal. Vyskočil z vyjeté koleje i oje, překotil se a vysypal oba protivníky na zem. Morgan dopadl tvrdě, až mu před očima vyvstala rudá mlha a tělem mu projela bolest, ale ihned se zase zvedl.

Stopař, který ho zranil, vyčkával a druhý bez koně se rychle blížil. Oba se měnili v přízračné, vyvstávali ze svých černě oděných těl v jakési temné cloně, jejich zraky rudé a mrazivé. Všimli si, jak celou délkou Morganova Meče prolétl oheň, takže věděli, že je vlastníkem kouzla. Vyslali na Morgana ze svých zbraní krvavě rudý oheň, ale on jej odrazil a pustil se do nich s cílevědomou rozhodností, nyní již bez rozmýšlení. Po jeho úderu se první přízračný odkutálel. Leahův meč sjel dolů, zničil kryt druhého protivníka a jeho oheň jej od hrdla po žaludek skrz naskrz propálil. Přízračný zaječel, zachvěl se a znehybněl.

Aniž by zpomalil, vrhl se Morgan stravovaný kouzelným elixírem a poháněný silami, které již neovládal, na druhého. Když přízračný uviděl jeho tvář, zaváhal a pozdě si uvědomil, že je přemožen. Vychrlil sice oheň, ale ten se rozptýlil na Morganově čepeli. To už se Morgan ocitl u něj a zatímco kouzlo talismanem shora dolů prolétalo v náhlých poryvech bílého žáru, udeřil jednou, podruhé a potřetí. Přízračný ječel, trhavě se snažil osvobodit, ale vzápětí jím oheň v zářivém světelném záblesku explodoval, takže zmizel.

Morgan se otáčel dokola a pátral v šeru... nalevo, napravo, za sebou a opět před sebou. Terén byl pustý a tichý. Slunce na východě se už vyhouplo nad obzor a vyzařovalo pršku stříbřitě zlatavého světla, které prosvítalo mezi stromy a pronikalo šerem a mlhou. Soutěska připomínala temnou chodbu, v níž se nic nehýbe. Kolem Morgana leželi pobití přízrační. Zůstal jediný kůň, který se jevil jako tmavá šmouha vzdálená opodál asi na padesát stop. Znejistělý, co si počít, potřásal hlavou, podupával a volně za sebou táhl otěže. Morgan se na něj zadíval, uklidňoval zpocené ruce a zvolna se vzpřimoval. Kouzlo Meče sláblo a jeho čepel opět nabyla barvy bezedné temnoty.

Kdesi v těsné blízkosti se jednou ozvalo prásknutí. Morgan Leah bez linutí naslouchal a v uších mu drsně hvízdal vlastní dech.

Přízrační v citadele se to dozvědí. Přijdou si pro tebe. Hni sebou!

Zastrčil Leahův meč do pochvy a spěchal k převrácenému vozu. Myslel na Para, chtěl se co nejdříve přesvědčit, jeli Venkovan v pořádku. Určitě je ve voze Par, ujišťoval se. Cítil se jako opilý a krvácel. Šaty měl rozervané a umazané od země, pokožku mu pokrýval prach a popel. Dostával závrať a cítil se nebezpečně nepřemožitelný.

Jistě tam bude Par!

Vlezl do převráceného vozu a přiblížil se ke svázané postavě, jež ležela zhroucená u

jedné naštípnuté postranice a vzhlížela k němu. Tvář jí halilo šero, a proto se sehnul blíž. Vzápětí překvapeně zamžikal a zůstal civět.

Nezachránil Para.

Byla to Wren.

Kapitola 28

Když Wren uviděla Morgana Leaha, byla překvapena stejně jako on. Vyhlížel tak, jak si ho pamatovala... vysoký, štíhlý, bystrého pohledu... a přece i jinak. Připadal jí nějak starší, unavenější. A v jeho pohledu bylo cosi zvláštního. Zamžikala. Co tu dělá? Pokusila se zvednout, ale opustily ji síly a byla by upadla, kdyby ji Horal nezachytil. Poklekl u ní, vytáhl z opasku lovecký nůž a odstranil jí pouta i roubík.

„Morgane.“ vydechla s nepopsatelnou úlevou a vztáhla ruce, aby ho pevně objala. „Jsem opravdu ráda, že tě potkávám.“

Morganovi se podařilo vyloudit rychlý prkenný úsměv a do jeho unavené tváře se vrátilo něco z jeho čtveráctví. „Wren, vypadáš zbědovaná. Co se stalo?“

S vědomím, jak asi musí vypadat, mu úsměv znaveně oplatila. Tvář měla oteklou a samou podlitinu. „Bohužel, osudově jsem se zmýlila. Ale žádné strachy, už jsem zase v pořádku.“

Přesto ji Morgan zvedl, vynesl ji z trosek vozu do ranního světla a pak ji znovu opatrně postavil na nohy- Aby obnovila krevní oběh, promasírovala si zápěstí na nikou a kotníky na nohou, pak poklekla, navlhčila si ruce v trávě mokré dosud ranní rosou a zlehka se jimi popleskala po potlučeném obličeji.

Vzhlédla k Morganovi. „Už jsem myslela, že je se mnou konec. Jak si mě našel?“

Morgan zavrtěl hlavou. „Slepou náhodou. Ani jsem tě nehledal. Hledám Para. Myslel jsem, že ho vtom voze přízračních převážejí. Ani mě nenapadlo, že v něm budeš ty.“

Když ji poznal, v očích se mu zračilo zklamání. Teď už chápala proč. Byl přesvědčený, že zachraňuje Para.

„Mrzí mě, že nejsem Par,“ řekla. „Ale i tak díky.“

Morgan pokrčil rameny a současně s tím pohybem zkřivil tvář. Wren si všimla směsice rudé a zelené krve na jeho šatech.

„Wren, co pohledáváš tady?“

Vztyčila se, aby se mu mohla zpříma zadívat do očí. „To je dlouhé vyprávění. Kolik máme času?“

Morgan se letmo ohlédl. „Moc ne. Jižní hláska je vzdálená jen pár mil. Přízračních se o přepadu brzy dozví. Musíme se ztratit co nejdříve.“

„Tak to vezmu zkrátka.“ Už se cítila silnější. Tvář měla uzardělou vzrušením a obnoveným odhodláním. Už je zase na svobodě a hodlá toho maximálně využít.

„Morgane, elfové se vrátili do Čtyřzemí. Našla jsem je na jednom ostrově v Modrém předělu, kde žili skoro století, a přivedla jsem je nazpět. Šlo o úkol, kterým mě pověřil Allanon, a já se ho nakonec ujala. Jejich královna, Ellenroh Elessedil, byla mou babičkou. Zemřela cestou a teď jsem královnou já!“

Zahlédla v jeho očích údiv a tak mu sevřela paži, aby ho umlčela. „Jen poslouchej. Elfy teď obléhá federační armáda, která je desetkrát silnější než jejich. Snaží se ji pozdržet jižně od údolí Rhenn. Musím se k nim ihned vrátit Nechceš jít se mnou?“

Horal strnule zíral. „Wren Elessedilová,“ řekl tiše jakoby si to jméno zkoušel nahlas vyslovit. Pak zakroutil hlavou a hlas se mu sevřel. „Ne. Nemohu. Wren. Musím najít Para. Zřejmě ho přízrační drží v Jižní hlásce. A venku po něm pátrají ještě další. Slíbil jsem, že tu na ně počkám.“

Říkal to neoblomným hlasem, který nepřipouštěl žádné námitky. „Ale jestli mě vážně potřebuješ...“ dodal neochotně.

Wren ho stiskem ruky zarazila. „Zvládnu to sama. Ale nejdřív ti musím něco povědět a ty mi slib, že to sdělíš všem ostatním, až se s nimi zase shledáš.“ Její stisk zesílil. „Kde vůbec jsou? Co se s nimi stalo? Co se děje s Allanonovými úkoly? Splnili je také ostatní?“

protože mluvila překotně, přiměla se zvolnit, setrvat v klidu a neodhlížet stále k východu a na jasnící oblohu.

„Tady, posaď se. Dovol, podívám se ti na tu ránu.“

Vzala ho za paži, odvedla ho ke kládě porostlé mechem, kde ho usadila, stáhla mu košili, roztrhala ji na pruhy, a co nejlépe mu vyčistila a pak obvázala sečnou ránu, kterou utržil v boji s přízračnými.

„Par s Collem našli Shannarův meč, ale oba potom zmizeli,“ sdělil jí Morgan, zatímco ho Wren ošetřovala. „Na tuhle chvilku jde o moc dlouhé vyprávění. Stopoval jsem Para a ten zase zřejmě Colla. Nevím, který z nich ten Meč má. Pokud jde o Walkera, byl jsem s ním, když mířil na sever, aby tam obnovil kouzlo, které by vrátilo Paranor s druidy. Podařilo se mu to, společně jsme se zase vrátili, ale od té doby jsem ho už neviděl.“ Zavrtěl hlavou. „Paranor je zpět. Meč nalezen. Všechny úkoly jsou splněny, ale není mí jasné, co se tím změnilo.“

Wren dokončila obvaz jeho rány a znovu se přemístila před něj. „Ani mně ne. Ale nějak ano. Jen musíme zjistit jak.“ Polkla vyschlým hrdlem a její oříškově hnědé oči se na něj upřely. „A teď poslouchej. Tohle sdělíš ostatním.“ Zhluboka se nadechla. „Přízrační jsou elfové. Elfové, znovu objevili staré kouzlo a domnívali se, že ho budou bezstarostně využívat. Když ostatní elfové uprchlí před Federací ze Čtyřzemí, zůstali tady. Kouzlo je proměnilo v přízračné. Jsou jinou formou lebkonošů vzniklých ze starých temných přízraků, pro něž je kouzlo lákadlem, kterému nedokáží odolat. Nevím, jak by se dali zničit, ale je nezbytné to udělat. Allanon měl pravdu... představují zlo, které ohrožuje nás všechny. Odpovědi, které potřebujeme znát, spočívají v naplnění úkolů, které jsme dostali. Pravdu odhalí jeden z nás. Musíme ji zjistit. Morgane, tohle jim řekni. Slib mi to.“

Morgan vstal. „Řeknu jim to.“

Ranním tichem pronikl volavčí křik a Wren sebou trhla. „Počkej tady,“ řekla.

Dobelhala se k padlým přízračným a pustila se do prohledávání jejich šatů. Věděla, že jeden z nich má u sebe elfeíny, které jí ukradl Tib Arne. Znovu v ní vzplála zlost. Prohledala dva nejbližší, ale nenašla nic. Probírala se zpopelněnými pozůstatky přízračného, kterého Morgan doslova propálil, ale ani u něj nic nenašla. Pak znovu přešla ke zmrzačeným tělům vozky a jeho kumpána, a aniž by si všímala jejich utrpěných poranění, důkladně jim prohledávala pláště.

V kapse pláště jednoho z nich našla váček s elfeíny. Výrazně si oddechla, zastrčila váček do tuniky a kulhavě se vracela k Morganovi. V polovině cesty uviděla jednoho z koní přízračných, který neutekl a popásal se na okraji lesa. Zastavila se, strčila prsty do úst a podivně vysoko zahvízdala. Hvízdla podruhé a nepatrně změnila výšku tónu. Kůň na ni upřeně zacivěl a potom zahrabal kopyty v zemi. Vzhlédl a nastražil ve směru zvuku uši.

Wren se k němu pomalu rozešla, tiše na něj promlouvala a natahovala ruku. Kůň začenichal v jejím směru, Wren natáhla ruku a pohladila mu krk a bok. Chvíli se tak vzájemně oťukávali a pak se mu Wren s opratěmi v rukou náhle vyhoupla na hřbet, aniž by na něj při tom přestala mluvit. Kůň zaržal a při jejím dotyku se vzepjal. Wren ho dovedla k místu, kde čekal Morgan, a sesedla.

„Nechci-li ztrácet čas, budu ho potřebovat,“ řekla a otěže z rukou nepouštěla. „Tuláci říkávali: naše je všechno, co najdeme. Myslím, že jsem ještě všechno, co mě naučili, nezapomněla.“ Usmála se, zvedla ruku a dotkla se Morganovy paže. „Morgane, nevím, kdy se zase uvidíme.“

Morgan přikývl. „Raději už jeď.“

„Jsem tvou dlužnicí, Horale. Nezapomenu.“ Znovu se vyšvihla do sedla. „Urazili jsme dlouhou pouť od Hadeshornu, viď?“

„Od Hadeshornu a ode všeho. Dál, než se mi kdy snilo. Wren, dej na sebe pozor.“

„Ty taky. Hodně štěstí nám oběma.“

Wren se střetla z jeho zrakem o trochu déle a čerpala z něj sílu, kterou tam spatřila, posilovala se z něj vědomím, že není tak docela sama, jak se domnívala, a že pomoc se

občas dostavuje z nečekaných zdrojů.

Pak koně pobídla opatky vysokých bot do slabin a odcválala.

Směřovala na západ za ustupující nocí tak dlouho, dokud ji nedostihlo denní světlo. Tehdy zastavila, aby koni dopřála odpočinek a napojení. Znovu si promasírovala zápěstí a kotníky na nohou, opláchla si odřeniny a tmavé podlitiny a v duchu si umiňovala, že až se zase potká s Tibem Arnem, donutí ho, aby draze zaplatil. Už bezmála dvanáct hodin nejedla ani nepila, ale nebyl čas, aby se poohlížela po nějakém jídle či pitné vodě. Až přízračnízjistí, že upláchla, budou ji pronásledovat. Stejný osud čeká i Morgana Leaha, pomyslela si, a doufala, že Morgan ví o nějaké dobré skrýši.

Znovu vsedla na koně a pokračovala dál přes pastviny mimo pahorkatinu k pláním pod Tyrsisem, které vedly do Tirfingu. Den přecházel v parné vlhko, obloha byla bezmračně modrá a slunce jako doběla rozžhavená pec. Lesy řídly v rozptýlené háje, posléze v porosty o nemnoha stromech, až nakonec zmizely úplně. Přišlo poledne a Wren v jedné úžině přebrodila Mermidon. Voda tam byla mělká, lenivá a rozptylovala se do plání. Tělo a tvář ji z neustálého natřásání a dřívějšího trýznění bolely, ale potlačovala ten nepříjemný pocit a spíše myslela na poprask, který jistě vyvolalo její zmizení. Teď už ji všude hledají. Možná našli Erringa Rifta s Graylem a domnívají se, že i ona je po smrti. Možná, že se už vzdali naděje, že ji najdou, a raději se soustřeďují na federační armádu a plížaly. Někteří jistě doporučují, aby se na ni zapomnělo. Pro některé bude její zmizení považováno za požehnání... Tuhle představu raději rychle zavrhla. Nikomu nic dokazovat nemusí. Zbývá pouze skutečnost, že se musí vrátit co nejrychleji. Barsimon Oridio se už s hlavní částí elfské armády blíží k Rhennu. Při troše štěstí se už možná vrací také Tygr Taj. Kdyby se jí k nim podařilo dospět dřív než dojde k jakémukoliv střetu...

Zarazila se.

Co pak?

Co podnikne?

Tuhle otázku v duchu zavrhla. Nezáleží na tom, co podnikne. Postačí, když tam bude, postačí, budou-li elfové vědět, že se jim královna zase vrátila, a že se s ní Federace bude muset nanovo vypořádat.

Stočila koně na sever a držela se podél Mermidonu. Hledala vodu pro koně. Našla ji, ale pro sebe nikoliv. Slunce na nebi pražilo a vzduch jí z těla odsával vlhkost. Byla vyčerpaná a kůň rovněž. Moc dlouho už tohle nevydržím, pomyslela si. Budu muset zastavit a horko někde přečkat. Zaskřípala zuby při tom pomyšlení. Není čas! Není čas na nic, jen na jediné: pokračovat dál!

Přesto nakonec k odpočinku zastavila. Věděla, že musí. Objevila jasanový háj nedaleko říčního břehu, v němž byl dostatečný chládek, aby se vyhnula nejhoršímu žáru. Našla nějaké bobule, spíše hořčí než sladké, a pak kořen, který jí posloužil alespoň k tomu, aby něco žvýkala. Odsedlala koně a uvázala ho. Při odpočinku z lesíka pozorovala říční tok a v duchu se ubezpečovala, že si tak nepočíná kvůli spánku.

Znovu se probudila až pozdě odpoledne, když ji z nepokojné dřímoty vytrhlo tiché zaržaní jejího koně. Okamžitě vyskočila na nohy a všimla si, že se jeho střapatá hlava dívá k jihu, a když se vtom směru zahleděla přes pláně křeče, zjistila, že se k ní ze vzdálenosti několika mil blíží jezdci: v černých oblecích s kápěmi. O jejich totožnosti nebylo pochyb.

Osedlala koně a vyrazila. V rychlém klusu urazila podél řeky několik mil. Neustále se ohlížela, zda se za ní pronásledovatelé drží. Samozřejmě, že ano a navíc, měla dojem, že by na ni mohli vpředu u Tyrsisu čekat další. Světlo na západě sláblo a přecházelo ze stříbřitého do šedavě narůžovělého nádechu. Když se pak snesla mlha časného soumraku, odbočila Wren od řeky a zamířila k pláním na západě. Domnívala se, že by tam mohla mít větší vyhlídky své pronásledovatele setřást. Vždyť je z tuláků. Až se setmí docela, nikdo ji vystopovat nedokáže. Potřebuje jen trochu času a štěstí.

Ale ani jednoho se jí nedostalo. Krátce poté se její kůň začal potácet. Pobízela ho

šeptanými přísliby, povzbuzovala jej popleskáváním přes krk a slechy, ale byl vyčerpaný. Pronásledovatelé za ní se roztáhli přes obzor. Byli stále daleko, ale blížili se. Mlha sice zhoustla, ale měsíc a první hvězdy už vyšly, takže na stopování bude dostatek světla. Znovu si dodala odvahy a jela dál.

Když se kůň zapotácel a padl, skulila se stranou, vstala, vrátila se k němu, znovu ho dostala na nohy, odstrojila mu sedlo a uzdu a pustila ho. Dál pokračovala pěšky. Protože ji zranění stále bolela a omezovala, kulhala. Měla zlost, byla vyčerpaná, ale odhodlaná, nenechat se znovu zajmout. Dlouho šla bez ohlédnutí, až nastala úplná tma a rovinatá krajina se koupala v bledavém světle. Na pláních bylo pusto a prázdno. Wren věděla, že pronásledovatelé stále nejsou tak blízko, aby se strachovala. Ani je neslyšela. Soustředila se pouze na jednotlivé kroky a šla prostě dál. Když se konečně ohlédla, nikoho za sebou neviděla.

Zírala nevěřícně. Žádný jezdec, ani jediný kůň, žádný chodec, nikdo. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a znovu se podívala... nejen k východu, ale tentokrát dokola. Současně ji náhle s hrůzou napadlo, že ji možná obešli z boku. Ale nikde nikdo. Byla sama.

Nechápavě se pousmála.

A v tom spatřila vysoko nad hlavou temnou siluetu, která zvolna lenivě a stejně nemilosrdně jako zimní chlad mávala křídly v jejím směru. Zatímco sledovala, jak nabývá tvar, srdce se jí rozbušilo hrůzou. Ani na okamžik ji nenapadlo, že by mohlo jít o některého z Nebeských jezdců, kteří po ní pátrají. Ani na okamžik ten obrys nezaměnila s přítelem. Hleděla na Gloona. Poznala ho okamžitě. Poznávala hranatý svalnatý trup, krutý výčnělek hřebenité hlavy a ostrý klín širokých perutí válečného ťuhýka. Není divu, že Stopaři odpadli. Pronásleduje-li ji Gloon, není proč spěchat.

Jistě na něm letí Tib Arne. V duchu si vybavila chlapcovu chameleónskou vizáž. Zprvu přítel a hned zase nepřítel. Člověk a vzápětí přízračný. V duchu si uměla vybavit skřípot jeho smíchu, cítit horkost jeho dechu na své tváři, poté, co ji udeřil, příchuť krve v ústech po všem tom bití...

Ohlížela se po nějakém útočišti, ale rychle ten nápad zavrhla. Už ji stejně zahlédl. Ať se schová kdekoliv, najde ji. Nedokáže už běžet ani bojovat... a běžet už ji stejně nebaví.

Sáhla do tuniky a vyndala elfeíny. Potěžkávala je v ruce jakoby se hmotnost jejich kouzla dala určit a tak i předem posoudit výsledek nadcházejícího boje. Letmo vrhla pohled k západnímu obzoru, ale nic tam nezahlédla. Pod ním se dále ztrácely lesy. Beztak ji nikdo hledat nebude... ne tak daleko a ne za noci. Zaskřípala zuby a opět si vzpomněla na Gartha, jak by se asi zachoval. Sledovala, jak se Gloon blíží, jak si dává na čas, jak se snadno a s lehkostí nechává nadnášet vzdušnými proudy, jak důvěřuje vlastní síle a dovednosti, jak sebevědomě spoléhá na vlastní schopnosti. Ten ťuhýk se mně pokusí zmocnit hned při prvním náletu, blesklo jí hlavou... rozhodně a nekompromisně, dříve, než se mi na obranu podaří vyvolat kouzlo elfeínů. A jejich využití proti pohyblivému cíli nebude vůbec jednoduché. Wren se přes pláň snažila dostat k malé vyvýšenině, která by jí mohla krýt záda. Lepší než nic, říkala si v duchu, aniž by při tom spustila zrak z Gloona. Vybavila si, jak válečný ťuhýk naložil s Graylem. Připadala si nepatrná, ochromená a zranitelná. Sama uprostřed travnatých plání, v nicotě, kam jen dohlédla, a nikde nikdo, kdo by jí pomohl. Tentokrát ani Morgan Leah. Žádná úleva z nečekaného pramene. Bude bojovat sama a podle toho, jak dobře si povede... a jaké bude mít štěstí... podle toho se rozhodne, bude-li žít či ne. Svírala elfeíny v pěsti. *No tak, Gloone, poleť už ke mně. Zaleť se podívat, co pro ,tebe mám.* Válečný ťuhýk prudce vzlétl, vzápětí se střemhlav spustil dolů, pak pád vyrovnal a celou leteckou proceduru opakoval ledabyle stále znovu. Na sametově modrém pozadí noční oblohy se jeho akrobacie jevila jako ponurý pohyb. Wren netrpělivě vyčkávala. *Tak už dělej! Pospěš si!*

V tom se Gloon náhle zřítil jako kámen a zmizel. Wren sebou překvapeně trhla vpřed. Před ní se do nedohledna prostírala noc. Nesmírná, temná a pustá. Co se děje? Cítila, jak

jí po zádech stéká pot. Kam se ťuhýk poděl? Přece ne do země, tam by se nehnal, nedává to smysl...

Ale vzápětí jí došlo, oč jde. Gloon právě útočí. Klesl už na úroveň se zemí, proto jeho siluetu nemůže zahlédnout, a teď se řítí na ni! Jak rychle? Jak brzy tu bude? Propadla panice a s hrůzou klopýtavě ustupovala. Nedokáže ho zahlédnout! Pokoušela se ho rozeznat proti obzoru, ale marně. Snažila se ho zaslechnout, ale slyšela jen ticho.

Kde je? Kde... ?

Jen instinkt ji zachránil. Mimovolně se vrhla stranou a cítila, jak kolem ní prolétlo jeho robustní tělo a spáry ji jen těsně minuly. Hned po dopadu se odkulila stranou. V ústech vnímala pachuť prachu a krve a její potlučené tělo nanovo prostoupila bolest.

Ihned se zase zvedla, otočila se ve směru, v němž myslela, že ťuhýk zmizel, vyvolala kouzlo elfeínů a vyslala ho v rozkymáceném vějíři modrého ohně do noci. Ale oheň vystřelil do prázdna a nezasáhl nic. Wren dosedla na bobek a zoufale prohledávala temnotu ozářenou měsíčním svitem. On se vrátí... ale nepodaří se mi ho uvidět! Ztratila jsem ho! Pod obzorem je neviditelný. Prostoupilo ji zoufalství. *Odkud přiletí? Odkud?* Slepě vyrazila, nejdřív doprava, pak hned zase doleva, vrhala se k zemi a válela se po ní, zvedala se a znovu se prudce rozbíhala. Zaslechla, jak se kouzlo s něčím srazilo. Byl to válečný ťuhýk. Syčel jako pára a těžce jí proletěl těsně kolem levice. Zahleděla se ve směru toho zvuku a vytírala si prach z očí. Nic.

Zvedla se a rozběhla. Potlačila veškeré myšlenky na bolest a úprkem se plání hnala k mělké prohlubenině vzdálené asi sto stop. Po běhu o život k ni dorazila a po hlavě do ní skočila. Hned poté následoval nyní již důvěrně známý větrný poryv a průlet temné siluety nad hlavou. Gloon ji právě zase minul. Přitiskla se k podkladu a pohlédla k nebi. Viděla měsíc a hvězdy, ale jinak nic. U všech přízračných! Vysoukala se na kolena. Proláklina jí určitou ochranu poskytovala, ale téměř nedostatečnou. Ani noc se nechovala přátelsky, protože zrak válečného ťuhýka byl desetkrát lepší než její. Mohl ji v proláklině zřetelně vidět, zatímco ona jeho vůbec ne.

Vztyčila se a vypálila elfí kouzlo. Doufala, že bude mít štěstí. Oheň vystřelil, přelétl plání a Wren cítila, jak jí tělem prolíná jeho síla. Protože jinak nemohla, u vytržení zaječela a vzápětí zahlédla Gloona těsně před tím, než k ní dospěl. Zuřivě se kouzlem rozmáchla dokola... příliš pozdě... a znovu se vrhla k zemi. Přesto ji hbitost opět zachránila. Modrý oheň přiměl ťuhýka změnit na poslední chvíli směr, takže ji zase minul. Tentokrát zahlédla Tiba Arneho. Mihnul se kolem ní s vlajícími vlasy v pouhém záblesku. Zaslechla jeho zklamaný výkřik a sama za ním se zuřivým výsměchem zaječela. Nebe znehybnělo a krajina ztichla. Wren se krčila v prohlubni, chvěla se a potila a v ruce svírala elfeíny. Jestli nic nepodnikne, aby se její vyhlídka změnila, tenhle boj ztratí. Dříve či později bude Gloon úspěšný.

Pak zaslechla nějaký nový křik. Doléhal k ní odkudsi z dálky od západu a zněl jako vzteklý vřískot, který pronikal dusivým tichem. Otočila se v jeho směru. Byl jí povědomý, ale prozatím ho nedokázala zařadit. Nějaký pták, roch. Zavřeštění se ozvalo znovu. Ostré a vyzývavé.

Spirit. To je přece Spirit!

Sledovala, jak jeho temný stín vyráží ze tmy, jak se z výšky snáší stejně hbitě jako myšlenka. Spirit, pomyslela si... to znamená také Tygr Taj! Zaplavila ji naděje. Začala se zvedat, aby odpověděla výkřikem, ale vzápětí opět bleskově padla k zemi. Gloon tu kdesi pořád je a hledá možnost, jak by s ní skoncoval. Zrak jí prolétal temnotou, ale pátral marně. Kam se ťuhýk poděl?

V tom vyvstal ze tmy, aby se střetl s novým nepřítelem. Jeho silné temné tělo nabíralo rychlost. Wren se vyškrábala na nohy a varovně zaječela. Spirit pokračoval v letu a pak v poslední možné chvíli uhnul stranou, takže ťuhýk neškodně prolétl a otáčel se, aby se pustil do jeho pronásledování. Oba obří ptáci kolem sebe opatrně kroužili, předstírali útok, uhýbali a pracně se snažili získat nějakou výhodu. Wren na zemi jen bezmocně skřípala

zuby. Gloon je větší než Spirit a cvičený zabiják. Gloon je přízračný a vlastní na svou obranu kouzlo. Spirit je sice statečný a obratný, ale jakou má vyhlídku?

Když se ptáci dostali k sobě, se zlobným vřískotem se do sebe chvilkově zaklesli. Hned poté se zase v horečné změti pohybu odtrhli. Znovu se pustili do kroužení a vzájemně se na sebe pokoušeli vrhnout. Wren vystoupila z prohlubeniny na otevřenou pláň. Jak se oba ptáci na nebi vzdalovali, postupovala za nimi. Sledovala je, protože je nechtěla ztratit z dohledu. Byla stále odhodlána pomoci. Nemůže tenhle boj nechat na Tygru Tajovi se Spiritem. Není to jejich záležitost. Jen její. Ptáci se do sebe znovu pustili. Zaklesli se do sebe a jejich drápy a zobany trhaly a páraly. Černé siluety proti obloze ozářené měsícem se zmítaly a obracely, a jak se ve spirále snášely k zemi, divoce třepotali křídly. Wren běžela za nimi s elfeíny v ruce. *Kéž by se o něco víc přiblížili!* bylo to jediné, na co v tu chvíli dokázala pomyslet.

V okamžiku, který se zdál jako poslední možný, se oba ptáci spíše odtrhli, než aby od sebe odletěli. Pohybovali se od sebe křivolace a z jejich potlučených těl odpadalo peří, chrupavka i krev. Wren zlostně zaskřípala zuby. Gloon se otřásl a vzlétal, vyrovnával let v pozvolné dlouhé spirále. Spirit v oblouku vystoupal a pak začal padat zpět. Houpavě a nejistě. Snažil se vzpamatovat, jednou se otřásl, přesto dál klesal k zemi, až nakonec zmizel. Wren s hrůzou zalapala po dechu... a vzápětí jej v úžasu zase popadla, když se Spirit náhle znovu objevil, aniž by projevoval známky nějaké úhony. On jen poranění předstíral! Stoupal teď jako střela přímo pod Gloonem. Řítil se tmou a chystal se válečného ťuhýka napadnout. Ozvalo se ostré zaskřípění podobné srážce dvou skal. Oba ptáci zavřeštěli a pak se odtrhli. Jejich drápy drásaly vzduch.

Vlivem srážky se vzápětí jeden z jezdců zřítil. Údy mu vlály vzduchem, ječel hrůzou a řítil se k zemi. Padal bezmocně jako kámen a dopadl se slyšitelným ztichnutím. Mezitím na nebi pokračoval zápas. Roch s válečným ťuhýkem se ve vzduchu potýkali jakoby ztráta jezdce vůbec nic neznamenala. Wren nedokázala rozeznat, který z nich spadl. Běžela po pláni, srdce jí divoce bušilo a hrdlo měla stažené strachem. Běžela dlouho, aniž by něco zahlédla. Pak před sebou náhle uviděla zhroucenou hromádku. Byla to rozedraná a zkrvavená postava, která se pokoušela zvednout ze země, jaksi stále naživu.

Zvolnila svůj chvat a stočila k ní nepřítomný pohled. Když se jejich zraky setkaly, Wren se zachvěla. Byl to Tib Arne. Pokusil se promluvit, ale vyšlo z něj jen huhňavé zavrčení, které nedovolovalo vytvoření slov, ale i tak v něm Wren dokázala zaslechnout nenávist, kterou k ní pociťoval. Pod krvácejícími ranami byl stále chlapcem, z něhož se ale nakonec vymanil přízračný. Aby se k ní dostal, zvedal se jako dým. Wren okamžitě pozdvihla ruku s elfeíny. Temnou bytostí prolétl modrý oheň a pohltil ji.

Když se Wren opět podívala, modré oči Tiba Arneho k ní vzhlížely slepě.

Z nebe nad hlavou pak zaslechla zavřeštění. Pocházelo buď od rocha nebo od válečného ťuhýka. Wren vzhlédla právě ve chvíli, kdy Gloon klesal k zemi v závěsu se Spiritem. Ťuhýk zanechal vzdušného souboje a letěl si pro ni. Wren se pod jeho stínem přikrčila. Teď už nikde žádný úkryt nebyl a k prohlubenině bylo příliš daleko. Pozvedla elfeíny, ale pohyby měla ztěžklé. Uvědomovala si, že jí k záchraně nezbývá dost času.

V té chvíli vyrazil k závěrečnému náporu Spirit a dostihl Gloona zezadu. Vrazil do něj a vyvedl ho z rovnováhy, takže se vychýlil. Gloon se třepotavě otáčel dokola a po rochovi se sápal. Právě v tom okamžiku Wren naposledy vypustila kouzlo elfeínů. Zachytilo Gloona naplno, obalilo ho a začalo ho spalovat. Stravovalo jej, i když se mu snažil uniknout. Vztekle vřeštěl, divoce se zmítal a pokoušel se uletět. Ale elfí kouzlo jej změnilo v plameny. Kroutil se, vzpřimoval se a bil křídly. Wren znovu udeřila a modrý oheň se změnil v bílý žár. Válečný ťuhýk klesal a za tělem mu vlály plameny. Dopadl na zem, nepatrně se zachvěl a znehybněl.

Oheň jej ve chvíli sežehl na popel.

V nastalém tichu, které se rozhostilo, se na pláň tiše snášel Spirit. Tygr Taj z něj sesedl

a vydal se k Wren. Blížil se svou typickou šouravou chůzí s nohama do „o“ a vrásčitou tvář mu žíhaly stružky potu. Wren zvedla paže a vzala ho za ruce.

„Děvče, jste v pořádku?“ zeptal se tiše a Wren v jeho pronikavém zraku dokázala rozpoznat hlubokou obavu.

Usmála se. „Děkuji vám. Dnes už mne dvakrát zachránili přátelé v situacích, kdy jsem myslela, že jsem ztracena.“ Pak mu vyprávěla o Morganu Leahovi a přízračných u Jižní hlásky.

„Včera během dopoledne jsem v Dračích štítech konečně našel Svobodně zrozené.“ Jeho sukovité ruce ji nepouštěly, svíraly ji dál jakoby se Tygr Taj obával, že by mu mohla zase zmizet. „Jejich vůdce mi sdělil, že za námi žádného chlapce neposlali. Vyslali prý někoho úplně jiného. Hned jsem věděl, kolik uhodilo. Opustil jsem je a ihned se vydal za vámi. Myslel jsem, že nedoletím včas. Ataky ano. Už vás postrádali. Hledali jsme vás celý den. Našli jsme Rifta s Graylem, ale po vás stále ani stopa. Tušil jsem, že vás ten kluk odvedl. Ale věděl jsem také, že naskytne-li se vám nějaká příležitost, tak utečete. Rozletěl jsem se vás se Spiritem hledat sám. Ostatní pátrám kvůli tmě vzdali, ale já v hledání pokračoval.“ Pevně se na ni zahleděl. „A udělal jsem dobře.“

„To ano,“ souhlasně přitakala Wren.

„Zpropadeně, copak jsem vám neříkal, abyste s nikým jiným než se mnou nelétala?“

Wren se sklonila blíž a chvíli ji city natolik přemohly, že nedokázala ani promluvit. „Nenuťte mne, abych o tom mluvila,“ zašeptala.

Snad si Tygr Taj povšiml hořkosti v jejím pohledu. Snad ji zaslechl v jejím hlase. Ještě chvíli jí hleděl do strnulého zraku, pak jí uvolnil ruce a ustoupil. „Já jen, abyste už příště nic takového neprovedla. Věnoval jsem vám už spoustu času a námahy.“ Odkašlal si. „Dovolte, podívám se na Spirita, není-li nějak vážně zraněn.“

Chvíli obřího rocha prohlížel. Přejížděl mu rukama opatrně po tmavém opeřeném trupu. Spirit ho sledoval divokým zrakem. Jak na něj Nebeský jezdec promlouval, sklonil zoban, rozestřel křídla a natřásl se.

Spokojený Tygr Taj na ni pokynul. Pyšně pohlédl na ptáka. „Víte, byl by zvítězil,“ utrousil nevrle.

Wren chvíli mlčela. Pak se usmála. „Mám za to, že ano.“

Tygr Taj jí pomohl na Spiritův hřbet a připoutal ji. S pokyvováním Spirita uznale pohladil a rovněž nasedl. Wren letmo těkala po strnulé noční krajině, pusté a nehybné, s výjimkou místa, kde doutnaly a vypařovaly se Gloonovy ostatky. Pociťovala závrať a únavu, ale vnímala také, že je naživu. Účinky elfího kouzla přetrvávaly a prolétaly jí tělem jako ohnivé jiskření.

Opět jsem přežila, pomyslela si. Byla by ráda věděla, jak dlouho se jí to ještě bude dařit.

„Nezvítězí,“ prohodila najednou. „Já jim to nedovolím.“

Tygr Taj se na význam jejích slov nezeptal. Vůbec nepromluvil. Jen na ni pohlédl a jednou přikývl. Pak zahvízdáním pobídl rocha ke vzletu. Obří pták se vznesl a rychle odlétal do noci.

Kapitola 29

Morgan Leah sledoval, jak Wren mizí v šeru ustupující noci, a jeho zklamání, že nenašel Para, zmírňovalo uspokojení, že jeho úsilí nevyšlo naprázdno. Považte, ze všech lidí se shledá zrovna s Wren! V té souvislosti ho napadlo, že je svět menší než se zdá, a proto snad budou mít shannarské děti přece jen se svými spojenci nějakou vyhlídku proti přízračným. Pak se zase obrátil k východu a odvrátil se tak od jasnící oblohy ke stříbřitě našedlému světlu, které se mezi vrcholky stromů a hor rozlévalo ve zvolna se rozšiřujících jezírcích. Svítání má za sebou. Noční příkrov, který- ho chránil, už vymizel. Nebezpečí se zvýšilo.

Krátce pohlédl na schránku překoceného povozu a černou změť padlých přízračných. Tohle je má práce, neodpustil si pomyslet. Se všemi jsem se vypořádal.

Ale kam se vydám teď? Přízrační z Jižní hlásky se tu už brzy objeví. Bez obtíží najdou jeho stopy, vyslídí ho a zúčtují s nim. Zhluboka se nadechl a delší chvíli se rozhlížel jakoby tak mohl najít únikovou cestu, kterou potřeboval.

Na vyvýšeninu by se vracet neměl. Tam budou pátrat nejdřív. Najdou jeho stopu a půjdou po ní v naději, že je natolik pošetilý, že se vrátil do některé z předešlých skrýší.

Slabě se pousmál. Samozřejmě, že tak naivní nebude, ale utvrdit je v přesvědčení, že je, není tak docela k zahození.

Znovu došel soutěskou k místu, kde do ní prve vstoupil, a vydal se po vlastní stopě zalesněnou pahorkatinou zpět, aniž by se obtěžoval se zastíráním stop. Spíše je co nejvíce zvýrazňoval, aby v těch místech dal svou přítomnost najevo co možná nejnápadněji. Potom se obrátil a teď už se vracel obezřetněji, protože mezitím třeba mohli dorazit přízrační. Ale na žádné z nich nenarazil. Soutěska a otevřená pláň za ní zůstávaly, až na mrtvé, pusté.

Znovu se vrátil ke stopě, po které povoz přijel a využil k zastření vlastních stop vyježděných kolejí. Kráčel po stopách kol mezi pahorky několik mil než ostře odbočil na sever do vysoké trávy, kterou opatrně přešel ke skalkám jakési táhlé vyvýšeniny. Bude-li mít štěstí, přízrační nezjistí, kde z cesty uhnul, a budou nuceni prohledávat kraj naslepo. Tak by mohl získat něco času navíc, který potřebuje, aby se dostal na místo, na něž se rozhodl vydat.

Ovšem, nic z toho nebude mít význam, jsou-li přízrační schopní stopovat podle pachu. Dokáží-li lovit jako zvěř, pak bude mít potíže, i kdyby se vyválel v bahně nebo potřel nějakou smrdutou bylinou. Co tihle poloviční elfové vlastně umí? Kéž by o nich věděl víc, kdyby jen byl čas a mohl se na to zeptat Wren, ale teď už se s tím stejně nic dělat nedá. Bude se muset chopit vlastních možností. Vdechoval ranní vzduch a myslel na to, jaké má štěstí, když na svou ochranu vlastní Leahův meč, ale vzápětí si uvědomil, že získal odpověď na otázku, zda ho síla Meče zachrání nebo pohltí. Pochopitelně to neznamená, že je s ní v bezpečí, že by ji měl častěji užívat. Rozhodně z toho ani neplyne, že se příště projeví stejně. Znamená to pouze, že tentokrát přežil, ale začíná být stále zřejmější, že přežívání za jakýchkoliv podmínek je maximem, v něž může doufat... v něž může doufat kdokoliv z nich... při zápasu, který proti přízračným vedou.

Jednou dojde ke změně, říkal si... ale jistotu neměl.

Krajina před ním se svírala v mase pahorků, skalních říms a dolin dušených křovinami a hustými hvozdy na pozadí Runových hor. Zrovna přecházel po kamenitém podkladu a dával si na čas. Tam, kde by ho třeba mohly prozradit sešlápnuté kameny či ohnuté větvičky, našlapoval zlehka. Takhle to promyslel. Jižně se rozkládá návrší, na kterém hlídkoval. Jestli po něm přízrační půjdou, začnou právě tam. Západním směrem odjela Wren, takže po něm budou slídit jistě i tam. Na severu jsou města Truboroh, Tyrsis, Kern a

Varfleet, které budou další logickou možností. Na východ, v jehož směru se prostírá krajina kolem Jižní hlásky, se vydají až naposledy, protože nebudou považovat za pravděpodobné, že by ten, který právě zahubil jednu z jejich hlídek a zachránil elfskou královnu, zamířil právě tam, kam směřovala i hlídka.

Elfská královna, vytanulo mu náhle na mysli a přerušilo jeho úvahy, Wren Elessedilová. Zakroutil hlavou. Když spolu s Parem a Collem vyrůstala v Břidlicovém údolí, sotva ji znal. Stěží uvěřit, kým se stala.

Zašklebil se. Jistě, je to takhle s námi se všemi, pomyslel si posmutněle a s pokrčením hlavy pustil tu záležitost z hlavy.

Slunce se už vyhouplo nad obzor, noční šero se stáhlo do úkrytu a z travnatých plání a lesů se s houstnutím pachu zkaženého vzduchu a vyprahlé půdy zvedalo dusno letního parna. Morgan objevil potok, který stékal ze skal, a šel podle něj až k peřejím. Voda tam byla čistá a tak se napil.

Protože neměl žádné zásoby jídla ani pití na posilněnou, věděl, že chce-li vydržet déle, bude se po obojím muset poohlédnout. Chvilkově pomyslel na Damson s Matty. Doufal, že si k návratu z pátrání na jihu nezvolí zrovna dnešní den. Předpokládaly by, že ho najdou na návrší, ale asi by tam narazili na čekající přízračné. Nepříjemné pomyšlení. Ovšem, bude je muset varovat. Ale aby mohl, musí zůstat naživu.

Opustil potok a plahočil se do vyšších poloh. Ze skrytu borového porostu se znovu zahleděl přes pahorkatinu k jihu. Pátral po nějakých náznacích pronásledování. Setrval na místě dlouho a stále pozoroval krajinu. Nic se neobjevovalo.

Konečně se vydal dál. Směřoval teď k horám, k řece a Jižní hlásce od východu. Nacházel se vysoko nad úrovní citadely přízračných, dostatečně hluboko ve skrytu lesa, aby se chránil před zahlédnutím, ale rovněž natolik blízko, aby neztratil kontakt. I přes zranění postupoval rovnoměrně a bolest vnímal jako neurčité tepání, které odsunul do nejvzdálenějších koutů mysli. S rutinou a rozhodností zkušeného lesáka, který dokáže vnímat dění kolem sebe a cítí se součástí krajiny, se pachtil neustále vpřed. Naslouchal zvukům ptáků a zvířat, odhadoval, kde právě jsou, a to vše s vědomím, že nic se nemá podceňovat.

Den se blížil k poledni a po pronásledování stále ani známky. Začínal doufat, že se jim snad úplně vyhnul. Našel nějaké divoké ovoce a planou zeleninu k požvýkání a další pitnou vodu, a když dospěl k hradbě Runových hor, opět se stočil k jihu. Sňal Leahův meč z ramene, aby mohl z rány odstranit obvaz a současně přemítal o jeho historii. Tolik let ten pozůstatek z jiné doby jen dřímal, jeho kouzlo zapomenuté, až do chvíle, kdy se cestou do Posledního přístavu srazil s přízračnými. Nešlo o nic víc, než o náhodnou shodu okolností. Zvláštní, jak se všechno vyjasňuje. Hloubal o účinku, jaký měl Meč na jeho život, o způsobech, jimiž působil jak pro něj tak i proti němu. Přemítal o dědictví naděje a zoufalství, které mu Meč zanechal. Domníval se, že už je jedno, jestli s tím souhlasí či ne, zda věří, je-li jeho spojem s kouzlem Meče pro dobro či zlo, protože při poslední zkoušce na tom nesešlo... kouzlo jednoduše existuje. Poupě rozpoznala jeho nevyhnutelnost lépe než on, pomyslel si. Znovu ho zacelila, protože věděla, že má-li být kouzlo jeho, mělo by mu patřit celé a ne umenšené nebo narušené. Poupě rozuměla pravidlům téhle hry: její odkaz tkví právě vtom, aby se jim naučil.

Když denní parno jako spalující palčivá záře, která se zvedala od vyprahlé země v tetelení doběla rozpáleného žáru, dosáhlo vrcholu, zastavil se Morgan k odpočinku. Usedl do stínu starého javoru. Jeho koruna se mu nad hlavou klenula jako stan. Po větvích se pohybovali veverky a ptáci, při vazbách na vlastní pronásledovatele jeho přítomností zjevně rozladění. Upřeně mezi stromy přehlížel pahorkatinu a pláně na jihu a východě. Leahův meč měl zapřený mezi nohama čepeli dolů a paže přehozené přes jeho jilec. Kdepak asi všichni jsou, přemítal, všichni ti, kteří se s ním do tohoto dobrodružství pustili a kdesi cestou se ztratili. Někteří z nich už jistě nežijí. Ale co ti ostatní?

Kutal opatkem do země a v duchu si přál, kéž by dokázal vidět všechno, co se před ním

skrývá, ale hned vzápětí si pomyslel, že je asi lépe, že toho schopen není.

Pozdní odpoledne snížilo teplotu opět na snesitelnou úroveň a tak se Morgan znovu vydal na cestu. Stíny se začaly prodlužovat a posouvaly se dál od stromů, skalin, roklin a skalních říms, za nimiž se schovávaly. Do výhledu vystoupila citadela přízračných. Její černý obelisk vyvstával ze zamořených plání, jež překlenovaly ústí Mermidonu do Duhového jezera. Jezero samo bylo hladké a stříbřité jako zrcadlo nebe i země a barvy jeho duhy byly ve slábnoucím světle vybledlé a vymyté. Jeřábi a volavky plachtivě přeletovali nad jeho hladinou a proti šedavé cloně blížícího se soumraku se jevili jako neurčité bělavé záblesky.

Morgan ustal v pozorování krajiny, a to mu patrně zachránilo život.

Ptáci pojednou ztichli a vpředu mezi stromy se objevil jakýsi pohyb. Byl sotva vnímatelný, ale přítomný, ve skomírajícím světle neurčitý a nevýrazný. Morgan se stáhl do podrostu stejně tiše jako padající stíny a znehybněl. Po chvíli se objevil jeden přízračný, pak druhý a za nimi čtyři další, hlídka nehlučně postupující lesem. Zdálo se, že nestopují, že jen hledají, a při představě, že by mohli při hledání využívat čichu, Morgana zamrazilo. Ještě byli vzdáleni několik stovek yardů a pohybovali se podél svahu, na němž se usadil. Směřovali k místu, kde se skrývá, ale po stopě, kterou záměrně zanechal. Chtělo se mu rozběhnout, vyletět z úkrytu stejně svižně jako vítr, ale věděl, že nemůže a přinutil se vyčkávat. Stopaři měli černé obleky s kápěmi na hlavách, ale bez emblému Stopařů. Nešlo o žádný klam, z čehož vyplývalo, že se buď necítí ohroženi anebo, že jim na tom nezáleží. Ani jedna z těch možností klidu nedodávala.

Morgan sledoval, jak se jako cáry nadcházející noci kradou mezi stromy a mizí mu z dohledu.

Ihned se dal znovu do pohybu. Pohyboval se tiše a co nejrychleji, aby tak co nejvíce zvětšil vzdálenost, která jej od nich oddělovala. Pátrají po něm nebo po někom jiném... možná po komkoliv, poté, co se stalo s jejich hlídkou. Co když je někdo upozornil, že se tu mohou skrývat i jiní? Na tom nesejde, usoudil rychle. Dost na tom, že tu už jsou, a že ho dříve či později pravděpodobně vyslídí. Za pochodu, aniž by jen na okamžik zpomalil, si znovu rekapituloval svůj původní plán. Na téhle straně Mermidonu nehodlá zůstat. Překročí řeku a vyčká na protějším břehu, odkud bude moci pozorovat pobřeží a jezero kvůli možnému návratu Damson s Matty. Škoda, že současně přijde o možnost neustálého výhledu na Jižní hlásku, ale zůstat někde tady je příliš nebezpečné. Nejlépe bude, když počká na Damson, od níž se dozví, jak se Skrí chovalo cestou na jih. Bude-li to nutné, může pak kouzlo vyzkoušet znovu. To se udělat musí.

V té chvíli se ocitl velmi blízko pevnosti přízračných a došlo mu, že se mu k Mermidonu nepodaří dospět, aniž by nebyl nucen opustit lesní kryt. Bude tedy třeba, aby vyčkal do tmy a ta byla ještě stále několik hodin daleko. Uvědomil si, že se už příliš dlouho zdržuje na jednom místě. Skrčil se v šeru a studoval krajinu pod sebou, hledal nějaký důvod k přehodnocení svých úvah. Jak se les vzdaloval od Runových hor, řídl a na jihu se vytrácel, takže pláně, jež se k řece prostíraly na východě, už postrádaly jakýkoliv vegetační kryt. Zklamaně zaskřípal zuby. Taille zkouška by byla značně riskantní. Bude se muset vrátit po vlastní ose do hor a pokusit se vyhledat nějaký průsmyk, který ústí na východě, anebo obejít celou trasu, kterou sem přišel. Druhá možnost byla nemožná, první nadějná.

Zatímco o obou možnostech přemítal, zachytil vpředu mezi stromy další známku pohybu. Opět znehybněl a pátral v šeru. Třeba jsem se zmýlil, říkal si. Zdálo se, že tam nic není.

Pak se ve světle na okamžik mihla černě oděná postava a hned zase zmizela.

Přízračný.

Vletěl do hlubšího houští. Jeho rozum improvizoval za něj. Opět se začal vracet po vlastní stopě. S námahou se vytahoval výš do skal. Poohlédne se po nějakém průsmyku přes Runové hory a vyzkouší svou možnost u řeky. Pokud se mu žádný průchod najít nepodaří, pod rouškou tmy se vrátí po vlastní ose. Nezamlouvalo se mu moc pomyšlení,

že neustále setrvává v temnotě, v níž po něm jdou přízrační, ale možnosti, které měl, se od něj odlupovaly s alarmujícím kvapem. Donutil se zhluboka a zvolna dýchat, pokračoval v kradmém postupu lesem a snažil se zůstat klidný. Na to, aby se nejednalo jen o náhodné prohledávání krajiny, tu slídilo až příliš mnoho přízračných. Nějak zjistili, kde je a obkličují ho.

Cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Jednu bitku už dnes přežil, což neznamenalo, že by měl dobrý pocit při představě, že by měl přežít další.

Schylovalo se k západu slunce a horský les se halil v bezvětrné nehybnosti. Morgan neustával dodržovat metodické a nehlučné pohyby, protože věděl, že by ho mohl prozradit i sebemenší hluk. Vnímal na zádech tíhu Leahova meče a vzdoroval pokušení zase po něm sáhnout. Budu-li ho potřebovat, je tady, říkal si... a spíše doufal, že to nebude zapotřebí.

Právě přecházel táhlé pahorkaté návrší, když daleko vpředu v lesním porostu, na protější straně rokliny zarostlé hustě křovisky, zahlédl pohyb stínu. Stín hned zase zmizel, takže měl dojem, že ho spíš vycítil než uviděl. Protože nebylo pochyb, oč jde, nízko se přikrčil, vplížil se do hustého podrostu po pravici a vytahoval se výše do skal. Jde jen o jednoho z nich, usuzoval... jen jeden. Osamělý Stopař. Pokožku na tváři a krku měl teplou a lepkavou potem a zádové svalstvo tak silně stažené, až bolelo. Cítil, že se mu rána roztepala novou bolestí a zatoužil po hltu piva, aby zklidnil vyprahlé hrdlo. Zjistil, že cestu vzhůru blokuje skalní stěna, a proto se neochotně obrátil nazpět. Měl pocit, že ho nahánějí a začínal mít pocit, že na skalní stěny narazí, ať se podívá kamkoliv.

Zastavil se na okraji nízkého převisu a znovu se zahleděl do lesa zahaleného v sametu. Nic se sice nehýbalo, ale přesto tam bylo něco, co neochvějně pokračovalo v cíleném postupu. Morgana napadlo, že by si na to mohl počíhat. Ale jakýkoliv zápas by přitáhl všechny přízračné zdola. Lépe udělá, bude-li pokračovat dál. Později může vždycky bojovat. Jak začala skaliska „vystupovat v rozeklaných shlucích a svahy strměly v prudké srázy, stromy řídly. Morgan dospěl do nejvyššího bodu, kam mohl, aniž by musel vystoupit z lesa, ale stále nenarazil na průsmyk, kterým by pohoří prošel. Zdálo se mu, že kdesi podél břehu za skalní stěnou slyší čeření řeky, ale mohlo se jednat o pouhou představivost. Objevil smrčinu, v níž se skryl. Naslouchal. Támhle vpředu se něco pohnulo a teď i dole. Přízrační jsou tu kolem mne všude. Určitě narazili na jeho stopu. Na stopování je světla stále dost, takže si teď pro něj jdou. Třeba se jim ho do setmění nepodaří dostihnout a pak už na otisky jeho bot neuvidí. Nedomníval se ale, že na tom bude příliš záležet, jsou-li už takhle blízko. Jsou ve tmě doma lépe než on. Jeho polapení se tedy stává jen otázkou času. Poprvé uvažoval o možnosti nezdaru.

Sáhl dozadu a vytasil Meč. Jeho obsidiánová čepel se v soumračném přítmí matně zaleskla. Bylo příjemné svírat ji v ruce. Připadalo mu, že cítí, jak mu kouzlo odpovídá, jak ho tiše ubezpečuje, že se dostaví, jakmile je zavolá. Sehnul hlavu a zavřel oči. Všechno spěje k tomuhle? K dalšímu boji v nekonečném zápase o přežití? Už ho to celé unavuje. Nedokázal se ovládnout. Musel tak smýšlet.

Pusť to z hlavy!

Otevřel oči, vstal a kradl se lesem vpřed. Směřoval k pláním na jihu, které se svažovaly k pevnosti přízračných, protože už zavrhl původní předsevzetí zůstávat ve skrytu. Připadal si lépe v pohybu jakoby byl pohyb přirozenější, jakoby více ochraňoval. Smekal se dolů zalesněným svahem, opatrně si vybíral cestu a naslouchal zvukům těch, kteří se ho pokoušeli dopadnout. Stíny kolem něj se měnily. Byly to drobné světelné změny, nepatrná hnutí, která způsobovala, že mu neustávalo bušit srdce. Kdesi v dálce tlumeně zahoukala sova. Les se podobal noční řece v pomalém a neměnném toku, který se třpytí a víří.

Stále se letmo ohlížel a pátral po osamělém Stopaři za sebou, ale nic nezahlédl. Stejně neviditelní byli rovněž přízrační vpředu. Morgan se domníval, že ho možná nejsou schopní v terénu zaměřit s takovou jistotou jako jejich zdatnější druhové. Doufal, že se nedorozumívají prostřednictvím myšlenek na dálku, ale jistotu neměl.

Zdá se, že kouzlo, které ovládají, má několik omezení. Ach, takhle zvráceně přece uvažovat nemůžeš, pokáral se. Omezení existují vždycky. Vtip spočívá v jejich odhalení.

Dospěl k cedrovému háji, který vzadu sousedil se skálou, a odbočil do něj. Zase se přikrčil a naslouchal. Dlouhou chvíli zůstával stejně nehybný jako skála za ním, ale nic nezaslechl. Věděl ale, že jsou tam přízračníi nadále. Pořád slídí a prohledávají...

A v tom dva zahlédl opodál. Procházeli lesem sotva sto yardů pod ním. Černě oděné přízraky, které postupovaly k jeho úkrytu. Cítil, jak se mu zastavuje srdce. Jestli se teď pohne, uvidí ho. Vskutku štědrý výběr, pomyslel si hořce. Stále svíral Leahův meč a jeho ruce úchop zesílily. Bude se jim muset postavit a utkat se s nimi. Musí. Tušil, jak to asi skončí.

Znovu mu hlavou prolétaly situace, v nichž se ocitl v pasti nebo byl zahnán do úzkých: Jut, Eldwist, Poslední přístav a všechna ostatní místa, kde se pokoušel o únik. Zoufale a vztekle ho napadlo: a člověk by pokaždé myslel, že je to naposledy...

V té chvíli mu ústa jako železný svěrák zakryla čísi ruka a strhla jej vzad mezi stromy.

Kapitola 30

Soumrak, který se jako kočka vykradl z Anaru, aby pronásledoval zapadající ohnivé slunce na západ do Černodubí a území za ním, se na krajinu snášel jižně od Duhového jezera v nachovém a stříbřitém mlžném oparu. Byl konejšivý a hedvábný, protože zmírňoval denní dusno vánkem od hlubokého lesa. Uklidňoval a ochlazoval. Usedlosti tečkující krajinu nad Pevnostní pahorkatinou se koupaly ve směsi stínů a světla a nabývaly vzhledu maleb. Zvířata, nehybná na pozadí temnějících pastvin, nastavovala tváře vánku. Pracující se vraceli ze zaměstnání, takže bylo možné zaslechnout šplíchání vody v umyvadlech a cítit vůni vařeného pokrmu na kamnech. V dloužení stínů se dal vycítit jakýsi poklid a v ochlazování vzduchu zase úleva. Ztišení, jež se sbíralo, osvěžovalo a slibovalo odpočinek všem, kteří zakončili další den.

V porostu listnáčů na nízkém pahorku těsně proti vnějšímu okraji Anaru, kousek na sever od Pevnostní pahorkatiny, stoupal kouř z rozpadajícího se komína staré lovecké chaty. Sestávala ze čtyř dřevěných stěn poznamenaných počasím a věkem, ze záplatované šindelové střechy a ze zchátralé kryté verandy, jež se po jedné straně hroutila. V lese za chatou se v nejtmavších stínech skrývala kamenná studna. Těsně k jedné straně chatrče byl zatažen povoz. Mulí spřežení, které ho táhlo, bylo přivázáno k řadě kůlů na okraji lesa. Majitelé povozu a mul byli nahlučení uvnitř. Až na jediného, který hlídal z kamenných schodů k verandě s výhledem na jihovýchod, seděli všichni na lavicích u stolu a večeřeli. Včetně hlídače venku jich bylo pět. Vyhlíželi odraně, špinavě a drsně. Byli ozbrojeni meči a noži a zjizvení z nesčetných šarvátek. Pokud promluvili, tak hrubě a hlasitě. A když se smáli, nešlo o veselí.

Damson Rheeové s Matty Roh nepřipadali jako lidé, s nimiž je možné rozumně vyjít. Obě ženy se krčily v prokláně západně od chaty, kde jejich přítomnost maskoval křovinatý porost, a právě na sebe upřeně pohlédly.

„Jsi si jistá?“ zeptala se vyšší a štíhlejší z nich tiše.

Damson přikývla. „Je tam uvnitř.“

Zmlkly jakoby jim k další rozmluvě chyběla slova. Stopovaly vůz celý den, už od chvíle, kdy cestou na jih od Duhového jezera za Skrí narazily na stopy jeho kol. Přes jezero se přeplavily před třemi dny, poté, co opustily Morgana Leaha a z ústí Mermidonu vypluly ještě před příchodem bouře. Vítr, který bouři předcházel, jim dul do plachty, takže se přes jezero pohybovaly rychle. Bouře je dostihla teprve, když už se ocitly téměř u protějšího břehu. Odvála je od pobřeží a zmítala s nimi tak zle, že se východně od Mlžného močálu převrhly a musely ke břehu doplavat. Podařilo se jim zachránit podstatou část zásob. Promáčené a vyčerpané přespaly tu noc v jasanovém lesíku, který jim poskytl útočiště před vlhkem. Odtud se pak podle záře Skrí pěšky vydaly k jihu a pátraly po stopě Para Ohmsforda. Až do objevení vyjetých kolejnic povozu, na nic nenarazily.

„Nelíbí se mi to,“ řekla tiše Matty.

Damson vyndala odlomenou polovinu Skrí, položila si ho na dlaň a natáhla ji směrem k chatrči. Skrí se rozzářilo jako hořící měď. Zářilo jasně a stále. Damson pohlédla na Matty. „Je tam.“

Druhá žena přikývla. Její šaty byly vlivem stálého nošení v jakémkoliv počasí pomuchlané a od skalin a ostružiní tak rozedrané, že by se sice vypráním vyčistily, ale jejich vzhled by se tím nijak nezlepšil. Chlapeckou tvář měla od slunce dobronzova osmahlou a zbrázděnou stružkami potu a při přemítání o zářícím kovovém půlměsíci vraštila čelo.

„Musíme situaci podrobněji obhlédnout,“ řekla. „Až se setmí.“

Damson přikývla. Rusé vlasy měla spletené a přichycené čelenkou kolem čela a její

šaty byly obdobou Mattyiných. Cítila se unaveně a toužila po teplém jídle a koupeli. Věděla ale, že se bez těchto požitků bude muset pro tentokrát obejít.

Vrátily se na místo, kde zanechaly výstroj, usadily se a pustily do jídla, které sestávalo z ovoce a sýra. Jídlo zapíjely vodou. Během jídla nemluvily. Stíny se prodlužovaly. Snesla se noc, vyšel měsíc s hvězdami a vzduch se ochladil, takže bylo skoro příjemně. Obě ženy se od sebe výrazně lišily. Damson byla temperamentní, otevřená a cílevědomá. Matty naopak chladná, rezervovaná a s názorem, že se nic nemá považovat za samozřejmé. Mimo společný cíl je spojovalo železné odhodlání, které se léta utužovalo neustálým bojem o přežití ve službách Svobodně zrozených. Tři dny pátrání po Para Ohmsfordovi mezi nimi vytvořilo vzájemný respekt. Před touhle cestou se navzájem znaly jen málo a po pravdě řečeno, ani teď o sobě mnoho nevěděly. Ale i tohle málo stačilo, aby si navzájem důvěřovaly.

„Damson," vyslovila náhle Matty jméno své společnice. Protože se ticho prohloubilo, šeptala. „Znáš ten pocit, když se v něčem ocitneš a pak koumáš, jak k tomu došlo?" Zdálo se, že je téměř v rozpacích. „Právě takhle se teď cítím. Jsem tady, ale s jistotou nevím proč."

Damson se pomalu sklonila blíž. „Chtěla bys snad být někde jinde?"

„Nevím. Ne, myslím, že ne." Našpulila rty. „Ale není mi jasné, co pohledávám právě tady... Vím, proč jsem tady, ale nechápu, co mě k tomuhle rozhodnutí přimělo."

„Třeba ten důvod není důležitý. Možná jde jen o to, že tu jsi."

Malty zavrtěla hlavou. „To bych neřekla."

„Třeba na to není tak těžké přijít. Já tu jsem kvůli Parovi. Proto, že jsem mu slíbila, že přijdu."

„Protože ho miluješ."

„Ano"

„Ani ho neznám."

„Ale znáš Morgana."

Matty si povzdechla. „Znám ho líp, než on sám sebe. Ale nemiluji ho." Odmlčela se. „Myslím, že ne."

Zahleděla se jinam. Tohle přiznání ji znervóznilo. „Jsem tady, protože mě už nudilo postávat stále jen na jednom místě. Právě takhle jsem to už řekla Horalovi. Je to tak. Ale já sem přišla pro něco navíc. Jenom nevím, oč by se mohlo jednat."

„Myslím, že by to mohl být Morgan Leah."

„Ten ne."

„Zdá se mi, že ho potřebuješ."

„Já, že ho potřebuju?" Matty se zatvářila nevěřícně. „Nemyslíš, že je to naopak? To on potřebuje mě!"

„To taky. Potřebujete se navzájem. Matty, já... pozorovala jsem vás... tebe a Morgana. Viděla jsem, jak se na něj díváš, když on ne. Viděla jsem, jak se dívá on na tebe. Je mezi vámi víc, než si uvědomuješ."

Vysoká dívka zavrtěla hlavou. „Ne."

„Staráš se o něj, ne?"

„To není totéž. To je rozdíl."

Damson ji chvíli mlčky pozorovala. Matty hleděla na jakýsi bod v prostoru, který se mezi nimi nacházel, a její kobaltový zrak byl bezedný a nehybný. Viděla, co jiný vidět nemohl.

Když opět vzhlédla, měla zrak prázdný a posmutnělý. „Pořád miluje Poupě."

Damson zvolna přikývla. „Myslím, že ano."

„Pořád ji bude milovat."

„Asi ano, Matty. Ale Poupě je mrtvá."

„Na tom nesejde. Už si ho slyšela, jak o ní mluví? Byla krásná a kouzelná a taky ho milovala." Modré oči jí zamžikaly. „Snaha se s tím vyrovnat je nesmírně obtížná."

„To nemusíš. Není to nutné."

„Je.“

„Časem na ni zapomene. Nemůže s tím nic dělat.“

„Ne, nemůže. Ale sám toho nikdy nenechá.“

Damson si povzdechla a zahleděla se jinam. Noc byla hluboká a tichá, zkonejšená očekáváním. „Potřebuje tě.“ zašeptala konečně, protože nevěděla, co jiného by řekla. Znovu se na Matty zadívala. „Poupě zemřela, Matty, a Morgan Leah tě potřebuje.“

Obě na sebe ve tmě zíraly a zvažovaly a poměřovaly pravdivost těch slov. Žádná z nich nepromluvila. Pak se Matty zvedla a zahleděla se přes louku k chatrči.

„Musíme se tam poohlédnout.“

„Půjdu já.“ Damson vstala současně s ní. „Počkej tady.“

Matty ji vzala za paži. „Proč ne já?“

„Protože na rozdíl od tebe vím, jak Par vypadá.“

„Pak bychom měly jít obě.“

„A obě se vystavit riziku?“ Damson nespouštěla z druhé dívky zrak. „Sama to víš nejlépe.“

Matty na ni chvíli hleděla vzdorovitě, ale pak ji paži uvolnila. „Máš pravdu. Počkám tady. Ale buď opatrná.“

Damson se usmála, obrátila se a zmizela ve tmě. Lehce přešla k proláklině a pokračovala dál, dokud se neocitla severně od chaty. Zevnitř svítilo světlo lampy. Nažloutlé světlo, které prosvítalo postranním oknem bez okenice a otvorem otevřených dveří. Damson se zastavila a uvažovala. Zevnitř se sice ozýval hluk mužských hlasů, ale červená záře z dýmky a vůně tabáku ji upozornily, že schody k verandě stále zabírá hlídka. Pozorovala siluety mulích těl, které se v řadě pohybovaly podél stěny chatrče, a pak zevnitř zaslechla tříštění rozbíjeného skla a nadávky. Muži popíjeli a hádali se.

Postupovala proláklinou dál až k lesu a odtud obloukem za chatu. Měla v úmyslu přiblížit se k její jižní stěně, protože se bála, že kdyby se k ní vydala od severu, mohla by ji prozradit zvířata. Na nebi pluly jako přízraky oblaka a při přeletu měsíce a hvězd měnily světelnou intenzitu. Kradla se podél lesního okraje a v hlubokém šeru opatrně našlapovala i přesto, že hlasy a smích z chaty pravděpodobně ostatní zvuky přehlušovaly. Když se ocitla za chatrčí, les opustila, svižně přeběhla k její zadní stěně a píď za pídí podél ní postupovala k oknu směřujícímu na jih. Hlasy teď slyšela jasně, vnímala jejich hněvivost a hrozivost. Bezpochyby drsní chlapíci.

Přikrčeně se posunula k oknu, opatrně se zvedla a nahlédla dovnitř.

Coll Ohmsford ležel v zadní části té plísní a počasím zchátralé boudy a poslouchal, jak se chlapi hašteří při hře v kostky o mince. Zachumlal se do pokrývky a obrátil se čelem ke zdi. Ruce a nohy mu dohromady poutal řetěz, který byl připevněný ke kruhu přibitém na zdi z prken. Chlapi mu dali napít i najíst a pak ho pustili z hlavy. Což je, vzhledem k jejich současné podrážděnosti, jen dobře, pomyslel si znaveně. Pití a hra je rozladily ještě víc než obvykle, a proto vůbec nestál o zjištění, co by asi následovalo, kdyby si na něj zase vzpomněli. Už dvakrát ho od zajetí zbili... jednou, když se jim pokusil utéci a podruhé proto, že se jeden z nich kvůli něčemu dožral a svůj vztek se rozhodl vybít na něm. Byl samá podlitina a oděrka a po celodenním kodrcání vzadu na korbě povozu si už přál jen jediné: aby ho nechali spát.

Ovšem, potíž byla vtom, že se za daných podmínek usnout nedalo. Jeho vyčerpání a bolest k překonání hluku nestačily. Vleže naslouchal a přemítal, jak by si mohl pomoci. Znovu pomyslel na útěk. Povoz tažený mulami jel sice pomalu, ale od Dechtery jsou už vzdáleni sotva tři nebo čtyři dny cesty. Až tam dorazí, bude s ním konec. O dolech, v nichž pracují otroci, už slyšel. Převážně v nich pracovali trpaslíci. Morgan mu o těch dolech vyprávěl podle líčení, které vyslechl od Steffa. Využívalo se jich jako odkladiště pro trpaslíky, kteří se postavili na odpor federačním okupantům, především pro ty, kteří byli zatčeni při Odboji. Trpaslíci odeslaní do těchto dolů se už nikdy nevrátili. Žádný z nich.

Morgan prý slyšel i o jižanech, které tam federace na práci občas posílala, ale Coll se nedomníval, že by se to mohlo zakládat na pravdě.

Pronikavě zíral na popraskanou prkennou stěnu plnou třísek. Zdá se, že je mu opravdu souzeno, aby se o tom sám tvrdě přesvědčil.

Zhluboka se nadechl, zadržel dech a zvolna unaveně zase vydechl-. Čas běží a štěstí ho už pěkně dlouho nepotkalo. Díky pravidelnému zápolení s Ulfkingrohem v Jižní hlásce se necítil v tak špatné kondici. Ale teď, ve spoutaném stavu, se jednalo jen o malou útěchu. Nedělal si žádnou naději, že by se ze řetězu dostal bez klíče. Pouta už se sejmout pokoušel, ale byly těžká a silná. Snažil se své věznitele přesvědčit, aby mu je sundali a on se mohl pohybovat, ale jen se mu vysmáli. Jeho plán na záchranu Para před Rimmer Dallem a přízračnými se stal nejasnou vzpomínkou. Cítil se od něj stejně vzdálen jako od rodného Břidlicového údolí, tak vzdálený, až měl dojem, že návrat už téměř postrádá smyslu.

Jeden z mužů převrhl židli, vstal a vyšel z místnosti. Coll riskoval rychlý pohled z pod přikrývek. Shannarův meč ležel na stole. Hráli buď o něj nebo o jiné položky, které na něm ležely. Tři, kteří u stolu zůstali, za nim cosi nerudně pokřikovali, aniž by ze sebe navzájem spustili oči.

Coll se zase otočil ke stěně a zavřel oči. Co je platné, že tihle chlapi nemají o pravé ceně Meče ani ponětí. Co naplat, že jen on dokáže využívat jeho kouzla. V tohle stavu by mi mohl pomoci jen zázrak, pomyslel si.

Propletl si pod dekou ruce a upadl do spánku.

Co budu dělat?

„Je to on?“

Od hladké tváře Matty Roh se odráželo měsíční světlo a pod krátce zastřiženými černými vlasy jí propůjčovalo přízračný vzhled. Damson se z kožené čutory napila vody, kterou jí Matty podala, zahleděla se ve směru, kterým přišla a zpola přemítala, zda ji třeba nesledovali. Ale noc byla klidná a krajina pustá a pod hvězdami nehybná.

„Tak je to on?“ zopakovala Matty zvědavě a naléhavě.

Damson přikývla. „Musí to být on. Byl schoulený v zadní části té místnosti pod dekou, takže jsem mu do tváře ani vidět nemohla, ale na tom nezáleží. Na stole tam leží Shannarův meč. Je to ledy jasné. Určitě je to on. Spoutali ho řetězem. Matty, jsou to otrokáři. Na zpáteční cestě jsem nahlédla do vozu. Je plný okovu a řetězil.“ Odmlčela se a tváří jí přelétlo znepokojení.

„Nevím, jak o ně zakopl nebo jak mohl dopustit, že ho chytili, ale stát by se to nemělo. Pro tyhle chlapíky by mělo být kouzlo Písně přání víc než soupeřem. Nerozumím tomu. Něco tu nehraje.“

Matty mlčela a vyčkávala.

Damson jí s povzdechem vrátila čutoru. „Jen kdybych mu tak mohla vidět do tváře. Jednou vzhlédl, jen na okamžik, ale bylo tam příliš velké šero, abych něco jasně zahlédla.“ Zavrtěla hlavou.

„Otrokáři... s těmi to rozumně nepůjde.“

Matty si prostřídala nohy. „Takoví nemají pro rozumnou dohodu smysl. A my jsme ženské. Zmocní se nás, pobaví se s námi a pak nám podříznou krky. Anebo, v případě, že bychom opravdu neměli štěstí, nás prodají i s Venkovanem.“

Zahleděla se do tmy. „Kolik si jich napočítala?“

„Pět. Čtyři uvnitř a jeden na hlídce. Popíjejí, hrají kostky a navzájem se hádají.“ Plná naděje se nadechla. „Až usnou, mohlo by se nám podařit kolem nich proklouznout a Para vysvobodit.“

Matty na ni upřeně pohlédla. Za tmy to moc nadějné nevypadá. Dojde-li k boji, nedokážeme se dobře orientovat. A je-li Venkovan připoután řetězem ke stěně, pokus o jeho osvobození zabere příliš mnoho času a nadělá nadměrný hluk. A navíc, třeba budou

vzhůru celou noc, jak už to tak bývá. A žádný způsob, jak to poznat, neexistuje.“

„Měly bychom trochu počkat. Bude-li nutné, tak den či dva. Příležitost se dříve nebo později naskytne.“

Matty zavrtěla hlavou. „Nemáme čas. Nevíme, jak dlouho se tady zdrží. Jak dlouho tu budou, než vyrazí na místo, k němuž směřují. A kdesi dále na cestě jich třeba může být i víc. Ne. Musíme to udělat hned. Dnes v noci.“

Teď zase jen zírala Damson. „Dnes v noci.“ zopakovala.

„Jak?“

„Jak myslíš? Když se jim podařilo polapit Venkovana i vzdor jeho kouzlu, jsou příliš nebezpeční, abychom je jen tak obalamutily.“ Zdálo se, že si Matty Damson dlouze měří. „Budeme-li dostatečně rychlé, budou po smrti dřív, než si něco stačí vůbec uvědomit. Zvládneš to?“

Damson se zhluboka nadechla. „A ty?“

„Jen se mnou vstoupíš dovnitř a budeš se držet za mnou. Budeš mi krýt záda. Pamatuj, kolik jich tam je. Kdybych padla, ztratíš se odtamtud.“ Vzpřímila se. „Připravena?“

„Už?“

„Čím dříve začneme, tím dříve skončíme.“

Damson, s pocitem nezúčastněného pozorovatele, jakoby tohle všechno sledovala z nějakého výhodného místa, beze slova přikývla. „Mám jen lovecký nůž.“

„Použij, co máš. Jen nezapomeň, co jsem ti řekla.“

Vysoká dívka odhodila plášť, sáhla do výstroje pro štíhlý bojový meč a přepásala si ho přes záda stejně jako Morgan Leah. K zápěstí si upevnila pár vrhacích nožů a do vysoké boty zasunula lovecký nůž se širokou čepelí. Damson všechno mlčky sledovala. Dvě ženy proti pěti chlapům, přemítala. Ale naděje je ještě mizivější než tahle skutečnost. Tihle chlapíci jsou ostřílení rváči, hrdlořezové, kteří je zabijí než bys řekl švec. Jak se s nimi vůbec mohou rovnat? pokračovala v trpkých úvahách a dospěla k závěru, že jde o hloupou otázku.

Vydaly se do noci. Kradly se přes louku jako duchové. Damson vedla Matty toutéž cestou, kterou už dříve sama prošla, a obě současně sledovaly, jak s jejich přibližováním světlo olejových lamp zavěšených v chatrči jasní. Na pozdrav k nim doléhaly mužské hlasy, drsné a nevázané. Damson už na schodech k verandě oheň z dýmky neviděla. Hlídka tedy někam odešla. Přemístily se do lesa severně od chaty. Odtud se k ní zezadu přiblížily a přilepily se k hrubé prkenné stěně. Zevnitř dále zaznával hluk popíjení a hry. Obě ženy vyhlédly za roh jižní stěny chatrče. Po hlídce ani vidu. Teď se už pod vedením Matty s taseným a napřaženým mečem přikradly až k oknu a rychle nahlédly dovnitř.

Výjev se nezměnil. Vězeň byl stále zachumlán do přikrývek a ležel na zemi v zadní části chatrče. U stolu dál seděli čtyři muži. Damson s Matty si vyměnily rychlý pohled a vydaly se vpřed. Dospěly na roh a vyhlédly zpoza něj k hroutící se verandě. Hlídka nikde.

Mattyina tvář se zachmuřila. Přesto vstoupila s mečem ve střehu do světla a přešla k otevřenému vchodu. Damson v závěsu za ní, s rychlými pohledy vlevo vpravo a s pomyšlením 'Kde je?' Už se obě ocitly skoro u dveří, když se hlídač vrátil ze tmy, snad od mul, protože se tím směrem ohlížel a něco si pro sebe bručel. Obě ženy vzhlédly tepně v okamžiku, když vstoupil na schody. Vzápětí překvapeně zachrčel a natahoval se po zbraních. Matty byla rychlejší. Přehodila si meč do levičky, pravičkou šáhla dolů, vytáhla jeden z vrhacích nožů a mrštila ho po muži. Čepel ho zasáhla do prsou, takže se s bolestným sykotem z verandy skácel.

To už Matty s Damson prošly vchodem a ocitly se uvnitř chaty. Matty vpředu, Damson těsně za jejími zády. Místnost byla mdle osvětlená, zakouřená a stísněná, až se zdálo jakoby k otrokářům dospěly ihned. Damson jasně rozeznávala jejich obličeje, pot na kůži, vztek a překvapení v očích. Chlapíci vyskakovali od stolu a vyškubávali z opasků a pouzder zbraně. Ozývaly se výkřiky a kletby, sklenice a cínové poháry se převrhávaly a pivo vytékalo na podlahu. Matty zabila nejbližšího muže a vrhla se na dalšího. Stůl se

převrátil a všude se rozptýlily trosky. Jeden z chlapů se obrátil k zajatci, ale Matty byla příliš blízko, aby to přehlédla. Muž se proto zase otočil, aby čelil jejímu náporu. Další muž klesl k zemi, z hrdla mu prýštila krev, chňapal do prázdného vzduchu a pak se kamsi odvalil. Dva zbylí napadli Matty Roh meči a noži, které se ve světle lamp zlověstně blýskaly, a přiměli ji ustoupit ke stěně. Damson trochu poodešla a hledala nějaký otvor. Kdosi ji popadl zezadu. Byl to ten pátý chlap. Vpotácel se dovnitř, krvácel z rány na prsou a sevřel jí prsty. Protože byla kluzká od krve, vykroutila se mu a vyrazila jej znovu ze dveří tak razantně, že vyletěl nejen z nich, ale sletěl i ze schodů. Venku začaly hýkat muly a v hrůze kopaly do stěny chatrče. Matty vyrazila jako šipka a pustila se do mužů před sebou ve snaze nezůstat zatlačena v koutě a současně zaječela na Damson. Jedna lampa se roztříštila a všude se rozléval petrolej, takže se podlahou rychle šířily plameny. Damson se vrhla na záda nejblíže stojícího muže a zaryla mu prsty do očí. Zaskučel bolestí, upustil zbraně a pokoušel se ji volnýma rukama setřást. Damson se pustila, skokem se osvobodila a sáhla po noži. Muž se na ni zuřivě a slepě vrhl, zakopl a svalil se do ohně. Šaty se na něm vznítily a začal hořet. S jekotem vyběhl ven a zmizel ve tmě.

Poslední vzdoroval jen o chvíli déle, ale pak i on vyrazil ze dveří. Plameny se už zvedaly vzhůru po stěnách, mihotaly se mezi trámovím a hladově pohlcovaly suché dřevo. Matty s Damson se rozběhly do zadní části místnosti, kde se mezitím zajatec zvedl na kolena a trhal za kruh přibitý ke stěně, k němuž byl připoután řetězem. Matty ho mlčky povalila na zem, z vysoké boty vytáhla velký lovecký nůž a sekala, tesala a páčila jím do stěny tak dlouho, dokud z ní kruh nevylomila. Potom společně vyrazili ke dveřím chatrče. Všechno kolem už stálo v plamenech a žár jim připaloval vlasy a kůži. Už se ocitli téměř venku, když se zajatec otočil a vyrazil zpět. Spěchal kouřem a ohněm v řetězech, které za ním plandaly, a prohledával trosky na podlaze, až nakonec narazil na Shannarův meč.

Teprve když už byli všichni venku, lapali po vzduchu, vykašlávali dým a prach a za nimi hořela chatrč, teprve tehdy si Damson uvědomila, že s Matty nezachránily Para Ohmsforda, nýbrž jeho bratra Colla.

Trvalo jim dost dlouho, než rozbily Collovy okovy na rukou a nohou. Neustále se při tom obezřetně otáčely přes ramena do noci, a když ho konečně okovů zbavily, rychle se všichni vytratili do noci. Zanechali za sebou čadící ruiny chatrče, prázdný povoz a těla zabitých. Muly se už dávno rozutekly, zbylí otrokáři zmizeli s nimi a krajina působila bezživotně. Venkovan s oběma ženami čpěli požárem a popelem, oči jim z dýmu slzely a byli umazaní od krve těch, které zabili. Matty utrpěla několik drobnějších šrámů a Damson pár škrábanců na tváři, ale vážnému zranění se obě vyhnuly. Coll Ohmsford šel jako člověk se zlomenýma nohama.

V lese, kde ženy zanechaly svou výstroj, se všichni očistili, jak nejlépe bylo možné, trochu se najedli, uhasili žízeň a současně se snažili dát dohromady, co se vlastně stalo. Obě ženy poměrně brzy zjistily, že má Coll u sebe druhou půlku Skří, tu, kterou ukradl Parovi ještě pod vlivem Zrcadlového rubáše, což vysvětlovalo, proč se Damson s Matty domnívaly, že jsou na Parově stopě. Nevysvětlovalo to ale, proč Skří zářilo ve dvou směrech, když je Damson namířila k Jižní hlásce, ale když jim Coll vyprávěl, co je s Parem postihlo, bylo snad možné, že disk nějak ovlivňuje Parovo kouzlo. Zdá se, že Parovo kouzlo ovlivňuje téměř všechno, s čím se dostane do styku, poznamenal Coll. S Venkovanem se něco děje, a pokud se k němu brzy nedostanou a nezjistí, co ho ničí, ztratí ho nadobro. Coll nedokázal Damson s Matty sdělit, proč to tak je, ale byl o tom přesvědčený. Spuštění kouzla jeho Shannarova meče odhalilo pěknou řádku skutečností, které se před ním dříve skrývaly, a tohle byla jedna z nich. O jejich dalším postupu není pochyb. Mají společný cíl, dokonce i Matty Roh. Sbalili zbylou výbavu a vydali se přes pastviny opět k severu. Směřovali k Duhovému jezeru a ke krajině za ním, mířili ke střetnutí s přízračnými a Rimmer Dallem. Tam na ně bude čekat Morgan Leah a společně se pak pokusí o další záchranu. Až nadejde čas stanout tváří v tvář nepřátelům, budou

čtyři. S podporou svých talismanů a drobných kouzel. S podporou odvahy, odhodlanosti a trochy štěstí. Podnik, k němuž se chystají, je nemalým šílenstvím, ale rozum pustili z hlavy už dávno. Smířili se s tím jako s příchodem nového dne na východě, jehož první mdlý třpyt zbarvoval temný obzor zlatavými proužky. Smířili se s tím stejně, jako když je různorodé životní směry přivedly ke křižovatkám, na kterých sdíleli tentýž osud. Věděli, že v životě existují nevyhnutelnosti, které nelze měnit, a právě jedna z nich se jich nyní týká.

Každý z nich v tichosti vlastních myšlenek doufal, že tahle zvláštní nevyhnutelnost vyústí nakonec v něco dobrého.

Morgan Leah měl sotva čas popadnout dech. Útok byl tak rychlý a nečekaný, že se ocitl na zemi dříve než mohl pomyslet na nějakou odezvu. Čísi ruka mu stále zezadu těsně přidržovala ústa, pak jakási černě oděná postava prudce uhnula stranou a přišpendlila ho k zemi. Přišel o Meč. O jedinou věc, která by mu snad mohla pomoci, a byl tak ohromený, že se nechal zaskočit, že i přesto, že na něj mysl v duchu ječela, aby se pohnul, ustrnul jako drobné zvířátko polapené do pasti. Hrdlo měl stažené a přestával dýchat. Věděl, že je s ním konec.

K obličeji se mu jakoby ze zvědavosti přiblížila vousatá tvář, snad proto, aby se podívala o jakého tvora jde, a současně na něj shlížely také světélkující oči nějakého kocoura.

„Klid, Horale,“ zašeptal mu do ucha důvěrně povědomý hlas. Klidný a konejšivý. „Jsi v bezpečí. To jsem jen já.“

Ruka mu uvolnila ústa a Morgan začal zase dýchat. Rychle a nepravidelně. Cítil, jak se mu tělo uvolňuje a chlad v žaludku ustupuje. „Teď mlč,“ zašeptal hlas. „Pořád jsou nablízku.“

Pak zmizela kocouří tvář a Morgan se díval na Walkera Boha.

Kapitola 31

Stresa za Wren přišel až skoro před rozbřeskem. Na sametově černém nebi ještě otálely hvězdy a les byl plný stínů. Blížící se nový den prozrazovalo jen mdlé svítání mezi stromy na východě. Když se objevil, netrpělivě a s úlevou se zvedla. Cekala na něj celou noc, i přesto, že mu cesta k ní mohla trvat ještě další den. Protože ho její elfí sluch zaznamenal dříve než se vynořil ze tmy, zavolala na něj.

„Streso," zavolala tiše. „Tady."

Poslušně se valil vpřed, ostny mu přiléhaly ke svalnatému tělu, zvednutým čenichem větřil vzduch a oči se mu leskly jako svíčky.

„Vidím vás docela dobře, elfí královno," zamumlal, když k ní dospěl. „A také vás docela dobře slyším."

Wren se při zvuku jeho důvěrně známého hlasu usmála. Ještě před téměř třemi dny si myslela, že už ho možná nikdy neuslyší. Ošklivá příhoda s Tibem Arnem jí přiměla k přehodnocení všeho, co dříve zřejmě dost podceňovala. Zvláštní, jak ji šepot smrti najednou donutil k větší obezřetnosti. Kolikrát mu ještě budu muset naslouchat, než si jeho lekci zapamatuji, přemítala.

„Co si zjistil?" zeptala se a podřepla, aby mu lépe viděla do tváře.

Stresa zafuněl. „Jednu cestu dovnitř pro ně a jednu ven pro nás. Phfffttt. Lze to provést."

Stresa se rychle rozhlédl. „Kde je, sstttpp, kníkal?"

Wren mávla rukou. „Hlídá na východě, kde čekají ostatní. Nechci, aby někdo slyšel, co si povídáme. Je zvláštní, jak si s ním teď mnohem lépe rozumím."

Ostnokotovy bodliny se naježily a vzápětí hned zase zplihnuly.

„To je toho. Kníkalové nemají moc, co říci. Hsssttt. K věci, elfí královno."

Wren potlačila úsměv. Nemá smysl ho škádlit.

„Takže to spolu můžeme podniknout?"

„Tohle není Morrowindl a Mokřiny nejsou In Ju. Samozřejmě, že můžeme. Spppt!"

Odplivl si. „Mohlo mě to samotného napadnout."

Od útěku před přízračnými uplynuly sotva tři dny a Wren už se je chystá vyzvat nanovo. Když přiletěla s Tygrem Tajem do tábora, elfí předvoj ji pozdravoval s nadšením a úžasem. Nikdo už nedoufal, že by se mohla vrátit. Elfové stále tábořili při členitém okraji Dreyského lesa, odkud sledovali postup federační armády. Sledovali jižany ze skrytu a čekali na hlavní část elfské armády pod vedením Barsimona Oridia. Až přehnaně nadšeně ji vítal Desidio. Bez obalu jí sdělil, že elfové její vedení potřebují, a že se jejímu velení plně podřizuje. Vtom jediném okamžiku toho namluvil víc než za celou dobu, co odešli z Arborlonu. Triss se na ni zlobil. Poukazoval na zbrklost, která vedla k jejímu únosu. Upozornil ji, že by se už nikdy neměla vzdalovat bez Královské gardy či jeho osobního doprovodu. S oběma si podala ruku a ujistila je, že takhle riskovat už nehodlá. Ale současně věděla, že se k tomu chystá nanovo.

Předvoj v její nepřítomnosti nezahálel.

Desidio s Trissem se oprostili od všech strategických rozdílů a pokračovali v tom, v čem ona tak úspěšně započala.

Noc po jejím únosu vyslali na Federaci druhou přepadovou skupinu, která zapalovala její zásoby a povozy, rozháněla dobytek a znepokojovala spící jednotky. Podnikala prostě všechno, co si dokázala vymyslet, aby nepříteli způsobila nepříjemnosti, zmatek v jeho řadách a zadržela ho v dalším postupu. Vzhledem k tomu, že Erring Rift zahynul, přešlo velení Nebeských jezdců na Tygra Taje. Byl mezi nimi nejzkušenější a vážili si ho i jako velitele. Nevrlý a drsný Tygr Taj poslal na podporu Pozemních elfů Nebeské jezdce.

Federační armáda byla tentokrát lépe připravena než dříve, ale stále ne natolik, aby zabránila značným škodám na zásobách a dobytku. Elfové sice při druhém úderu ztratili přes tucet mužů, ale federačního molocha se znovu podařilo zastavit Byl donucen setrvat na jednom místě až do té doby, dokud nedopitů koně, zásoby potravin, pitné vody a dokud neošetří zraněné.

Barsimon Oridio mezitím dospěl do Rhennského údolí a chystal se k mm přidat. Od starého generála dorazili poslové se zprávou, že je pomoc na cestě. Desidio s Trissem vyslali posly s královninými pozdravy zase nazpět. Nechtěli prozatím odhalovat, že je královna nezvěstná. Ani jeden z nich se dosud nesmířil s představou, že zmizela nadobro, i přesto, že už věděli, co se stalo s Erringem Riftem a jeho Graylem. Wren potěšilo, že její zmizení utajili.

Přesto už dospěla k názoru, že předvoj musí podnikat víc, než jen pasivně čekat na Bára se zbytkem armády. Celou věc promýšlela za letu z pastvin. Boj s Tibem Arnem a Gloonem ji tělesně vyčerpal, a proto ji bolelo celé tělo, ale mysl měla podivně ostrou a jasnou. Věděla, co je nutné udělat. A musí se to udělat, ať se děje cokoliv. Je nutné zastavit plížaly. Rychle teď doháněli federační armádu. Vyšli z Tirfingu, překročili Mermidon a procházeli nyní pastvinami východně od Pykonu. Za dalších několik dní se v honbě za elfy připojí ke svým spojencům. Až k tomu dojde, bude všemu konec. Elfové nemají proti plížalům žádnou obranu, v počtech, umu ani v síle. Tyhle mašiny přízračných je budou sledovat lesy Západní země do Arborlonu a rychle s nimi skoncují.

Nedopustím, aby k tomu došlo, umiňovala si v duchu a znovu si vzpomněla na Morrowindl a bytosti, které se tam za nimi štvaly. Hned vzápětí se jí z ještě hlubší minulosti vybavily tvorové, kteří lovili Ohmsfordy po všechna léta jejich služby druidům, a až překvapivě, neočekávaně, se dostavila odpověď, kterou potřebovala.

Bude ale muset znovu riskovat a opět využít elfeínů.

Ještě téže noci svůj plán sdělila Trissovi, Tygru Tajovi ta Desidiovi. Všichni tři jím byli zděšeni. Snažně ji prosili, aby jej vzdala, aby si vymyslela něco jiného, aby se pokusila o jinou taktiku. Upozorňovali ji, co by to pro elfy znamenalo, kdyby se zase ztratila... tentokrát navždy. Ale Wren jim oponovala rozumem, nespornými fakty, silou vůle a argumentů, takže její rozhodnutí nakonec přijmout museli, i když neochotně. Podařilo se jim na ní vymoci jediný ústupek: že ji po celou dobu budou provázet buď Tygr Taj nebo Triss. Tohle se odehrálo před dvěma dny. Ještě toho dne se s Trissem, Tygrem Tajem, pěti tucty příslušníků Královské gardy a s půltuctem Nebeských jezdců vydala na jih. Královskou gardu přenášeli v obrovských koších rochové, kteří se během letu drželi na pozadí lesů a hor, odkud je z plání nebylo možné zahlédnout. Wren letěla s Tygrem Tajem. Celý přesun na jih pozdržela jen krátce. Vyslala Fauna do Dreyského lesa, aby přivedl Stresu. Když se dostavil, sdělila mu svůj záměr. Chtěla, aby prozkoumal terén a pak jí řekl, je-li její plán uskutečnitelný. Když se vrátil a reálnost plánu potvrdil, připoutala ho na Spiritův hřbet, Fauna vstrčila do batohu a všichni odletěli.

Desidio byl se zbytkem předvoje vyslán na sever, naproti Barsimonu Oridiovi. Oba měli vyčkat až do jejího návratu.

To bylo před dvěma dny. Na místo určení letěli celou noc. A první z těch dvou dní strávili beze spánku. Místo něj všichni prozkoumávali terén.

Nesouhlasně zavrtěla hlavou. Civěla do ztemnělého lesa, vnímala vůni mechu, plesnivé kůry a lučního kvítí a žasla, po všechno se za tak krátkou dobu může odehrát. Zaslechla, Sak se Stresa ve tmě před ní netrpělivě pohnul a vrátila se pohledem zpět.

„Našel jsi tu bytost?“ zeptala se, protože nevěděla, jak jinak by toho tvora nazvala.

„Hssstt.“ Stresa se rozesmál. „Ne bytost, Wren Elessedilová. *Bytosti!* Vypadá to, že za tři sta uplynulých let došlo k určitým změnám. Je jich tam teď mnohem víc než jen jediná.“

Možná jich tam bylo vždycky plno, ale zahlédnuta byla pouze jediná, pomyslela si náhle. Zvedla se a pozorovala příchod nového dne. Před ní na východě čekají Nebeští jezdci a Královská garda a za nimi, kdesi v lučinách, plížalové. Za ní, v západním směru,

se prostírají Velké mokřiny. Tedy víc nezjedná. Nu dobrá.

„Streso, počkej na mě," nařídila a protože už hořela nedočkavostí začít, znovu se zvedla. Údolí se otevírá do soutěsky, do níž je přímo zavede. Neměla by být dlouhá.

Stresa se obrátil a přesunul do šera. „Zdřímnu si. Už jsem z toho štrachání kolem celý utrmácený. Víte, v těch Mokřinách to pěkně zapáchá. Pfffttt. Dokud se nevrátím, buďte na sebe opatrná, elfí královno."

Wren ho propustila bez poznámky, pak se obrátila k lesu na východě a vracela se k úsvitem jasnícímu světlu. Les byl v těch místech hustý a soutěska, kterou popisovala, tvořila dole, mimo vyšší terén, širokou proláklinu, jejíž povrch byl vlivem stékající dešťové vody a větru převážně holý. Téměř ihned se setkala s Faunem. Tvoreček jí skočil na rameno a vezl se na něm, zatímco opatrně procházela lesem. Ten plán určitě vyjde, říkala si a aby se o tom ujistila, znovu se jím v duchu probírala. Jeho provedení bylo docela prosté. Jeho realizace dávala smysl. A jeho uskutečnění má téměř zcela ve vlastních rukou. Sešla do údolí a sledovala severní svah, na němž bylo šero v narůstajícím světle dosud nejhustší. Cestou vyhlížela do plání zcela zahalených v mlze. Předběžně všechno důkladně prozkoumali předešlého dne. Královská garda je s terénem natolik dobře obeznámena, že jej dokáže plně využívat. A poblíž Mokřin vyhledali skrýše Nebeští jezdci. Hrátky v hrátkách, pomyslela si. Kruhy v kruzích. Znovu si vzpomněla na Morrowindl, kde se s přízračnými naučila hře na kočku a na myš, kde se naučila využívat v praxi všechny dovednosti tuláků, které jí vštěpoval Garth. Pomyslela si, jak byli její rodiče prozřetelní, když ji s vědomím, jaký život ji jednou určitě čeká, svěřili do péče Garthovi. I teď působilo zvláštně, kolik toho pro ni bylo obětováno, ale už ne tak snadno se s tím vyrovnávalo. Život ukládá odpovědnost podle potřeby a nikdy ve stejných dílech. Když tohle zjistíš, je třeba nepodlehnout strachu.

Faun jí zašvitořil do ucha. Wren zvedla ruku a pohladila ho po hřejivém srstnatém obličejíku. Musíme se o sebe navzájem starat, pomyslela si. Musíme se k sobě navzájem hezky chovat a mít se rádi, má-li mít život skutečný význam. Ale nejdřív, bohužel, musíme najít způsob, jak se Vypořádat s tvory, kteří nám v tom brání.

S Trissem a Královskou gardou se střetla v ústí údolí, v porostu borovic a křovisek, v němž se ukrývali. Na pláních za borem byl klid a mlha. Nadcházející světlo se rozptylovalo v přízemní mlze a propůjčovalo jí sněhový vzhled. Ve vzduchu byla cítit vlhkost s měděnou příchutí.

„Jsou sotva míli pod místem, kde čekáme," oznamoval Triss tiše. Hleděl na ni pevně a ledově klidně. Stejně jako kdysi Garth.

„Zvědové sledují jejich příchod, takže nás nepřekvapí. Jste připravena, má Lady?"

Přikývla a vstrčila Fauna do krosny, kterou nosila právě kvůli jeho přepravě. Ani Faun ji neopustí.

„Pošlete někoho za Tygrem Tajem, že vyrážíme."

Posel byl vyslán a zbytek Královské gardy vyzbrojený dlouhými luky a toulci se šípy vyklouzl z úkrytu a přesunul se do plání, přes něž si cestu klestil hustou trávou a křovisky. Pláně byly zvlhlé rosou, ale země pod porostem tvrdá jako kámen. Pohybovali se zvolna, obezřetně, přikrčovali se, dostali-li znamení od mužů vpředu, a udržovali se ve střehu před obludami, které se blížily.

Jak už to bývá, zaslechli je dříve, než je uviděli. Zem se otřásala pod tíhou jejich opancéřovaných těl. Přesto se projevovali mnohem tišeji než Wren očekávala. Přední zvědové se opět přikrčili, aby tak dali najevo, že jsou plížalové vpředu a směřují k východu, sotva víc než pět set yardů daleko. Bylo jich osm a postupovali za sebou ve dvojicích. Provázeli je Stopaři v černých šatech se znakem vlčí hlavy na prsou, takže o jejich totožnosti nebylo pochyb. Wren to nepřekvapilo. Dříve sice žádné Stopaře nezahlédla. Ale jejich přítomnost stejně nic nemění. Proto dala Trissovi rozkaz k rozvinutí. Královská garda se nehlučně vykrádala do mlhy, její jednotliví příslušníci se jako přízraky rozptylovali v mlze.

Pak už zbývalo jen čekání. Vteřiny ubíhaly mučivě pomalu. Naslouchali zvukům vydávaným plížaly i náhlému utichání okolní krajiny, jímž se jejich příchod vyznačoval.

Triss zamumlal cosi o mlze. Letmo na něj pohlédla a usmála se. Triss se zahleděl jinam. Dokonce i teď, po všem, co spolu prožili, si zachovával odstup. Vždyť je královnou. Vždycky se musí držet stranou.

Obloha dál jasněla a mlha se rozptylovala.

Objevil se první pár plížalů, oba se zhmotnili jako přízrační duchové, ohromní a obludní, až umenšovali černě oděné postavy, které pochodovaly po jejich boku. Je jich asi dvacet, napočítala Wren rychle.

Sáhla do tuniky a vyndala elfeíny. Kameny jí povzbudivě spočívaly v dlani a třpytily se jako útržky modrého ohně. Jejich užití je na mně, pomyslela si. Sevřela je a čekala.

Když se druhý pár plížalů ocitl přímo naproti, natáhla ruku s elfeíny, vyvolala jejich sílu a vyslala z nich modrý oheň. Vystřelil polosvětlem a mlhou jako kopí a udeřil do nejbližšího z přízračných monster. Plížalové sebou překvapeně škubli a jeden šel k zemi. Hořel a čadil. Ostatní se začali obracet k Wren a právě v té chvíli zaútočila Královská garda. Na plížaly a přízračné se snesl déšť šípů a ze strany elfů zazněl pokřik. Na okamžik nastal zmatek. Plížalové i s průvodci se nejistě otáčeli dokola, ale vzápětí podnikli jakýsi těžkopádný protiútok. Dusali plání a hledali útočníky.

Královská garda se už mezitím zase stahovala k lesu. Vystřelovala šípy, hlasitě klela a běžela jako o život. I když byli plížalové obrovští, pohybovali se rychle a začínali je dohánět. Wren je za ústupu a s Trissem po boku zpomalila náporem modrého ohně z elfeínů. Plížal, který se svalil, už byl opět na nohou, takže jich v dalším postupu pokračovalo všech osm. Právě v tohle Wren doufala, právě tohle očekávala, ale teď, když celá akce probíhala, působila děsivě. Zatímco se plížalové valili mlhou, vybavil se jí znovu Wisteron z Morrowindlu, ale osmkrát namnožený, takže musela potlačit strach, který v ní vzpomínka vyvolala. Naslouchala škrábání drápů a klapotu čelistí a klepet. Do zorného pole se jí dostal les. Vložila elfeíny do váčku a rozběhla se k němu.

Do údolí se dostali před plížaly, aniž by zpomalovali, aby se přesvědčili, že jsou pronásledováni. Nebylo třeba: hluk, který plížalové způsobovali, byl neomylný. Vpůli cesty údolím se Wren otočila, znovu vyndala elfeíny a vyslala nazpět ke vstupu clonu z modrého ohně. Zaslechla, jak se plížalové zuřivě rozvřískali. Ten zvuk připomínal skřípot rezavého kovu. Byl pronikavý a nelidský. Plížalové clonou procházeli s připálenými těly, z nichž se kouřilo. Wren do nich vyslala další dávku, jejíž síla ji vypnula až na špičky. Kouzlo ji natolik opájelo, až měla dojem, že se dokáže vznášet ve vzduchu. Pod vlivem překypující síly kouzla vyzývavě zaječela.

„To stačí!“ vykřikl Triss a škubl s ní zpět. „Teď utíkejte!“

Při tom vyrušení jí v očích zaplálo zlostí. Sevřela prsty kolem elfeínů, lapala po dechu a snažila se vytrhnout. Nakonec se ale zachovala podle Trissova pokynu. Rozběhla se za ním do soutěsky, do lesa a chladivého šera. Dýchala jakoby už nikdy neměla sílu dostat do plic víc vzduchu, cítila, jak jí kouzlo prolíná tělem, jak je dychtivé a náročné, jak se dožaduje uvolnění, jak škemrá o využití. *Tolik síly!* Zaťala ruce v pěsti a běžela dál.

Prolétli soutěskou a vběhli do lesa za ní. Před Wren s Trissem běželi elfí Stopaři, za nimi pak hrstka ochrany týlu. Plížalové je neustávali pronásledovat, smetali stranou všechno, co se jim dostalo do cesty, křovisky počínaje a plně vzrostlými stromy konče. Hluk jejich ničivého počínání byl strašlivý. Vychází to, pomyslela si Wren. Všechno jde podle plánu. Ale plížalové postupovali až moc rychle!

Na jedné mýtině vpředu čekali Nebeští jezdci s přenosnými koši. Elfi Stopaři, až na Trisse, do nich vyšplhali. Triss trval na tom, že zůstane s Wren. Rochové se vznesli a zmizeli v západním směru. Když se plížalové objevili a bylo vidět, jak si zuřivě klestí cestu porostem v podobě směsice zubatého kovu a ostrých údů, vyslala do nich Wren znovu oheň, který spaloval všechno v prostoru mýtiny, ničil veškeré stopy po Královské gardě a poháněl obludy dál.

Pak se opět stáhla mezi stromy a pádila spolu s Trissem do tmy, která se před nimi prostírala. V tom se objevil Stresa. Vběhl jim do cesty a ujal se vedení. Nepromluvil, ani se na ně neohlédl. Jeho robustní tělo se pohybovalo daleko hbitěji, než se zdálo možné. Vedl je přímo do přítmí, které vyznačovalo východní okraj močálu, jemuž říkali Velké Mokřiny.

Wren se letmo ohlédla, aby se ujistila, že je plížalové stále sledují, a hned zase pokračovala v běhu. Za chvíli se ocitli v Mokřinách. *Pojďte za mnou, jen pojďte,* opakovala si neustále v duchu a napírala do těch slov veškerou svou vůli, aby to byla pravda. Plán, který ke zničení plížalů vymyslela, byl prostý. Předpokládal zaútočit na ně na pláních s takovým počtem mužů, aby se domnívali, že jde o předvoj elfské armády nebo o nějakou její důležitou složku, poté je vlákat do lesa a Velkých Mokřin za ním, pak je svést na stezku, kterou na rozdíl od nich vybral a dobře znal Stresa, a vlákat je tak do pasti, z níž by nemohli uniknout. Do pasti, kde se jejich síla a prohnanost ukážou jako bezcenné.

Stává se, že odpovědi pro přítomnost vězí zakořeněny v minulosti. Podobně Wren přišla na řešení, jak se plížalů zbavit. Nalezla je v písních Para Ohmsforda a v legendách jejich shannarských předků.

Se Stresou v čele a Trissem, jenž s ní držel krok, sváděla přízračná monstra hlouběji do močálu, aniž by jim dovolila zjistit, že nepronásledují žádné vojsko, nýbrž jen dívku, muže a tvora z jiného světa. Znovu na ně vyslala oheň z elfeínů, přímo do země, po níž se valili, do stromů hustě porostlých liánami a mechem i do páchnoucí zelenavé vody kolem. Použila kostek, aby je zmátla a rozzuřila, aby je vyvedla z míry a oni dál setrvali u své štvanice. Kdysi se použití elfeínů obávala. Ale to jí teď připadalo tak dávno a stejně vzdálené jako život, který poznala před cestou na Morrowindl a odhalením svého dědictví. Vlastních obav se zbavila, když přijala roli elfí královny, která jí právem náležela, a po vyvedení svého národa z Morrowindlu. Kouzlo nyní představovalo její prodlouženou ruku, součást důvěry, kterou jí zanechala babička, oheň, jenž ji chránil před jakýmkoliv ohrožením. Věřila, že bude-li silná, nemůže se jí nic stát.

Den jasněl a blížil se k poledni. Naskytla-li se možnost, pojedli a popili, většinou při krátkých zastávkách, aby se sluchem ujistili, že jsou stále pronásledováni. Mokřiny houstly v bažinatém propletenci kořenů a stromů, jejichž větve splývaly dolů jako mrtvoly, všude samá nehybná bezedná voda a pohyblivý písek, které by je v okamžení pohltily. Stresa jim cestu pečlivě vybíral, vyhledával pevnou půdu a neochvějně postupoval vpřed. Dvakrát je plížalové nečekaně dohonili: jednou při obchvatu, který se jim stal téměř osudným, a podruhé při náporu, v němž se obludy z lesa vyvalily tak rychle, že jen stěží unikli rozdupání. Zdálo se, že je močál nijak nezastrašuje. Přecházeli přes něj jakoby byl celý zpěvného podkladu. Wren nemohla zjistit, zda už někteří z nich zapadli nebo se obrátili nazpět. Doufala, že nikoliv. Doufala, že ji pronásledují všichni beze zbytku. Byli stvořeni právě pro tenhle a žádný jiný účel, a proto se modlila, aby jim jejich instinkt vytrval dál, zatímco rozumnější a ne tak mocní tvorové by to už dávno vzdali.

Právě po poledni dospěli k jezeru.

Jak se k němu blížili, zpomalili a začali se k němu přikrádat co nejtišeji. Přes vykotlané stromy za nimi k nim doléhal hluk pronásledovatelů. Jezero představovalo ohromnou přírodní jímku stojaté zelené vody stejně tichou jako hrobka.

V mlžném oparu, který nad ním visel jako rubáš, se prostíralo do nedohledna. Nedaleké pobřeží vůbec nebylo vidět.

V záclonách zeleného krajkoví splývaly z okolních stromů liány a mechy a jako vzájemně se požírající hadi se do vody proplétaly a svíjely kořeny. Všude byl klid. Žádní ptáci, hmyz nebo ryby, dokonce ani ševel vánku tohle ticho nenarušovali. Vznikal dojem, že se tu zastavil čas, že tu život ustrnul, že tu všechno vyčkává.

Tady, pomyslela si Wren a proti své vůli zatajila dech. Tady to skončí.

Ale na další přemítání nebyl čas. Plížalové se blížili, valili se močálem dál a všechno, co jim nešlo z cesty, drásali, sekali a drtili. Stresa už se ocitl těsně u břehu a zamířil na úzký pruh sestávající z půdy a kořenů, který šikmo vybíhal do středu nesmírného jezera. Wren

s Trissem spěchali za ním. Vběhli na ten úzký přírodní most a začali postupovat ke stěně z mlhy. Wren letmo pohlédla na nebe. Udělala to poprvé od chvíle, kdy se dali do běhu. Ale obloha byla prázdná. Ještě je příliš brzy. Pospíchali dál, lehce našlapovali a naslouchali Muku plížalů. Wren se rozhlížela po jezerní hladině. Pátrala po těch bytostech, ale nezahlédla nic jiného, než hladkou neprůhlednou a nehybnou vodní hladinu.

Už se téměř ztráceli v mlze, když se z lesa vynořili plížalové a s kymácením se zarazili. Na trupech opancéřovaných kovem jim plandaly popínavé rostliny a větve, a jak byli rozehřátí, kouřilo se z nich. Cestou k jezernímu břehu pod sebou všechno v okolí zdupali. Stopaři je stále provázeli. Když Wren zahlédli, okamžitě se za ní pustili.

„Támhle," zasyčel Stresa a trhnul hlavou doleva.

Wren se tam podívala a uviděla ve vodě hřbet... který připomínal starobylou skálu hustě porostlou mechem a lišejníkem, dokud si nepovšimla dvojice otvorů na jenom konci a neuvědomila si, že se právě dívá na dýchací průduchy. Zaznamenala dva jedince a kromě nich, téměř ztracené v mlze, další. Jsou tu pořád, stejně jako za časů Wila Ohmsforda, obludy z hlubin Velkých Mokřin, bytosti.

Stresa už se zase pohyboval, a proto si pospíšila za ním. Snažila se vyvarovat překotného běhu, pokoušela se postupovat dál stejně tiše jako oblak po obloze. Nesmíš se dopustit ničeho, co by je vyrušilo, říkala si v duchu. Nech je ještě chvilinku dřímat. Okolní mlha se rozvlnila, ale nedosahovala takové hustoty, aby je skryla před pronásledovateli Když se Wren rychle ohlédla, zjistila, že se už plížalové rovněž dostali na most.

Ale jen dva z nich!

Prudce se zastavila a sykla při tom na Stresu s Trissem, aby se zachovali stejně. Dva nestačí! Potřebuje je sem dostat všechny! Otočila se nazpět, vytáhla elfeíny a natáhla paži.

„Ne!" zaslechla to slůvko chraplavě zasyčet Stresu. Přesto oheň vyslala nazpět. Přehnal se přes nehybnou bažinatou vodu a jako kopí udeřil do plížalů, kteří se houfně krčili u břehu. Rozptylovala do nich plameny jako šípy. Pálila a sežehávala. Plížalové trhali zem a couvali. Wren cítila, jak se v jezeře cosi pohnulo. Ještě ne! Plížalové na břehu se otáčeli dokola a jejich černě odění průvodci se je snažili uklidnit. Jeden ze Stopařů zmizel s jekotem pod náporem kovových spárů.

Po zelené vodní hladině se zvolna šířily vlnky. Wren se zhluboka nadechla. Klid, klid. Pak udeřila znovu. Elfí oheň explodoval a tentokrát se za ní vrhli všichni plížalové. S dusotem podnikli na most zuřivý výpad.

Teď už bylo znát pohyb na jezeře všude. Projevoval se pomalým přesouváním hřbetů a houfováním temných siluet. Wren jej v běhu za Trissem a Stresou zahlédla koutkem oka. Zaznamenala jej po obou stranách, vpředu i vzadu a uvědomila si, do jakého nebezpečí se dostala. Zaútočí-li bytosti teď, nikdo z nich nevyvážné. Právě bytostem močálu, starším než přízračný zplozenec a tak nezměnitelným jako čas, právě jim vylákala plížaly až sem. Byly tu už v době, kdy Wil Ohmsford s Amberle Elessedilovou pátrali v Mokřinách po Krvavém ohni. Bytosti tu tehdy pohltily dva z elfích Stopařů vyslaných na ochranu Venkovana a Vyvolené. Teď doufala, že zhltnou také plížaly.

Vpředu se rýsoval nějaký ostrov, sotva více než plochý úsek skály pokryté zeminou šrafovanou křovisky a malým cypřišovým hájem. Most směřoval k němu a za ním pokračoval opět dál. Ostrov se tam prostíral osaměle a bez života v mlze.

„Pospěšte!" zaslechla Wren syknout Stresu.

Znovu se ohlédla a viděla, jak se všech osm plížalů drápe po stezce složené z půdy a kořenů, jež se za ní táhla do dálky. Stopaři běželi za nimi, někteří s výkřiky a většina se snažila vyhnout rozdrcení. Když plížalové poznali, že je kořist tak blízko na dosah, když vycítili, že už ji za okamžik dostanou, přestali se ovládat. Rychle zkracovali vzdálenost bez ohledu na okolní nebezpečí, protože věřili ve vlastní sílu a brnění. I přesto, že je elfí kouzlo dokázalo sežehnout, ale ne zničit. Lovci určení pouze lovu, nikoliv ke skrývám či ústupu.

Jeden z nich uklouzl a zpola se zřítil do jezerní vody, v níž se chvilkově zmítal, než se opět vydrápal na most.

Pojďte za mnou, syčela na ně nehlasně Wren. Pojďte se podívat, co jsem pro vás přichystala.

Pak vběhla na ostrov a znovu se otočila. Oheň z elfeínů se jí už sbíral v ruce. Když si uvědomila, že možná vyčkávala až příliš dlouho, protože nejbližší z plížalů byl vzdálen sotva padesát yardů, ztuhla. Rychle vypustila kouzlo a nevyslala oheň na plížaly, nýbrž do jezera v jejich okolí. Do hřbetů s dýchacími otvory. Do bytostí.

Jezero explodovalo v gejzírech, které vystřelovaly na stovky stop do výšky. To se jako velryby při výskoku zvedala vzhůru temná těla. Plížalové, zmateni bezprostředním děním, na mostě zpomalili. Klapali čelistmi a drásali drápy. Jezero kolem nich se vařilo a vířilo a pak bytosti zaútočily. Vymršťovaly se ze stojaté zeleně, z té bezedné a neskutečné temnoty a strhávaly plížaly z mostu. Plížalové se zmítali a bili kolem sebe, ale nedokázali ve vodě najít žádnou oporu, takže mizeli z dohledu. Nesmírné rozbouření jezera, vynořování z temnoty, zmítání směsice kovu a masa a mizení plížalů, to vše proběhlo v okamžiku.

Plížalové zmizeli. Až na jednoho... na toho, který se ocitl nejblíže ostrova. Pokračoval v postupu, dusal po zbytcích úzkého přechodu a zem se pod zuřivostí jeho náporu otřásala. Wren na něj zaměřila oheň, ale plížal plameny prošel jakoby nepředstavovaly víc než zlatavé a šarlatové olistění. O chvíli později se dostal na ostrov. Byl tak obrovský, že zastiňoval celý močál za sebou na němž se poslední vlnky vracely do nehybnosti pusté hladiny. Triss vykřikl a přiskočil k Wren, aby ji s taseným mečem bránil. Stresa divoce ryčel a dokonce i Faun, který se nějak vyprostil z batohu, vřískal hrůzou.

Vtom se v mlze rychleji než pomyšlení zablýskl temný trup, do plížalovy hlavy a hřbetu se zaťaly Spiritovy paťáty a povalily ho. Plížal se znovu vyškrábal na nohy a zuřivě se točil dokola. Spirit prolétl, opsal kruh a napadl plížala podruhé. Tentokrát ho zatlačil ještě více nazpět. Triss chytil Wren za zápěstí, přehodil si ji přes rameno a rozběhl se přes ostrov zpět k přechodu. *Ne!* chtěla ho Wren varovat. *Bytosti jsou tam pořád!* Ale protože měla vyražený dech, zmohla se i do něj jen bezmocně zatínat prsty. Faun hopkal vpředu se Stresou v sestavě připomínající myši na provaze.

V hlubokých jezerních stínech byl znát nový pohyb.

Ale Tygr Taj nezapomněl na úkol, kterým ho Wren pověřila. Spirit naletěl potřetí, aniž by si všímal plížala, a směřoval k přechodu. Protože je sledoval už od chvíle, kdy do Mokřin vstoupili, byl nyní Spirit připraven dopravit je do bezpečí. Jeho paťáty se protáhly dolů, aby si nalezly oporu na zvýšeném chodníčku a tam obří roch setrval tak dlouho, dokud mu Triss Wren nepřehodil přes hřbet jako pytel peří, dokud nahoru nevycupital Faun a vyčkal až do chvíle než nahoru vytáhli také Stresu. Pak opět vzlétl. Právě včas, aby se vyhnul obludným čelistem, které se vynořily z močálu a zametly přechod v jejich brázdě s chňapáním naprázdno.

Jak zvolna stoupali, Wren se vzpamatovala, zajistila se bezpečnostním postrojem a shlédla dolů. Poslední z plížalů se krčil na ostrově, obklíčen ze všech stran jezerními příšerami. Jako nákaza jej šrafovaly stíny. Nepodaří se mu uniknout. Zahyne v močálu stejně jako ostatní. Wren na něj upřeně zírala a necítila nic. Spirit vylétl z mlhy do slunce nad ní, až Wren při té náhlé změně jasu zamžikala. Velké mokřiny se vším, co se prostíralo pod příkrovem mlhy a šera, zůstaly dole.

Tak jako Morrowindl zapuzený do minulosti...

Wren nastavila tvář slunci a už se neohlédla.

Kapitola 32

Stíny soumraku se prodlužovaly v noc a nebe nad Jižní hláskou houstlo mračny, které zastiňovaly hvězdy a měsíc a naznačovaly přeháňky před svítáním. Denní parno se ochladilo a na zem se opět snášely soumrak a prachové částečky, které, jak vzduch ztrácel něco ze své hustoty, tančily jako víly. Z Runových hor nepravděpodobně vanul dolů nejryzejší náznak vánku. Na krajinu padlo ticho stejně jemné jako satén a tak křehké jako sklo. Mlha lnula při zemi dlouhými úponkami, které se klikatily roklinami a po skalních římsách jako hadi a měnily otrávené lučiny kolem citadely přízračných v nesmírné bílé moře.

S pěněním a víření se začínalo bouřit.

Nastal čas pro fantomy, pro duchy, kteří se nesou větrem jako lodě na moři, pro bytosti, které dokážou kráčet, aniž by za sebou zanechávaly šlépěje. Byl to čas, v němž naděje, očekávání, pochybnosti a obavy nabývají tvar a hledají hlas, jímž by promluvily, čas, v němž nalézají spásu v nově nalezené víře Čas, kdy rozum ustupuje všemu, co dovolí jen fantazie. Čas vizí.

Walker Boh vyvolal ty své a sledoval, jak se svižně a jistě dostavují jako střemhlav slétající jestřáb. Když k němu dospěly, začal se natahovat, aby se s nimi střetl. Vystupoval z vlastního těla lehce jako vzduch, chytil se a odlétal pryč. Nehlučný a neviditelný jako jeden z přízraků slétal z Runových hor a s pochmurnou jistotou smrti se řítil tichem a tmou mezi temnými kmeny a olistěnými haluzemi. Když přelétat přes pláně, které následovaly za lesem, a proletěl mlžným oparem k vyčkávajícímu černému obelisku, zůstával stejně chladný jako led v zimě. Pohyboval se po způsobu druidů, stejně, jak jej tomu naučil Allanon, duch bez masa a krve. Vzpomínky Allanona i muže, kterým býval, se svíjely a poškubávaly s ním. Pamatoval si oboje současně a znovu sám sebe viděl jako nevěřícího psance, jako oponenta brojícího proti proměně, kterou nevyhnutelně vytepávalo druidské kouzlo. A viděl se zároveň také jako druidský duch, jenž uvedl všechny události do pohybu, události, které vyvrcholily právě v přechodu, jenž se uskutečnil propůjčením Krvavé pravdy Brin Ohmsfordové, jež nakonec našla svůj účel v něm. Bylo zvláštní být víc než jedním a přesto být současně patřičným. Nikdy sám se sebou nebýval spokojený a tahle nespokojenost se většinou dostavovala z pocitu neúplnosti. Nyní je naplněn, je jedním člověkem složeným z mnoha jiných, jeden vytvořený ze všech. Stále se učí být tím, kým se stal, být sám se sebou v souladu. Ale právě tohle začíná pocitem úplnosti. Domníval se, že pokud nic jiného, tohle cítí.

Země pod ním byla zčernalá, pustá, bez života, spálená a vyprahlá, zničená a zpustošená. Jde o dílo přízračných, ale stále dosud nerozumí povaze jejich otravy. Domníval se, že právě dnes v noci by se o tom snad mohl dozvědět víc.

Před ním se zvedala citadela Jižní hláska, z níž jako čepele nožů čnělo do oblohy temné věžoví. Walker dokázal vycítit život uvnitř. Vnímal jeho tep. Jižní hláska byla plná života. V jejím zdivu bylo přítomné kouzlo, které vytvořila, a které ji nyní pomáhalo a chránilo. Šlo o mocné kouzlo, ale zdráhavé. Dokázal to vycítit. Dokázal vycítit, jak se snaží osvobodit. Krčilo se v hloubi kamenného zdiva jako zvíře v kleci.

Přízrační z citadely vycházeli i do ní vstupovali. Ve tmě je bylo sotva vidět. Hlídali. Kouzlo se před nimi stahovalo.

Walker Boh, zčásti noc a zčásti mlha, stejně tichý jako unášený popel, se snesl u hradeb. Přízrační ho zjevně nevycítili, když kolem nich těsně procházel, a tak pokračoval dál. Dospěl k bráně citadely, ale ihned se hbitě stáhl. Byla příliš dobře chráněna, než aby se jí odvážil projít dokonce i ve formě ducha. Počkal, až jeden z přízračných procházel štěrbinou v kamenném zdivu, a vydal se za ním. Při procházení hmatatelně cítil těsně

kolem sebe hmotnost věže. Obrnil se proti zlu, které zuřilo v prostoru ve směsici děsivého vzteku, nenávisti a zoufalství. Překvapeně přemítal, odkud se bere.

Váhal, kam se vydat a pak se impulzivně vydal za zdrojem kouzla. *Jen na chvilku, jen se podívat.* Zdola vyzařovalo kouzlo, kdesi z hloubi země pod citadelou, samá temnota a slepá zuřivost. Walker se tiše kradl chodbami pevnosti. Dbal při tom, aby nezavadil o zdi, o cokoliv hmotného, protože by ho tak mohli vycítit i v duchovní formě. Vnitřní nádvoří tu bylo mocné, větší než nádvoří u Uhl Belka v Eldwistu, dokonce mohutnější než u druidů v Síni králů. Kouzlo bylo až neuvěřitelně mocné, byla to ohromná drtivá síla schopná zničit cokoliv. Všechno, až na pouta, která je zajišťují a nutí, aby sloužilo přízračným, opravil se.

Sestupoval dál schodištní šachtou, která se vinula a kroutila temnotou, a poprvé zaslechl zvuk podobný připomínající drcení a těžký šupot, zvuk čehosi při práci. Zvuk vyvolával dojem draka v řetězech. Mělo to příchuť a pach potu. Rytmicky se to zvedalo a opět stahovalo jako měchy při práci v kovárně... i když o nic tak prostého se nejednalo. Walker cítil, že právě odtud kouzlo čerpá život. Tady se rodilo.

Pak dospěl k vnitřnímu nádvoří, kolem něhož nemohl bez povšimnutí projít ani duch, a proto byl nucen odbočit. Ocitl se poblíž toho, co bylo uvězněno ve sklepních prostorách pevnosti Jižní hláska, v bezprostřední blízkosti zdroje kouzla, nedaleko tajemství, které přízrační tak úzkostlivě skrývali. Ale blíže už jít nemohl. Tajemství tedy bude muset počkat.

Otočil se nazpět ke schodištní šachtě a prolétal šerem jako krátký myšlenkový záchvěv. Cestou míjel další přízračné postavy, z nichž sice jedna či dvě nakrátko zpomalily, ale hned zase pokračovaly dál. Žádný z přízračných, které míjel, ho neodhalil. Teď se pustil do hledání Para. Věděl, že je Venkovan vězněn, a proto toužil rychle zjistit, kde a je-li stále sám sebou. Byla tu možnost, že už to tak být nemusí. Mohl už být pozměněn a tedy ztracen.

Walker Boh tyhle možnosti zvažoval s kamenným srdcem a bez vzrušení. Existovaly náznaky, že už k něčemu takovému dochází. Začalo to proměnou Parova kouzla. Kouzlo Písně přání se stávalo něčím víc, než původně. Už v době, kdy se vydal na cestu k Hadeshornu a za Allanonem. Pokračovalo to narušením sebedůvěry v jeho využití, pocitem, že z něj kouzlo tak nějak vyprchává. A zde to skončí, přijme-li Par tvrzení, že je jedním z přízračných. Stejně jako já, pomyslel si chmurně Walker Boh. A přece neúspěšně.

Hrátky v hrátkách. Zná některé z jejich pravidel, ale ještě ne všechny.

Stoupal schodištní šachtou a průběžně pátral po Venkovanovi, hledal ve ztemnělých chodbách a ještě temnějších místnostech, to vše svižně a nehlučně. Vzpomínal, jak ho Par přesvědčoval, aby se vydal k Hadeshornu a promluvil si tam s Allanonovým duchem. Vzpomínal, jak Par věřil. *Kouzlo je dar. Ty vize jsou pravdivé.* Inu, ano i ne. Bylo to tak i nebylo. Stejně jako v mnoha jiných případech ležela pravda kdesi uprostřed. Staré vzpomínky vyvolávaly nové, a proto se viděl jako Allanon vedoucí Coglina chodbami Paranoru v době, kdy byla citadela druidů dosud uvězněna I mlhách mezi světy, zapuzena kouzlem do říše nebytí. Cítil Coglinovu směsici strachu a odhodlání a nacházel v těch pocitech znovu zrcadlení střetu ve vlastním vědomí. Cogline [tomuhle střetu rozuměl. Snažil se Walkerovi pomáhat naučit se s jeho tíhou vyrovnávat. Člověk a druid... součásti, jež ho tvoří, spolu budou věčně zápolit, požadavky a touhy obou budou v neustálém sváru. Nikdy se to nezmění. Tahle záležitost ho osvítila, když souhlasil s přijetím krvavé pravdy. Poslední ze starých druidů či první z nových... čím z těch dvou možností vlastně je? Oběma pomyslel si. Ale asi také způsobem, kterým prošli Allanon, Břemen, Galaphil a všichni ostatní.

Vystoupil temnou věží už hodně vysoko, když vtom zaslechl nejryzejší šepot důvěrně známé přítomnosti. Vycházel zrovna z chodby, k níž stál v šachtě schodiště čelem, a byl stejně křehký jako pavučinka z babího léta. Vydal se za ním opatrně, protože rovněž zaznamenal druhou existenci. Vycítil Rimmer Dalla podobně jako nesmírnou a bezednou

bažinu. Vůdce přízračných prosycoval vzduch temným kouzlem, jehož pach připomínal jedovatý parfém. Právě pod jeho clonou a sotva rozeznatelné se krčilo Parovo potlačené a podrážděné kouzlo. Walker přistoupil ke dveřím, za nimiž ti dva stáli proti sobě, zastavil se opodál, aby ho vůdce přízračných nevycítil, sklonil se a naslouchal.

„Pomohlo by," říkal zrovna Rimmer Dall tlumeně, „kdyby ses toho slova tolik neděsil."

Přízračný.

„Tvá podstata se nezmění, ať budeš nazýván jakkoliv. Nezmění se ani tím, jak si budeš sám říkat. Ohrožuje tě tvůj strach z přijetí pravdy o sobě."

Přízračný.

Par Ohmsford slyšel v mysli ten šepot, ono neustálé opakování, které ho nyní už pronásledovalo ať spal či bděl. A Rimmer Dall zná pravdu... nedokáže uniknout vlastnímu strachu z toho, z rostoucí jistoty, že je jednou z bytostí, proti nimž už od počátku bojuje, že je nepřítelem, proti němuž ho poslal Allanonův duch, proti kterému poslal shannarské děti, aby ho zničily.

Zvedl se z okraje lůžka, přešel k oknu a upřeně se zahleděl do tmy. Obloha byla zatažená a kraj zastřený mlhou a strnulý. Podobal se rozeklanému neskutečnému hřišti pro přeludy jeho mysli. Ví, že se rozkládá. Cítí, že k tomu dochází. Mysl má rozptýlenou a nesouvislou, rozum mu blokují zátarasy a soustředěnost je rozkouskována až za hranici použitelnosti. Každým dnem se to zhoršuje stále víc. Okolní temnota ho naplňuje jako mísu a teď už hrozí, že přeteče. Zdá se, že jí nedokáže uniknout. Za nocí ho pronásledují sny, v nichž se střetává sám se sebou coby s přízračným, a dny jsou neuspořádané, plné vyčerpání a beznaděje. Ničí jej zoufalství. Nemilosrdně se propadá k šílenství.

Po celou dobu ho neustále navštěvuje Rimmer Dall, aby s ním rozmlouval a nabízel mu pomoc. Ovšem, že ví, jak je to zlé, ujišťoval ho. Chápe požadavky kouzla. Stále znovu ho upozorňuje, že je třeba, aby se přímo postavil k faktu, kým ve skutečnosti je, a učinil tak nezbytné kroky na svou ochranu. Selže-li v tom... bude ztracen.

Černě zahalená postava k němu přistoupila a Par na okamžik zatoužil vyhledat v její síle povzbuzení. Šlo o tak silné nutkání, že se musel kousnout do rtu, aby to neudělal.

„Vyslechni mě, Pare," naléhal šeptem hlas. Tiše a přesvědčivě. „Ti tvorové v tyrsiské Jámě byli kdysi jako ty. Používali kouzlo... ne jako ty, protože to jejich mělo menší účinek, ale stejně jako ty vtom, že bylo nefalšované. Popřeli sami sebe. Snažili jsme se k nim dostat... vybízeli jsme je, aby se smířili s faktem, že jsou přízrační, a aby pochopili, že jim chceme pomoci, jak jen dokážeme. Odmítli."

Na Parově rameni lehce spočinula ruka, před níž ucukl. Ruka se nepohnula. „Federace je všechny, jednoho po druhém, objevila, dopravila je do Tyrsisu a uvrhla je do Jámy jako zvířata. Zničila je. Uvězněni v temnotě, bez naděje a rozumu, se rychle stali oběťmi. Kouzlo je pohlcovalo a udělalo z nich obludy, které jsi tam viděl. Teď prožívají děsivou existenci. My, přízrační, se mezi nimi dokážeme pohybovat, protože jim rozumíme. Ale oni už se nikdy nedokážou vymanit a Federace je tam bude držet až do smrti."

Ne, pomyslel si Par. Ne, já ti nevěřím. Nevěřím.

Ale jistotu neměl stejně jako si teď nebyl jistý ve většině věcí. Prožil toho už příliš mnoho, aby si byl jistý. Věděl, že ho kouzlo pohlcuje, ale nevěděl, čí je. Rozhodl se, že vytrvá, dokud to nezjistí, ale dosud vtom vůbec nepokročil. Byl uvězněn tak jako ti tvorové v Jámě, a přesto, že mu Rimmer Dall opakovaně nabízel pomoc, nedokázal se smířit s představou, že to, co potřebuje, je právě pomoc Prvního Stopaře. Před očima mu vířili démoni, příšery s pronikavými pohledy, které trýznily, posmívaly se a vzápětí v tanci mizely. Pronásledovaly ho na každém kroku. Živořily v něm jako parazité. Kouzlo o ně pečovalo. To kouzlo jim dávalo život. Dole v hlubinách citadely přízračných dál zaznívalo rovnoměrně a neúprosně brumlavý zvuk.

Odvrátil se od okna a z dosahu doteku obřího muže. Chtělo se mu zabořit tvář do dlaní. Chtělo se mu plakat nebo ječet. Ale byl odhodlaný nedat nic najevo a rozhodnutý tohle

předsevzetí dodržet. Tolik jsem toho už prožil, pomyslel si. Tolik, že bych si přál, aby to tak nikdy nebylo. Něco z toho všeho už začínalo blednout do podoby neurčitých vzpomínek ztracených v mlhavém chaosu. Něco z toho všeho přetrvávalo jako štiplavá pachuť kovu na jazyku. Pocit, jakoby všechno uvnitř vířilo dokola stejně jako mraky ve větrné smršti, jakoby se všechno tvarovalo a pak opět měnilo tvar a nic se nikdy neukázalo déle než na okamžik.

„Musíš mi dovolit, abych ti pomohl," našeptával mu Rimmer Dall a v jeho hlase zněla naléhavost, kterou Par nemohl přeslechnout. „Pare, nedopusť, aby se to stalo. Dopřej si tuhle možnost. Prosím. Musíš. Sám jsi už ušel, co jsi mohl. Kouzlo je příliš velký břemeno. Sám ho už dál nést nedokážeš."

Opět mohutnýma rukama spočinul na Parových ramenou. Držely ho zpříma a naplňovaly jej silou.

Par cítil, jak se v té chvíli veškerá jeho předsevzetí hroutí, jak praskají a odpadají jako skleněné střepy. Cítí se tak unaveně. Potřebuje, aby mu někdo pomohl. Kdokoliv. Už nemůžeš dál, našeptávali mu zákeřně démoni. Jejich oči se třpytily neblahou předtuchou. Marně je vytěsňoval. Jen se chechtali. Zuřivě na ně skřípal zuby. Cítil, jak se v něm sbírá kouzlo a s námahou je zase potlačil.

„Dovol mi, abych ti pomohl, Pare," snažně ho prosil Rimmer Dall, aniž by ho pustil. „Bude to pro mne jen chvilinka. Vzpomínáš? Dovol, abych do tebe vstoupil jen na tak dlouho, abych ti pomohl najít potřebnou ochranu."

Dost už Allanona. Dost už druidů a jejich varování. Dost všeho. Kde jsou ti, kteří říkali, že mi pomohou, teď, když je potřebuji? Všichni jsou pryč, všichni ztraceni. Dokonce i Coll. Cítím se tak unavený.

„Chceš-li," šeptal Rimmer Dall, „můžeš vstoupit nejdříve ty do mne. Není to těžké. Dokážeš se ze sebe vznést úplně snadno, když to zkusíš. Mohu ti předvést jak, Pare. Jen se na mě dívej. Obraťse a podívej se na mě."

Shannarův meč ztracen. Wren, Walker a Morgan zmizeli. Kde je Damson? Proč jsem pořád tak sám?

Par se zvolna otočil a chystal se vzhlédnout.

Ale v té chvíli mezi nimi prošel jakýsi stín rychlý jako světlo, byl tam a mrknutím oka zase zmizel. Hned poté se Par Ohmsford prudce vytrhl.

Ne!

Mezi ním a Rimmer Dallem explodoval oheň, jenž vznikl třecí silou jejich kontaktu. Jiskřil a rozletoval se do šera. Rimmer Dall se odvrátil. Rysy v kostnaté tváři měl stažené zlostí. Jeho černý plášť se rozvlnil a v jakémsi poryvu rudého vzteku pozvedl ruku v rukavici. Par, který stále s určitostí nevěděl, co se děje, zalapal po dechu, uskočil vzad a vyvolal vlastní obranu. Cítil, jak se modrý oheň kouzla Písně přání zvedá, aby jej chránil. V okamžiku ho obklopilo světlo, takže teď byla řada zase na Rimmer Dallovi, aby se stáhl.

Stáli proti sobě v šeru tváří v tvář, ohně jejich kouzel se jim soustřeďovaly v konečcích prstů a ve zracích se jim zrcadlily vztek a obava.

„Drž se ode mne dál!" zasyčel Par.

Ještě chvíli před ním Rimmer Dall setrvával bez hnutí. Byl obrovský, ponurý a neústupný. Pak stáhl oheň, sklonil ruku v rukavici a beze slova vyšel dlouhými kroky z místnosti.

Par Ohmsford stáhl oheň vlastního kouzla. Stál, zíral do okolního šera a přemítal, co to provedl. Všude kolem něj tančili ve zdánlivě škodolibé radosti démoni.

„Jak dlouho takhle hodlá zůstat?" zeptala se konečně Matty Roh.

Morgan zavrtěl hlavou. Walker Boh se už víc jak hodinu ani nepohnul. Ocitl se v jakémsi transu, v jakémsi samovolném polospánku. Seděl zachumlaný do svého černého pláště, oči měl zavřené, dýchal zvolna a sotva znatelně. Řekl jim, aby hlídali a vyčkávali, dokud se nevrátí. Po pravdě řečeno, zdálo se, že vůbec neodešel, ale Morgan věděl, že je lépe na

nic se Temného švagra nevyptávat. Stáli pospolu ve smrčině, vysoko v lesích hraničících se skalisky Runových hor. Morgan, Matty, Damson a Walker Boh. Ve tmě mimo místo, na němž čekali, se obezřetně třpytily Rumorovy oči. Noc byla hluboká a tichá, nebe jako oblačná pokrývka od jednoho obzoru ke druhému a vzduch svěží vůní severního větru vanoucího mezi stromy. Od té doby, co Walker našel Morgana a zachránil jej před přízračnými, kteří ho už obkličovali, uplynulo pět dní. Oklamal ty ponuré obludy tak, že jednu z nich obdařil Morganovou podobou a zařídil, aby ji ostatní na kusy rozsápaly. Přízrační se uspokojili, že se jim vetřelce, kterého stopovali, podařilo zlikvidovat, a vrátili se do Jižní hlásky. Včera se opět objevil Venkovan se svými dvěma zachránkyněmi, poté, co na malém voru přepluli Duhové jezero. Walker s Morganem se s nimi setkali při ústí Mermidonu a přivedli je sem.

„Co myslíš, že dělá teď?“ pokračovala Matty vytrvale ve vyptávání, dychtivě a neklidně zároveň.

„Nevím,“ přiznal se Morgan.

Sklonil se, aby se podíval zblízka, ale při zaslechnutí Rumorova zamračení zase rychle ucukl. Pohlédl na Matty a pokrčil rameny. Ostatní dva účastníci seděli v šeru mlčky a bez výrazu. Byli odpočatější a najedenější než dříve, ale citově zcela vyprahlí a tělesně vyčerpaní z dlouhého boje o přežití. Zůstávalo jim společné odhodlání najít Para Ohmsforda a také pocit, jenž získali od Walkera Boha, že se jejich pouť od Hadeshornu chýlí ke konci.

„Hledá Para,“ řekla pojednou Damson a její hlas zazněl v tichu jako tlumený šepot.

Určitě ano. Sleduje druhou stopu po Skrí k Jižní hlásce, aby se přesvědčil, je-li tam venkovan vězněn. Coll vždycky s jistotou věděl, že je bratr v rukou přízračných a teď už o tom ani ostatní nepochybovali. Morgan ale cítil, že Walker hledá ještě něco jiného. Dosud se o tom nezmínil, byl vlastně opatrný a raději si to nechával pro sebe. Ví něco, co jim nesdělil, ale takhle si počínali všichni druidové a tím je teď Walker rovněž. Druidem. Morgan se zhluboka nadechl a zase vydechl. Zazíral do tmy. Jak podivné. Walker Boh se stal tím, co kdysi sám zavrhoval. Kdo by tomu uvěřil? Inu, pocházejí z rozdílných světů, než je tento, pomyslel si filosoficky. Každý prožívá jiný život.

Zahleděl se přímo na Walkera, který v té chvíli otevřel oči. Morgan až nadskočil, jak se lekl. Bledá tvář zahalená v kápi se pozvedla. Byla přízračně bílá. Jeho vyzáblé tělo se zachvělo.

„Je živý,“ zašeptal Temný švagr, zatímco se vzpamatovával a ostatní na něj civěli. „Vězní ho Rimmer Dall s přízračnými.“

Nejistě se zvedl a zimomřivě se objal. Ostatní vstali s ním a současně si vyměňovali nejisté pohledy. Ze tmy se vynořil Rumor.

„Co si viděl?“ zeptal se Coll netrpělivě. „Měl si nějaké vidění?“

Walker Boh zavrtěl hlavou. Když do něj kocour šťouchl, nepřítomně sklonil ruku a pohladil ho po široké hlavě.

„Ne, Colle. Abych se dostal do pevnosti přízračných, použil jsem jeden z druidských triků a vystoupil jsem z vlastního těla v duchovní podobě. Tak mne jen tak snadno nemohou vycítit. Našel jsem Para pod zámkem ve věži. Byl u něj právě Rimmer Dall. Snažil se Para přesvědčit, aby mu dovolil převzít ovládání kouzla Písně přání. Tvrdí, že je Par přízračným stejně jako on sám.“

„To už Parovi říkal i dříve,“ poznamenala Damson tiše.

„Je to lež,“ prohlásil Coll.

Ale Walker Boh zavrtěl hlavou. „Možná ne. Na těch jeho řečech něco je. Cítil jsem to z těch slov. Ale pravda je tu prchavou záležitostí. Je jí tam víc než bylo vysloveno. Par je celý spletený, zlostný a poděšený. Je už skoro na pokraji přijetí všeho, co mu První Stopař našeptává. Mnoho už nezbývá, aby si ho připustil k tělu.“

„Ne,“ zašeptala Damson s křídově pobledlou tváří.

Walker se nadechl nočního vzduchu a s povzdechem vydechl. „Ve skutečnosti ne. Ale

čas Parovi vyprchává. Jeho síla slábne. Riskoval jsem vmíšení, abych Parovo podléhání narušil, takže tentokrát k tomu ještě nedojde. Ale musíme se k němu rychle dostat. Tajemství zničení přízračných je u Para. A bylo tam vždycky. Rimmer Dall ve snaze Para přemoci už nedbá vůbec na nic. Ví, že jsem se vrátil, ví, že se vrátila také Wren, ví o všech našich únicích před ostatními přízračnými. Ví, že se k němu stále víc a nemilosrdně přibližujeme. Přízrační jsou ohroženi, ale První Stopař se soustřeďuje výhradně na Para.

Klíčem je Par. Podaří-li se nám ho vymanit z jeho strachu z Písně přání, možná, že se nám tak k té skládance podaří získat všechny střípky. Allanon nás vyslal, abychom našli talismany a my jeho úkoly splnili. Poslal nás, abychom přivedli elfy a vrátili Paranor. I to se nám zdařilo. Máme všechno potřebné, abychom přízračné porazili. Jen musíme zjistit, jak toho využít. Odpověď spočívá tam dole."

Zahleděl se mezi stromy do údolí, tam, kde se proti obzoru zvedal černý obelisk Jižní hláska.

„Para osvobodí Shannarův meč," oznámil Coll a současně rozhodně pokročil vpřed. „Vím, že ano."

Zdálo se, že ho Walker Boh neposlouchá. „Je tu ještě jedna věc. Přízrační skrývají něco dole v hradních sklepeních, něco živoucího, co je spoutáno kouzlem a zadržováno proti jeho vůli. Nevím, oč jde, ale cítím, že jde o cosi mocného, a že musíme najít způsob, jak to osvobodit, máme-li v tomhle zápase zvítězit. Ať se jedná o cokoliv, přízrační to střeží vlastními životy. Vnitřní nádvoří, které ho chrání, je nesmírně mocné."

Znovu se zadíval na ostatní. „Přízrační byli zrozeni elfy a využívají elfího kouzla z pohádkové doby. Jejich síly a slabosti se odvozují zněj. Par je možná v jistém smyslu jedním z nich, protože je elfské krve. Nemohu to vědět s jistotou. Ale domnívám se, že problém, čím se stane, dosud nebyl vyřešen."

„Nikdy by se proti nám neobrátil," zašeptala Damson a zahleděla se jinam.

„Co podnikneme, Walkere?" zeptal se Coll tlumeně. Svíral oběma rukama Shannarův meč a jeho hranatá tvář byla jako kus žuly.

„Vydáme se za ním, Venkovane," odpověděl druhý. „Vydáme se za ním ihned, dříve než bude pozdě."

„Všichni ne," chvatně mu do řeči vpadl Morgan a letmo střelil pohledem po obou dívkách.

Walker se zadíval na něj. „Horale, jsou odhodlané jít s námi."

Morgan se odmítal vzdát. Nechtěl, aby se Damson s Matty vydaly do brlohu přízračných. Všichni muži z jejich družiny vlastní na svou ochranu kouzlo toho či onoho druhu. Ženy nemají nic. Připadalo mu to celé pochybené.

„Beze mne neodejdete," vpadla jim rychle do sporu Damson a současně zahlédla, jak Matty souhlasně přikyvuje.

„Jde o příliš nebezpečnou záležitost," zaslechl se Morgan namítat. „Nemůžeme vás chránit. Musíte zůstat tady."

Obě dívky si ho měřily plamennými zraky. Morgan jim neuhnul. Chvíli všichni mlčeli. Tři z nich stáli ve tmě pospolu, aniž by se kterýkoliv z nich odvážil prohodit něco navíc.

V tom Walker Boh zvedl ruku a vybídl Damson s Matty, aby před něj předstoupily, a tímtéž pohybem Morganovi s Collem naznačil, aby ustoupili. Byl vyšší než si ho Morgan pamatoval a také mohutnější. Jakoby vyrostl a přibral. Samozřejmě, že to nebylo možné, ale působil tím dojmem. Jakoby byl něco víc než jeden muž. Zaplňoval prostor mezi nimi. Byl obrovský a hrozivý a noc kolem nich pojednou ztichla očekáváním.

„Nemohu vám poskytnout kouzlo k boji," oslovil obě dívky měkce, „ale mohu vám dát kouzlo, kterým se můžete krýt proti útokům přízračných. Zůstaňte teď klidně stát. Nehýbejte se."

Vztáhl paže a jednou rukou kolem meh zametal vzduch. Ten se plnil jakýmsi jasem, který se zřejmě sířil a snášel jako prach. Jak se jich dotýkal, vzněcoval se a slábnul. Z jedné strany zvedal ruku vzhůru a z druhé ji zase snižoval. Tímhle způsobem je obě

ozařoval od hlavy k patě, takže se na malou chvíli celé třpytily, ale posléze je opět zahalila tma. „Jste-li odhodlané jít s námi,“ řekl Walker, „tohle vám bude pomáhat udržet se v bezpečí.“

Potom je zase všechny povolal k sobě. Shromažďoval je jako děti do otcovy náruče. Vypadal pojednou unaveně, ztraceně, ale současně také odhodlaně. „Uděláme, co musíme a co můžeme,“ promlouval k nim. „Všechno, za co jsme bojovali, každá cesta, kterou jsme prošli, každý život, který byl cestou obětován, to všechno vede až sem. Sdělil mi to Allanon po navrácení Paranoru, po mé proměně a poté, co za mne Cogline obětoval vlastní život. Konec přízračných či náš se odehraje právě zde. Kdo nechce, jít nemusí. Ale třeba je každého.“

„My jdeme,“ hlesla Damson zakřiknutě. „Všichni.“

Ostatní, dokonce i Morgan Leah, přikývli na souhlas.

„Tedy pět.“ Walker se nezřetelně pousmál. „Nejprve se vydáme osvobodit Para a vrátit mu zpět ovládání jeho kouzla. Budeme-li úspěšní, sejdeme dolů do sklepů. Ale teď už se vydejme na cestu, abychom do Jižní hlásky vstoupili za svítání.“ Odmlčel se jakoby přemýšlel, co ještě dodat. „Dávejte na sebe pozor. Držte se blízko mne.“

V šeru smrčiny se v mlčenlivém souhlasu s touhle úmluvou zahledělo do nebe pět tváří. Pokusí se s tím vším, co započalo už tak dávno, skoncovat. A i když si možná v duchu říkali kéž by tomu bylo jinak, věděli, že to zbývá na nich.

Tři muži, dvě dívky a kocour vyklouzli z lesa jako nehlučné stíny a s náskokem před blížícím se rozbřeskem scházeli horským úbočím.

Kapitola 33

Dva dny po zničení plížalů ve Velkých mokřinách napadli elfové federační armádu na pláních pod Rhennským údolím. Udeřili těsně před rozbřeskem, kdy bylo světlo ještě slabé a nepřítel se sotva probíral ze spánku.

Obloha byla zatažená deštěm, který- se snášel celou noc, vzduch voněl vlhkostí a byl chladný, půda promoklá a pod nohama zrádná a kraj prostoupený nízko zavěšenou mlhou, která se táhla do nedohledna od lesů Západní země až k vycházejícímu slunci. Pláně působily dojmem jakéhosi fantasmagorického podsvětí: v mlze se pohybovaly stíny, nebe bylo černé, hrozivé a tlačilo se dolů k zemi a zvuky tlumené, neurčité, které jaksi vyvolávaly představu bytostí, jež tam ve skutečnosti nebyly. Tohle načasování bylo pro elfy vynikající.

Původně zaútočit vůbec nezamýšleli. Měli v plánu obranu, která měla započít v Rhennském údolí a podle vývoje situace pak ustupovat k domovskému městu Arborlonu. Ale předešlého dne dorazil Barsimon Oridio a přidal se konečně k Wren Elessedilové s jejím předvojem. Poprvé tak elfí armáda měla svou plnou sílu. A když se elfí královna s generálem poradili s Desidiem, Tygrem Tajem a hrstkou vysokých důstojníků z hlavní armády, bylo rozhodnuto, že není proč vyčkávat, až Federace zaútočí, že by jejich vyčkáváním získávala čas k přísunu dalších posil, takže nejlepší obranou bude nečekaná ofenzíva. S tímhle návrhem přišel Desidio a Wren překvapilo, když ho zaslechla a ještě více ji překvapilo, že ho Bar přijal. Ale starý generál, i když od přírody konzervativní a zvyklý na zaběhané způsoby, nebyl žádný pošetilec. Rozpoznal ošidnost jejich situace a byl dost chytrý na to, aby chápal, jak je třeba vyrovnávat ohromnou početní převahu nepřítele. Při správném vedení, by snad útok mohl být úspěšný. Organizoval jeho provedení a osobně na něj dozíral, takže se armáda za úsvitu následujícího dne dala do pohybu.

Federace se po překročení podstatné části plání na jihu stále ještě probouzela. Chtěla co nejdříve dospět do údolí a posledních pár mil k němu hodlala urazit po východu slunce a dospět do něj kolem poledne. V Rhennu nemohla tábořit bezpečně. Věděla, že tam mají elfové vybudována svá obranná postavení a že je tam určitě budou čekat. Zase se mýlila. Elfové se vykradli ze západních lesů ještě za tmy, seřadili lučištníky do trojitých šiků podél jednoho z křídel federační armády a zezadu je podpořili tuctem pěšáků vyzbrojených kopími a krátkými meči. Druhý svazek střelců a pěšáků včetně úplné jízdy vyrazili z údolí k východu, aby tam zorganizovali druhou útočnou linii před federačním ležením na severovýchodě. Vše se odehrávalo v naprostém tichu, protože elfové využívali skrytou taktiku, kterou zdokonalili ještě při pobytu na Morrowindlu. Vše se uskutečňovalo prostřednictvím menších oddílů a čet, které byly vysílány na příslušná postavení samostatně a znovu se spojovaly v útočné linii. Proti přesile stejně veliké, jaké čelili nyní, bojovali po deset let. Nebáli se a nebyli zastrašeni. Bojovali o život, ale tak si počínali už dlouho.

Střelci na západním křídle zaútočili první. Vyslali na probouzející se federační ležení déšť šípů. A zatímco federační vojáci vyskakovali, chápali se brnění a zbraní a pokřikem vyzývali ostatní do boje, vyrazili vpřed se skloněnými kopími elfí Stopaři a postupovali mezi střelci do řad nepřítele. V době, kdy si tím zmatkem prosekávali cestu, spustili lučištníci z postavení nad Federací druhou frontu. Teď už jižané nabyli dojem, že jsou obklíčeni a snažili se bránit na všechny strany. Elfí jízda, relativně malé těleso, vyrazila z mlhy a napadla nesešikovanou federační obranu a zatlačovala ji ve zmatku nazpět. Celá plocha plání, na níž se prostíralo federační ležení, se stala mořem zápolících a vlnících se těl.

Elfové pokračovali v útoku tak dlouho, jak jen bylo možné, aniž by riskovali zajetí, a poté se opět stahovali do mlhy a šera. Barsimon Oridio velel osobně na západním křídle, Desidio na severovýchodním. Wren Elessedilová, Triss a těleso Královské gardy pozorovali celou akci proměnlivou mlhou z ostrohu v ústí údolí. Faun seděl Wren na rameni, oči měl rozšířené a chvěl se. Stresa osaměle pročesával lesy západně od údolí. Tygr Taj zůstával u Nebeských jezdců, kteří vyčkávali na místě jako záloha.

Úder vyšel podle plánu, a proto elfové měnili svá postavení za využití šera a zmatku. Rychle se přesouvali, aby se přeskupili. V údolí už setrvávali bezmála dva týdny a jejich zvědové tamní terén důkladně prozkoumali. Federaci možná mohly podpořit posily z Truborohu, ale elfové byli zase s tímto zvláštním typem krajiny mnohem lépe obeznámeni než jižané. Vpřed postupovalo západní křídlo, zatímco severovýchodní směřovalo přímo na východ. Pak zaútočili znovu, tentokrát s lučištníky přímo na dostřel. Za nimi následovali vojáci smeči. Federační armáda byla donucena k ústupu. Její vojáci se začínali drobit a utíkali. Střed se držel pevně, ale okraje byly systematicky ničeny. Všude ležela spousta raněných a umírajících vojáků a šiky jižanského molocha se ocitly v naprostém chaosu.

Snad by se všechno rozhodlo právě tehdy a tam, protože přední šiky federační armády postupovaly pláněmi v panice, kdyby nedošlo k jednomu z bitevních zvratů, jaký zdánlivě pokaždé ovlivní výsledek. V útočné vřavě východního křídla se Desidiovi splašil kůň a shodil svého pána do změti těl. Při dopadu utrpěl zlomeninu paže a nohy a zůstal pod svým koněm zalehlý. Bezmocně sledoval, jak přední šiky federačních obránců podnícených jeho pádem vyráží k protiútoku. A protože se útok vracel ke zraněnému elfímu veliteli, opustili elfové původní bitevní plán a spěchali mu na pomoc. Vyprostili ho sice z pod koně a odtáhli jej do bezpečí, ale celistvost jejich fronty se zhroutila. Při zaslechnutí vítězného pokřiku zprava se Federace znovu sešikovala a podnikla protiútok na Barsimona Oridia. Bez druhé fronty byl elfí generál nucen se rovněž stáhnout, protože jinak by riskoval přemožení. Federace se valila přímo na něj, sice ještě chaoticky, ale o síle několika tisíc mužů, takže ztracenou půdu získávala už pouhou početní převahou. Když už se zdálo, že se snad Barovi nepodaří dostat do bezpečí Rhennského údolí, aniž by se Federaci znovu nepostavil, vyslala Wren do boje Nebeské jezdce, kteří se vyřítili z mračen, aby pročesali přední federační šiky a zdrželi je natolik, aby se Bar mohl stáhnout.

Útok odezněl, když obě armády ustaly v boji a znovu se šikovaly. Elfové opět zaujali postavení na opevněných svazích a na vrcholu Rhennského údolí, aby tam vyčkali do příchodu federační armády. Federace mezitím odeslala raněné a mrtvé do týla a pustila se do přeskupování svých bojeschopných sil k masivnímu útoku. Její plán byl prostý. Chystali se na elfy zaútočit a prostě je přemoci. Nebyl důvod si myslet, že to nedokážou.

Wren navštívila Desidia a zastihla ho v krutých bolestech. Nohu a paži měl v dlahách a ovázané, tvář popelavě šedou. Měl zlost, že je zraněn a žádal, aby ho dopravili nazpět k jeho vojákům. Wren jeho žádost odmítla a podpořila příkazy Barsimona Oridia, aby byl dopraven do Arborlonu, čímž jeho účast v bitvě skončila.

Bar ji stroze sdělil, že Desidiova velení se ujme velitel jménem Ebben Cruenal. Wren bez poznámky přikývla. Oba věděli, že Desidia stejně nikdo patřičně nenahradí.

Den se vyjasnil, ale mračna a mília přetrvávaly a zanechávaly kraj ve vlhkém horoucím parnu. Dopoledne se zvolna chýlilo k polednímu času. Elfové vyslali zvědy na východ a na západ, aby prověřili křídelní manévry nepřítele, ale žádné změny nezjistili. Zdálo se, že si je Federace jistá, že bude její přímý útok úspěšný.

K útoku došlo krátce po poledni. Jak se federační armáda dala do pohybu, ozývalo se z mlhy bubnování. Jedna vlna vojáků oděných ve stejnokrojích černé a nachové barvy za druhou mašírovala do bitvy a jejich kopí a meče se leskly. Křídla střežili lučištníci a jízda hlídkovala podél jejich okrajů, aby včas upozornila na případné a nečekané boční údery. Ale elfové neměli takový dostatek vojáků, aby své síly mohli rozdělit, a proto se museli soustředit na udržení Rhennu. Federace pochodovala k údolí jakoby nedbala, co ji tam očekává. Přímo do zubů elfí výzbroje.

Elfové zaútočili ze všech stran. Střelci pročesávali z opevnění federační šiky tak intenzívně, až museli jižané pochodovat přes těla vlastních padlých druhů. Ale postupovali dál. Klestili si cestu vpřed a využívali při tom vlastní lukostřelce, kteří jejich postup kryli. Wren vše pozorovala s Barem a Trissem z vrcholu nad údolím. Naslouchala výkřikům a jekotu bojujících vojáků a řinčení jejich zbraní a brnění. Nikdy nic podobného nezažila a zběsilosti té bitevní vřavy se děsila. Bar postával stranou a bez hnutí vše sledoval. Vydával rozkazy poslům, kteří je doručovali dopředu, a vyměňoval si poznámky se členy svého velitelského štábu a příležitostně i s Trissem. Elfové už prožili spousty bitev a v mnohých z nich zvítězili. Tohle pro ně nebylo ničím novým. Ale Wren měla pocit jakoby se ocitla uprostřed nějakého víru.

Zatímco bitva pokračovala, přistihla se při pomyšlení, jak je celá tahle řež nesmyslná. Federace se snaží zničit elfy, protože se domnívá, že Čtyřzemí ničí elfí kouzlo. I když elfí kouzlo opravdu selhává, nevyvolali je elfové, kteří jsou právě pod útokem, nýbrž odpadlíci. Ale i tak jsou tihle elfové v bitevní vřavě zodpovědní za to, že dopustili narušení vlastního kouzla a především, že dopustili zrození přízračných. Federace zase odpovídá za neustávající a mylný hon na čarodějnice, který svádí veškerou vinu na elfy ze Západní země. Omyly, rozpory, nepochopení a falešná přesvědčení: propletly se navzájem a umožnily tohle šílenství. Rozum tu nemá místo, pomyslela si Wren znechuceně. Ale to ve válce zřídkakdy. Prozatím elfové udržovali své pozice a útok Federace zdržovali. Ale postupně se tlak takové přesily začal projevovat a elfové museli začít ustupovat. Zprvu po údolních svazích a pak po jeho dně. Ustupovali zdráhavě, ale neustále. Federační nápor je před sebou valil jako listí před koštětem. Bar vyčerpal poslední ze svých záloh, a proto se vzdálil, aby se přidal k bojujícím. Triss vyslal Královskou gardu na pozici ve svazích, která byla vzdálena několik stovek yardů pod místem, kde stáli s Wren. Vydal prosté rozkazy. Pokud nedá rozkaz, neustupovat. Královská garda má stát a umírat tam, kde může chránit královnu.

Na nebi se tužili Nebeští jezdci. Využívali rochů k dopravě klád a balvanů, které pak svrhávali doprostřed federačních šiků. Škody byly sice děsivé, ale nepřátelští lukostřelci dva z obřích opeřenců zranili, takže se ostatní drželi raději opodál. Z mlhy na jihu mašírovaly další posily jižanské armády. Bylo jich příliš mnoho, aby se daly zastavit.

Wren se rozhodla, že se boje osobně nezúčastní, protože chtěla ušetřit elfeíny pro chvíli, kdy jich bude zapotřebí nejvíce. Buď proti plížalům a jejich přízračným pánům, anebo proti čemukoliv jinému, co by snad tohle temné kouzlo mohlo vyvolat. Až dosud se nic podobného k federačnímu útoku nepřidalo. Ani černě odění Stopaři se neukázali. Zřejmě vycítili, že jich není třeba, že pravidelná armáda zvládne všechno docela dobře sama. Zdálo se, že se nemýlí.

Odpoledne se vleklo s trýznivou pomalostí. Federační armáda už získala ústí údolí a nemilosrdně se valila dál. Veškeré úsilí ke zpomalení jejího postupu selhalo. Elfové před ní ustupovali. Ustupovali před nesmírnou přesilou, byli zoufale vyčerpaní a bojovali už převážně jen srdcem. Wren sledovala, jak se černonachové hordy píď po pídi přibližují, sevřela v ruce váček s elfeíny a vyndala je. Doufala, že je nebude muset použít. Ani teď si nebyla jistá, zda ano. Tohle nejsou plížalové, koho by zahubila. Tohle jsou lidé. Připadalo jí to nespravedlivé. Jak moc dobře věděla ze zkušenosti s přízračnými zde a na Morrowindlu, používání elfeínů jí odčerpává síly a vůli. Ale jejich užití jí rovněž odčerpává lidskost a pokaždé ji také umenšuje způsobem, který jí nedovoluje být opět sama sebou. Tohle s tebou provádí jakýkoliv způsob zabíjení, ale budeš-li zabíjet lidské bytosti, bude to ještě horší.

Přistoupil k ní Triss. „Schovejte je, má Lady," promluvil tiše. „Nemusíte je použít."

Jakoby jí četl myšlenky, ale takhle už to mezi nimi probíhalo, už od pobytu na Morrowindlu.

„Nemohu dopustit, aby elfové prohráli," zašeptala.

„Nemůžete jim pomoci, když prohrajete i vy." Položil jí ruku na nice. „Schovejte je. Blíží

se soumrak. Snad do té doby vydržíme.“

Nezmínil se, co bude, až přijde ráno a federační moloch na ně vytáhne nanovo, ale Wren věděla, že nemá smysl se tím zabývat. Vyhověla jeho pokynu. Znovu elfeíny schovala.

Dole zatím boj vrcholil. Místy federační vojáci proráželi elfími šiky.

„Musím jim na pomoc poslat Královskou gardu,“ řekl Triss chvatně a už se vzdaloval. „Počkejte tu na mne.“ Křikl na skupinku příslušníků Královské gardy, která ji obklopila na ochranu, a rychle sestupoval svahem, až zmizel docela.

Wren stála a upřeně hleděla na krveprolévání. Osaměla nyní s Faunem a osmi ochránci. Zůstala sama na ostrůvku klidu, zatímco všude kolem zuřilo moře. Nenávistně sledovala dění dole. Jestli tohle přežije, umiňovala si, stráví zbytek života oživováním elfské léčitelské tradice. Vrátí do Čtyřzemí a všem rasám správce tohoto umění.

Na rameni se jí zavrtěl Faun a šťouchl ji do tváře. „No, no, maličký,“ zašeptala konejšivě. „Nic se neděje.“

Údolí zaplavovali vojáci, kteří se na svazích i dole v průsmyku přelévali hned vzad a hned zase vpřed. Hluk jejich přibližování byl stále hlasitější. Letmo pohlédla na západní oblohu. Pátrala po stmívání, které by tuhle bitvu ukončilo, ale soumrak byl dosud stále daleko, aby svitla alespoň nějaká naděje. Do té doby elfové nevydrží, pomyslela si ponuře. Nepřežijí.

„Urazili jsme takový kus cesty jen proto, abychom teď prohráli.“ zamumlala si pro sebe tak tiše, že to mohl zaslechnout jenom Faun. Kníkal slabě začiřikal. „Není to spravedlivé. Není to...“

V tom Faun varovně zavřískl a Wren se otočila. Zahlédla vlnu černě oděných Stopařů vyrážejících z podrostu za ní. Vynořovali se mezi stromy v místech, kde stíny a mlha vrhaly své nejhlubší šero. Blížili se rychle, směřovali cíleně přímo k ní, jejich zbraně se v polosvětle zlověstně blyštěly a na prsou se jim třpytily insignie vlčí hlavy. Královská garda jí spěchala na pomoc. Vyřítila se na útočníky, aby jim zabránila v dalším postupu. Ale Stopaři byli hbití a nemilosrdní. Sťali elfí Stopaře téměř tak rychle, jak k nim dospěli. Ozvaly se sice varovné výkřiky, volání o pomoc na ty dole, ale zcela je přehlušila bitevní vřava.

Wren propadla panice. Šest elfích Stopařů už nežilo a poslední dva se ocitli na pokraji smrti. Aby se k ní dostali, museli si proklestit cestu přes zvědy a přes hluboký les. Byla obklíčena ze tří stran a kruh se uzavíral. Až se jí zmocní, není pochyb, jak s ní naloží. Už jednou ji ztratili. Znovu to riskovat nebudou.

Otočila se, chtěla se rozběhnout, ale zakopla, zapotácela se a upadla. Stopaři už vyřídili posledního gardistu a zaměřili se na ni. Teď zůstala úplně sama. Faun jí se zasyčením seskočil z ramene. Wren sáhla do tuniky pro váček s elfeíny, sevřela ho v prstech, vyndala ho ven a zdvihla ho do výšky. Všechno to trvalo tak dlouho. Snažila se dýchat a zjistila, že se jí hrdlo stáhlo. Jak se k ní Stopaři blížili, rozmáchle tasili meče. Plazila se pozadu vysokou trávou a současně se pokoušela uvolnit z váčku elfeíny. *Ne! Ne!* Nedokázala se pohybovat dost rychle. Jakoby ji někdo svrhl do roztavené rudy tuhnoucí v kov. Cítila se ochromená. Z pod kápí nejbližších útočníků se třpytily rudé oči. *Jak jen se jim mohlo podařit proklouznout? Jak se tohle mohlo stát?*

Roztrhla zdrhovadlo váčku a její ruce se jím křečovitě a stále hlouběji probíraly. Jeden ze Stopařů k ní doběhl a ona ho vysokou botou odkopla stranou. Sevřela váček a vyškrábala se na nohy. Stála proti ostatním beze zbraně.

Zuřivě zaječela, použití elfeínů zatím oddalovala. Pevně váček sevřela v pěsti, otočila se k nejbližšímu Stopaři a srazila čepel jeho meče od svého hrdla. Jak čepel sklouzla, rozpárala jí rukáv pláště a do krve jí škrábla na boku paže. Obrátila se a odkopla dalšího z útočníku. Ale bylo jich příliš mnoho, příliš mnoho, aby jim sama dokázala odolat.

V tom se do potyčky vmísil Faun. Jeho drobounké tělíčko vyrazilo na nejbližšího útočníka. Prskal a jeho drápky a zuby trhaly. Stopaři za ním zvolnili, protože s jistotou

nevěděli, co se to na ně vyřítilo. Náhlé zjevení stromového kníkala je zaskočilo. Wren se znovu namáhavě postavila. *Faune!* Pokusila se vykřiknout, ale po předešlém zaječení se jí stáhlo hrdlo. Stopař, kterého Faun napadl, strhl jeho tělíčko zuřivě z obličeje a mrštil jím o zem.

„Ne!“ zavyla Wren a pozvedla paži, v níž svírala elfeíny. Faun dopadl na skálu a Stopař ho vysokou botou přišlápl. Zazněl praskot kostí a zapištění.

Wren cítila, jak se jí v nitru všechno hroutí. Cítila větrný vír zuřivosti, vzteku a zoufalství, z jehož jádra vyvstávalo kouzlo elfeínů. Zničilo kožený váček a explodovalo jí v pěsti. Prozařovalo jí prsty jako voda cezená pískem. Zachytilo Stopaře, který stál před Faunem a pohltilo ho. Pak vyrazilo na ostatní, kteří se k ní v té chvíli pokoušeli doběhnout, a udeřilo do nich. Padali k zemi jako papírové figurky, jakoby je cosi rozřezalo, vzápětí opět poslepovalo a nakonec pověsilo na provázcích do vzduchu napospas síle a běsnění větrné smršti. Některým se k ní přesto podařilo dospět a teď se po ní sápali rukama. Někteří ji pevně zachytili a snažili se ji strhnout. Ale Wren byla nad jejich síly. Kromě elfího kouzla, jež jí v přívalech procházelo tělem, nic nevnímala. Odevzdala se jeho potřebě a do jejího uspokojení ji nic nedokázalo vrátit zpět. Kouzlo opět přeskočilo, aby zachytilo ty útočníky, kteří ji svírali. Odtrhlo je od ní jako uvolněné niti z jejích šatů. Potýkala se s nimi mlčky jakoby zapomněla veškerá slova a tvář měla zkřivenou maskou smrti. Bitva mezi elfy a Federací zmizela v rudé mlze. Dokázala teď vidět jen úsek, na kterém zápasila. Stopaři se na ni vrhali a vzápětí umírali v ohnivé vlně elfího kouzla. Jediné, co vnímala, byl pach jejich popela.

Pak náhle opět osaměla. Poslední Stopaři, kteří přežili upalovali s hrůzou k lesům, černé hábity měli potrhané a kouřilo se jim z nich. Soustředila dohromady veškerý kouzelný oheň a spolu s posledním zbytkem vlastních sil jej vyslala za nimi. Paže jí poklesla a oheň slábl. Padla na kolena. Okolní tráva byla zuhelnatělá a čpěla. Mezi těly padlých gardistů byly všude rozseté kupky popela. Z dolních úseků svahů slyšela křik. Zaléhal k ní z míst, na nichž zaujali své pozice Triss a podstatná část Královské gardy. Nedotýkejte se mě, reagovala na výkřiky v duchu. Nepřibližujte se ke mně. Ale jistě nevěděla, zda vůbec nějaká slova vyslovila. Výkřiky nabývaly na hlasitosti a opětovně se rozléhaly celým Rhennským údolím. Něco se děje. Něco nezvyklého.

Wren se vyškrábala na nohy a vyhlížela kalným slábnoucím světlem.

V dáli na východě, za ústím údolí, jímž se pod ním otevíralo do plání, se objevilo nějaké vojsko. Vynořovalo se chvatně a za bojového pokřiku se ohánělo zbraněmi. Většinou šlo o pěšáky vyzbrojené meči a luky. Nepřidali se k federační armádě, jak se Wren domnívala. Místo toho s neobyčejnou vervou a rozhodností zaútočili na jižany. Vrhli se na ně jako kámen zapadající do vlhké země. Pokřik, který vydávali, byl slyšet dokonce i z místa, kde stála. *„Svobodní! Svobodní!“* Valili se přes bitevní vřavu jako svěží vítr přes močál. Hned na to se přes údolní svahy, na nichž stáli, umírali a ustupovali elfové, začala vlna za vlnou přelévat ozbrojená masa, která se zdála jako z kamene vytesaná. Byli to skalní trollové s osmistopými kopími, mlaty, sekyrami a velkými štíty pobitými kovem. Rytmicky vypochodovali ze šera a směřovali dolů, přímo na federační šiky.

Společnými silami se Svobodně zrození se skalními trolly vrhli jako jeden na jižanskou armádu. Protože své útočníky stále ještě početně daleko převyšovali, nějakou dobu se federačním vojákům pozice udržet dařilo. Ale tyhle čerstvé posily byly až příliš moc na vojáky, kteří už bojovali od východu slunce. Jižané začali ustupovat zprvu zvolna, pak rychleji a nakonec se obraceli a prchali o překot. Jižanské jednotky se stahovaly z celého Rhennského údolí. K jejich pronásledování se přidali také elfové. Společně se Svobodně zrozenými a skalními trolly vytlačovali federačního molocha zpět k zamlženému a zešeřelému jihu. Za sebou zanechávali čerstvé krveprolití a spoušť, zem, která znovu prosakovala krví.

Wren se otočila a hledala Fauna. Slyšela, že na ni volá Triss, který se právě škrábal do svahu za ní. Slyšela také hlasy gardistů, kteří ho doprovázeli. Neodpovídala. Vrazila

elfeíny do kapsy tuniky jakoby byly nakažené morem. Ruce se jí ještě zachvívaly pod vlivem kouzelného ohně a v hlavě jí podivně Masitě hučelo. Faun ležel mezi hromadami popela zhrouceně a bez hnutí. Všude byla krev. Wren před stromovým kníkalem poklekla a vzala jeho rozbité tělíčko do rukou.

Když k ní konečně Triss s ostatními gardisty dospěl, stále ho ještě hýčkala. Nevzhlédla. Aniž by si to nějak dokázala vysvětlit, připadalo jí jakoby hýčkala celý elfí národ.

Kapitola 34

Do soumraku zbývala sotva hodina, když útok na Jižní hlásku začal.

Cesta k pevnosti přízračných proběhla bez zvláštních příhod. Nebe stále halily mraky clonící světlo hvězd a měsíce. Pod oblačným příkrovem se od země zvedala mlha, lnula ke stromům a otírala se o trávu jako kouř. Noc byla tichá a hluboká, prostá zvuku i pohybu, takže se ve zpustlé krajině kolem pevnosti nic nepohnulo.

Walker Boh svedl ostatní z pahorkatiny do nížiny a cestou mlhou a přítmím využíval druidského kouzla, které je halilo do ticha. Procházeli tmou jako přízraky, neviditelní jako mysl a svižní jako plynoucí voda. Té noci nebyl venku žádný přízračný či alespoň ne v místech, jimiž kráčelo pět lidí s kocourem jakoby ten kraj patřil jen jim. Walker uvažoval o svém plánu. Domníval se, že nebudou mít dost času, aby se dostali k Parovi, zbavili ho pout a poté ještě sestoupili do sklepení. Shannarův meč bude třeba k prolomení onoho zvláštního sevření, v němž ho Píseň přání drží, ale jakmile Meče použijí, sesypou se na ně přízrační. Budou Para muset vyvést z jeho cely a svést ho dolů dříve, než Meče použijí. Zvažoval, jak by to mohli provést.

Coll Ohmsford přemítal rovněž. Domníval se, že se třeba mýlí, myslí-li si, že Parovi může pomoci Shannarův meč. Není vyloučeno, že Para pravda, kterou se pokouší najít, neosvobodí, ale dožene k šílenství. Protože je-li Par opravdu přízračným, pak to velký užitek stejně mít nebude. V duchu se upozornil, že Allanon možná pro Meč zamýšlel nějaký další účel. Takový, který dosud nerozpoznal. Možná se Par nachází v takovém stavu, v němž mu Meč stejně pomoci nemůže.

Jeden krok vzad a jeden do strany, myslel si v tomtéž okamžiku Morgan Leah. A to dokonce i při všech talismanech, které mají, a kouzlech, jež ovládají. V tomhle hazardu jsou jejich vyhlídky chabé. Když v Tyrsisu zachraňovali Padishara Creela, nebylo to valné, ale tady je to ještě horší. Tenhle podnik všichni nepřežijí, pomyslel si. Tohle pomyšlení se mu sice nezamlouvalo, ale uniknout se mu nedalo. Projevovalo se jako slabý šepot na pozadí mysli. Kéž bych po přežití, tolika krušných chvil v Jámě, v Jutu a v Eldwistu se všemi obludami, které v každém z těch míst přebývaly, kéž bych tak věděl, jestli mě nakonec čeká smrt tady. Připadalo mu to tak nějak směšné. Jde o závěr celé jejich pouti, která je zbavila všeho s výjimkou odhodlání pokračovat dál. Je zlé pomyslet, že by to všechno mělo skončit jejich smrtí. Morgan si byl ale vědom, že to vyloučené není.

Damson Rheeová myslela na otce s Parem a byla by ráda věděla, zda nezaměnila jedno s druhým, když nechala Para pátrat po Collovi samostatně poté, co se nečekaně objevil znovu mezi živými. Přemítala, zda za svou volbu zaplatí životem. Dospěla k názoru, že má-li za ni zaplatit životem, zaplatí ji, jen když ještě jednou uvidí Venkovana.

Matty Roh po jejím boku zase v duchu žasla nad mocí kouzla, kterým ji druid obdařil, a byla by ráda věděla, zda postačí k překonávám oblud, na které se chystají, a zda-li jí umožní je zabíjet. Obklopuje ji prostor nepřemožitelnosti. Ocitla se tam, kde chtěla. Život ji v téhle době a na tohle místo přivádí k rozuzlení mnohého. Těšila se, co všechno to přinese.

Rumor, který se jako štíhlý temný stín našlapující vlhkou předjitřní trávou toulal ve tmě opodál, si nemyslel nic. Lidské starosti a rozumování jej nezatěžovaly. Poháněly ho jen instinkt a vzrušení plynoucí z vědomí, že jsou na lovu.

Ubírali se šerem, až se dostali na dohled temné věže, aniž by se zastavili, aby se poradili, dokonce se na ni ani nepodívali, jen spěchali dál, aby k ní dospěli dříve, než je ochromí strach a pochybnosti. Jižní hláska vyvstávala z mlhy nejasně a neurčitě jako černá zeď proti mračnům. Působila dojmem jakoby byla něčím zrozeným z noci a v nebezpečí, že v ní s příchodem jitra opět zmizí. Rýsovala se neměně a pevně jako

nejtemnější sen, který kdy spánek dokázal vyvolat, jako záležitost tak nepředstavitelného zla, že už jen její blízkost stačí, aby otrávila duši. Jak se k ní blížili, dokázali vnímat její ponurost, míru jejího účelu i rozsah její moci. Dokázali vycítit, jak dýchá, sleduje a naslouchá. Mohli vnímat její život.

Walker je dovedl až k hradbám, tam, kde se od země zvedal jejich černý hladký obsidiánový povrch, a položil na něj obě ruce. Tepal jako hřejivá a zvlhlá živá bytost, která se vytahuje vzhůru jakoby se pokoušela uvolnit. Ale jak by to bylo možné? Temný švagr se znovu zahloubal do ponuré povahy té bašty, pak se vydal těsně podél zdi a snažil se najít vstup dovnitř. Protahoval úponky vlastního kouzla a pátral jimi po temných obyvatelích uvnitř, ale všichni tam měli napilno a dosud o jeho přítomnosti nevěděli. Rychle se zase stáhl, protože je nechtěl vyplašit, a obezřetně pokračoval v postupu.

Dospěli ke vstupu hořeném obloukovitým výklenkem, jenž skrýval široký kamenný klín představující vrata. Walker je podrobně zkoumal, vciťoval se do nich a hledal v nich spáry. Usoudil, že by měly být ochozené. Vzápětí západky povolily a vrata se otevřela. Neprozradí je ale tohle násilné vniknutí příliš rychle? Obrátil se a pohlédl na ostatní, na obě ženy, Horala, Venkovana a kocoura. Potřebují se k Parovi dostat bez povšimnutí. Alespoň tolik času potřebují získat, než dojde k boji.

Sklonil se k nim blíž. „Držte mě zpříma. Nedopusťte, abych se vzdálil a odtud mě nikam jinam nepřemísťujte.“

Pak zavřel oči, opustil své tělo v duchovní podobě a vstoupil do pevnosti.

Par Ohmsford se choulil na slamníku v ponurém prostoru své kobky a snažil se udržet pohromadě. Propadal už zoufalství. Jakoby každý další den strávený v pevnosti vyznačoval jeho konec. Jakoby ho už kouzlo, jež ho nevratně měnilo, vyšinulo docela. Cítil, jak se jím po celou dobu propracovává, jak mu prostupuje do údů, jak mu prolíná do krve, jak ho štípe a škrábe do kůže jako svědění, které se nedá uspokojit. Nezamlouvalo se mu, co se s ním děje. Nesnášel představu, kým je. Nenáviděl Rimmer Dalla, přízračné. Jižní hlásku i černou díru vlastního života, do níž byl odsouzen. Naděje už pro něj postrádala na významu. Ztratil víru, že je kouzlo darem, že ho Allanon vyslal do světa proto, aby posloužil nějakému významnému účelu, že mezi dobrem a zlem existují řady rozdílů, a že by mohl přežít stav, v němž se právě nachází.

Přitiskl si kolena k hrudi a rozplakal se. Cítil se zoufale a srdce mu žalostně usedalo. Nikdy se odtud nedostanu. Nikdy už neuvidím Colla, Damson nebo kohokoliv z ostatních... jsou-li ještě vůbec někteří z nich naživu. Vyhlédl mřížovým úzkého okna a napadlo ho, že svět venku se už možná změnil v noční můru, kterou mu před tak dávnou dobou zjevil Allanon. Zdálo se mu, že svět takový možná býval vždycky, a že jen jeho zkreslené vnímání způsobilo, že ho viděl jinak.

Měl se na pozoru, aby neusnul. Už se neodvažoval spát vůbec, protože by snad nedokázal překonat sny, jež spánek přinášel. Pociťoval na sobě, že ty sny začíná přijímat jako skutečnost, že začíná věřit, že je opravdu přízračným. Jeho smysl pro věci byl po procitnutí rozkouskovaný a nedokázal se zbavit pocitu, že už není sám sebou. Rimmer Dall působil jako temná postava, jež mu slibovala pomoc a nabízela něco jiného. Rimmer Dall byl příležitostí, které se neodvažoval chopit, ale také možností, které se nakonec stejně bude muset chytit.

Ne. Ne. Nikdy.

Tam, kde stály dveře jeho cely zavřené na závoru, se ve vzduchu zjevil nějaký pohyb. Vycítil ho dříve, než ho uviděl. Vzápětí zachytil mihnutí šera prolétajícího tmou. Zamrkal v domnění, že se jedná o jednoho z dalších démonů, který jej přišel ponoukat, že jde o další náznak jeho prohlubujícího se šílenství. Máchl rukou před očima jakoby mohl vidět lépe cosi, o čem stejně věděl, že tam není. Když zaslechl hlas, skoro se rozesmál.

Pare. Vyslechni mě.

Zavrtěl hlavou. Proč by měl?

Pare Ohmsforde.

Hlas zněl zlobně. Ostře a pronikavě. Par najednou prudce zvedl hlavu.

Vyslechni mě. Poslouchej můj hlas. Kdo jsem? Vyslovme jméno.

Par civěl do černé nicoty a myslel, že už opravdu šílí. Hlas, který právě slyšel, byl Masem Walkera Boha.

Vyslov mé jméno!

„Walker," zašeptla Par.

To slovo působilo v temnotě jeho zoufalství jako jiskra, a proto se při její jasné záři prudce napřímil a s pažemi skleslými podél těla spustil nohy na podlahu. Zíral nevěřícně do šera a slyšel, jak se démoni s jekotem rozptylují.

Pare, vyslechni mě. Přišli jsme si pro tebe. Přicházíme tě vysvobodit a odvést pryč. Je tu se mnou Coll. A Morgan. A také Damson Rheeová.

„Ne," nedokázal se opanovat Par. Vyslovil ten zápor bez rozmýšlení. Právě tomuhle přece věří. Nemůže to být pravda. Tolikrát už doufal. Přesto ho naděje opakovaně zklamala.

Víření v prostoru se přiblížilo a Par vyciťoval jakousi neviditelnou přítomnost. Walker Boh. Jak se k němu dostal? Jak by mohl být neviditelný? Nestal se... ?

Ano, stal. Vykonal jsem, oč jsem byl požádán, Pare. Vrátil jsem Paranor a stal se prvním z nových druidů. Zachoval jsem se podle Allanonovy žádosti a zadaný úkol jsem splnil

Par se postavil na nohy a se zrychleným dechem se natahoval k té nicotě.

Poslouchej mě. Musíš sejít dolů. Na místo, kde čekáme. Sem k tobě nemůžeme. Pare, musíš použít kouzla Písně přání Použij je k proražení dveří, za nimiž jsi vězněn. Vyraz je a sejdi za námi dolů.

Par zavrtěl hlavou. Použít kouzla Písně přání? Teď, když se chová tak obezřetně, aby jeho využití zabránil? Ne, to nemůže. Kdyby ano, byl by ztracen. Uvolněné kouzlo by ho přemohlo a udělalo by z něj bytost, kterou se stát nehodlá. To raději zemře.

Pare, musíš. Použij kouzlo.

„Ne." V tichu to slůvko zaznělo jako chraplavé zašeptání.

Jinak se k tobě nedostaneme. Použij to kouzlo, Pare. Máš-li se ze svého vězení dostat, myslím z toho, které jsi si sám vytvořil, ale i z toho, do něhož tě uvrhli přízračtí, musíš to kouzlo použít. Pare, udělej to hned.

Ale Par pojednou nabyl dojmu, že jde jen o další lest, o další hru, kterou s ním hraje buď jeho kouzlo anebo kouzlo přízračných, jež z paměti vyvolává hlasy, aby ho trápily. Zase slyšel chechtot svých démonů. Odvrátil se, přitiskl si ruce na uši a prudce zavrtěl hlavou. Walker Boh tu není. Je nyní sám stejně jako už od chvíle, co se dostal do pevnosti. Jakákoliv jiná možnost se mu zdála pošetilá. Jde jen o další plošku šílenství, jež se v něm stále prohlubuje, jasně vyleštěnou plošku, v níž se zrcadlí jeho někdejší sny, které se ale už nikdy nemohou uskutečnit.

„Ne. Nemůžu."

Protože měl při řeči zaťaté zuby, sykl ta slova jako by šlo o kletby. Prudce se od vnímaného zdroje falešné naděje odvrátil a stálil se od toho neexistujícího hlasu hlouběji do šera.

Ale hlas Walkera Boha se neochvějně a přesvědčivě dostavil znovu.

Pare. Kdysi si mi říkal, že je kouzlo darem, že si ho dostal z nějakého důvodu, a že se má používat. Říkal si mi, že bych měl uvěřit vizím, které nám byly zjeveny. Cožpak si už zapomněl?

Par upřeně civěl do tmy před sebou a vzpomínal. Ano, tohle říkal, když se s Walkerem poprvé setkali u Hadeshornu, už kdysi dávno, před mnoha týdny, poté, co s ním Walker odmítal k jezeru zajít. Věř, vybízel tehdy Temného švagra. Věř.

Pare, použij svého kouzla. Osvoboď se.

Obrátil se. V temnotě jeho beznaděje a zoufalství viditelně svitla jiskra. Zachtělo se mu

zas věřit. Stejně jako k víře vybízel kdysi Temného švagra. Cožpak už zapomněl jak? Vydal se přes místnost a cestou nabýval odhodláni. Chce věřit. Proč by neměl? Proč to nevyzkoušet? Proč něco neudělat, cokoliv, ale vzdávat se? Viděl, jak proti němu ze šera vystupují dveře, jak před ním vyvstává bariéra, kterou nemůže projít. Ledaže. Ledaže by použil kouzlo. Proč ne? Co lze ztratit?

Vtom se u něj ocitl Walker Boh. Byl natolik blízko, že ho Par dokázal vnímat i přesto, že tam ve skutečnosti nebyl. Walker Boh, který vyšel zvláštního zoufalství, zvláštního nedostatku víry, aby přijal Allanonovy úkoly. Ano, Paranor a druidové jsou zpět. Ano, sám našel Shannarův meč. A ovšem, také Wren našla elfy... určitě.

Pare, použij kouzlo.

Tentokrát tu výzvu nevnímal. Prošla jím jakoby tam nebyl. Blížil se ke dveřím a jediný zvuk, který vnímal, byl zvuk vlastního dechu. V jeho nitru se cosi poddávalo. Tady nezemřu, prolétlo mu hlavou. Tady ne.

Pak mu kouzlo vzplálo až do konečku prstů. Vzápětí je vyslal do dveří. Vyletěly tím náporem z pantů jakoby je zachytila větrná smršť. Přelétly halou a roztříštily se o protější zeď. Par ihned poté prošel vzniklým otvorem a kráčel halou ke schodišti. Znovu zaslechl hlas Walkera Boha, který mu sice uděloval pokyny, kudy jít a pobízel ho, ale v nitru cítil jen oheň kouzla, jež se svíjelo a drtivě tisklo proti jeho kostem, znovu uvolněno a odhodláno tak setrvat. Parovi to bylo lhostejné. Líbilo se mu, že se uvolňuje. Přál si, aby ho pohltilo, aby pohltilo vše, co se mu dostane na dosah. Je-li tohle šílenství, které si sliboval, pak se jím nechá uchvátit rád.

Rychle sestupoval schodištěm a za sebou zanechával ohnivou brázdu kouzla. S námahou se v sobě pokoušel ovládnout hromadění jeho síly. Ke střetu s ním vyrážely temné postavy, ale Par je spaloval na popel. Přízračni? Nebo něco jiného? Nevěděl. Pevnost se probouzela do předjitřního soumraku, její obyvatelé odpovídali na přítomnost kouzla s vědomím, že jsou přepadeni, a proto chvatně pátrali po zdroji, který je vyrušil. Zdola i shora na něj vyrážel oheň, ale Par jej vycítil dávno před tím, než dopadl a snadno jej odrážel. V jeho nitru se vytvářelo ohnivé jádro, jakási nebezpečná směsice nahodilé ledabylosti a potěšení zrozená z užívání kouzla. Zdálo se, že s jejím příchodem odpadají strach a pochybnosti. Ta směsice zastínila jeho lidskost. Cítil, že si může dělat, co se mu zlíbí. To kouzlo mu tohle právo propůjčuje.

Walker Boh na něj sice křičel, ale Par už jeho slova nedokázal zaslechnout. Ani se o to nesnažil. Postupoval dál. Neochvějně sestupoval schodištěm a ničil vše, co mu přišlo do cesty. Teď už ho nic neodchýlí. Vyslal oheň Písně přání vpřed a plný škodolibé radosti jej následoval.

Walker Boh se už opět probíral. Tělem a pažemi mu probíhaly záškuby. Jeho druhové od něj spěšně ustoupili. „Blíží se!“ zasípal a prudce otevřel oči. „Ale ztrácí se ve vlastním kouzle!“

Nemuseli se ptát, o kom mluví. „Co tím myslíš?“ Coll ho stále držel za plášť a divoce s ním zacloumal.

Když se Walkerův zrak setkal s Venkovanovým, byl tvrdý jako kámen. „Použil kouzlo, ale ztratil nad ním vládu. Užívá je proti všemu. A teď ode mne odstupte!“

Trhnutím ramen se vyprostil, otočil se, položil ruce na kamenná vrata a přitlačil. Z jeho dlaní vzplálo světlo. Vytrysklo mu rovněž z konečků prstů a prosvěcovalo spáry masivního portálu. Západky odskočily a kovové mřížoví se rozpadlo. Čas kradmého přibližování a obezřetnosti vypršel. Vrata se otřásla a s kovovým skřípotem povolila.

Všichni ihned vstoupili dovnitř a postupovali dál černotou hustší dokonce ještě víc než tma. Na pokožce cítili chlad a vlhkost a jejich chřípí vdechovala prach a zatuchlinu. Nejednalo se o důsledek věku a nepoužívání, ale o jakousi děsivou ohavnost spojenou s něčím polapeným a umírajícím. Neustále je to dusilo. Walker vyslal světlo do ztemnělých koutů místnosti, v níž stáli. Šlo o mohutný vchod do řady chodeb, jež vedly pod jakousi

lávkou vysoko nahoře. Vzadu za klenutým otvorem se prostíralo pusté nádvoří.

Kdesi ve vzdálené tmě bylo slyšet výkřiky, cítit oheň a vidět bílý plápol Parova kouzla.

Rumor se už vydal napřed. Prošel vchodem na nádvoří. Walker s ostatními ho následovali mlčky a se zachmuřenými tvářemi. Na okraji roztřepeného světelného a zvukového víru se pohybovaly stíny, ale nic neútočilo. V houfu přecházeli nádvoří a při tom se ostražitě rozhlíželi. Kdesi nedaleko byli přízračníi. Došli na jeho opačný konec, stále ve směru hluku a záblesků, a natlačili se do chodby.

Před nimi stoupalo vzhůru do temné věže schodiště. Točitě stoupalo do tmy, kterou nyní prozařovala jasná záře bílého ohně kouzla. Par sestupoval dolů. Zatímco se blížil, skupinka ochromeně postávala. Neměla jistotu, k čemu dojde, nevěděla, jak se zachovat. Všichni věděli, že se s Parem nějak setkat musí, že jej musí znovu přivést k sobě, ale bylo jim rovněž jasné... včetně Matty Roh, pro níž bylo tohle kouzlo záhadou... že nepůjde o snadnou záležitost, věděli, že to, co se právě s Parem děje, je drsné, hrůzné a příšerné. Na Walkerův tlumený pokyn se roztáhli. Morgan vytasil Leahův meč a Coll Shannarův, talismany proti temným bytostem. Když to Matty uviděla, vytasila také svůj štíhlý mečík. Walker před ně o krok postoupil s vědomím, že jde o jeho záležitost, že právě na něm závisí nalezení způsobu, jak prolomit štít, který kolem Para vztyčilo kouzlo Písně přání, že je na něm, aby Parovi pomohl odhalit pravdu o něm samém.

V tom se už Venkovan objevil v dohledu. Sestupoval schodištěm lehce jako přízrak ozářený kouzelným světlem, jehož síla mu jiskřila z konečků prstů, vyzařovala mu z tváře a byla patrná i v hloubi jeho zraku. Díval se na ně, ale neviděl je. Blížil se, aniž by zpomalil či promluvil. Shora doléhal zmatek, ale k sestupu pronásledovatelů zatím nedocházelo. Par *se* blížil nadále bezstarostně a mířil přímo k Walkerovi, aniž by projevil sebenepatrnější náznak zvolněni.

„Pare Ohmsforde!“ zvolal Walker Boh.

Venkovan se nezastavil.

„Pare. Stáhni kouzlo. My nemáme—“

Vtom okamžiku vyslal Par ohnivou stužku, která po Walkerovi švihla jako bič a hrozila mu zaškrcením. Walkerovo vlastní kouzlo povstalo na obranu. Odrazilo ohnivou stuhu zpět a změnilo ji ve smotek. Par se zcela zastavil, takže proti sobě stanuli v šeru tváří v tvář.

„Pare, to jsem já!“ křikl Coll z jedné strany.

Bratr se k němu otočil, ale v jeho očích se neobjevil ani náznak poznání. Kouzlo Písně přání v prostoru kolem něj syčelo a zpívalo. Pleskalo jako plášť zachycený ve větru. Morgan na něj také zavolal. Úpěnlivě ho prosil, aby poslechl, ale Par na Horala ani nepohlédl. Byl teď hluboko v moci kouzla a nic jiného nevnímal, dokonce ani hlasy vlastních přátel už nepoznával. Obracel se od jednoho ke druhému, ale zvuk jejich hlasů sloužil jen jako příčina, aby se kouzlo stáhlo ještě těsněji.

Nedokážeme ho vrátit zpět, pomyslel si Walker zoufale. *Nereaguje na žádného znáš.* Vzápětí už vycítil, že pronásledování začíná nanovo. Vnímal, jak se přilehlými chodbami blíží přízračníi. Až se k nim dostane Rimmer Dall...

A v tom se dopředu rozešla Damson Rheeová, prosmýkla se kolem Walkera dříve než mohl něco namítnout a začala stoupat po schodech za Parem. Par si jejího příchodu všiml a napřímil se, aby se jí postavil. V konečcích prstů mu zlověstně zářilo kouzlo. Damson se k němu blížila beze zbraně, s pažemi volně podél těla, s roztaženýma rukama a s hlavou vztyčenou. Walker byl na chvíli odhodlán vyrazit vpřed a strhnout ji nazpět, ale na to už bylo příliš pozdě.

„Pare,“ zašeptala Damson cestou k němu, a když od něj byla vzdálena sotva yard, zastavila se. Stanula na jednom z nižších schodů a vzhlížela k němu. Trhnutím odhodila rusé vlasy z tváře dozadu. Oči měla zalité slzami.

„Myslela jsem, že už tě nikdy neuvidím.“

Par Ohmsford na ni jen upřeně zíral.

„Mám strach, že tě zase ztratím, Pare. Kvůli kouzlu. Kvůli tvé obavě, že tě zradí jako

tehdy, když si myslel, že je Coll mrtev. Pare, neopouštěj mě.“

V šílených očích Para se objevil náznak poznání.

„Pare, pojď ke mně blíž.“

„Damson?“ zašeptal Par pojednou.

„Ano,“ odpověděla Damson s úsměvem a po tváři jí už stékaly slzy. „Miluji tě, Pare Ohmsforde.“

Par se dlouhou chvíli nehýbal, stál v šeru schodiště jako vytesaný z kamene a jeho údy a tělem prolínalo kouzlo. Pak vzlykl. Cosi, co dříve spalo, se v něm začínalo probouzet. Jak se soustředil, pevně zavřel oči. „Damson,“ zašeptal. Teď už ji viděl, viděl je všechny a zakymácel se vpřed.

Damson ho v pádu zachytila, ale v té chvíli se už u nich ocitl také Walker a za ním i ostatní. Přidržovali ho a odváděli do chodby. Drželi ho zpříma a pátrali v jeho zpustošené tváři.

„Už nemohu dýchat.“ sděloval jim šeptem. „Nemůžu dýchat.“

Damson ho těsně podpírala a šeptem mu odpovídala, že je všechno v pořádku, že už je mimo nebezpečí, že ho odvádějí pryč. Ale Walker viděl v očích Para Ohmsforda pravdu. Právě se potýkal s kouzlem Písně přání, které ztrácel. Ať se s ním bude dít cokoliv, musí se s ním vypořádat hned teď, musí se zbavit obav a nejistoty, které ho už po týdny trápí.

„Colle,“ řekl tiše, zatímco Para zvolna spouštěli na kolena a ponechali jej sklesnout na Damson.

Coll nejistě zažíral na Temného švagra. „Nejsem si ale jisty, co to udělá.“

Walkerův hlas ztvrdl jako ocel. „Použij ten Meč, Colle. Použij ho, jinak Para ztratíme!“

Coll se rychle otočil a poklekl vedle Para s Damson. Svíral před sebou Shannaruv meč, obě ruce propletené na jeho rukojeti. Jde o talisman, jehož užívání je určeno jemu, ale následky jeho užívání si ponese sám.

„Morgane, hlídej schodiště,“ poručil Walker Boh. „Matty, chodby.“ Přistoupil k Parovi. „Damson, pusť ho.“

Damson Rheeová k němu sklíčeně vzhlédla. Walkerův pohled obsahoval nečekanou hřejivost, jakousi směs uspokojení a laskavosti. „Damson, pusť ho.“ řekl mírně. „Odejdi.“

Jak Damson Para pustila, začal se hroutit dopředu. Coll ho zachytil, chvíli jej konejšil v náruči, pak ho uchopil za ruce a položil mu je na rukojeť Meče pod své vlastní. „Walkere!“ zašeptal prosebně.

„Použij ho!“

„Walkere, nelíbí se mi to...“

Ale jeho námitky přišli pozdě. Coll přesvědčený silou Walkerova příkazu vyvolal kouzlo. Shannarův meč se rozzářil a temnou šachtu pevnosti přízračných zaplavilo světlo.

Par Ohmsford, obklopený dusivým mračnem ochromující nerozhodnosti a zničujícího strachu, cítil, jak z temnoty jako oheň proniká kouzlo Meče a propaluje si cestu jeho nitrem. Kouzlo Písně přání se jako bílá clona rozhodného ticha zvedlo, aby mu čelilo, aby mu bránilo. Ochranná vrata se s práskáním zavírala, západky se otáčely a zachvění duše jej znovu zhouplo na paty. Mlhavě si uvědomoval, že vyvolal kouzlo Meče, že tam, kde nepůsobila Parova síla k jeho vyvolání, účinkovala jaksi jeho vlastní a měl pocit jakoby bylo všechno vzhůru nohama. Ustupoval před blížícím se kouzlem, protože nedokázal snést pravdu, kterou s sebou zřejmě přináší, a toužil jen po jediném: jednou provždy se skrýt sám v sobě.

Ale kouzlo Shannarova meče se tentokrát dostavovalo s váhou hlasu jeho bratra za sebou a klestilo si jím cestu dál. *Pare, poslouchej. Prosím, poslouchej.* Ta slova prostupovala obranami Písně přání a vytvářela vstup pro to, co následovalo za nimi. Zprvu se domníval, že jeho obrany narušují výhradně bratrova slova. Ale vzápětí pochopil, že jde o něco víc. Pomocníkem zde byla jeho unavená touha poznat s konečnou platností všechno nejhorší, touha zbavit se pochybností a hrůzy, které přináší podvědomí. Už s ní

žije příliš dlouho, aby s ní další žití prodlužoval. Vlastní kouzlo ho sice zaštiťuje proti všemu, ale už nebude, když si to sám přát nehodlá. Tiskl se zády ke zdi svého zdravého rozumu a věděl, že dál se už stahovat nedokáže.

Vlastním hlasem se svádivě a netrpělivě ozval bratrovu. *Pověz mi to. Pověz mi všechno.*

Píseň přání prskala a syčela jako kočka zahnaná do kouta, ale konec konců byla stále v jeho moci, stále šlo o jeho dědictví a právo prvorozeného a na tom by neměly změnit nic ani rozum ani touha. Když ho strach a pochybnosti uváděly do nejistoty, uchyloval se sice k vlastní vůli, ale nikdy se úplně nezlomil. Teď se své nejistoty zbaví navždy. *Colle,* žadonil. Bratr tam byl a uklidňoval ho.

Colle.

Společně svírali Meč, pevně jej obemykaly prsty a vklouzávali do kouzelného světla. Coll Para konejšil, ujišťoval ho, že kouzlo neškodí, ale hojí, a že ho neopustí, ať se stane cokoliv. Poslední z Parových obran povolovala, západky se uvolnily, dveře se otevřely a temnota se rozptýlila. S povzdechem, jenž zastínil poslední tenata Písně přání, se vydal napospas.

A tehdy se začala dostavovat pravda, tenký pramínek vzpomínek, jež se rychle měnil v záplavu. Všechny se týkaly Parova života, tajemství, která skrýval dokonce i sám před sebou, ostudy a rozpaky, selhání a ztráty, které byly dříve drženy pod zámkem, nyní vycházely na povrch. Defilovaly ve světle. Zprvu se jich děsil, protože působily drsnou a nekonečnou bolest, ale jak jeho síla s každou vzpomínkou narůstala, jak se je postupně naučil přijímat, začaly být snesitelné.

Pak se světlo změnilo a viděl teď sám sebe, jak po Allanonově výzvě pátrá po Shannarově meči, jak se na ten úkol těší a jak je netrpělivý, aby se pravdu o sobě dozvěděl. Ale proč vlastně netrpělivý? Co když zjistí, že je jednou z bytostí, proti nimž až dosud bojoval? Co když na něj bude čekat Rimmer Dall a sdělí mu, že není tím, kým si myslel, že je, nýbrž někým úplně jiným, jednou z těch temných bytostí, jedním z přízračných. Pouhé slovo, šeptal mu Rimmer Dall, jenom jméno. Přízračný, který ovládá jejich kouzlo, s mocí, jež se neliší od moci těch rudookých přízraků, bytost jako oni, která dokáže totéž, co oni.

Vzápětí v bílém světle uviděl skutečnost, která jeho domnění potvrzovala. Jeden z nich.

Je jedním z nich.

Odtrhl se od toho poznání s pocitem, že ječí hrůzou, ale v bílém světle to nedokázal rozpoznat. Přízračný! Je přízračným! Cítil, jak se od něj Coll odtáhl. Cítil, jak se od něj bratr odtrhl. Ale Coll se ve skutečnosti nepouštěl. Svíral ho dál. *Jsi můj bratr. Na tom, kdo jsi, nezáleží,* slyšel. *Bez ohledu na skutečnost. Jsi můj bratr.* Právě tohle Para zadrželo před pádem přes okraj zdravého rozumu do šílenství. Právě tohle ho podpořilo v neústupnosti před vlastním děsem, před hrůzným poznáním vlastního já.

A umožnilo mu spatřit rovněž zbytek ze všeho zjeveného. Viděl, že je s přízračnými svázán elfskou krví a původem. S přízračnými, kteří jsou také elfy. Kteří pocházejí z téhož rodu, z téže historie, podobně jako lidé se společnou minulostí. Ale zjevená pravda obsahovala také možnost se lišit. Pochází ze Shannary a s přízračnými má společný původ, což znamená, že se nemusí stát tím, co by z něj jeho kouzlo mohlo udělat. Jeho přesvědčení, že se má stát jedním z přízračných, bylo lživé. Šlo o lež, kterou mu ve sklepení, v němž byl uložen Shannarův meč, namluvil Rimmer Dall, tehdy, když s Damson a Collem naposledy sestoupili do Jámy. To Rimmer Dall mu Meč umožnil vyzkoušet. Věděl totiž, že nebude účinkovat, protože tomu bude zamezovat jeho vlastní kouzlo Písně přání: bariéra vůči pravdě, která by se mohla ukázat nepříjemnou. To Rimmer Dall mu našeptal, že je pěšákem přízračných, jedním z nich, že je nádobou na jejich kouzlo. On ho obdařil nejistotou, které bylo zapotřebí, aby se vyvaroval střetu kouzla Meče a kouzla Písně přání. Odtud se pak dále odvíjela dlouhá spirála pochyb, která by jej nakonec dovedla k závěrečnému rozvratu, kdy by možnost stát se přízračným vzrostla natolik, že

by se uskutečnila.

Par zalapal po dechu a vztyčil se. Teď to chápal, teď už mu bylo všechno jasné. Věř něčemu dostatečně dlouho a ono se to stane. Věř, že by se něco mohlo stát, a ono k tomu dojde. Právě tohle si způsobil. Izolován před pravdou vlastními obavami a nejistotou. A Rimmer Dall to věděl. Věděl, že se bude potýkat s volbami, které mu sám nabídne. Nechal ho, aby žil v domnění, že svým kouzlem zabil vlastního bratra. Nechal ho v domnění, že selhává kvůli možné proměně v přízračného. Jakou měl možnost k vyřešení sporu vlastní totožnosti, dokud bezděčně nepoužíval Písně prám, aby kouzlo Meče udržel v odstupu? Byl by ochráncem druidů i figurkou přízračných a tenhle rozpor by ho neustále rozpolcoval.

„Ale já nemusím být jedním z nich," slyšel se promlouvat sám k sobě. „Nemusím!"

Pod váhou vlastních slov se zachvěl. Collův chápavý úsměv jej zahřál jako slunce. Stejně jako u bratra, jemuž pravda Meče odhalila proradnou lež Zrcadlového rubáše, stalo se i tohle poznání pro Para cestou, po níž se vrátil sám k sobě. Jestlipak tohle Allanon také věděl? přemítal, zatímco se vynořoval ze světla. Věděl Allanon, že právě k tomuhle je zapotřebí Shannarova meče?

Když kouzlo odeznělo a Par otevřel oči, překvapilo ho zjištění, že pláče.

Kapitola 35

Celým údolím Rhenn se jako moře v pohybu vinula a proplétala mlha, valila se přes těla mrtvých a s ponurou vyzývavostí kynula živým, aby se k nim přidali. Wren Elessedilová stála nad údolím s vůdci elfské armády a veliteli jejich nových spojenců a přemítala o lákavosti téhle výzvy. Vábení vesměs mrtvých jižanů, jež jejich druzi opustili, s pažemi rozhozenými nad hlavou, ve smrti napřímenými jako ukazatele do podsvětí. Krveprolití se prostíralo po pláních k jihu, až do úplné tmy, takže elfí královně připadalo jakoby se táhlo donekonečna. Působilo na ni jako záblesk vyčkávající budoucnosti, která sejí chystá zmocnit.

Postávala stranou od ostatních: od Trisse a Bara Oridia, od vůdce Svobodně zrozených Padishara Creela a jeho strohého přítele Chandose, i od záhadného trollského vojevůdce Axhinda. Všichni hleděli do údolí jakoby každý z nich dumal nad stejnou hádankou sestávající ze směsice mlhy, šera a smrti. Nemluvili. Stáli tam takhle už od chvíle, kdy dorazily nové zprávy, které uváděly, že se Federace znovu vydala na pochod. Dosud se nerozbřesklo, světlo bylo zatím na východním obzoru pod hřebenem, obloha plná mračen a svět místem černoty.

Wren se v hloubi duše cítila zoufalá. Zoufalství jí prolínalo až do morku kostí a zase zpět a zdálo se, že nemá konce. Myslela, že naposledy plakala, když zemřel Garth, ale ztráta Fauna přivodila slzy a hoře nanovo, a proto teď měla pocit, že se jich snad už nikdy nedokáže zbavit. Cítila se jakoby jí z těla stáhli kůži, takže krev pod ní může volně vytékat a všechna nervová zakončení jsou obnažená. Měla dojem jakoby se účel jejího života změnil v jakousi zkoušku vůle a vytrvalosti. Byla hluboce sklíčená a v duši měla prázdno.

„Vždyť šlo jen o kníkala," zasyčel na ni Stresa nepřesvědčivě, když ji skoro o půlnoci vyhledal. Vyprávěla mu o Faunově smrti, ale smrt pro něj nebyla ničím novým.

„Vyrůstají, aby zemřeli, Wren z elfů. Tím se netrapte."

Neměl v úmyslu ji těmi slovy ranit, ale Wren se nedokázala ovládnout, aby na ně nezareagovala. „Nebyl by si se svou radou tak pohotový, kdybych se rmoutila kvůli tobě."

„Phhffftt. Jednou budete." Ostnokot pokrčil rameny. „Tak to chodí. Kníkal zahynul při vaší záchraně. Tak si to přál."

„Nikdo nechce zemřít," odpověděla hořce a ochraptěle. „Ani stromový kníkal ne."

„Zvolil si to sám, ne?" odpověděl Stresa. Pak se opět vzdálil. Vydal se hluboko do lesů na západě, aby v tom směru sledoval veškerý pohyb a v případě potřeby elfy včas varoval. Wren cítila, jak se navzájem odcizují. Stresa je na rozdíl od ní tvorem volné přírody. Jednou odejde a už se nevrátí. Zanikne tak poslední z pout, které ji spojuje s Morrowindlem. Vše pak bude postoupeno paměti: počátek toho, kým je nyní i konec toho, kým bývala.

Přemítala, zda se její život mohl tak od základu změnit, ale velkou změnu na sobě nepociťovala. Možná si v tomhle bodě nalhává. Předstírá si, že se nezměnila, i když ve skutečnosti ano a jen si to prostě nedokáže přiznat. Zachmuřila se do šera, přehlížela pátravě vražedné bitevní pole dole a zvažovala, kolik z ní samé přežilo hrůzy Morrowindlu a o kolik z vlastního já přišla. Kéž by mohla tuhle otázku někomu položit. Ale většina z těch, jichž by se snad zeptat mohla, už nežije, a ti, kteří dosud žijí, by asi s odpovědí otáleli. Bude si na svou otázku muset odpovědět sama a doufat, že pravdivě.

Vyzáblá tvář Padishara Creela se letmo zahleděla v jejím směru, ale Wren na ni nereagovala. Už od úsvitu s žádným z nich nepromluvila, dokonce ani s Trissem ne. Byla pohroužena do vlastní samoty jakoby šlo o brnění. Svobodně zrození se konečně dostavili a společně s nimi také Axhind a jeho skalní trollové, tedy posily, o něž v duchu úpěnlivě prosila, ale náhle zjišťovala, že je pro ni obtížné to i ocenit. Nechtěla, aby elfové zahynuli,

ale zabíjení ji naplňovalo odporem. Včerejší bitva skončila nerozhodně a příští bitva neslibuje nic nadějnějšího. Federace přestala ustupovat, znovu se sešikovala a opět se blíží. Bude se vracet stále znovu, pomyslela si. Může si to dovolit. Sil má dost. Připojení Svobodně zrozených a trollů elfí vyhlídky na přežití sice posílilo, ale nedává důvod k naději, že by se Federace mohla zastavit. Z jižanských měst a z Tyrsisu budou vyslány další posily. Bude-li třeba, tak nekonečný proud. Postup Federace bude pokračovat, pronikne do Západní země elfu a nerozhodnuto zůstane jediné: jak dlouho tenhle ničivý proces potrvá.

Potlačila sklíčenost a zoufalství. Hněvala se na vlastní slabost. Elfí královna si nemůže dovolit vzdát se, plísnila se. Elfí královna nikdy nesmí ztrácet víru. Ach, v co ale ještě zbývá věřit?

V to, že jsou Par s Collem dosud naživu a mají Shannarův meč, odpověděla si rozhodně. V to, že za nimi jde Morgan Leah. V to, že Walker Boh vrátil Paranor a druidy. V to, že byly splněny všechny Allanonovy úkoly, že je známo tajemství přízračných, a že tedy mají naději. V tyhle skutečnosti může věřit. A právě v nich musí hledat vlastní sílu.

Byla by ráda věděla, zda její strýc, bratranci a Morgan Leah stále nacházejí sílu ve svém přesvědčení. Myslela na ztráty, které utrpěla, a přemítala, zda jich tolik také zažili.

A nakonec přemítala, zda by se Allanonových úkolů ujali, kdyby znali jejich cenu už od samého počátku, cenu, kterou si jejich uskutečňování vynutí. Nemyslela, že ano. Tam, kde slunce na východě vystupovalo na okraji světa, prosvítalo světlo mdlou stříbřitou září, jež vyznačovala Dračí štíty a zalesněnou krajinu pod nimi. Prosvítala do údolí, vyháněla z mlhy šero a s jejich oddělováním krajina nabývala strohý, určitý ráz. Zdálky byl stále slyšitelnější zvuk bubnů a pochodujících nohou. Prozatím nejasný, ale jak se blížil, dal se už rozpoznat. Padishar Creel byl ve sporu s Barsimonem Oridiem. Nemohli se dohodnout, jaká by měla být strategie smíšené armády, až započne útok. Oba byli svéhlaví a vzájemně si nedůvěřovali. Axhind naslouchal mlčky, chladně a nezúčastněně. Triss se vzdálil. Vůdce Svobodně zrozených zazlíval Barovi, že trvá na celkovém velení. Wren je už jednou rozdělila. Asi by to měla udělat znovu, i když je jí to protivné. Nestála už ze současného dění vůbec o nic. Už ne. Stála bez hnutí a sledovala, jak je spor stále prudší. Triss na ni pohlédl a čekal, až přistoupí. Z jihu se stále hlasitěji ozývaly bubny.

V tom se objevil Stresa. Vyrazil nečekaně z křovin, ježením bodlin se zbavoval listí a nečistoty, a spěchal rovnou k ní. Wren se otočila a rázem na všechno ostatní zapomněla. V ostnokotově příchodu byla patrná zřejmá naléhavost.

„Elfí královno," zasyčel ochraptělým a vyschlým hrdlem.

„Přivádějí plížaly!"

Wren cítila, jak se jí srdce zastavilo a hrdlo stáhlo. „Vždyť jsme se jich všech zbavili v močálu," zvládla namítnout.

„Sehnali si další! Sssttt!" Pozvedl zvlhlý čenich a jeho tmavé oči se rozšířily a ztvrdly. „Vypadá to, že z Tyrsisu. Phhfftt! Vojáky také, ale jde hlavně o plížaly. Je jich nejméně pět. Jakmile jsem je zahlédl, vyrazil jsem za vámi."

Wren se zase otočila k ostatním. Padishar Creel se přestal hádat s Barem. Axhind s Chandosem vedle sebe stáli jako kamenné sochy. Triss už se jí ocitl po boku.

Plížalové.

Když federační armáda vypochodovala ze šera a zamířila k Rhennu, světlo už jasnělo a mlha se rozptylovala. Její divize oděné v nachu a černi se blížily a byly doširoka roztažené přes celé údolí až do svahů. Kolony vojáků. Ponuré a dlouhé. Na křídlech jela jízda a vzadu se valily vpřed dřevěné opěrné stěny opatřené střílnami, za nimiž se mohli krýt lučištníci. Armáda disponovala také štítovými kryty, katapulty k vrhání ohně a rovněž černě oděnými Stopaři připravenými na jakýkoliv rozkaz.

Ale všechny zraky se upíraly do samého středu armády. Právě odtamtud mířili k elfům a jejich spojencům kymácivě plížalové. Třpytili se kovem a jejich chlupaté údy se ježily. Zpola stroje a zpola tvorové. Přicházeli je zničit.

Wren Elessedilová na ně upřeně hleděla a nepociťovala nic. Věděla, že jejich příchod vyznačuje konec elfu. Jejich příchod znamenal konec všeho.

Sáhla do tuniky pro elfeíny a pokročila vpřed, aby zaujala závěrečný postoj.

„Pare, vstávej!“ zvolal Coll, vzal ho za paži a vytahoval ho na nohy. Par se poslušně zvedl. Z právě prožitého byl stále v šoku, ohromen zjeveními Meče. Ve schodištní šachtě nastal pohyb. Způsobil jej chvat, s nímž k němu spěchali ostatní zachránci: Walker, Damson, Morgan a jakási vysoká štíhlá černovláska, jejíž tvář nepoznával. Místností netrpělivě přecházel Rumor. Na schodech bylo slyšet šelestění něčeho, co z nich scházelo, ale přítmí skrývalo, oč jde. Všechna vrata vedoucí od šachty byla zavřená, až na jedny, která vedla zpátky na nádvoří, k hradbám a otvoru do krajiny za nimi. Alespoň tahle cesta byla osvětlená, takže mohl v dáli zahlédnout, jak se jitřní světlo zvolna zvedá nad obzorem Runových hor.

Všiml si, že Walker tím směrem hledí rovněž. Walker, nyní celý v černém, vousatý a pobledlý, ale vyhlížející jaksi silněji než kdy jindy, plný ohně, jenž v jeho nitru planul těsně pod povrchem. Podobá se Allanonovi, pomyslel si. Vypadá stejně jako kdysi Allanon. Walker chvíli nerozhodně hleděl na otvor. Ostatní se krčili těsně u Para, ale obráceni nazpět k zavřeným vratům a otevřenému schodišti s tasenými zbraněmi.

„Kudy!“ sykla černovláska.

Walker se otočil a rychle se k nim přidal. Už se rozhodl. „Přišli jsme, abychom vysvobodili Para a to, co přízrační vězní v hlubinách pevnosti. Ještě jsme neskončili.“

Damson objala Para a svírala ho jakoby ho už ani nedokázala pustit. Par její objetí opětoval a zároveň ji ujišťoval, že už je v pořádku. V duchu ale přemítal, je-li tomu tak skutečně, stále měl v hlavě, co se nedávno odehrálo. Kouzlo Písně přání je teď zase v jeho moci. Přesto setrvával dále v nejistotě, co by třeba mohlo provést.

Ale alespoň nejsem přízračným! Alespoň tohle, že vím!

Coll stál těsně u Walkera. „Támhle... ta zamřížovaná vrata... vedou chodbou ke schodům do sklepení. Jdeme?“

Walker přikývl. „Pospěšte. Držte se pohromadě!“

Jak přecházeli místnost, přímo na tmavovlásku se ze schodů vrhl temný stín. Ta se jeho útoku vyhnula, ale bytost se na ni okamžitě vrhla znovu. Měla rudé oči. Se zasyčením zvedla ruce s ohnivými drápy. Ale dříve než mohla udeřit, zachytil ji Rumor, strhl ji na zem a odmrštil stranou.

Walker prudce otevřel zamřížovaná vrata a všichni jimi okamžitě proběhli. Za nimi zůstala schodištní šachta a pronásledovatelé. Chodba byla vysoká a tmavá, a proto se v ní pohybovali obezřetně a očima pročesávali šero. Rumor už zase vedl, protože jeho kočičí oči byly ze všech nejostřejší. Odkudsi zdola k nim dolehl zvuk připomínající drcení a hned po něm následoval jakýsi dlouhý povzdech, cosi jako vydechnutí Hrad přízračných se v odezvě zachvěl jako kůže něčeho živého, jež sebou zaškube při vynechávce vlastního srdce. Co to tam dole je? uvažoval Par. Žádné narážení vln na skaliska, jak mu tvrdil Rimmer Dall... další lež. Tohle bude něco víc. Něco tak významného, že bude Walker riskovat raději všechno, než by s tím přestal. Ví, oč jde? Poskytl mu Allanon odpovědi, které všichni hledají?

Ale na zjišťování nebyl čas. Vchod za nimi zaplnily přízračné postavy. Morgan se otočil a vyslal do nich v mocném poryvu oheň z Leahova meče. Rozprskly se sice a zmizely, ale za okamžik se zase vrátily. Coll cosi naléhavým šeptem sděloval Walkerovi. Radil mu, kterým směrem má chodbou postupovat dál. Zdálo se ale, že Walker ví, kudy má jít. Táhl Colla za sebou a těsně si ho u sebe přidržoval. Ostatní spěchali za nimi a drželi se těsně u stěny. Přízrační se vynořili ze tmy před nimi. Ale ve skutečnosti šlo o pouhé odrazy těch, kteří je pronásledovali zezadu. Par k sobě přitiskl Damson a znovu se společně rozběhli.

Dospěli na odpočívadlo, které přecházelo ve schodiště sestupující do hlubin pevnosti. Zvuky toho, co bylo dole vězněno, se nyní stávaly jasnějšími a výraznějšími. Byl to dech

nějakého ohromného živočicha, něco jako zdvihy a poklesy, bzukot, jako když vzduch prochází staženým a nedostatkem vody vyprahlým hrdlem. Zvuk připomínající drcení odpovídal pohybu, jaký vzniká, když se posouvá těžiště nějaké kamenné laviny. Dole na schodech se objevily černé postavy a v podobě ostrých rudých kopí k nim zahořel oheň přízračných. Walker rychle pozvedl štít, který jejich nápor rozbil a odrazil zpět. Chodbami, jež protínaly tu, kterou přišli, se sbíhali další přízrační. Byli všude kolem: zahalení v černých hábitech, nehluční a za útoku zuřiví. Zatímco Walker postupoval dál, Morgan se otočil, aby kryl týl. Ostatní se krčili mezi nimi. Rychle sestupovali schodištěm a cítili, jak se pevnost, tak nějak v odezvě na vše, co se právě odehrává, zachvívá. Dech bytosti dole se zrychlil.

Náhle byly všude plameny. Coll upadl po zásahu zářícího úderu a z ruky mu vypadl Shannarův meč. Par se pro něj bezmyšlenkovitě sehnul a popadl ho. Meč ho nespálil jako kdysi v Jámě. Cožpak to tehdy nebylo strachy z toho, kým by třeba mohl být? Udiveně civěl na Meč, pak se otočil, aby pomohl Damson, která Colla zvedala znovu na nohy, a strčil Meč bratrovi do rukou. Rumor se ze schodů vrhl na nejbližšího útočníka. Uhlazenou srst měl sežehlou a kouřilo se mu z ní, ale sápal se na přízračné dál jakoby pro něj ta zranění nic neznamenala. Walker z rukou v podobě jakéhosi rubáše rozhodil druidské světlo, které všechno zastřelo. Chránilo je a přízračné odmršťovalo zpět. Walker jím čistil cestu vpřed.

Pak Par zahlédl Rimmer Dalla. První Stopař stál dole pod nimi na lávce přes propast, jež spadala od podesty, kterou procházelo schodiště. Byl sám. Svíral rukama zábradlí lávky a jeho vyzáblá tvář se podobala masce nevěřícné zlosti. Jakoby v odezvě mu doutnala ruka navlečená v rukavici. Hleděl na Para a ten zase na něj. Odehrávalo se mezi nimi cosi, co by snad Par popsal jako porozumění, ale připadalo mu, že ten pocit převyšuje i tohle.

V příští chvíli zmizel a Par si znovu začal klestit cestu náporem přízračných. Jeho kouzlo opět ožívalo. Cítil, jak v něm kypí. Teď ho využiji, pomyslel si. Využije příležitost, protože alespoň ví, že z něj jeho použití nestvoří jednoho z nich. Přízrační se přibližovali i zezadu. Proto se Morgan opět obrátil, aby jim čelil. Současně křikl na ostatní, aby se nezastavovali. Tmavovláska zůstala s ním. Stála mu těsně po boku a společně bránili schodiště proti obludám, které je pronásledovaly.

Walker mezitím dospěl na odpočívadlo a pohlédl přes jeho okraj. Par se k němu přidal, ale hned zase chvatně ucukl. Tam dole se nacházelo cosi ohromného, něco, co se zvedalo, svíjelo a tepalo světlem.

V okamžiku, kdy Rumor scházel po schodech za podestou, zaútočil na něj nějaký černý zuřivec, takže kocour zmizel v přemetech z dohledu. Walker s ostatními spěchali za ním. Parovo kouzlo teď vzplálo do života. A zatímco se s jekotem vypínal, propalovalo si jím cestu. Vzpomínal na svůj strach, na obavu, co přijde, když kouzlo použije, ale nyní se už jednalo o pouhou vzpomínku, kterou potlačil stejně rychle, jak se dostavila. Stál čelem k lávce, přímo proti přízračným, kteří se tam krčili, a snažil se jejich oheň udržovat z dosahu Damson a Colla. Coll byl opět zasažen, ale klopýtal dál a stále před sebou svíral Shannarův meč. Damson nadále setrvávala v jeho stínu.

V tom zaslechli Rumorovo prskání a zuřivé zamňoukání, které signalizovalo bolest a strach. Pak se před nimi skokem objevil s černou bytostí na sobě. Walker se otočil a jako kopí vyslal vpřed druidský oheň. Zasáhl obludu v pase a strhl ji z Rumorova hřbetu. Kocour se ve vysokém výskoku mrště obrátil, znovu se do svého útočníka zaklesl a vzápětí spolu opět zmizeli z dohledu.

Ze stěn a z podlahy stoupal kouř a vzduch houstl popelem. Hlubiny pevnosti byly stejně temné jako propast, až na světlo, jež vyzařovala bytost dole. Družinu obklopovalo šero a ze všech stran na ně neustále doráželi přízrační. Hledali místo, odkud by na ni nejlépe zaútočili. Damson dostala zásah, který ji popálil a odhodil stranou tak rychle, že tomu Par nestačil zabránit. Zvedla se sice, ale znovu upadla. Coll se pro ni bez zpomalení shýbl,

hodil si ji přes rameno a spěchal dál.

Tehdy část schodiště povolila a Walker Boh se ve změti prachu, kamení a popela zřítil. Na okamžik Par, Coll a zpola omráčená Damson na rozpadajícím se schodišti osaměli. Upřeně civěli do prázdnoty, v níž pulzovalo světlo a v hrůze se tiskli ke zdi. Zdola k nim doléhalo Rumorovo prskání, pak zaslechli vzteklé Walkerovo zaskučení a spatřili záři druidského kouzla.

„No tak, co je s vámi? Pohyb!“ zařval na ně Morgan Leah, který se pojednou vynořil z kouře a ohně nahoře s temným a plamenným Leahovým mečem v ruce. Zle kulhal a levou paži tiskl k boku. Tmavovláska s ním byla stále. Stejně potlučená jako on, po jedné tváři rozmázlou krev. Vyrazili z té clony a hnali ostatní k propadu. Par jím sletěl do tmy. Dopadl na nohy a ihned byl napaden. Kolem něj se stahovaly černé siluety. Ale Para chránilo kouzlo Písně přání. Zářivě ho obklopovalo a vzápětí se na útočníky rozletělo. Odmrštilo obludy do mlhy. Jako stín se kolem mihl Rumor a hned zase zmizel. Par slyšel, jak ho ostatní za ním následují. Za okamžik už byli zase všichni spolu.

Vpředu pulzovalo světlo a zvuk jeho dechu působil jako děsivé sténání plné žalostné marnosti.

Znovu se pustili vpřed. Procházeli šerem plným prachu a ohně přízračných. Walkera obklopoval druidský oheň. Ze skály pod nimi se kouřilo žárem a okolní vzduch se tetelil. Rimmer Dallovy oči se podobaly krvavým flekům a vyzáblou tvář měl napjatou zlostí.

Z jedné strany se k Walkerovi, k němuž se mezitím stahovali přízrační, aby s ním skoncovali, zoufale pokoušel dostat Rumor.

Morgan pokračoval za jejich společným cílem bez zastávky. Pozvedal temnou čepel svého talismanu, za nímž se táhla ohnivá stopa, a ječivě provolával svůj bojový pokřik. V patách za ním tmavovláska. Coll na rozdíl od ostatních vyrazil k uvězněnému světlu. Chystal se tam zaútočit, ale vzápětí se musel odchýlit, aby odrazil útok přízračných, kteří se vrhali z lávky. Upustil Damson, ale Par, který běžel hned za ním, ji zachytil. Přízrační se vyřítili na Colla a vytlačovali ho. Shannarův meč pro ně nepředstavoval žádnou hrozbu a Coll žádné jiné kouzlo neměl. Par na něj zaječel, aby uhnul z cesty, ale Coll místo toho vletěl přímo do chumlu černých plášťů. Par chvatně položil Damson a pustil se za ním. Coll zakopl a svalil se. Na chvíli se opět zvedl, ale vzápětí upadl nadobro. Všichni přízrační byli na něm. Par divoce zařval a vyslal kouzlo Písně přání přímo do nich, až se rozletěli na všechny strany. Shora a ze všech stran se na něj přitom chrlil oheň, ale setřásal jej zpoza svého magického brnění.

Když Par dospěl ke Collovi, zastihl ho na čtyřech, zkrvaveného a rozedraného. Pozvedl k Parovi tvář a pak mu vstrčil Shannarův meč.

„Pokračuj!“ řekl a zhroutil se.

Par Meč sevřel a vyrazil vpřed. Nozdry mu plnil štiplavý pach popela a ohně. Pokračuj. Ale co mám udělat? Věděl, že teď už Morgan zůstal sám, protože tmavovláska rovněž upadla. Nedokázal už zahlédnout Walkera ani Rimmer Dalla. Cítil, jak mu následkem dlouho nepřerušovaného užíváni kouzla začínají docházet síly. Ať udělá cokoliv, musí to udělat rychle. Klopýtal vpřed, blížil se ke světlu a znovu přemítal, oč vlastně jde a co si s tím má počít. Měl by to osvobodit? Není tohle ten pravý důvod, kvůli němuž se do Jižní hlásky vlastně vypravili? Jde-li o vězně přízračných, pak by to měl osvobodit. Ale co to je? V ničem neměl jistotu. Sotva se osvobodil sám a stále je vláčen na řetězech vlastní nejistoty.

Shlédl na Shannarův meč a v tom si plně uvědomil, že jej má, že ho převzal od Colla. Proč jsem udělal tohle? Meč přece nepatří mně. Je určen Collovi. Neumím ho používat.

A pak před ním náhle stanul Rimmer Dall. Ve světle se třpytila vlčí hlava. Černý hábit měl na cáry rozedraný, kápi staženou z hlavy a jeho vyzáblá tvář s rezavým plnovousem byla potřísněna krví. Postavil se Parovi do cesty a napřímil se před ním. Ruka oděná v rukavici mu tepala karmínově rudým ohněm. Jeho úsměv připomínal děsivý škleb.

„Přišel ses sem dolů podívat, co tu skrýváme?“ zeptal se ochraptělým šeptem.

„Jdi mi z cesty," odsekl mu Par stroze.

„Už nikdy," odpověděl Rimmer Dall a vtom si Par uvědomil, že už nemá ruku v rukavici, že se mu celá paže změnila v oheň, který zahlédl už dříve, a který mu pod rukavicí žhnul od začátku. „Chlapče, poskytl jsem ti všechny možnosti, které jsi měl."

Předstírané přátelství či účast se z jeho projevu vytratily. V Rimmer Dallově zraku se leskl odpor a tělo měl ztuhlé vztekem. „Patříš mně! Vždycky si mi patřil! Měl ses mi oddat, když jsem ti k tomu dával příležitost! Bývalo by to tak snazší!"

Par jen s otevřenými ústy civěl.

„Jsi můj!" vyslovil Rimmer Dall hrubě a divoce. „Pořád ještě nic nechápeš, viď? Jsi můj, Pare Ohmsforde! A tvé kouzlo náleží mně!"

Prudce vyrazil, takže měl Par sotva čas povolat a pozvednout kouzlo Písně přání, aby ho zpomalil. Víc než ho zpomalit se mu totiž nepodařilo. První Stopař prošel magickým štítem jakoby šlo o papír a jeho ruce sevřely Parova ramena jako ocelové svěráky. Par si nejasně uvědomoval, že právě o tohle Rimmer Dallovi po celou dobu šlo... o kouzlo Písně přání a o jeho vlastní tělo, jehož prostřednictvím by ho ovládal. Všechno to přetvařování, že mu chce pomoci získat nad kouzlem zase moc, nebylo nic jiného, než clona zastírající jeho touhu po něm. Tak jako všichni přízračtí i Rimmer Dall bažil po kouzlu jiných, ale jen málo z nich mělo takové kouzlo jako on. Tíha jeho protivníka jej tlačila zpět, ohýbala ho a stlačovala na kolena. Z necitlivých prstů mu vyklouzl Shannarův meč. Zvedl ruce, aby Rimmer Dalla odrazil, a současně na svou obranu přivolával kouzlo Písně přání, ale při tom měl pocit jakoby z něj všechna síla vyprchala. Sotva dokázal dýchat, jak se na něj druhý tlačil. Rimmer Dall začal vystupovat zvláštního těla a vstupovat do Parova. Venkovan to vytušil, cítil, že k tomu dochází. S řevem se pokoušel vymanit, ale marně.

Tohle ne! prolétlo mu v hrůze hlavou. Tohle nesmíš dopustit!

Svíjel se, kopal a sápal se na druhého, ale Rimmer Dallovo přízračné já se tlačilo do něj, prostupovalo mu kůží. Vyvolávalo v něm ponurý chladný pocit, který ho naplňoval hnusem k sobě samému. Měl dojem, že tomu už jednou zabránit dokázal. Jednou, když se mu kouzlo vymklo z ovládání a poháněl je jeho vlastní strach a nejistota, byl dost silný na to, aby protivníka udržel v odstupu. A Rimmer Dall to ví. Myšlenky Prvního Stopaře se otíraly o jeho vlastní a Par se schoulil před skutečnostmi, které odhalovaly. *Pomozte mi někdo!* Po levici zachytil zákmit pohybu. To se vpřed řítil s jekotem Morgan Leah. Ale Rimmer Dall vyrazil ohnivou rukou a na kratičkou chvíli Para pustil. Morgan v kotrmelcích a záblescích rudého ohně odpadl do tmy. Ruka se vrátila a sevřela Para znovu. Venkovan ustupoval stále hlouběji do sebe, tam, kde bylo jeho kouzlo nejsilnější a soustřeďovalo se v jakémsi kovovém jádře. Ale Rimmer Dall se k němu nemilosrdně přibližoval, tvrdošíjně postupoval stále dál a nutil ho ustupovat. Par dokonce vnímal i to, jak se mu část jeho já poddává...

Vtom První Stopař náhle prudce ucuknul a jeho přízračné já se od Para odtrhlo.

Par lapal po dechu a s mžikáním viděl, jak Walker Boh svou jedinou rukou svírá Rimmer Dalla za hrdlo a celým tělem mu prostupuje druidský oheň. Byl popálený, poškrábaný a tvář měl pod černým vousem bílou jako křídu a potřísněnou krvavými stružkami. Ale při navádění síly kouzla na Rimmer Dalla se projevoval neochvějně. Rimmer Dall s ryčením útočil. Bil rukou v rukavici a všude kolem rozptyloval kouzlo přízračných. Cosi, co mu Walker dělal, způsobovalo, že byl zadržován odděleně od svého hmotného těla, jeho přízračné já zůstávalo mimo něj. Obě části se snažili znovu spojit, ale Walker stál mezi nimi a bránil jim v tom.

Par se odplazil stranou a zvedl se na nohy. Walker sevřel prsty v pěst a cosi na přízračném stlačoval. Rimmer Dall sebou s ječením házel, jeho uvolněná forma se divoce vypínala a zuřivě zachvívala. Oheň přízračných se vpaloval zemí až na horninový podklad. Ostatní přízrační spěchali svému vůdci na pomoc, ale Rumor mezi ně vpadl a trhal a drásal. „Použij Meč!" sykl Walker na Para. „Osvoboď to světlo!"

Par popadl Meč a rozběhl se ke světlu. V okamžení k němu dospěl, nyní už bez odporu,

protože se veškerá pozornost upírala na boj mezi Druidem a Prvním Stopařem. Přistoupil ke světlu, k té nesmírné pulzující mase stažené v řetězech opentlených šarlatem, uchopil Meč oběma rukama a naplocho ho na ni položil. Hned poté vyvolal jeho kouzlo. Soustředil se na jeho příchod vůlí a přáním.

Kouzlo se skutečně začalo dostavovat. Zvedalo se s lehkostí a bez omezování, které působila Píseň přání, když vněm kvůli vlastní nejistotě a Rimmer Dallově lstivosti převládl dojem, že je přízračným. Kouzlo Meče jako bílá vatra vyvstávalo a pronikalo do světla, které měl před sebou a vzápětí se zase vracelo, aby se zmocnilo celého Para. Par znovu spatřil skutečnosti z vlastního života, pravdy o svém kouzle, o rodné Shannaře a dědictví přízračných, ale také o svém elfím původu. Vdechoval všechny ty pravdy jako životodárný vzduch a už nevzdoroval.

Pak před ním konečně vyvstala pravda o světle. Viděl, co přízrační způsobili, jakým způsobem své kouzlo užívali, aby narušili krajinu Čtyřzemí. Spatřil význam za Allanonovými vizemi a důvod, proč shannarské děti povolal k Hadeshornu. Viděl, proč to udělat musel.

Opět kouzlo Meče stálil a Meč upustil na podlahu. Za ním se dál v zápolení zmítali Walker Boh s Rimmer Dallem. Zdálo se, že nemá konce. První Stopař ječel... ne bolestí z utržených ran, ale zlostí nad tím, k čemu se Par chystá. Ze všech stran se stahovali přízrační a snažili se dostat přes Morgana Leaha, který už byl zase na nohou, a také přes Rumora, který se zdál nezničitelný. Ale přicházeli příliš pozdě. Tahle chvíle náležela Parovi, jeho přátelům a spojencům, prostě všem těm, kteří o tuhle chvíli celou tu dlouhou dobu usilovali: živým i mrtvým, všem statečným. Par naposledy vyvolal kouzlo Písně přání. Soustředil je všechno, celek, který jím propaloval, vše, co se z jeho dědictví vyvinulo v monstrum, které ho téměř pohltilo. Vyvolával ho ven a znovu ho měnil v tříšť modrého ohně, s nímž se poprvé setkal při pokusu o útěk z Jámy, v tříšť, která se jevila jako zlomek azurového blesku slétající z oblohy. Zvedl jej nad hlavu, zaměřil ho na magická karmínově rudá pouta, která svazovala světlo a navždy je přepálil.

Zachvíval se pod silou toho úderu a také pod vlivem všeho, co jej pod vlivem toho úsilí opustilo: zuřivost, rozpolcenost a vyčerpám.

Světlo odpovědělo explozí. Vyzářilo do nejzapadlejších koutu podzemní jeskynní prostory a odtud vzhůru do Jižní hlásky. Honilo se za stíny a šerem a všechno černé měnilo v bílou. Řičelo škodolibou radostí nad získanou svobodou a začalo pátrat po odplatě za vše, co mu bylo způsobeno.

Nejdřív uchvátilo Rimmer Dalla a vysálo z Prvního Stopaře život, jako když se do plic vtahuje dým. Rimmer Dall se zuřivě zmítal, hroutil se v rozptylu popela a přestával existovat. Potom se světlo vrhlo na ostatní přízračné a pohlcovalo jednoho za druhým. Nakonec se vztyčilo, aby pohltilo pevnost Jižní hlásku. Řítilo se vzhůru po černých hradbách, hroužilo se do tepajícího obsidiánového zdiva. Walker zvedl Para na nohy. Shýbl se a popadl Shannarův meč. Walker křikl na Morgana a vzápětí se k nim přidružili i všichni ostatní. Vzájemně se podpírali a nesli ty, kteří se na nohou neudrželi. Rumor se držel včele, zatímco pádili k chodbě na opačném konci podzemní jeskyně, ve snaze uniknout nadcházející zkáze.

Nahoře v gejzíru ohně a popela explodovala Jižní hláska.

Stresa ucítil otřesy jako první a varovně na Wren zasyčel. „Elfí královno. Phffttt! Vnímáte to také? Hsst! Hsst! Země se hýbe!“

Wren stála od Trisse trochu stranou, v ruce držela elfeíny a sledovala příchod federační armády. Připravovala se na své střetnutí s plížaly. Federační armáda už dospěla do ústí údolí Rhenn, takže byla od předních linií elfů a jejich spojenců vzdálena méně než tři sta yardů. Schylovalo se k bitvě, které se Wren tolik děsila.

Barsimon Oridio, Padishar Creel, Chandos a Axhind udělovali nejrůznější rozkazy. Tygr Taj se odebral za Nebeskými jezdci. Královská garda obstoupila ze všech stran královnu,

ale ta se stejně cítila nemožně osamělá. Obrátila se za zvukem ostnokotových slov a v té chvíli otřesy sama ucítila. „Trissi,“ vyslovila šeptem jméno kapitána Královské gardy.

Jak se země s každou řadou dalších záchvěvů otřásala stále výrazněji, působilo to jakoby se s východem slunce a příchodem světla probouzel nějaký obrovský tvor. Vytrhl se ze spánku a jeho řev přehlušoval lomoz federačních bubnů i pochodu vojenských bot.

Wren se hrůzou zatajil dech.

Co se to děje?

Pak daleko na východě a na jihu vyrazil do nebe oheň a dým, zvedal se proti záři slunce v jakémsi divokém vzplanutí a zemětřesení přešlo v zoufalé vzdouvání. Vojáci znepřátelených armád ustávali v boji, rozhlíželi se, zkoumali obzor a začínaly se ozývat výkřiky. Oheň a dým se změnil v oblak černého popílku a poté následoval strašlivý výbuch bílého světla, které nebe zaplnilo pulzujícím a živoucím jasem. Vystupovalo vzhůru v divokém víru, přehnalo se přes slunce a s větrem a mraky o závod se opět vracelo.

Když se světlo znovu pohroužilo do země, rozpoutaly se nanovo otřesy, zdvihy a propady, jejichž hluk se rozléhal vzduchem.

Nato se světlo rozletělo údolím, jeho kopí pronikala zemským povrchem a vystupovala mezi zděšenými vojáky. Wren se nad jeho jasem tajil dech a současně cítila, jak se jí do dlaně zařezávají hrany elfeínů, které v ní pod vlivem scény silně svírala.

Světlo pádilo hned jedním a vzápětí zase druhým směrem. Ale nejen tak nahodile, jak si Wren zprvu myslela, nýbrž s vražedným záměrem. Nejdřív zachvátilo plížaly, rozpoltilo je na kusy. Zbyly z nich jen čadící poničené ostatky bez života. Vzápětí se světlo pustilo do Stopařů. Obklopovalo je v jakýchsi rubáších smrti, vysávalo z nich život a zanechávalo po nich jen kupky doutnajícího popela. Prolétalo federační armádou a plelo v jejích řadách, aniž by vynechalo jediného přízračného. Zároveň její vojáky olupovalo o záměr i odvahu, takže se obraceli, odhazovali zbraně, opouštěli útočné mašiny a zachraňovali si život útěkem. Kromě naděje na přežití se veškeré další úplně vzdali. Za chvíli bylo po všem. Po plížalech i po přízračných. Federační vojáci se zachraňovali útěkem a louky posévaly pozůstatky bitvy. Všechno se to odehrálo tak rychle, že elfové, Svobodně zrození a skalní trollové neměli ani čas nějak odpovědět. Byli příliš ohromeni, aby něco podnikli. Jen stáli a civěli a pak urychleně přehlíželi vlastní řady, aby se ujistili, že se jejich bojovníků světlo nedotklo.

Na návrší nad údolím si do nastalého ticha zhluboka vydechla Wren Elessedilová, která odtud veškeré dění sledovala. Triss stál vedle ní s otevřenými ústy, supot Stresova dechu jí zaznínval u boty. Ztěžka polkla vyschlým hrdlem a užasle se zahleděla na poslední zázrak, k němuž došlo.

Na vyprahlých a pustých pláních, kam až oko dohlédlo, rozkvétalo luční kvítí.

Kapitola 36

„Walkere, co bylo uvnitř toho světla?“ zeptal se Coll.

Dopoledne bylo v polovině a všichni se shromáždili ve stínu lesa na svazích sestupujících od Runových hor, severně od rozvalin Jižní hlásky. Dole pod nimi nepřetržitě kouřila dýmala a hořela citadela přízračných, hradby zhroucené v kupy trosek. Kdysi hladké černé kamenné zdivo zkřehlo a zvětralo. Walker seděl trochu stranou, zachumlaný do odraných pozůstatků svého černého hábitu. Par s Collem opodál proti němu. Morgan se opíral o široký kmen červeného javoru, žvýkal stéblo trávy a hleděl si na boty. Matty Roh se opírala hned vedle něj, takže se ho dotýkala ramenem. Damson ležela několik yardů opodál a spala. Všichni byli potlučení, roztrhaní a potřísnění krví a prachem. Coll měl zlomenou paži a žebra. Ale jejich těla už opustilo napětí a z očí jim zmizela úzkost. Už nemusí utíkat, už se nemusí bát.

„To bylo kouzlo,“ řekl Par s klidným přesvědčením. Běželi chodbou, kterou zvolil Walker. Jak postupovali jejím přítmím, pouze s druidským ohněm na ochranu, kamenné zdivo se drolilo a v ohromných kusech dopadalo kolem nich. Chodba se stáčela a klikatila, takže se zdálo, že se jim včas vyváznout nepodaří. Za sebou slyšeli lomoz rozpadající se citadely přízračných, vnímali nápor zatuchlého vzduchu a prachu, který jim vanul do zad, jak se hradby propadaly. Báli se, že tam zůstanou, ale Walker si byl směrem zřejmě jistý, a tak ho následovali bez dotazů. Nakonec chodba vyúsťovala v křovinatém porostu nižší pahorkatiny nad pevností, odkud se vyškrábali do bezpečí lesa a sledovali z něj vzplanutí ohně a dýmu, jež vyznačovalo pád hradu. Damson znovu ztratila vědomí, a proto se nad ní Walker s druidským kouzlem lopotil podobně jako při léčení Para po otravě, kterou utrpěl od prastvůr. Její poranění vyvolala horečku, ale Walker ji ochlazováním snížil, aby mohla spát. Zatímco ji léčil, ostatní se podle možností omývali a obvazovali.

Teď, když už se sluneční světlo schylovalo k vysočině na západě, seděli a znovu pozorovali, jak za pláněmi dýmá Jižní hláska. Všude, kam pohlédli, byly květiny, které rozkvetly po zhroucení citadely přízračných a po návratu světla do země. Jako barevné moře zaplavily květy celou krajinu do nedohledna a pokrývaly dokonce i otrávené zpustlé úseky. Dopoledním vzduchem se lehce nesla jejich vůně, která jakoby byla předzvěstí nového začátku.

„Ukradené kouzlo,“ upřesnil Walker Boh.

To, co Parovi zjevilo kouzlo Shannarova meče, dokázal Walker vytušit druidským instinktem. Jeho temné oči lemoval popel a prach, a i když měl ve tváři vyčerpaný výraz, v jeho pevném pohledu se zračila síla. Přestali si vzájemně sdělovat osobní zážitky a pokoušeli si nyní vysvětlit nejasnosti ve všem, co za poslední dobu prožívali.

Walker pozvedl tvář. „To světlo je kouzlem, které přízračí ukradli ze země. Tak získali svou moc. Elfí kouzlo, které bylo v době Říše kouzel vypůjčeno ze živlů, zejména ze země, protože ta je jeho největším zdrojem. Když elfové tohle ztracené kouzlo po Allanonově smrti znovu objevili, měli mezi sebou odpadlíky, kteří se ho snažili využívat způsoby, pro něž nebylo určeno. Podobně jako lebkonoši a sžíravé přízraky před nimi začali odpadlíci na kouzlo spoléhat tak silně, až je nakonec pozměnilo. Stali se na něm závislí, byli na něj životně odkázaní. Nakonec se pro ně stalo existenční nutností. Zprvu ho kradli v malých dávkách, ale jak jeho potřeba vzrůstala, protože se jim zachtělo získat takovou moc, aby mohli ovládat osudy národů i Čtyřzemí, postavili si na odčerpávám kouzla v ohromném množství Jižní hlásku. Objevili způsob, jak je odsávat ze zemského jádra a také jak je ve sklepeních pevnosti spoutat. Pevnost a kouzlo, které v ní shromažďovali, se staly zdrojem jejich neomezené moci. Ale protože ho využívali také k vytváření takových monster jako byli třeba plížalové, to proto, aby se posílili, vysilovali

zemi, z níž kouzlo odebírali. Čtyřzemí začalo chřadnout, protože ho už kouzlo nemělo sílu udržovat zdravé.“

„Allanonova vidění,“ poznamenal Par.

„Dostavila se včas. Neexistovalo nic, co by tomu mohlo zabránit. Leda znovu osvobodit kouzlo.“

„A po vysvobození své žalářníky zahubilo.“

Walker zavrtěl hlavou. „Ne tak docela, jak si myslíš. Nezničilo je s úmyslem se pomstít. Smysl jeho počínání byl podstatnější. Když se kouzlo zbavilo pout, vtahovalo do sebe vše, co z něj bylo ukradeno. Bralo si zpět sílu, kterou přízrační odčerpali. Zároveň tak přízračné a jejich monstra oloupilo o život, který byl možný jen na jeho základě. Skončili stejně jako prázdné lastury zanechané na pláži k vysušení. Právě kouzlo je udržovalo naživu. Když o něj přišli, zemřeli.“

Chvíli nikdo z nich nepromluvil. Přemýšleli o tom.

„Byla pevnost Jižní hláska také živou bytostí?“ zeptal se Coll.

Walker přikývl. „Byla živá, ale ne ve smyslu jako my. Byla organismem, tvorem přízračných, který jim sloužil k obživě a ochraně. Byla pro ně matkou, která se o ně starala, matkou, kterou stvořili z kouzla. Živili se tím, co jim poskytovala.“

Matty Roh se ušklíbla a zašoupala botami o zem. „Jejich vlastní nákaza se jim vrátila,“ zamumlala.

„Nechápu, proč existovalo tolik různých forem přízračných,“ řekl pojednou Morgan. „Zdá se, že ti z periosti vládli. Ale co ti ubozí tvorové z Jámy? Co ta dřevěná žena a obr, s nimiž jsme se setkali cestou do Posledního přístavu?“

„Kouzlo na ně účinkovalo různě,“ odpověděl Par a rychle všechny přelétl pohledem. „Někteří s ním zacházeli lépe než druzí.“

„Někteří se přizpůsobili,“ poznamenal Walker. „Ale mnozí to nezvládli, třebaže se o to pokoušeli. A někteří z přízračných v Jámě byli lidé, kterým přízrační odčerpali jejich drobná kouzla. Silní prostě zahubili slabé. Vzpomínáte, jak se do vás stále pokoušeli vstoupit a stát se vaší součástí? Tak jako ta dřevěná žena s děckem na Tofferu?“

Jako Rimmer Dall, pomyslel si Par v duchu, ale nahlas to neřekl.

„Museli se živit, aby přežili, a proto tak činili všude, kde se taková příležitost naskytla. Lidské jedince kolem sebe využívali stejně jako zemi, která je živila. Bylo-li kouzlo silné, ještě silnější byla touha ho ukrást. Když z někoho přízrační vysáli kouzlo, zešílel. V některých případech přízračné k obživě kouzlem dohánělo právě šílenství. Jednalo se o velmi ničivou proměnu. Tu přízrační nikdy nepochopili. Moc, po níž prahli, jim byla zapovězena. Zahrávat si se silou, která dává život zemi a jejím tvorům, je příliš nebezpečné.“

Z šera se vyplížil popálený a na četných místech zkrvavený Rumor. Celé tělo mu také posévala holá políčka po vyrvané srsti. Čenich měl vlhký. Kdesi vzadu v lese našel pramen, u kterého se napil. Letmo všechny přelétl světélkujícíma očima, pak přešel k Walkerovi, posadil se a začal se olizovat.

Par utrhl květinu, která mu vyrůstala u nohy. „Že ze mne chtěl Rimmer Dall vysát kouzlo Písně přání?“

„Netoužil jen po tom, Pare.“ Jak se Walker přemísťoval do pohodlnější pozice, Rumor vzhlédl jakoby se chtěl ujistit, že se nechystá odejít. „Chtěl také tebe. Chtěl se stát tebou. Není lehké to pochopit, ale přízrační brzy zjistili, jak opouštět vlastní těla a přežívat v duchovní formě. Tohle jim umožnilo staré kouzlo. Pozemské kouzlo jim dodávalo sílu stát se čímkoliv podle libosti. Ale takhle jim chyběla totožnost takže zatoužili stát se něčím víc než jen prchavým dýmem. Začali využívat lidská těla, jichž se zbavovali, když se chystali stát zase někým novým.“

Walker se nepatrně předklonil. „Ale Rimmer Dall jako První Stopař byl ze všech přízračných nejsilnější, a proto se toužil stát někým významnějším než ostatní. Rozhodl se stát tebou, Pare, protože ty bys mu poskytl mládí a sílu jakou by u obyčejných lidí nenašel.

Píseň přání prodělávala vývoj a Rimmer Dall o tom věděl. Nejen to. Rozpoznal směr, jímž se její vývoj ubíral. Tvá elfská krev neustále vrací kouzlo zpět k tomu, co Brin Ohmsfordová zdědila po svém otci, ke kouzlu zrozenému z elfeínů. Vzpomínáš, jak se je snažila ovládnout, aby ji nezničilo? Rimmer Dall chápal povahu tohoto kouzla. Bylo sice elfské, ale mělo také svou přízračnou stránku. Kdyby se mu ho podařilo ovládnout mohl by ho změnit k vlastnímu prospěchu. Ale to nemohl, ledaže bys mu pomohl. Jednalo se o příliš silné a obranné kouzlo, aby dovolilo tvou násilnou proměnu. Potřeboval tě dostat do role pomocníka. Právě tohle ho nakonec zničilo. Posedlost představou, že se tě zmocní. Oddal se jí, trávil čas hledáním způsobu, jak ji uspokojit, namlouval ti, že už jsi přízračným, naznačoval ti, že si sám sobě nepřítelem, nechal tě žít v domnění, že si zabil Colla a vzápětí ho vrátil do života, chodil za tebou stále dokola a skoro tě přesvědčil, že bys bez jeho pomoci zešílel.

Jeho záměry posílilo zjištění, že tě Allanon vyslal najít Shannarův meč. O tvém kouzlu už věděl z Varfleetu, ale najednou viděl možnost, jak si z tebe udělat spojence proti svému nejnebezpečnějšímu nepříteli. Musel tě mít stále na očích, aby měl jistotu, že nezjistíš pravdu. Kdyby k tomu došlo, tvé kouzlo by ti pomohlo. Protože byl elfím zplozencem, pokaždé, když si na ně spoléhal, sděloval si mu, kde jsi. Měl tě sice stále pod dohledem, ale k tvému polapení mu to nestačilo.“

„Ale v Shannarově meči se spletl,“ poznamenal Par. Domníval se, že ho dokážu používat jenom já, i když ve skutečnosti byl určen Collovi.“

Walker zavrtěl hlavou. „Nevím, ale není vyloučeno, že byl určen zvláště vám oběma. Zdá se, že ano. Ale bylo nezbytné, aby ho jako první použil Coll, jestliže jste se před Rimmer Dallem měli zachránit. Musel si se dozvědět, jak se vyrovnat s faktem, že i přesto, že je tvá obava z kouzla pravdivá, není pro tvůj osud rozhodující. Allanon byl opatrný a nic o Collově úloze neodhalil. Určitě věděl, že má-li ti Coll pomoci, je nutné to utajit.“

„Možná předvídal, že naše úkoly přízrační odhalí,“ nabídl jako možné vysvětlení Morgan. „Proto jednoho držel zpátky.“

„A jak to vlastně s těmi úkoly bylo?“ zeptal se Par náhle. „K jakému účelu měly sloužit? Je nám jasné, jak důležité bylo najít opět Shannarův meč, ale co ty ostatní úkoly?“

Walker se zhluboka nadechl, zahleděl se do plání, chvíli uvažoval, a pak se znovu obrátil k ostatním. Jeho znalosti a rozum mu umožňovaly vytušit vše mnohem rychleji než jeho společníci, kteří na něj dychtivě hleděli a očekávali jeho vysvětlení. Prozíravost, chápavost, vnímavost a schopnost dedukce: druidské dovednosti, které získal. Včetně moci kouzla a odpovědnosti využívat ji moudře. Začínal už doceňovat břemeno, které dlouhá léta vláčel na bedrech Allanon.

„Úkoly, které jsme dostali, neměly posloužit jen ke zdárnému zničení přízračných,“ promluvil znovu a při tom pečlivě volil každé slovo. „Mělo-li Čtyřzemí přežít, bylo třeba kombinace více kroků. Nezbytně prvním a hlavním krokem bylo odhalení podstaty přízračných a jejich záměrů. K tomu docházelo při naplňování Allanonových úkolů. Jasněji řečeno, hledali se talismany, které přízračné pomáhaly ničit: Shannarův meč, elfeíny, Píseň přání a Leahův meč. Okrajově tu byla kouzla, která nám zmíněné talismany umožňovala hledat.

Ale význam úkolů, které jsme od Allanona dostali, spočíval také v péči a zachování celé krajiny Čtyřzemí poté, až tu už přízrační nebudou, v pomoci bránit přízračným či podobným bytostem jako oni v návratu. Elfové byli přivedeni nazpět, aby poskytli rovnováhu, která tu chyběla. Jsou léčiteli země a jejích tvorů, hlídači, kterých je zapotřebí ke střežení bezpečnosti kouzla. Když ze Čtyřzemí uprchli, přízračným v kradení kouzla nikdo nebránil. Nebyl tu nikdo, kdo by si i jen uvědomoval, co se děje. Elfové budou předcházet tomu, aby se už nic podobného nemohlo opakovat.

A druidové,“ pokračoval tiše, „budou k téhle rovnováze také přispívat. Jde o cosi, čemu jsem dříve nerozuměl, o něco, o čem jsem se poučil, až při své proměně v jednoho z nich. Druidové jsou svědomím krajiny. Ne, že by prostě manipulovali a ovládali. Vyhledávají

potíže, které krajinu a její obyvatele trápí, a pomáhají s jejich nápravou. Občas by se mohlo zdát, že slouží jen vlastním zájmům, ale tohle nedorozumění pramení ze strachu před silou, kterou ovládají. Samozřejmě je na každém zvlášť, abyste to posoudili... vím, že i včetně mě... ale důvod jejich existence vychází z potřeby sloužit.“ Odmlčel se. „Jinak bych nemohl být jedním z nich.“

„Kdysi jsi jedním z nich určitě být nemohl,“ poznamenal Par klidně.

Walker přikývl a pohled mu změkl.

„Kdysi, Pare, je pro nás pro všechny už hodně vzdálenou dobou.“

S tím by Cogline souhlasil, pomyslel si Venkovan. Stařec by v těch slovech ihned rozpoznal pravdu. Cogline byl svědkem tolika uplynulých let, Časů vymizelých z paměti, které se staly legendou, zmizení a návratu druidů, přechodu ze starého světa do nového. Cogline byl posledním pozůstatkem bývalých dob, a proto by chápal, že nevyhnutelnost změny je ryzí konstantou života.

„Takže jsou přízrační skutečně pryč,“ řekla Matty Roh náhle jakoby se potřebovala ujistit, aniž by na někoho z ostatních pohlédla.

„Ano, je to tak. Jsou pryč,“ ujistil ji Walker Boh. S pohledem do země se odmlčel. „Ale kouzlo, které je podporovalo, přetrvává.“

Právě v té chvíli se pohnula Damson. Všichni se šli podívat, je-li v pořádku. Na nebi časnou mlhou jasnělo sluneční světlo a vzduch se začínal měnit v lepkavé parno. Za pláněmi dole se v horku tetelily a dýmaly rozvaliny pevnosti Jižní hlásky, které po nějaké době nabyly vzhledu přeludu.

Zatímco družina odpočívala v chladivém zástinu lesa, minulo poledne. Damson procitla z dřímoty, aby něco snědla a napila se, a pak opět zavřela oči. Walker Boh viděl, že se rychle uzdravuje. Brzy už bude zase v pořádku.

Pak postupně, jeden za druhým, usínali. Vnímali vůni lučního kvítí a svěží trávy a do spánku je ukolébávalo lesní ticho. Snad je zmohlo vyčerpání, ale Par se později domníval, že tohle nebyl jediný důvod. Zdálo se mu, že ke každému z nich ve spánku promlouvá Walker Boh. Říkal jim, aby si pamatovali všechno, co jim sdělil o kouzle, že by neměli zapomínat na jeho význam pro krajinu. Podle velikosti kouzla, které si zachovají... a zde mluvil především k Parovi... bude třeba, aby byli obezřetní a vyvarovali se s ním špatně nakládat a zanedbávat ho. Uchovávejte ho vpravdě do doby, kdy se bude muset znovu použít. Nějak každého z nich poznamenal, aniž by to v té chvíli poznali. Tiše procházel mezi nimi, opouštěl je nehlučně, aniž by se probudili. Cestou se vzhledově měnil. Občas to byl Walker a po chvíli zase vypadal jako Allanon. Od Colla si vzal Shannarův meč. Aby se zase neztratil, řekl na vysvětlenou. Coll nic nenamítal, žádný z nich. Meč jim vlastně nepatří. Náleží Čtyřzemí.

Pak se Walker začal rozplývat jako stín ve slunci. Teď už vás musím opustit, sdělil jim, protože mé léčení vyžaduje druidský spánek.

Když se opět probudili, bylo pozdě odpoledne, obloha přecházela v purpurový a karmínový nádech a les byl tichý, chladivý a nehybný. Walker Boh zmizel. Všichni ostatní věděli, aniž by si cokoliv řekli, že už se k nim nevrátí.

O chvíli později se ze slábnoucího světla na západě vynořili elfí Nebeští jezdci s Wren, Padisharem a ostatními bojovníky z údolí Rhenn, takže bylo znovu co vysvětlovat.

Kapitola 37

Čas plynul a léto se změnilo v podzim.

Parno střední části roku váhavě ustupovalo, dny se ochlazovaly, krátily se a s vyhlídkou nadcházející zimy se stávaly tak nějak drahocennější. Květiny uvadaly a listí na stromech začínalo měnit barvu, takže jedna barevná škála střídala další. Ptáci odlétali na jih a větry vanoucí z hor se ochladily. Světlo zmatnělo. Zdálo se, že se z oblohy odlučuje v jakýchsi ponurých měkkých a nehybných vrstvách, konejšivých jako chmýří.

Coll Ohmsford se vrátil domů do Břidlicového údolí, aby se ubezpečil, že se Jaralanu a Mirianně Ohmsfordovým nic nestalo. S překvapením zjistil, že Federace o vesnici i postarší Ohmsfordy ztratila zájem už před delší dobou a opustila ji kvůli naléhavějším záležitostem. Opětovné shledání bylo radostné a Coll rychle slíbil, že se dlouho na žádné cesty nevydá.

Par Ohmsford s Damson Rheeovou odcestovali na sever do Tyrsisu a zdrželi se tam dost dlouho na to, aby zjistili, že

Krtek hon přízračných opravdu přežil. Poté se vrátili do Břidlicového údolí a připojili se ke Collovi. Par už plánoval, co budou podnikat dál. Všichni tři si někde na severu, v některém z pohraničních měst Posledního přístavu, otevřou hostinec, v němž budou servírovat chutná jídla, poskytovat pohodlný nocleh a občas zákazníky pobaví příběhy a písněmi. Při osvobozováni kouzla země z Jižní hlásky se cosi stalo s Písní přání. Teď dokázala provádět jediné: vytvářet představy. Ale k vyprávění příběhů tak jako za starých časů to Parovi s Collem úplně stačilo.

Samozřejmě, že se Coll odchodu z Břidlicového údolí bránil. Ale Par byl přesvědčen, že se mu ho nakonec přemluvit podaří.

Protože z měst Posledního přístavu vymizeli přízrační, začalo v místním obyvatelstvu narůstat přesvědčení, že by měli zmizet také federační okupanti. Téměř ihned začal Padishar Creel spřádat povstání vyprovokovaných Svobodně zrozených, které by jižany z Posledního přístavu nadobro vyhnalo. Mužům, kteří mu pomáhali, sdělil, že jeho rodiče kdysi v Posledním přístavu vlastnili půdu. Federace je uvěznila a následně vyhostila, takže ho vychovávala teta. Vlastní rodiče nikdy neviděl, ale slyšel, že jeho otec byl všeobecně známý jako Baron Creel.

Morgan Leah splnil slib, který dal Steffovi, a vrátil se do Východní země, kde se přidal k odboji trpaslíků proti Federaci. Matty Roh odešla s ním, aniž by už zvažovala, jestli udělala dobře, aniž by se soužila duchem Poupěte. Morgan chtěl, aby s ním šla. Shledali se s bábi Elise a tetou Jilt a zůstali, dokud se trpaslíci neosvobodili. Pak se vrátili na Vysočinu, kde Morgan Matty ukázal svou chatu v pahorkatině. Matty ale připadalo, že jí tím naznačuje ještě mnohem víc.

Wren Elessedilová se vrátila do Západní země jako elfí královna, dbalá svého předsevzetí postarat se, aby elfové znovu zahájili starou praxi, aby se po celém Čtyřzemí pohybovali jako léčitelé. S podporou Trisse, Tygra Taje a teď už dokonce i Barsimona Oridia, neměla dojem, že bude Nejvyšší rada dále vzdorovat. Její léčitelé budou pocházet z Vyvolených. Budou opatrovníky a strážci nejen Zahrad života a Ellcrysu, ale celé země. Zprvu velkou podporu asi mít nebudou, ale nevzdají se. Vždyť vzdávat se nemají elfové v povaze.

Válka s Federací se ještě nějakou dobu stupňovala a pak, zatímco se jižané začínali stahovat do rodné domoviny, ochabla. Bez vlivu přízračných na Sjednocenou radu a vzhledem k porážce její armády v údolí Rhenn počal zájem o válčení rychle opadat. Povstání na území Posledního přístavu a ve Východní zemi vedla k rostoucí nespokojenosti s celým programem jižanské expanze, takže Federace nakonec vzdálené

země načisto vyklidila.

Čas ubíhal a roční období se měnila.

Paranor přestál v neporušeném stavu podzim i zimu. Zvedal se z útočiště temných lesů, lemován hřebeny Dračích štítů. Ponurá směsice hradeb, lávek, cimbuří a věží. Občas kolem něj procházeli pocestní, ale žádný se do jeho bran vstoupit neodvážil. Vyprávělo se, že prý tam straší, že jde o rejdiště duchů, o hrobku duší zesnulých druidů. Někteří se zmiňovali o kocourovi, který se toulá někdy po hradbách a někdy zase mimo ně. Že je černý jako noc, velký jako kůň a má ohnivé oči. Někteří vyprávěli, že dovede mluvit jako člověk.

V pevnosti nerušené dřímal druidským spánkem Walker Boh. I když tělo odpočívalo, jeho duše často zalétala do kraje. Navštěvovala s větrem, na oblacích a na hřebenech vln jeho nejodlehlejší kouty. Snil ve spánku o věcech minulých i budoucích. O tom, co bylo a mělo by být. Snil o nové Radě druidů, o shromáždění nejmoudřejších mužů a žen ze všech ras, o sjednocování vědomostí, které by podporovaly rozvoj a rozkvět Čtyřzemí. Snil o míru. Jeho snění dosahovalo mnohem dále než cesty, které urazil v duchovní formě, protože jeho fantazie byla bezbřehá.

Občas za ním zavítal Allanon. Teď už byl téměř průsvitný. Temná silueta se změnila v ducha, jehož obrysy proti světlu slábly. Rozmlouval s Walkerem, ale jeho slova se překládala spíše do pocitů než do myšlenek. Stále více se vzdaloval světu světla a hmoty a hroužil se hlouběji do podsvětní říše. Zdálo se, že je se svým odchodem smířen.

A někdy, když bylo Walkerovo srdce klidné a jeho mysl odpočívala, dostavoval se také Cogline. Stařec se stále víc vytrácel. Jeho svraštělé tělo připomínalo sbírku hůlek, vlasy měl prořídlé a rozcuchané, rysy ostré a oči jasné. Usmíval se a pokyvoval. Ano, Walkere, říkával. Počínáš si dobře.

Shannarovy talismany

Poslání, kterými Allanon pověřil trojici vyvolených, byla splněna. Walker Boh obnovil existenci bájné Citadely druidů s Černým elfeínem. Wren znovu přivedla do Čtyřzemí zmizelé elfy. A Par získal legendární Shannarův meč.

Ale jejich úsilí stále ještě neskončilo. Přízračni nadále devastují celé země a všechno zamořují svými temnými kouzly. Jejich vládce, Rimmer Dall je odhodlán za každou cenu zabránit nalezení znalostí, s jejichž pomocí by se nákaza dala potlačit a zničit. Za Walkerem vysílá Čtyři jezdce. Wren začíná ohrožovat falešný přítel. A Para očekává nejděsivější osud ze všech…

Poslání zadaná druidem Allanonem jsou odsouzena ke zmaru — nepodaří-li se všem třem uniknout nástrahám, které je očekávají — a pokud Par nedokáže ovládnout Shannarův meč.

9 788086 139364

ISBN 80-86139-36-0